

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

JENNIFER ASHLEY

Lady Celia is drawn into the
MacKenzie world of seduction,
manipulation, and danger . . .

Lee Mackenzie's Art of Seduction

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ALEC MACKENZIE'NİN BAŞTAN ÇIKARMA SANATI

MACKENZIES, KİTAP 9

JENNIFER ASHLEY

JA / AG YAYINCILIK

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28 Sonsöz</u>

— — —

[Mackenzie Aile Ağacı Alıntı:](#)

[Merdiven Altında Ölüm](#)

[Ayrıca Jennifer Ashley](#) .

[Yazar Hakkında Telif Hakkı](#)

— - - —

BÖLÜM 1

KILMORGAN KALESİNİN TAVAN ARASI, HAZİRAN 1892

I an Mackenzie onun adını havadaki müzik gibi duydu. Kendisine verdiği görevden gözünü ayırmadı, her bir sayfayı masanın üzerindeki düzgün yığının, tam da gitmesi gereken yere yerleştirdi. Bir sonraki nefesinin ne zaman olacağını bildiği gibi Beth'in de ona geleceğini biliyordu.

Eteklerini hışırdatarak tavan arasına girdi, açık kapı aralığında duraklayarak bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. Ian'ın her hareketini takip etmek için ona bakmasına gerek yoktu.

"Ian? Ne yapıyorsun sen?"

Ian bir sayfa daha koyup yanındaki deftere uyacak şekilde karelemeden cevap vermedi. Beth cevap vermesinden hoşlanıyordu ama Ian onu tatmin edecek bir cevap verebilmek için cümleleri önceden kafasında tasarlamak istiyordu. Bir açıklamanın en önemli kısmı olarak gördüğü şey her zaman başkalarının yaptığı şey değildi.

"Okumak," dedi bir süre sonra. "Aile hakkında."

"Ah?" Beth ona doğru ilerledi, üzerine sinen hafif tarçın kokusu dikkatini dağıtıyordu. "Aile geçmişini mi kastediyorsun?"

Ian, bir asır öncesinden kalma geniş diz mesafeli masanın yüzeyini, Mackenzie ailesinin her kuşağı için bir tane olmak üzere bölümlere ayırmıştı. Bu bölümler o ailenin yakın üyelerine ayrılmıştı. Evraklar, mektuplar, defterler ve not defterleri her bölümde kendi yığınlarına sahipti ve kronolojik olarak istiflenmişlerdi.

Geniş elini en soldaki yığının üzerine koydu. "Yaşlı Malcolm." Malcolm'un karısı Mary'nin günlüğü, Malcolm'un kahramanlıklarını anlattığı hikâyelerle birçok kış gecesini eğlendirmişti.

"Alec Mackenzie." Ian elini bir sonraki yığının ve ondan sonrakinin üzerine koydu. "Ve Will."

"Evraklarını mı buldun?" Beth şaşkınlıkla sordu. "Alec ve Will Mackenzie'nin Culloden'den sonra sürgüne kaçtıklarını sanıyordum, o zaman tüm aile ölü olarak listelenmişti."

Ian omuz silkti. "Hepsi burada." Will, Alec ve ailelerinin mektuplarının ve günlüklerinin Kilmorgan'a nasıl ulaştığı konusunda spekülasyon yapmadı, sadece ulaşmış olmalarını önemsemi.

"Onları okudun mu?" Beth düzgün yığınlara baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Ian bu ifadenin onun ilgilendiği anlamına geldiğini öğrenmişti.

Ian cevap vermedi. Elbette her bir kâğıdı, her bir defteri, hangi yığına konacağına karar vermeden önce okuyordu.

Alec Mackenzie çocuklarının, karısının, erkek kardeşlerinin, baldızlarının ve babasının çizimleriyle dolu eskiz defterleri bırakmıştı. Bir başka portföyde Londra ve Paris'in ve Kilmorgan'ın çevresindeki arazilerin silüetlerinin yanı sıra Alec Mackenzie'nin kendi portreleri de yer alıyordu, bazıları samimi, Alec sadece etekli, gözlerinde hınzır bir parıltı.

Ian eskiz defterlerinden birini açtı ve Beth'e doğru itti. Bu, Alec'in genç bir adam olarak, on sekizinci yüzyılın başlarındaki tarzda giyinmiş haliydi. Soluk gömleğinin manşetleri pamuklu dantellerle süslenmişti, uzun saçları bir sıra halinde toplanmıştı ve güçlü bir yüz resmin içinden onlara gülüyordu.

"İlgi çekici." Beth'in nefesi Ian'ın yanağında ılıktı. "Anladığım kadarıyla Mac gibi sanatsal biriydi." Kâğıda dokundu. "Ama bunu kim çizdi? Karısı da sanatçı mıydı?"

"Celia." Ian bir sayfayı çevirerek küçük dantelli bir şapkanın altında koyu renk bukleleri, yuvarlak bir yüzü ve oldukça muzip bir gülümsemesi olan genç bir kadını gösterdi. "Şehirleri o çizdi."

"Oh." Ian Londra'nın 1746'daki halini gösterirken Beth ellerini kavuşturdu. Çatılar sisin içinden geçiyordu -Grosvenor Meydanı'ndan Piccadilly ve Green Park'a doğru olan manzarayı tanıdı, ama şimdi evlerin olduğu yerde boşluklar vardı. "Mac'in kanadında asılı olan tablonun taslağı bu olmalı. Ne kadar heyecan verici." Parlayan gözlerle Ian'a baktı. "Bana onlardan bahset." Gülümsemesi genişledi. "Bunların her kelimesini hatırladığımı biliyorum." Bir derginin kapağına dokundu.

Bir an için, Ian'ın atalarına olan ilgisi Beth'in kahverengi gözlerinde kendini kaybedince kayboldu. Beth güzellikti, sessizlikti, kalbindeki huzurdu.

Ayrıca kendine has sessiz bir şekilde inatçıydı. Adamın kolundan tuttu ve onu Versailles'dan Kilmorgan'a gelen, yaldızlı ve petit point döşemeli tozlu bir kanepeye çekti.

Beth, Ian'ın yanına sokuldu ve ayaklarını altına çekerek uzak geçmişle ilgili işlerden biraz daha uzaklaştı. "et," dedi. "Bana onların

hikaye. Tüm detaylarıyla. Çocuklara tekrar anlattığınızda hangi kısımları atlamamız gerektiğini size bildireceğim."

Ian, ikisinin Jamie, Belle ve Megan'la Ian'ın evinin kanadındaki rahat odalarından birinde toplandıklarını, ayrıca Ian onlara basit bir hikâyeye anlatmaya çalışırken oğullarının ve kızlarının maskaralıklarını ve patavatsızca sordukları soruları hayal etti. Özellikle Jamie ve Belle sürekli sözünü kesiyor ve hikâyeler nadiren Ian'ın planladığı şekilde bitiyordu. Bunu dört gözle bekliyordu.

Şimdilik Beth onun yanında sıcaktı, saçları dudaklarının altında yumuşacıktı. "Bir varmış yokmuş," diye başladı -Beth bütün hikâyelerin *Bir varmış bir yokmuş* ile başlamalı.

"Culloden Savaşı'ndan birkaç ay sonra," diye devam etti Ian, "Alec Mackenzie Paris'ten ayrıldı ve uzun süredir kayıp olan Will'i aramak için İngiltere'ye döndü. Will'in bağlantıları onu görmemişti, söylentilere göre tutuklanmış olabilirdi ve aile endişeliydi.

"Will'in rapor edildiği son yer Londra'ydı, bu yüzden Alec eşyalarını topladı, kızını aldı, sahte bir isim aldı ve Londra'ya gitti ..."

Londra, 1746

Çılgınlıklar Alec Mackenzie'nin rüyalarına giriyor ve onu uykusundan uyandırıyordu.

Bir an için savaş alanına geri döndü, insanlar ölürken ağlıyorlardı. Askerler kılıçlarını klan üyelerine, arkadaşlarına saplıyordu; yaralı olmalarına ve merhamet için yalvarmalarına aldırmadan.

Bir nefes daha aldı ve ses, yeni dişlerin acısını anlamayan bir çocuğun feryadına dönüştü.

Alec kendini yataktan dışarı attı, geceliği büyük bir omzundan kaydı, koyu kızıl saçları gözlerine döküldü. Geceliğini düzeltti ve sabahlık ve terlik gibi önemsiz şeyler hakkında endişelenmeden soğuk salona doğru tökezledi.

Grosvenor Meydanı'ndaki karanlık evin üst katlarında kimse kıpırdamadı. Burası meydanın büyük konaklarından biriydi; altı kat yüksekliğinde, dört oda genişliğinde ve birkaç oda derinliğindeydi. Alec'in odası bir kat aşağıdaydı.

Ev sahibi, Alec'in konumunun *tam olarak* bir hizmetçininki gibi olmadığını iddia ediyordu.

Alec'in kızı Jenny ise, ev sahibesinin Londra'nın entelektüel sosyetesinin kaymak tabakası ve sanat hamileri olan misafirlerinin evde gerçekten bir *çocuğun* kaldığını keşfetmemesi için çatı katındaki bir odada kalmak zorundaydı.

Bir yaşındaki Jenny'nin nerede uyuduğu umurunda değildi, ancak odaların konumu, babasına ihtiyaç duyduğunda Jenny'nin yanına koşmayı bir iş haline getirdi.

Alec omuzlarını kaldırarak arka merdivenlere yöneldi ve aceleyle bir kat yukarı çıktı. Highland tepelerinde koşmaktan sertleşmiş ayakları ahşap merdivenlerin pürüzlerini hiç hissetmedi.

Jenny'nin çocuk odasına daldı ve Leydi Flora'nın tuttuğu bakıcıyı göremeyince küfretti. Zavallı kadının uyuması gerekiyordu elbette ama Jenny'nin saf bir İskoç ulumasına dönüşen çığlıkları arasında yan odada horluyordu. Alec'in en küçük kardeşi Mal de böyle çığlık atmıştı.

Alec kızını kollarının arasına alırken Erse dilinde "Pekâlâ, ufaklık," diye fısıldadı, kızının yumuşak sıcaklığı yanağına değiyordu. "Baban burada."

Jenny ağlamaya devam etti ama Alec'in omzuna döndü ve babasını tanıyarak ona sokuldu. Alec onu yakınında tuttu ve bakıcının Jenny'nin dış çıkarması için hazırladığı ilaç kaptı. Yemin kadın.

Alec mantarı tek eliyle çıkardı ve saf cinin keskin kokusu burnuna dolduğunda irkildi.

"Lanet olsun." Alec şişeyi için için yanan ateşe fırlattı, şişe parçalandı ve bacadan mavi bir alev fişkırdı. "Pekala, genç kız, sabah sana başka bir bakıcı bulmamız gerekecek, değil mi? Seni bu pislikle zehirlemeyecek birini."

Bu arada Jenny'nin acısını dindirecek hiçbir şey yoktu; ne yiyecek, ne içecek, ne de ilaç.

Oda da soğuktu. Alec'in ısrarı üzerine küçük bir ateş yakılmıştı -Leydi Flora'nın sade hizmetçisi bir bebeğe yakıt harcamak için hiçbir neden görmüyordu.

Alec Jenny'nin battaniyelerini karyolasından aldı, onu sardı ve merdivenlerden aşağıya, kendi yatak odasına taşıdı. Onu yatağa yatırdı ve uykusunda Jenny'nin üzerine yuvarlanma riskini almak istemediği için koca gövdesini katlayarak yatağın yanına çektiği bir sandalyeye oturttu. Kız çok küçüktü ve Alec de harika bir İskoçyalıydı.

Jenny ısındı ve sakinleştı, Alec'in büyük eli sırtındaydı ve uyudu. Alec onu izledi, eğer biri Jenny'yi burada bulursa, burnunu havaya kaldırıp ona görevinin ne kadar tehlikeli olduğunu ve çocuğunu Fransa'da bırakması gerektiğini hatırlatırken ev sahibesinin önünde duracağını biliyordu.

Kızı şimdi sessizdi, masum bir mutluluk içinde uyuyordu. Alec üzerine bir yorgan çekti ve uykuya daldı, uykusu o kadar masum değildi ve hiçbir şekilde mutlu değildi.

Ama Jenny güvendeydi, şu an için önemli olan tek şey buydu. Şimdi ailesinin geri kalanının da güvende olduğundan emin olmalıydı.

Leydi Celia Fotheringhay, Celia'nın portföyü kolunun altından tehlikeli bir şekilde kayarak Leydi Flora'nın özel salonuna girerken, "Geç kaldınız," dedi Ellesmere'in Dowager Markizesi Leydi Flora.

Celia daha önce bu odaya hiç girmemişti. Leydi Flora'yı ne zaman çağırırsa, sadece iki katlı, yaldızlı, boyalı ve önemli insanlarla dolu büyük salona girmesine izin verilirdi.

Doğru önemli insanlar, diye düzeltti Celia, Whig'leri güçleri ve ihtişamları sırasında destekleyen entelektüeller ve yüksek fikirli *tonlar*.

Celia ayrıca bu eve annesi, yani korkunç Crenshaw Düşesi olmadan hiç girmemişti. Leydi Flora'nın masum genç hanımları kahvaltıda yediği söylenirdi ve bu yüzden daha yaşlı, daha güçlü bir kadın gerekli bir korumaydı.

Bu ziyarette Celia tek başınaydı ve birinci kattaki küçük, güneşli bir odaya alındı. Bu oda daha küçük ölçekli olsa da büyük salondan daha az gösterişli değildi. Celia'nın daha önceki ziyaretlerinden tamamen farklı bir nedenle, endişe verici bir şekilde, kahvaltıda dinleyici kabul edildi.

Leydi Flora kırk yaşındaydı ama ince vücudu ve çizgisiz yüzüyle yirmi yaşında bir kadına benziyordu. Altın sarısı saçlarını sade bir düğümle arkaya doğru toplamıştı ve açık mavi gözleri de sesi kadar soğuktu.

Yemekten arta kalanlarla Celia'ya baktı. Boş tabağı sessiz bir uşak tarafından götürülürken, aynı derecede sessiz bir başkası da

Uşak dirseğinin yanına bir fincan koydu. Leydi Flora içine koyu kahve doldurdu, sıvının damlaması narin sessizliği bozdu.

Celia'nın portföyü bir takırtıyla yere düşmek için o anı seçti. Toka koptu ve puslu tepeler, çiçek vazoları ve Celia'nın ailesinin kedisinin çizimleri halının üzerinde süzüldü.

"Kahretsin," dedi Celia nefesinin altından. Portföyü çok garipti; o lanet şeyi her zaman düşürüyordu.

Leydi Flora'nın öfkeli iç çekişiyle Celia dizlerinin üzerine çöktü, çizgili etekleri dalgalanarak çizimleri topladı. Leydi Flora'nın bir kez daha iç çektiğini duydu ve iki uşak Celia'nın yanında belirerek eldivenli elleriyle sayfaları topladı.

Uşaklar çizimleri düzgün ve etkili bir şekilde portföye geri koydular ve büyük şeyi masanın sonuna yerleştirdiler. Bir hizmetçi Celia'nın ayağa kalkmasına yardım etmek amacıyla aniden ortaya çıktı ve sonra gözden kayboldu.

"Geç kaldınız," diye tekrarladı Leydi Flora.

Şöminenin üzerindeki altın yaldızlı saat usulca sekizi çeyrek geçtiğini duyurdu. Celia eteklerini fırçalarken hızla, "Annem bu sabah biraz keyifsizdi," dedi. "Gördüğünüz gibi bugün önemli bir tartışma var ve babam ne söylemek istediği konusunda kararsızdı..." Annesinin onun kararsızlığı hakkındaki düşünceleri evin içinde çınlamıştı.

Celia, Leydi Flora'nın bakışları altında sustu. Leydi Flora'nın Crenshaw Düşesi'nin Parlamento tartışmalarıyla ilgili entrikalarıyla ilgilenmediği açıktı, en azından şu anda.

Leydi Flora soğukkanlılıkla, "Anlaştığım çizim ustası Fransa'nın her yerinde tanınıyor," dedi. "Bana ve annene bir iyilik olarak sana ders veriyor."

Celia annesine ve Leydi Flora'ya ne kadar borçlu olduğunu gayet iyi biliyordu. Felaketten bu yana geçen birkaç hafta boyunca günde en az yetmiş iki kez kendisine bu söylenmişti. Profesyonel bir ressamdan çizim dersleri almak, Celia'nın sorunuyla ilgili ne yapılabileceğine dair fikirlerden sadece biriydi.

Celia annesinin ders almasına izin vermesine hâlâ hayret ediyordu ama babası bir kez olsun omuzlarını dikleştirmiş ve karısına karşı Celia'nın tarafını tutmuştu. Sonra Leydi Flora, Celia'nın Whig partisinin büyük ve iyi insanların portrelerini çizmeyi öğrenebileceğini ve böylece İngiltere'yi bir dünya gücü haline getirme amacına katkıda bulunabileceğini açıkladığında, düşes teslim olmuştu.

Celia sessizce dururken Leydi Flora'nın bakışları daha da güçlendi. Kadın kırılğan bir şekilde oldukça güzeldi, bu da onu daha ürkütücü yapıyordu. Celia, birkaç yıl önce yetişkin kızı öldüğünde yıkılmış olan Leydi Flora'ya acıması gerektiğini biliyordu ama üzüntüsü çoktan geçip gitmişti.

Leydi Flora sabırsızlıkla, "Haydi, yukarı çıkın," dedi. "Açık bir ağız sadece sinekleri içeri alır, o yüzden dua edin, ağzınızı kapalı tutun."

Celia ağzını kapattı, kibar bir reverans yaptı ve "Evet, Leydi Flora" dedi.

Celia portföyünü almak için döndüğünde Leydi Flora sert bir sesle, "Hayır, hayır. Bir *hizmetçi* onu yukarıya taşıyacak."

Celia ellerini portföyden çekti ve Leydi Flora'nın huzurundan uzaklaşmak için aceleyle kapıya yöneldi. Ancak ayrılmadan önce geri dönmek zorunda kaldı.

"Stüdyo nerede?"

Ağır bir iç çekiş daha. "Dördüncü kat, ön tarafta, merdivenin yanında. Uşak size gösterecek."

Celia, aceleyle uzaklaşırken, Leydi Flora'nın gururlu bir Doğu ülkesinin imparatoriçesi gibi elini sallayarak onu uğurladığını düşündü. Leydi Flora'yı akan Çin giysileri içinde, yüzlerce uşak diz çökmüş önünde eğilirken parmaklarını şaklatırken hayal ederek gülmekten kendini alamadı.

Celia gülümsemesini çabucak kaybetti. Görüntü hedefe çok yakındı.

Saten pantolonlu ve pudralı peruklu uşağın peşinden odadan çıktı ve üç kat daha merdiven çıktı. En tepeye vardıklarında Celia'nın nefesi kesilmişti ama uşak bahçede tembel bir gezintiden sonra olduğu gibi sakin bir şekilde nefes alıyordu.

Bir kapı açtı ve zarif eldivenli eliyle Celia'ya içeri girmesini işaret etti. Celia koşarak yanından geçti ve uşak eğilerek geri çekildi, kapıyı arkasından kapattı, mandal hafif bir *tıkırtıyla* açıldı.

Celia kendini güneş ışığıyla dolu sessiz bir odada buldu. Odada birkaç sandalye, kırmızı kumaşla örtülü bir sehpa, bir şövale, kavanozlar ve fırçalarla dolu bir masa ve kare ahşap çerçeveler, tuval kıvrımları ve bir demet resim kâğıdı ile dolu başka bir masa vardı.

Ocakta bir ateş çıtırdıyordu ama Celia dışında oda boştu. Hiçbir ressam asistanı tuvaleri hazırlamak ya da boyaları karıştırmak için koşuşturmuyor, hiçbir ressam başını kaldırıp Celia'nın gecikmesi hakkında yorum yapmıyordu.

Celia, aralarında ünlü Bay Hogarth'ın da bulunduğu portre ressamlarıyla, annesini, babasını, erkek kardeşini ve kendisini resmetmeye geldiklerinde tanışmıştı ve ressamların neye benzediğini biliyordu. Eğitimci ya beslemesi gereken bir karısı ve beş çocuğu olan zayıf ve sinirli biri olurdu ya da yaşlı, telaşlı ve kendi halinde, uygunsuz sesler çıkarma alışkanlığı olan biri.

Leydi Flora sanatçının Fransa'da ünlü olduğunu söylemişti, bu yüzden Celia, Celia'nın yetersiz çabalarını değerlendirirken dilini dişlerine vuran, burnu kalkık ve kalın aksanlı, ufak tefek, siyah saçlı bir adam hayal etti.

Celia beklerken çizim ustasının çalışmalarından bir örnek bulmayı umarak odayı ve ressamın eşyalarını inceledi ama hiçbir şey göremedi.

Birkaç dakika sonra başka bir uşak gizlice içeri girdi ve Celia'nın portföyünü bir masanın üzerine koyduktan sonra tekrar dışarı çıktı.

Celia çizim ustasını getirip getirmeyeceğini sormak için onun peşinden koştu ama Celia salona ulaştığında uşak gitmişti. Leydi Flora'nın hizmetkârları hayalet gibi gelip gitmek üzere eğitilmişlerdi.

Aydınlık odadan sonra loş olan merdiven boşluğunda duraksadı, tek ışık sahanlıktaki gölgeli pencereden geliyordu.

Ne kadar bekleyecekti? Çizim ustasının saatleri düzensiz miydi, istediği gibi gelip gidiyor muydu? Bir İngiliz dükünün şımarık kızı Leydi Celia Fotheringhay'e ders vermek zorunda kaldığı için canı sıkılan ünlü bir Fransız mıydı? Hayal kırıklığını şarapta boğmuş ve sabahları horlayarak mı uyuyordu?

Bu konuda kabalık etmeyi bırakabilirdi. Celia merdivenlerden inmeye başladı, bu mağrur çizim ustasını getirmesi için başka bir hizmetçi bulmaya kararlıydı. Eğer sarhoş bir halde yatakta yatarsa, uşak onu kovmak için içeri daldığında bu kendi suçu olacaktı.

Hafif bir çılgılık Celia'nın duraklamasına neden oldu. Ses evin içinde bir yerden, tam da çıktığı kattaki kapılardan birinin arkasından gelmişti.

Bir inilti daha geldi kulağına, boğuk ama netti. Koridorun aşağısında bir yerde bir bebek ağlıyordu.

Bu zarif evde bir bebek, annesinin bahçesinde kendini göstermeye cesaret eden bir yabani ot kadar yersizdi. Celia, Leydi Flora'nın hizmetkârlarından herhangi birinin çocuk sahibi olmak gibi insani bir şey yapmasına izin verdiğini ya da bir arkadaşının çocuğunun ziyaretine izin verdiğini hayal bile edemezdi. Zaten Leydi Flora'nın tanıdıkları da çocuklarını dünyadan saklıyor, toplum içine çıkacak yaşa gelene kadar Londra'ya getirmiyorlardı.

Celia hışırdarak merdivenlerden yukarı çıktı ve en yakın kapıya yöneldi, kapıyı açtı, o odayı boş buldu ve bir sonrakine geçti. Birkaç kapı daha denedi, arkalarındaki odalarda sadece zarif mobilyalar gördü, bu arada hüznü ağırlama devam ediyordu.

Stüdyonun üç alt katındaki oda parlak bir ateşin sıcaklığını taşıyordu ve güneş ışığıyla doluydu; pencereden süzülen bir ışın, sandalyede başını arkaya yaslamış, derin bir uykuya dalmış bir adamın koyu kumral saçlarına dokunuyordu. Vücudunu mavi beyaz bir yorgan örtüyordu ve büyük kollarından birinin pençesinde parlak kırmızı saçlı küçük bir çocuk vardı. Bebek huzursuz bir şekilde ona sokuldu.

Adamın yüzü uykudan gevşemişti ama güçlü, kare ve sertti, burnu bir zamanlar kırılmıştı. Bir tutam kırmızı bıyık çenesini kaplıyordu, yanağına dökülen saçlardan daha parlak bir renkti ve ağzı düz, acımasız bir çizgiydi. İri kemikliydi, vücudu narin bacaklı sandalyenin tamamını kaplıyor, yorgan sarkarak bol bir gecelik içinde geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Çıplak ayaklarından biri yorganın alt ucundan dışarı çıkıyordu.

Celia'nın bakışları hayranlıkla ayağa kaydı. Daha önce hiç ayakkabısız bir adam görmemişti. Kendisinden üç yaş büyük olan ağabeyi bile Kent'in çayırırlarında birlikte oynadıklarında yalınayak dolaşmamıştı.

Bu ayak geniş ama iyi şekillendirilmişti, ayak parmakları uykusunda hafifçe kıvrılıyordu. Sadece bu uzun sergilediği güç bile geri kalanının da onun kadar güçlü olacağını gösteriyordu. Çocuğu kucaklayan küt parmaklı el Celia'nın gözlemine doğruluyordu.

Adam onu şaşkına çevirmişti. Celia bu uyuyan dev kadar basit, bu kadar *doğal* bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Dinlenmekte olan bir aslan gibi sandalyeye heybetle yayılmıştı, şu anda avlanmıyordu, gücünü sonraya saklıyordu.

Celia'nın bakışları adamın ayağına döndü. Adamın gözlerini açtığını, onu yanına çekmek için elini uzattığını, güçlü ayağını eteklerinin altından baldırına doğru kaydırıldığını hayal etti. Pürüzlü tabanın sıcaklığını ince örülmüş çorabının içinden hissedebiliyor, adam onu kendine doğru çekerken bacağı onunkine dolanıyordu. Kız onun kucağına yuvarlanırdı ve adam bebeği tuttuğu gibi aynı nezaketle onun saçlarını okşar ve sonra gülümserdi.

Ateş Celia'nın göğsünü yaktı. Onu terk etmiş gibi görünen nefesi ani bir keskinlikle geri geldi.

Hızlı bir geri adım attı ama adamdaki bir şey kaçmasına izin vermedi. Adamın varlığı onu Leydi Flora'nınki kadar sarsılmaz bir şekilde yerinde tutuyordu.

bakıyor.

Eğer çizim ustasıysa, hiç de Fransız gibi görünmüyordu, İskoç gibiydi, geçen kış İngiltere'yi istila eden o büyük İskoçyalılar gibi. Celia bu teoriyi doğrulayacak ne bir claymore, ne bir dirk, ne de bir tartan görmüştü, sadece yorganın altında gecelik giymiş, kucağında küçük bir çocuk olan bir adam vardı.

Celia, Leydi Flora ona izin vermediyse, bir İskoçyalı'nın burada olması için hiçbir neden göremiyordu. Leydi Flora bunu yapabilecek kadar eksantrik biriydi; şairler, sanatçılar, aktörler ve müzisyenler gibi her türlü skandal yaratan insana izin verirdi. Leydi Flora'nın hanımının arkadaşı Bayan Reynolds'un bir zamanlar fahişelik yaptığı fısıldanıyordu.

Celia'nın ağabeyi ona tüm İskoçyalıların isyan etmeye çalışmadığını söylemişti.

Yarısı Kral George ve Britanya için savaşmıştı.

Yine de böyle bir adamın huzurunda olmak sinir bozucuydu. *Ve* Celia dürüst olmak gerekirse, *biraz da heyecan vericiydi*. Celia'nın tehlikeli sayılabilecek erkeklerin yanına yaklaşmasına asla izin verilmezdi.

Celia elbette aşağı inip Leydi Flora'ya adamın kim olduğunu ve neden burada olduğunu sorabilirdi ama inindeki sürüngenle tekrar yüzleşecek cesareti yoktu. Bu seferki aslan daha az korkutucuydu.

Adamın yanına gitti, yanındaki havanın ne kadar sıcak olduğunu görünce şaşırdı. Bebek gözlerini açtı, Celia'ya tam bir güvenle baktı ve *"Blurp"* dedi.

"Efendim." Celia cesaret edebildiği kadar yaklaştı, kedisini çok hızlı uyandırdığında yaptığı gibi geri çekilmeye hazırды. "Efendim."

İskoçyalı uyumaya devam etti, dudakları bir horlama sesi çıkarmak için ayrıldı. Horultu yüksek değildi ama derin ve tizdi, sadece bir erkeğin çıkarabileceği bir sestiydi.

"Efendim." Celia parmağını adamın omzuna soktu.

Hiçbir şey. Yorganla kaplı bir kaya yığınıydı. Omzu granit gibi sertti, parmakları bir çentik bile açamıyordu.

Bebek ona cesaret verici bir şekilde mırıldandı ama eğer baba çocuğu hareket ettiğinde uyanmazsa, Celia onun yumuşak dokunuşlarına cevap vereceğinden şüpheliydi.

Ne yazık ki İskoçyalı için Celia, bulaşıkçıdan dükün kendisine kadar evindeki hiç kimsenin yalan söylemesine tahammülü olmayan bir anne tarafından büyütülmüştü. Crenshaw Düşesi'nin bir insanı tatlı uykusundan uyandırmak için her türlü numarası vardı.

Celia yatađın etrafından dolařarak lavaboya gitti, narin porselen sűrahiyi kaldırdı, sandalyeye geri getirdi, sűrahiyi ters çevirdi ve açıkta kalan ayađın űzerine ađlayan řeklinde su dktű.

BÖLÜM 2

T ayağı tekmeledi. Çocuk bir çığlık attı ve uyuyan aslan uyandı, kükrerken koyu altın rengi gözlerini açtı.

"Lanet olsun, kadın!"

Sandalyeden fırladı, üzerinde boyundan açık bir gecelikten başka bir şey olmayan bir devdi. İnce kumaş gün ışığını geçiriyor, iri, gergin ve çok çıplak bir vücudu siluet haline getiriyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Celia'nın göğsündeki yanma hararete dönüştü. Gecelik ona kaslarla sertleşmiş erkek bacaklarının, sıkı bir belin ve sert bir göğsün ana hatlarını gösteriyordu. Bacaklarının beliyle birleştiği yeri görebiliyordu, geçiş gizli ama kışkırtıcı bir şekilde yakındı.

Adam çocuğu sıkıca kucakladı ama Celia'ya onun gerçekten de Bonnie Prince Charlie'nin başlattığı işi bitirmeye gelen vahşi bir Highland savaşçısı olduğunu söyleyen gözlerle baktı.

Celia ağzının açık olduğunu fark etti. *Açık bir ağız sadece sinekleri içeri alır.* Dişlerini sıkarak kapıyı kapattı.

"Ne yapıyorum ben?" diye sertçe sordu, annesinin kahvaltıda ısrarla yedirdiği et jölesi gibi titrediğini gizleyerek. "Sizi uyandırıyorum efendim. Bir randevumuz var."

Alec hayatında daha önce hiç görmediği bir kadına baktı. Kadın da ona baktı, yüzü kızarmıştı, elinde iškence sürahisı vardı.

Gözleri elaydı, güneş ışığının suya vurması gibi yeşil-kahverengi karışımıydı. Saçları koyu, neredeyse siyahtı, başının tepesi evli olmayan hanımların taktığı türden mütevazı bir takkeyle örtülüydü.

Başlık, Alec'inki gibi erkek gözlerinin göğsünü görmesini engelleyen işlemeli fichu ile uyumluydu. Güzel bir göğüsdü, bir erkeğin dudaklarının tadına bakmak için onu kendine çekerken avuçlamak isteyeceği türden bir göğüs. Onun

Elbisesi süslemesiz, taba rengi ve sarı çizgili bir pamuktu. Elbise sıkıcıydı, Leydi Flora'nın üzerine örttüğü dantel ve kurdelelerle süslü renkli ipeklerden çok farklıydı.

Bu kadın gençti, ancak yirmili yaşlarındaydı, kendi evinden öteye fazla seyahat etmemiş bir insanın dünyevi olmayan havasına sahipti. Masumdu, evet, ama gözlerinde yapması gerekeni yapacak, tüm kınamaları lanetleyecek birinin inatçılığı vardı. Yoksa neden bir İngiliz bayan onun üzerine buz gibi bir tufan yağdırırsın ki?

"Siz gerçekten de resim ustası mısınız, efendim?" diye sordu o berrak, temiz sesiyle. "Bu sabah bana ders vereceksiniz."

Sözleri, bantlı ayaklı yazı masasının üzerindeki saatin sekizi yarım geçe vurmasıyla noktalandı. "Lanet olsun ve patlasın," diye mırıldandı.

Alec, kardeşini bulmasında kilit rol oynayacak olan Crenshaw Dükü'nün kızı Leydi Celia Fotheringhay ile karşı karşıya olduğunu fark etti.

Uyanan beyni onu hayata döndürdü. Leydi Celia buraya Flora tarafından getirilmişti, böylece dükün kafasına girip bildiği her şeyi öğrenebileceklerdi. Bu maskaralık Will'in hayatı içindi.

Alec kaşlarını çattı ve Mackenzie cazibesini gündeme getirdi. Mal'ın içlerinde en çekici olanı olduğu konusunda hemfikirlerdi ama Alec küçük kardeşinin becerisine yaklaşmıştı. Yarım bir gülümseme denedi ve İskoç tonlarını olabildiğince bastırarak sesini hafifletmeye çalıştı.

"Kızım bütün gece huzursuzdu." Alec Jenny'yi kendine yaklaştırdı ve başının üstünü öptü. Jenny tam zamanında gözlerini kapattı, küçük yumruklarıyla Alec'in geceliğini çekici bir şekilde kavradı.

Genç kadın sadece ona baktı, dudakları aralandı. Sürahi elinden düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, bu yüzden Alec elinden aldı.

Leydi Celia gözlerini kırptırdı. Bir kez sarsıldı ve ağzını kapattı.

"Stüdyoya git, genç kız," dedi Alec. "Onu uyuttuktan sonra orada olacağım. Yatağa. Söz veriyorum."

İbriği masaya bırakıp Leydi Celia'nın yanından geçerek oda kapısına doğru ilerlerken sağ gözünü kırptırarak kapattı. Leydi Celia o geçerken döndü ve mütevazı yuvarlak bir kasnağın üzerindeki etekleri de onunla birlikte döndü.

Alec'in beklediği gibi biri değildi. Alec onu Britanya'nın en önde gelen dükünün ayrıcalıklı kızı olarak yetiştirilmiş, şımarık, cimri suratlı bir cadaloz olarak hayal etmişti. Babası üzerine titriyordu ve muhtemelen Alec'in kardeşi Will'yakalanıp yakalanmadığı ve yakalandıysa nerede tutulduğu.

Will'in kaybolmadan önceki son bağlantısı, Londra'da büyük bir ev sahibi olan ve yakın çevresi tarafından Leydi Flora olarak bilinen Ellesmere'in Dowager Markizi'ydi.

Will'in ortadan kaybolmasından Mackenzie'ler kadar telaşlanan Leydi Flora yardım etmeyi kabul etti. Alec'i Londra'ya getirmiş, ona yeni bir kimlik ve geçmiş vermiş, Will'in yaşamı ya da ölümü üzerinde söz sahibi olması en muhtemel kişinin Crenshaw Dükü olduğunu bildirmişti. Leydi Flora'nın planı, Celia'dan her türlü bilgiyi almak, bunun için şantaj ya da aklına gelen her türlü hileye başvurmaktı.

Flora, işler umutsuz bir hal alırsa, Leydi Celia'nın pazarlık malzemesi olabileceğini söyledi. Alec bu tür önlemlere başvurmak istemiyordu ama kim olduğu ve neler yaptığı ortaya çıktığında mahkemelerin Will'in hayatını bağışlamayacağını çok iyi biliyordu. Ve Will o kadar çok şey yapmıştı ki.

Celia'yla şimdi tanışan Alec, Leydi Flora'nın onu kullanmak için fazla hevesli olduğundan emindi. Bu genç kadın krallığın sırlarını biliyormuş gibi görünmüyordu. Muhtemelen kuzeydeki savaşlar sırasında neler olup bittiğini ve Ayaklanma'nın Culloden'deki korkunç doruk noktasını bilmiyordu. Cumberland'ın kazandığı ve Charles'ı kaçmaya gönderdiği öğrenildiğinde muhtemelen sevinmiştir. Bu cahilce bir tezahürat olurdu - tüm bunların dehşeti ondan saklanmış olurdu.

Leydi Celia onu inceledi, gözleri merak doluydu. Hiç korkusu yoktu. Hayatında hiç tehlikeyle karşılaşmamış bir kadındı bu.

Jenny gözlerini açtı, iniltileri feryada dönüştürüyordu. Alec onu yakınına topladı, büyük kollarında salladı.

"Sus artık, tatlım." Leydi Celia'dan uzaklaştı ve Jenny ile birlikte merdivenlere doğru yürüdü. Yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı, çok uzun zaman önce annesinin ona fısıldadığı Erse dilinde bir şarkı.

Alec onu odasına götürmek için evin üst katlarına tırmanırken Jenny'nin ağlamaları hafifleyerek burnunu çekmeye başladı. Leydi Celia'nın kapı aralığından kendisini izlediğinin farkındaydı, bakışları Alec merdivenlerin köşesini dönene kadar ona sabitlenmişti ve Celia gözden kaybolmuştu.

Celia, çizim ustası yeniden ortaya çıktığında aklının tamamını olmasa da bir kısmını toparlamıştı.

Odaya öylece girmede. Parlak bir kuyruklu yıldız gibi içeri daldı, ışığı çaldı ve tüm dikkatleri çekti. Şu anda dikkatler Celia'nın ve alçak bir masanın üzerine kokulu su sürahisi ve bardaklar koyan bir başka uşağın üzerindeydi.

Uşak gözden kaybolurken çizim ustası ibriğe baktı. Celia'nın yanından temiz hava esintisiyle geçti, ibriği kaldırdı ve odanın diğer tarafına taşıdı.

"Seni kışkırtmak istemem," dedi. "Etrafa su fırlatmaktan hoşlanıyorsun. Hadi bakalım, genç kız."

Sanki daha önce hiç görmemiş gibi odaya baktı, portföyünü gördü ve ona doğru ilerledi.

Gecelikten, biraz yıpranmış görünen diz pantolonuna, tamir edilmiş çoraplara, içinde rahatsız bir şekilde kaydığı siyah ayakkabılara, keten bir gömleğe, bir dirseği yamalı koyu kahverengi bir frak cekete dönüşmüştü ve yeleği ya da kravatı yoktu.

Celia'nın kızgınlığı acımaya dönüştü. Şüphelendiği gibi fakirdi, aristokratların kızlarına ve oğullarına resim öğreterek geçimini sağlayan bir adamdı. Muhtemelen savaş kaybedildikten sonra İskoçya'yı terk etmişti, iş arıyordu, belki de fabrikalarda ve imalathanelerde görev alamayacak kadar gururluydu. Eğer orada bu kadar ünlüyse neden Fransa'yı terk ettiğini Celia tahmin edemiyordu. Şimdi Leydi Flora'ya katlandığına şüphe yoktu, çünkü ona paralı müşteriler getirebilirdi.

Leydi Flora'nın bu adamla skandal bir ilişkisi olduğu fikri Celia'nın aklına bile gelmemişti. Leydi Flora'yı herkes biliyordu. Asıl sürpriz onun evlenmiş olmasıydı, ama çok kutlanan evlilikleri -önemli bir kontun kızı bir markiyle evlenmişti- onu güçlü bir kadın yapmıştı.

Çizim ustası geniş parmaklı elini Celia'nın portföyüne uzattı. Elbette Celia'nın çalışmalarını merak edecekti ama Celia onun acınası çabalarını görüp kahkahalarla güldüğünü hayal etti. Adam gürültülü bir kahkaha atacak ve Celia utancından ölecekti. Celia çizimleri sadece Leydi Flora ısrar ettiği için getirmişti.

Aceleyle masaya gitti ve elini portföyün kapağına bastırdı. "Adın ne senin?" diye sordu. "Leydi Flora bana söylemedi."

Adamın gözleri birkaç kez açılıp kapandı, kirpikleri açık renk ve kalındı. "Bay Finn. Ansel Finn."

İsmi ağır ayakkabılarından rahatsız olduğu kadar rahatsızmış gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde söyledi. Bu isim ona uymuyordu. Sıkı ve basitti ve Celia zaten onun bundan çok daha karmaşık olduğuna inanıyordu.

Onun suçu değildi. Yoksuldu, adının ne olduğuna yardım edemezdi ve Leydi Flora'nın gücü altındaydı. Celia onun kendisini böylesine kötü bir duruma sokmak için ne yaptığını merak etti ama yine de ona sempati duydu.

Güçlü parmaklarıyla portföyün mandalını açtı. Celia elini deri kapağa daha sıkı bastırmak için eğildi.

"O dil neydi?" diye sordu, el yordamıyla sorular sorarak. "Kızınıza söylediğiniz şarkı? Neydi o şarkı?"

Bay Finn kıpkırmızı kesildi, rengi alnındaki kızıl saçlarıyla karıştı. Sonra, dumanın içinden fişkırان güneş ışığı gibi geniş bir gülümseme yaydı.

"Çok eski. Yunan, sanırım."

Celia elini portföyden kaldırdı. "Kesinlikle saçmalık. Yunancayı çok iyi anlıyorum ve böyle bir şey yok."

"Ah. Peki o zaman." Bay Finn burnunu ovuşturdu. "O kadar ki, kızım. İrlandaca. Benim ana dilim."

Celia bunun biraz İrlandalı hizmetçilerin merdiven altında birbirlerine söylediklerine benzediğini düşündü. Elbette Celia'nın annesinin duyacağı şekilde değil. Düşese göre bütün hizmetçiler ya mükemmel, aksansız bir İngilizce konuşmalı ya da hiç konuşmamalıydı.

"Anlıyorum," dedi Celia. "Bana öğretirken İrlandaca konuşmasanız iyi olur Bay Finn. Yoksa İngilizce'nin Tanrı'nın dili olduğuna inanan annemin kulağına gitmez."

Bay Finn ona ürkmüş bir bakış fırlattı, ardından eğlence bunu örtmek için dans etti. "Hatırlamaya çalışacağım. Sana ne öğretmem gerekiyor?"

"Sanatçı olmak için tabii ki." Aşağılanmışlık onu ısırды. "Eğer bir eksantrik olursam ve gece gündüz resim yaparsam, tüm günahlarım affedilecek."

Bay Finn ona tepeden tırnağa, hiç kibarlık göstermeden baktı. Gözleri, annesi evde yokken babasının içtiği viski gibi altın ya da kehribar rengindeydi. "Senin gibi küçük bir şey ne tür günahlar işlemiş olabilir? *Ben* hepsini yaptım, genç kız."

Celia'nın boğazına bir yumru oturdu ve nefesi tam olarak doğru çalışmadı. "Görünüşe göre annemi utandırmak günahların en büyüğü."

Bay Finn ona bir kez daha şaşkınlıkla baktıktan sonra gülmeye başladı. Bu derin, gerçek bir kahkahaydı, yüzünü buruşturuyor ve sert çizgilerini yakışıklı bir şeye dönüştürüyordu.

"Zavallı küçük kız." Başını iki yana salladı. "Çok çekicisin, gerçekten. Sana tam olarak ne öğretiyorum? Çizim, resim? Manzara mı? Portreler? Bakalım neler yapmışsın."

Hızla dosyaya döndü ve Celia onu durduramadan dosyayı açtı.

"Keşke yapmasaydın," dedi, yüzü kızarmıştı. "İyi değiller. Sadece kendi başıma yaptığım şeyler. Kardeşimin çizim derslerine katıldım ama bu uzun zaman önceydi..."

Bay Finn çizimleri yayarken onu görmezden geldi - annesinin yüzünün keskinliğini tam olarak yakalayamamış küçük bir taslağı, kedinin birçok farklı resmi, çatı penceresinden görülen Londra binaları ve ailesinin Kent'teki malikanesinin etrafındaki arazilerin suluboyaları.

Bay Finn, Celia'nın babasının başı ve omuzları için yaptığı dikkatli çizim üzerinde durakladı. Onun yuvarlak, cana yakın yüzünü, arkadaş canlısı gözlerini, dolgun çenesini ve yüzünün iki yanında iki özenli buklesi olan peruğunu iyi yakaladığını düşünüyordu.

Babası yakışıklı bir adam değildi ve hayatı boyunca tanıdığı metresi, huysuz Bayan Barnett'in arkadaşlığını tercih ediyordu. Bütün aile Bayan Barnett'in farkındaydı -Celia'nın annesi, Bayan B.'nin babasını ayak altından uzak tutmasının rahatlatıcı olduğunu söylüyordu. Dük, Celia'ya karşı nazikti ve Felaket sırasında onu şaşırtacak şekilde onun tarafını tutmuştu.

Celia'nın kardeşi konuşmamıştı. Edward çok öfkeliydi ve o zamandan beri Celia'yla konuşmamıştı. Bu acı vericiydi. Kardeşiyle her zaman çok iyi arkadaş olmuşlardı ama Culloden'den sonra Kral Louis'ye karşı devam eden savaşta savaşmak üzere Fransa'ya gönderildiğinden beri ondan haber alamamıştı.

Bay Finn uzun bir süre dükün resmini inceledi. Gülümsemesi kaybolmuş ve ağzının kenarına sert bir şey yerleşmişti.

"Dediğim gibi, çok yetenekli değilim," dedi Celia sessizliğin içinde. "Babamı uzun süre oturtamadım. Çok meşgul."

Bay Finn başını kaldırıp ona baktı, gözlerindeki kasvet parıltısı yayla bozkırındaki buz gibi bir rüzgâr gibiydi. "Evet, çok meşgul olduğunu tahmin ediyorum. O bir dük."

"Şey, evet. Savunduğu milletvekillerini desteklemek için toplantılara ev sahipliği yapmadığı zamanlarda, bakanlıklarla ilgili her türlü komitede yer alıyor. O

Partinin lideri, biliyorsun." Son sözleri sesi kısık bir şekilde söylemişti, Celia durumu heyecan verici olmaktan çok yorucu buluyordu. Aşırı derecede yorucuydu. Ailesinde, uyanık olduğu her an, her faaliyet, söylenen her söz, yapılan her iş, Whig'lerin yararına ve Crenshaw düklerinin şanına olmalıydı. Celia'nın, kardeşinin ya da babasının herhangi bir patavatsızlığı, herhangi bir kusuru, herhangi bir yanlış dönüşü

tüm binayı.

Celia'nın şu anki rezilliği de buradan geliyordu. Onu mahzene kilitlememiş olmalarına biraz şaşırmıştı.

Bay Finn'in gözlerini üzerinde hissetti. Celia kendini onun bakışlarıyla buluşturdu ve bakışlardaki derin öfke karşısında irkildi. Onu irkiltecek kadar acı bir öfke ve bunun arkasında korku vardı -keskin, soğuk, kemikleri titreten bir korku.

Celia kaşlarını çattı ve bir anda bakışları kayboldu. Bay Finn'in gözleri yeniden ısındı ve çizimlere döndü.

"Bunlar çok güzel yapılmış, genç kız. Sende bir yetenek var." Celia başını salladı. "Çok naziksiniz ama..."

"Hayır, sen yeteneklisin." Bay Finn, her biri farklı olan kedi çizimlerine dokundu. Celia siyah-beyaz yarattığı kuyruğunu burnunun üzerine koyarak kıvrılmış, bazılarında gerinirken, bazılarında bir sineğe vururken, bazılarında heykel gibi dimdik otururken ve son olarak da ayak parmaklarını yalamak için arka bacağına zarıfça uzatırken resmetmişti.

Bay Finn, "Çizgileriniz iyi," dedi. "Bir eylemi aşırıya kaçmadan tasvir edebiliyorsunuz. Manzaralarınız umut vaat ediyor - derinliği doğru yakalamışsınız. Bu özellikle iyi." Annesinin saçma olduğunu söylediği Londra çatıları çizimine dokundu. Kim bir şehir resmine bakmak isterdi ki? Özellikle de bir hizmetlinin odasından görülen bir resme?

"Şimdi de portreleriniz." Bay Finn anne ve babasının resimlerini çıkardı ve yan yana koydu. "Yüzlerin ana hatlarını doğru çizmişsin, bir burun çizebilirsin, bunu kabul ediyorum. Ama bence bu noktada eğitime ihtiyacın var. Bir bakış, bir duygu nasıl yakalanır. Bu iki yüz dışında insanlarla ilgili hiçbir şey olmadığını fark ettim. Vücut yok."

"Tam boy figürler zordur," dedi Celia savunmasında. "Özellikle de kimse onları çizmem için yeterince uzun süre kıpırdamadan oturmuyorsa." Onun hayal kırıklığını duymuştu. Kaslı bir tip olan Edward, bir eskiz için ona asla beş dakika vermezdi.

"Sanatçılar bu yüzden model tutuyor," dedi Bay Finn. "Onlara kıpırdamadan oturmaları için para ödüyoruz.

Unutmayın, her zaman değil."

"Modellerinizle sorun yaşıyor musunuz Bay Finn?" Celia merakla sordu. "Onların büyük skandallara imza atan hanımlar olduğunu duydum."

Sesindeki hüznü engelleyemiyordu. Sanatçıların modelleri şok edici hayatlar sürerlerdi ama onların tam olarak istediklerini yapabilme yeteneklerine hayrandı. Rubens'in çok genç ikinci karısı gibi bazıları sanatçılarla evlenip ünlü oluyordu. Bu hanımlar, düşes annelerinin artık onlara bir faydalarının olmadığını ilan etmesinden ya da Crenshaw Düşesi'nin böylesine nankör ve itaatsiz bir kızı olmasının toplum tarafından onaylanmasından hiç endişe etmemişlerdi.

Bay Finn tereddüt etmeden, "Bayan modellerle sorun yok," dedi. "Hareketsiz kalıyorlar, çünkü ne kadar erken bitirsem, o kadar erken ödeme alabiliyorlar. Küçük kardeşimi düşünüyordum, ayağını yere çivileseniz bile yerinde durmaz. Sürekli hareket halinde, değil mi, şimdi büyüse bile-" Sözünü kesti, gözlerinde yine kasvet parlıyordu.

Celia, Bay Finn'e böyle üzülmesine neden olacak ne olduğunu merak etti. Bu küçük kardeş ölmüş müydü? Zavallı adam.

Bir yandan kardeşinin yasını tutarken bir yandan da öğretmenlik yaparak hayatını kazanmak ve tek başına bir kız çocuğu yetiştirmek çok zor olmalıydı. Bay Finn bir eşten söz etmemişti -ki bu hiçbir şey ifade etmeyebilirdi; bazı beyler eşlerinden hiç söz etmezlerdi- ama eğer anne hayattaysa bebek anneye ait olurdu, babaya değil. Muhtemelen dul bir adamdı. Celia'nın acıma duygusu arttı.

Bay Finn ellerini birbirine vurdu, büyük bir ses çıktı ve Celia yerinden sıçradı. "Nereden başlaman gerektiğini biliyorum, genç kız. Otur şuraya."

Onu, pencereden gelen ışığı yakalamak için çevrilmiş olan şövalenin önündeki tabureye yönlendirdi.

Bay Finn masanın üzerindeki bohçadan kalın bir kâğıt aldı ve hızlı, emin hareketlerle şövaleye tutturdu. Uzun bir büronun çekmecesinden büyük bir kutu çizim kalemi, pahalı bir tür gerçek İngiliz grafiti çıktı. Bay Finn iki kalem çıkardı ve bu iş için kullandığı bıçakla uçlarını yonttu, kalemleri altın rengi gözlerinin önüne kaldırarak keskinliklerini inceledi.

Celia'bir kalem uzattı ve diğerini masanın üzerine koyarak oturmasını bekledi. Celia kararsızca tabureye kayd ve ayaklarını en alt basamağa sıkıştırdı.

"Ne çiziyorum?" diye sordu.

Bay Finn omuzlarından sıyırdı ve kendini bir sandalyeye bıraktı, yaldızlı şey birkaç santim geriye kaydđ. Paltosu halının üzerine düştü.

"Ben."

Celia ona göz kırptı. "Burnundan ne anladığımı görmek için mi?"

Başka bir kahkaha gümbürtüsü. "Hayır, genç kız. Bence senin birkaç anatomi dersine ihtiyacın var."

Gömleğinin bağlarını çözdü ve başının üzerinden çıkardı, gömleğđ paltosunun üzerine bıraktı, siyah yün üzerinde soluk bir kumaş birikintisi oluştu.

BÖLÜM 3

C elia'nın ağız keten bir torba gibi kurudu.

Ondan bir metre kadar uzakta oturuyordu, güneşten kavrulmuş gövdesini hiçbir şey örtmeyen iri bir adamdı. Sandalyede arkasına yaslanmıştı ama dimdik ve güçlüydü, utanmadan dirseklerini sandalyenin narin kollarına dayamıştı.

Onu geceliğiyle bulduğunda gözüne çarpan köprücük kemiği omuzlarına kadar uzanıyordu ve omuzlarından birinde küçük bir üçgen oyuk vardı. Kızıl saçları göğsünden aşağı kıvrılıp sert karnına doğru iniyordu, hem göğsü hem de karnı yara izleriyle doluydu. Kızını kucaklayan kolları kaskatı kesilmişti ve daha fazla yara iziyle doluydu.

Sağ elini sandalyenin koluna dayadı, avuç içi aşağıdaydı, parmakları hafifçe kıvrılmıştı. Elinin geri kalanını bir kenara bırakın, tek başına bile korkunçtu. Kolundaki tel tel saçlar altın kırmızısıydı, eli dinlenirken potansiyel güçle doluydu.

Parmak uçları küt, parmakları genişti. Adam bir ressam olduğunu iddia ediyordu ama Celia bu eli bir claymore kabzasının etrafında ya da bir tüfek tutarken, İngiliz askerleriyle ölümüne savaşırken kasları çalışırken kolayca hayal edebiliyordu.

"Devam et o zaman," dedi gürleyen sesiyle. "Geç başladık ve bugün başka derslerim de var."

Celia ağzının tekrar açıldığını fark ederek sıçradı. Ağızını kapattı ve bakışlarını adamın göğsünden ayırdığında adamın onu izlediğini gördü, gülümsemiyordu, altın rengi gözleri çözemediği bir şeyle doluydu.

Kalemmini kaldırdı ve kâğıda dokundurdu ama nasıl başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çizim yapmak ona her zaman kolay gelmişti ama şu anda parmakları hareket etmiyordu.

Belki de yarı çıplak bir adamla bir odada tek başına oturuyor olması parmaklarını kaskatı kesmişti. Celia en son uygunsuz bir durumda bulunduğunda, annesi onu söz konusu beyefendiyle evlenmeye zorlamıştı. Ancak annesi Celia'yı *bu* adamla görürse, kimsenin öğrenmemesi için elinden gelen her şeyi yapardı. Skandal sadece işe yaradığında kabul edilebilirdi.

Şu anda düşes annesi Grosvenor Meydanı'nın öbür ucunda rahatça oturuyordu, Leydi Flora alt kattaydı ve Celia ile çizim ustası baş başa kalmışlardı.

Derin bir nefes aldı, elinin çalışmasını istedi ve sayfa boyunca koyu bir çizgi çizdi.

Kardeşinin çizim ustası ona bir şeyin ne *olduğunu* görmezden gelmeyi ve sadece şeklini çizmeyi öğretmişti. Nesnenin her bir parçasını, netleştirmek için üzerlerinden geçmeden önce kaba çizgilerle engellemesini söylemişti.

Celia, Bay Finn'in çıplak kolunu inceledi ve onu kendisine yaklaştırdığını hayal ettiği kol yerine bir şekil olarak görmeye kendini zorladı. Bileğinin üst kısmı neredeyse bir dikdörtgendi ve buradan ön kolu boyunca yaylar uzanıyordu. Kaslar alttan uzun yarım daireler çizerek kıvrılıyor ve dirseğinin iç tarafındaki oyukta toplanıyordu.

Celia eli, kolu ve omzu temsil etmek için yavaşça kareler ve elipsler çizdi ama kalemi titredi ve çizgiler yanlış görünüyordu. Ansel Finn'i bu kadar çok kutu ve daireden ibaretmiş gibi gösteremezdi. Adamın derisinin altında akan kanın, küçük alanın ötesinden kendisine gelen adamın sıcaklığının, onun *canlılığının* farkındaydı. Bu adamı çizmekle bir vazo dolusu çiçek çizmek arasında büyük bir fark vardı.

"Bu konuda fazla düşünme, genç kız." İpeksi sesi kızın belirsizliğinin içine kaydı. "Bırak zihnin görsün ve sana ne söylese onu çiz."

Celia kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra bakışlarını tekrar adamın eline dikti. Sessizce uzanıyordu, parmaklarındaki gizli güç ona adamın bütününe hatırlatıyordu

-Avinı bekleyen bir aslan.

Kalemi sayfanın üzerinde yumuşak bir şekilde kayıyor, ucundan gri-siyah bir çizgi akıyordu. Parmağının kıvrımını, orta boğumundaki kıvrımı, küt parmak ucunu şekillendirdi.

Celia yaptığı şeye bakarken keskin bir nefes aldı. Henüz tam bir parmak bile değildi ama daha önce çizdiği her şeyden daha fazla hayat barındırıyordu.

Memnun bir ifadeyle kaldırdı ve adamın bakışlarını üzerinde buldu.

Bay Finn tamamen hareketsiz oturuyordu, neşesi kaçmıştı. Gözleri sert, düz, neredeyse öfkeli ve aynı zamanda ateş doluydu. Ateş şimdilik sönmüştü ama alevlendiğinde ne olacaktı?

Celia kendini geri çeken, kabadayılığın ve ani gülümsemelerin ardına saklanan bir adam gördü, ne kabadayılık ne de gülümsemeler gerçek kişiydi. Ansel Finn onun adı değildi. Kelimeler bu adamı anlatmak için fazla uysaldı.

Bir erkek değil. Bir savaşçı.

Bay Finn de Celia gibi geçim derdinde olan fakir bir İrlandalı sanatçı değildi. Savaş ve ölüm görmüştü; gözleri trajediye bakmıştı.

Duruşu, bakışları, boyu... hepsi ona İskoç olduğunu, ılgın Highlander'lardan biri olduğunu söylüyordu. Zararsız bir sanatçı gibi davranması, sahte bir isim ve milliyet kullanması, İngiltere'ye karşı yürüyüşünde Prens Charles Stuart'ı, Genç Pretender'ı takip eden biri olması gerektiğini düşündürdü.

Kraliyete ihanet eden, çılgın bir savaşçı... Celia'nın kardeşi Edward ona, İngiliz hatlarına saldırırken ölüm perileri gibi çığlık atan korkunç İskoç askerlerinden bahsetmişti. Vahşi çığlıkları ve korkusuz saldırıları en cesur İngilizlerin bile moralini bozmuştu.

Bu adam savaşmış ve öldürmüştü, sonra da Culloden Tarlası' arkadaşlarının ölümünü izlemişti. Culloden hakkındaki her şeyi, toplu katliama tanık olan Edward'dan duymuştu. Kimsenin gözünün yaşına bakılmamıştı. Emirleri buydu. Adamlar ne kadar teslim olurlarsa olsunlar, hayatları için ne kadar yalvarırlarsa yalvarsınlar, kötü İskoçyalılar ellerini kaldırıp merhamet anda bile öldürölmüşlerdi. Alan onların kanlarıyla kırmızıya boyanmıştı.

Edward bunu büyük bir zafer olarak ilan etmişti. Celia'nın kabusları vardı.

o.

Ölömcöl bir İskoçyalı ile aynı odada bulunmaktan korkuyor olmalı, Leydi Flora'ya da ona yaklaşmasına izin verdiği için kızgındı. Leydi Flora'nın bu adamın tam olarak kim olduğunu bildiğine hiç şüph e yoktu - onun hakkında her şeyi öğrenecek türden biriydi.

Ama o zaman zararsız *olmalıydı*, çünkü Leydi Flora asla ve asla bir düşmana rahat vermezdi. Britanya'yı dünyanın en güçlü imparatorluğu yapmak için Celia'nın babasıyla el ele çalışıyordu. Jakobit Ayaklanması'na çok öfkelenmiş, Cumberland Dükü'nün onları bastırmak için İskoçya'ya koşmasından mutluluk .

Dolayısıyla, Bay Finn tehlikeli olmamalı.

Ama ona yoğun kehribar rengi gözlerle bakan adam belli ki oldukça tehlikeliydi. Bu çok şaşırtıcıydı.

Celia boğazını temizledi. "Devam edeyim mi?"

Bay Finn kırmızı altın kaşlarını kaldırdı. "Resim dersi için geldiniz, değil mi? Bitene kadar devam edeceğiz. Nerede olduğunuza bir bakayım."

Sandalyesini onun yanına gelecek şekilde kaydıldı. Bay Finn ona dokunmadı, ama teninin sıcaklığı birçok katmanın arasından onu ısıttı.

Fransız usulü sabahlığı. Celia yan gözle kendisinininkine yakın, saten teninin altında sert, kaslı omuza baktı. Bir ter damlası ensesinde toplanmış ve korsajının altından süzölmüştü.

Bay Finn onun çizimini incelemek için öne doğru eğildi ve temiz kokulu saçlarını neredeyse çenesinin altında düzgün bir sıraya koydu. Saçları koyu renkti, ama kahverengi ya da siyah değildi; zengin maun gibi belirgin bir kızıl tonu vardı.

"Bu çok iyi yapılmış." Parmağıyla çizdiği çizgiye dokundu; bu çizgi, ona dokunan parmağıyla tam olarak eşleşiyordu. Sonra kareleri ve dikdörtgenleri silmek istercesine fırçaladı ve parmak uçları simsiyah çıktı. "*Bunlar* daha önce hiç çizim yapmamış öğrenciler için. Böylece çizim ustaları onlara bir şeyler öğretiyormuş gibi yapabilirler. Siz zaten çok şey biliyorsunuz."

Konuşurken başını çevirip ona baktı, sanki yanında yarı çıplak oturması olağandışı bir şey değilmış gibi rahattı. Çıplak bedeninden hiç utanmıyordu, sanki bunu fark etmemiş gibiydi.

Celia fark etmekten kendini alamıyordu. Adamın bacağıının uzunluğu Celia'nın çizgili eteğine dayanıyor, bacağıının baskısı kalbinin çarpmasına neden oluyordu. O kadar yakındı ki nefesini boynunda hissetti.

Bakışlarını adamın gözlerine kaydırdı, gözleri adamınkilerden birkaç santim uzaktaydı, adamın durgunluğu geri dönüyordu. Adamın hareketten sessizliğe geçişi o kadar hızlıydı ki sinir bozucuydu. Belki de İskoçyalıları kardeşi ve askerleri için bu kadar korkutucu yapan şey bu öngörülemezlikti.

"Edward'ın iyi bir öğretmeni vardı," dedi güçlölkle.

Bay Finn çizimine geri döndü. Artık ona odaklanmadığında ateşinin düştüğü hissediliyordu.

"Kendi başına çok şey öğrenmişsin o zaman," dedi. "Daha fazla pratikle ve daha iyi bir öğretmenle yeteneğın ortaya çıkacaktır."

"Ağabeyimin çizim ustası ünlü bir ressamdı," dedi Celia, *yetenek* kelimesinden duyduğı ani zevki bastırarak. Annesi ona para ödemeye devam etsin diye gururunu okşuyor olmalıydı ama yine de bunu duymak güzeldi. "Kralın portrelerini yapmıştı."

"Ünlü bir ressam iyi bir öğretmen anlamına gelmez. Kendi dehalarıyla doludurlar ve sanatın temellerini başkalarına nasıl aktaracakları konusunda hiçbir fikirleri yoktur. Benim deham yok, bu yüzden de ders veriyorum."

Gözlerinde iyi bir mizah parlıyordu, hınzır ve kendini beğenmiş, şaka yapmış bir okul çocuğı gibi. Yeniden sıcak ve arkadaş canlısı olmuştu.

mesafe buharlaşıyordu. Dağlı savaşçı gitmişti; kızını şarkılarla yatıştıran baba geri dönmüştü.

"Ne çizdin?" Celia sordu. "Benim görebileceğim herhangi bir şey mi?"

Bay Finn omuz silkti, kasları omuzlarının altında hareket ediyordu. "En iyi resimlerimin çoğu Fransa'da. Ama..."

Celia itiraz edemedi kalem elinden kaptı. Bay Finn, Celia'yı ve sandalyesini endişe verici bir güçle şövaleden uzaklaştırdı, şövaleyi kendisine doğru çevirdi ve resim kağıdını karalamaya başladı. Kolunu hızlı hızlı hareket ettirerek Celia'ya baktı.

Birkaç dakika sonra Bay Finn kalem masaya vurdu ve ne yaptığını görebilmesi için şövaleyi çevirdi. "Şık değil ama benim yaptığım türden bir resim."

Celia kendi yüzüne baktı. Babasının evindeki portrelerinde olduğu gibi poz vermiş ve asil bir şekilde değil, tam da şu anda görüldüğü gibi. Dudakları ayrılmış, gözleri odaklanmış, kaşları çekilmişti. Koyu renk saçlarından bir tutam ensesindeki özenli düğümden kurtulup omzuna dökülmüştü ve başındaki dantel başlık hafifçe yamuk duruyordu. Celia bir elini ona götürdü ve gerçekten de yerinde olmadığını gördü.

"Bu olağanüstü," dedi nefes nefese bir zevkle.

"Bu bir numara, ama bana geçimimi sağlayan bir numara. Şimdi dersi siz alacaksınız leydim, ben değil."

Yeni bir sayfayı şövaleye tutturdu, sonra kalem aldı ve ona geri itti. "Bir parmaktan fazlasını, genç kız. Bütün bir el istiyorum."

Konuşurken sanki yaramaz bir şey söylemiş gibi yüzüne bir sırıtma yayıldı. Celia'nın kanı ısındı, sözlerin başka ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Kalem aldı, aniden sıkışan kalem nefesini daraltıyordu. Bay Finn sandalyesini güçlü ayaklarıyla geriye itti, masaya doğru kayd ve elini masaya vurdu. Saçlarını tutan bağ her neyse koptu ve omuzlarına kızıl-kahverengi kalın bir dalga gönderdi.

Celia onu çizdi, sonra çenesinin kıvrımını, çenesinin karesini, ateş dolu gözlerini. Adamın elini çizmesi gerekiyordu ama aniden içine bir ateş düştü ve o durduramadan kalem hareket ettirdi.

Yüzü parmaklarının altında şekillendi, İskoç bir asker, sert ve korkutucu, ama aynı zamanda yoğunluk ve sıcaklık dolu. Kucağındaki çocuğa attığı koruyucu bakış ve Celia için ayırdığı alaycı parıltı ortaya çıktı.

Celia'nın kolu ağrıyordu, boğazı kurumuştı, gözleri yanıyordu. Ama duramazdı, ta ki-

"Celia, oyalanıyorsun," diye sert bir ses geldi. "Sıradaki öğrenciniz geldi, Bay Finn."

Celia irkildi ve kalemi bıraktı, nefesi tekrar içine dolunca soluk soluğa kaldı. Sisler dağılınca Leydi Flora kapının eşiğinde durdu, geniş etekleri kapının çerçevesine değiyordu, kartal bakışları Celia'ya sabitlenmişti. Leydi Flora'nın her girişi bir portreydi, güzel bir kadın odaya süzülmeden önce zarafet içinde duraklıyordu.

Neden bir uşak göndermek yerine Bay Finn'in bir sonraki randevusunu kendisi haber vermeye gelmişti, Celia'nın hiçbir fikri yoktu. Ama şimdi oradaydı, Celia'nın şövalenin önünde kamburlaşmasını ve Bay Finn'in Paris'ten getirdiği yaldızlı mobilyaların üzerinde uzanmasını dar gözlerle onaylamaz bir tavırla izliyordu.

Bay Finn sakince eğilip gömleğini aldı ve başının üzerinden geçirip omuzlarına oturtmak üzere topladı. Leydi Flora onu izledikten sonra Celia'nın sıcak yüzünü keskin ve bilgili gözlerle süzdü. Celia tabureden kayarken şövaleye doğru yürüdü ve Celia'nın çizdiği şeye kaşlarını çatı.

"İyi bir benzerlik," dedi. Ses tonu Celia'nın böyle bir şey yapabileceğinden kuşku duyduğunu ele veriyordu. "Çok iyi bir benzerlik." Bay Finn'e kızmış gibi ters ters baktı.

Bay Finn bakışa kayıtsızca karşılık verdi. "Leydi Celia yeteneklidir."

Celia çizdiği resmin Bay Finn'i iyi yakaladığını biliyordu. Yüzündeki iyi mizahı, asi saçlarını, gözlerindeki hınzır ışığın yanı sıra ruhunda bir boşluk varmış gibi bir boşluğu da yakalamıştı. Celia resme derinlik katmak için başının arkasına hızlı bir gölge çizmişti ve şimdi o gölgede bir başkasını gördüğünü hayal ediyordu, onun kadar güçlü ikinci bir adam, ama bu duman kadar önemsizdi.

Leydi Flora'nın kaşları çatıldı. Kağıdı şövaleden kaptı, onu tutan klipsler uçtu. Resmi Bay Finn'e doğru itti. "Bu kadar beceri mi?"

Bay Finn resme önce şaşkınlıkla, sonra hayranlıkla ve en sonunda da dehşetle baktı. "Mm," dedi suratsızca. "Sanırım anatomiye bırakıp meyve kaseleri üzerinde çalışacağız."

Celia'nın bir yeteneği varsa, o da kendini durumdan soyutlayabilmesi, olaya duyguları yerine pratik zekâsının gözleriyle bakabilmesiydi. Eğer Leydi Flora ve Bay Finn, Celia'nın yanında olsalardı, arkadaşlarından herhangi biri gözyaşlarına boğulurdu.

resmini küçümseyerek baktı. Celia sadece izledi ve onları neyin üzdüğüne karar vermeye çalıştı.

Bunun Celia'nın yeteneği ya da yeteneksizliği olmadığını tahmin etti. Benzerliğin kendisini değil, onu yakalamış olmasını kınıyorlardı.

Neden? Eğer Bay Finn gerçekten kılık *değiştirmiş* düşman bir İskoçyalı olsaydı, neden burada, Leydi Flora'nın Grosvenor Meydanı'ndaki büyük evinde, sosyete hanımlarına sanat öğretiyor olsun ki? Ve neden Leydi Flora, onca insan arasından, onu kalması için davet etsin?

Bu bir tuhaflıktı ve tuhaflıklar onun ilgisini çekiyordu.

Leydi Flora çizimi hızla bir tomar haline getirdi. "Bunu senin için saklayacağım Celia. Şimdi gitmelisin."

Leydi Flora arkasını dönerken, Bay Finn Celia'nın bakışlarını yakaladı. Gözlerinde anlayış ve eğlence vardı, her ikisinin de Leydi Flora'nın tuzağına düştüğünün farkındaydı. Celia ona gülümseyerek onayladı ve o da ona hızlı bir göz kırptı.

Leydi Flora arkasını döndü ve ikisi de hemen nötr ifadeler takındı. Celia göz ucuyla Bay Finn'in dudaklarının kıpırdadığını gördü.

Leydi Flora elinde rulo kâğıtla Celia'ya el salladı. "Git bakalım Celia. Rivers seni uğurlayacak. Yarın sabah saat sekizde burada ol. *Hemen*, aklınızda olsun."

Celia reverans yaptı ve sonra elini uzattı. "Bu arada çalışabilmem için çizimimi alabilir miyim?"

"Hayır," diye tersledi Leydi Flora, sonra sesini kasıtlı olarak yumuşattı. "Hayır, sevgili Celia. Onu senin için saklayacağım ve eğitimini bitirdiğinde salonumda küçük bir sergi açacağız. Bu hoşuna gidecek, değil mi?"

Celia hemen gardını aldı. Leydi Flora'nın ağzı açık kaldığında ve nazik davranmaya çalıştığında, bu onun bir şeyler çevirdiği anlamına geliyordu.

Celia cevap vermeyince Leydi Flora bir kez daha buz gibi oldu. "Annen öyle istiyor," dedi. "Git."

Bunun için hiçbir şey yoktu. Celia ona bir kez daha reverans yaptı ve portföyüne uzandı ama Leydi Flora çaresizlik içinde gözlerini kapadı ve başını salladı.

Celia pes etti ve hızla odanın diğer tarafına geçti. Kapıdan geri döndü ve Leydi Flora'nın sert bakışlarını üzerinde buldu. Bir basilisk böyle bir bakışa sahipti.

Bay Finn kalemleri kutularına yerleştirmek için arkasını dönmüştü, gömleği sırtına yapışmıştı. Yakınına oturduğunda yakınlığının hissi

hala canlıydı.

Kutuya doğru eğildi, sanki her bir kalemin kendisine verilen yuvaya tam olarak oturduğundan emin olmak ister gibiydi. Etrafına bakmadı, vedalaşmadı. Bay Finn bir çizim ustasıydı, Celia ise bir dükün kızıydı ve Leydi Flora bu yakınlığı pek onaylamazdı.

O halde Leydi Flora içeri girdiğinde Bay Finn'i Celia'nın önünde gömleksiz otururken bulduğunda neden hiçbir şey söylememiştii?

Çözülecek o kadar çok bulmaca vardı ki. Celia kapıyı kapattı ve sahanlığa doğru yürüdü, topuklarının cilalı zeminde yüksek sesle tıkladığından emin oldu.

Celia'yı rahatlatan şey, Leydi Flora'nın sert uşağı Rivers'ın ortalıkta görünmemesiydi. Celia merdivenlerin başında durakladı, ayakkabılarını çıkardı ve hızlı adımlarla stüdyonun kapısına doğru koştu.

Eteklerini sessizliğe bastırdı ve kulağını anahtar deliğine yaklaştırmak için eğildi. Kulak misafiri olmak kibarlık sayılmazdı ama Celia, genç bir hanımın hayatının her anında kibarlık konusunda endişelenmezse çok şey öğrenebileceğine uzun zaman önce karar vermişti.

BÖLÜM 4

W ne düşünüyordun?" Leydi Flora'nın sesi net ve çınlayarak geldi.

"Ona kolumu çekmesini söyledim." Bay Finn'in sakladığı İskoç aksanı ortaya çıkmıştı. Celia onun sesini böyle daha çok seviyordu, hırçın ve hırıltılı, doğduğu toprakların çiğliğini taşıyordu. "İtaatkâr bir kız olmadığını düşünüyorum." Sesi onaylar gibiydi, bu da Celia'nın yüzünün kızarmasına ve memnun olmasına neden oldu.

"Ya bunu babasına gösterseydi?" Leydi Flora tersledi. "Pervasızsın, öyle olacağını bilmeliydim. Kardeşine çok benziyorsun."

"Babası benimle hiç tanışmadı," diye cevap verdi Bay Finn hiç öfkelenmeden. "Ve Will'e pek benzemiyorum. Ben sadece-"

Sözleri aniden kesildi, öksürüğe benzer bir ses konuşmasını sonlandırdı.

"Biliyorum." Leydi Flora'nın sesi yumuşadı, Celia'nın daha önce onda hiç duymadığı bir şeydi bu. Leydi Flora'nın kızı öldüğünde bile her zamankinden daha soğuk ve kırılıyordu.

"Genç kız buraya geri dönmemelidir," dedi Bay Finn. "Başka bir yol bulacağız."

"Saçmalık." Leydi Flora'nın sert ses tonu geri döndü. "Her şeyi tam olarak söylediğim gibi yaparsan, her şey yoluna girecek. Şimdi bunu yakmalayım."

Celia küçük nefesine engel olamadı. Flora'nın az önce yaptığı resmi ateşe atacağı fikri nefesini kesti.

Bay Finn'in gözleri sayfanın dışından Celia'ya baktığında, kalbi bir acı noktasına sıkışmıştı. Bu şimdiye kadar çizdiği en iyi portreydi ve bunu biliyordu. Bundan da öte, onun görüntüsünü, yakaladığı özü kaybetmek istemiyordu. Adamı bir daha görmesine izin verilmese bile, en azından buna sahip olacaktı.

"Hayır." Bay Finn'in sözü bir emirdi, hızlı ve keskin. "Ben alırım. En iyisi sen kendi işine bak kadın."

Celia kâğıdın ete çarpma sesini duydu; muhtemelen Leydi Flora parşömeni onun eline tutuşturmuştu.

". Ve bana 'kadın' deme."

Bay Finn'in kahkahası . "Bütün o buzun altında ne olduğun belli. Bu arada, kreş hizmetçisini kovdum."

"Affedersiniz?" Leydi Flora'nın öfkesi şaşkınlığa dönüştü. "Neden?"

"Küçük kızımı cinle zehirlemeye çalışıyordu, bu yüzden. Hizmetçiniz Sally'ye işi devralmasını söyledim. Zeki bir kız, belli ki daha önce çocuklara bakmış. Hizmetçilerinizi işe almadan önce onlarla konuşuyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorum. Kreş hizmetçisi bir tavsiyeydi. Lanet olsun."

"Sen evinin geri kalanıyla ilgilen. Ben kızım ile ilgileneceğim." Bay Finn'in sesi hırıltılıydı. "Anlaştık mı?"

"Evet, evet. Sen nasıl istersen."

Celia gözlerini kırptırdı. Leydi Flora'nın hayatında hiçbir konuda teslim olduğunu duymamıştı. Odadaki hava değişmişti; Bay Finn'in sesi artık iş için minnettar olan zavallı bir beyefendi gibi değil, Leydi Flora'ya tam olarak ne yapması gerektiğini söylemekten çekinmeyen bir adam gibi çıkıyordu. Leydi Flora da isteksizce de olsa ona izin veriyordu.

Ne kadar ilginç.

Bay Finn'in ayak sesleri kapıya yaklaştı ve Celia çok uzun süre oyalandığını fark etti. Eteklerini toplayarak merdivene doğru koştu ve ayakkabılarını kaptı. Cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indi ve kendini yuvarlanmaktan korumak için korkuluklara tutundu. Rivers birinci katın sahanlığında belirdi ve Celia aceleyle aşağı inerken yukarı bakarak mağrur kaşlarını kaldırdı.

Leydi Flora'nın malikânesinin ana merdiveni her katı saran sahanlıklara açılıyordu. Leydi Flora'nın misafirleri yatak odalarına tırmanırken yorulur ve durup dinlenmek zorunda kalırsa diye bu galeriler boyunca sandalyeler yerleştirilmişti. Celia'nın geniş elbisesi bu zarif sandalyelerden birinin ayağına takıldı ve yuvarlanmasına neden oldu.

Celia, düşen sandalyenin yere sabitlediği eteğini çekiştirdi ve Hindistan pamuğunun yırtıldığını duydu - annesinin bu konuda söyleyeceği bir iki şey vardı. Yanında iki uşak belirdi, eteği çözdüler ve sandalyeyi düzelttiler.

"İyi misiniz leydim?" Rivers aşağıdan sordu.

"Evet, evet." Celia eteğini çekiştirerek yerine oturttu, sandalyeye çöktü ve yüksek topuklu terliklerini ayağına geçirdi. Ayakkabılarının ayağında kalması için dua ederek son kattaki yolculuğuna daha sakın bir şekilde devam etti.

Celia, Bay Finn'in kendisini yukarıdan izlediğini daha zemin kata varmadan ve yukarı bakmadan anlamıştı. Dört kat yukarıda duruyordu, iri elleri galeri korkuluğunu kavramıştı, koyu kızıl saçları dağınıktı ve yüzüne dökülüyordu.

Kıpırdamadan durdu, onu tanımıyordu ama Celia onun kapıyı dinlediğini bildiğini biliyordu. Leydi Flora'yla konuştukları her şeyi duyduğunu biliyordu.

Ama o hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey söylemedi. Celia yukarıya doğru bir gülümseme gönderdi ve elini kısa bir veda için kaldırdı. "Günaydın Bay Finn," diye seslendi, sonra ağırbaşlılıkla hareket etmeye çalışarak ön kapıya döndü.

Bay Finn cevap vermedi. Celia, bir hizmetçi ona giysilerini giydirip evden çıkmasına yardım ederken onun gözlerini üzerinde hissetti.

Kaldırımın üzerinde bir sedan sandalye bekliyordu -çünkü bir dükün kızının babasının evine gitmek için meydanın etrafındaki yüz metreyi yürümesine elbette izin verilemezdi. Celia beklediği için taşıyıcılara, içeri girmesine yardım eden uşağa ve portföyünü alıp gelen ve yerleşirken onu yanındaki sandalyeye oturtan ikinci uşağa teşekkür etti.

Celia eve baktı, dördüncü kattaki stüdyoya açılan pencereyi buldu. Cama yansıyan güneş ve bulutlardan başka bir şey göremiyordu ama kalbinin derinliklerinde Bay Finn'in onun gidişini izlediğini biliyordu.

Karanlık sokaklara çöktüğünde, Alec Mackenzie Leydi Flora'nın evinin arka bahçesinden çıktı ve sokağın sonundaki sade siyah bir arabaya bindi. Çok geçmeden Mayfair'i ve ardından St. James'i geride bıraktı, araba nehir boyunca doğruya doğru ilerledi.

Fleet Sokağı'nda Alec arabadan indi ve arabanın güney ve doğusundaki yollara karıştı.

Koyu renk pantolon, düz bir ceket ve sağlam ayakkabılar giymiş, saçlarını sıkı bir kuyruk haline getirmiş, karanlığın ve şapkasının kızıllığı gizlemesine izin vermişti. Bu haliyle Alec, bu sokaklarda yürüyen diğer işçiler gibi görünüyordu. Vahşi bir İskoçyalı olarak fark edilme şansının pek olmadığından emindi, çünkü Londralıların çoğu, özellikle de bu bölgede, hiç İskoç görmemişti. Elbette İskoçlarla karşılaşmışlardı ama onlar da çoğunlukla

Glaswegians ve diğer Lowlanders, rıhtımlarda ve fabrikalarda iş aramaya geldiler.

Alec, nehrin yakınındaki bir tavernada böyle bir Lowlandlıyla buluşmaya gidiyordu. Adam Will'in bağlantılarından biriydi ve Will'in neyin peşinde olduğu hakkında bir fikri olabilirdi.

Taverna, Paris, Londra, Edinburgh fark etmez, her yerdeki tersanelerdeki tavernaların tipik bir örneği idi. Birkaç ışıkla aydınlatılmış karanlık bir iç mekan, yanmaya çalışan kayıtsız bir ateşin bulunduğu büyük bir şömine, yıllarca tankerlerle ve yumruklarla dövölmekten yara bere içinde kalmış tahta masalar, haftalardır süpürölmemiş ve yenilenmemiş gibi kokan yerdeki çalılar.

İki telaşlı barmaid müşterilerin arasında süzölüyor, uzun bir pratiğın rahatlığıyla okşayan ellerden uzaklaşıyordu. İkisi de Alec'i gördü; biri ona asık suratlı bir bakış atarken diğeri gülümsedi.

Dost canlısı kadına başıyla selam verdi ve masanın nispeten boş bir ucuna oturdu. Şansına, yanından geçen ve bira isteyip istemediğini soran huysuz barmen kızdı.

"Lütfen," diye yanıtladı Alec. Planı mümkün olduğunca az konuşmaktı, böylece aksanı onu belli etmeyecekti. En iyisi birasını yudumlamak, mütevazı görünmek ve adamını beklemektir.

Barmaid ona daha da ekşi bir bakış attı ve uzaklaştı.

Celia Fotheringhay. Bu isim Alec'in düşöncelerine girdi, ardından ela gözlerini, onu korkusuzca değeriendirdiğini, ona talimat vermeye başladığında gösterdiği ilgiyi hatırladı. Ciddi bir şekilde çizim yapmaya başladığında o gözlerin hararetle parıldamasını izlemişti, tutku onu farkına varmadan yakalamıştı.

Yüzünün çizimi oldukça iyiydi. Sanki bir aynaya ya da yürek parçalayıcı bir şekilde sonsuza dek ölmüş olan ikizi Angus'a bakmış gibiydi.

Sorun da buydu. Eğer yanlış kişi çizimi görürse, Alec Mackenzie'nin işi biterdi.

Leydi Celia onun sadece benzerliğini yakalamakla kalmamış, onu olduğu gibi göstermişti: Kasap Cumberland ailesini yeryüzünden silmek için elinden geleni yapmış olsa da, güçlü ve kibirli, kırılmamış bir İskoçyalı. Celia onu şapka ve mızrakla çizmemişti ama çizmiş de olabilirdi.

Resmi küçük yatak odasındaki eşyalarının arasına saklamış ve güvende tutmuştu. Resme bakmak, ona şu gerçeği hatırlattı

Hem kendisi, hem de onu çizen genç ve güzel kadın.

Yine de cilveleşme yoktu. Celia bir amaç için araçtı, Will'in kaderini bilebilecek bir adamın kızıydı. Alec zalim olsaydı, dük babasından intikam almak için güzel Celia'yı kullanmayı düşünürdü; Celia'yla tanışmadan önce bu düşüncenin aklından geçtiğini itiraf ediyordu. Ama kadın masumdu, Jacobite Ayaklanması'nda gerçekte neler olduğundan habersizdi, ayaklanmadan etkilenmemişti. İçinde İskoçlarla ilgili hiçbir şeye karşı nefret yoktu.

Daha da zalim bir adam, onun böylesine masum olmasına sevinirdi - babasını yıkmak için daha iyi bir silah.

Ama Alec zalim değildi. Aslında kendisini güler yüzlü ve hoş biri olarak görüyordu; güzel bir kadınla flört etmeye, onu alçakça bir intikam planında kullanmaya daha meyilliydi. Leydi Flora alçaklığa daha meyilliydi. Ona entrikacı parmaklarını güzel Celia'dan uzak tutmasını söylemesi gerekecekti.

Alec'in düşünceleri, bir adamın yanına oturup ona asık suratla başını sallamasıyla bölündü. Tavernadaki herhangi birinden farklı giyinmemişti. -Keten gömlek, ev pantolonu, siyah ayakkabılar, yıpranmış palto.

Ama o İskoç'tu, İngiliz değil. Londra'daki pek çok İskoç'un sahip olduğu, bu ülkede sadece işe ihtiyacı olduğu için bulunduğu, kuzeydeki çiftliğinde çalışmayı tercih edeceği düşüncesine sahipti.

Güneşli yüzlü barmaid adama bir bardak getirdi ve Alec için de bir bardak taşıdı. Alec'e sıcak bir bakış attı ve eteklerini salladı ama Alec cilveleşme havasında değildi. Barmaid, başka hizmetlerine ihtiyaç duyulmayacağı için hiç de mutsuz görünmeden oradan ayrıldı.

İskoç'un sıraya dizilmiş koyu renk saçları, oldukça düz bir yüzü açık kahverengi gözleri vardı. Birasından bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve Alec'e başını salladı.

"Tamam mı?"

"Evet," diye yanıtladı Alec.

Sessizlik içinde höpürdeterek içtiler. Bira sulu ve tatsızdı ama bu ucuz arka sokak meyhaneleri için olağandı. Arkadaşları da pek iyi değildi; içip sonra da yataklarına gitmek isteyen yorgun adamlar.

Adam uzun bir içkiden sonra kadehini yere bıraktı ve Alec'e onu takip etmesini işaret etti. Alec biranın parasını masaya bıraktı ve onunla birlikte gecenin karanlığına doğru yürüdü.

Sadece kendilerine rehberlik edecek fenerlere sahip olacak kadar şanslı olanların aydınlatığı karanlık sokaklarda sessizce yürüdüler. Ara sıra yanan bu lambalar

Sisin içindeki ateşböcekleri gibi, sahipleri varış noktalarına ulaşip içeriye daldıklarında göz kırpmıyorlardı.

Alec'in adamı onu emin adımlarla Alec'in tek başına yürümeyeceği sokaklara ve nehre götürdü. Alec bu yollardan daha önce hiç geçmemişti ama hafızası her birini depolamıştı, bir yeri sadece bir kez gördükten sonra tam ayrıntılarını hatırlama yeteneği, bu adamın düşman olduğunu kanıtlaması durumunda güvenli bir yere ulaşmasını sağlıyordu. Paniğe kapılıp kaybolmayacaktı. Thames nehri kokuyordu, kıyıyı kaplayan çakıl taşları da aynı derecede iğrençti. Tekneler suda ilerliyor, birkaç ışıkları sallanıyordu. Alec nehrin aşağısında, tepesinde bir yığın ev bulunan Londra Köprüsü'nün kütlesini seçebiliyordu.

geceye karşı leke.

Adam durdu. Alec elini anında çekebileceği bıçağının üzerinde tutuyordu ama rehberi saldırmaya meyilli görünmüyordu. Kayaların üzerine tükürdü. "Lanet olası pis şehir," diye homurdandı geniş Glaswegian dilinde. "Lağım çukuru gibi kokuyor."

"Bu nehir bir fosseptik çukuru, delikanlı," dedi Alec. "Bütün pislikler buraya dökülüyor. Memleketimizin ne kadar güzel ve iyi koktuğunu söylemeye başlamadan önce, söyle bakalım dostum. Bana ne söyleyeceksin?"

Adam tekrar tükürdü. "İnsanların tutulduğunu duydum," dedi. "Yargılanmamışlar, öldürülmemişler, sadece tutulmuşlar. Nedenini bilmiyorum."

Alec keskin bir nefes aldı ve çürük yumurta kokusu burun deliklerini doldurunca pişman oldu. Kendini sakın kalmaya zorlayarak nefesini tekrar dışarı verdi.

"Nerede tutuldu?" diye sordu sıkıca.

Adam omuz silkti. "Bir alayla birlikte olabilir. Bir aristonun büyük evinde olabilir. Ya da belki bir soylunun."

Züppeler, Hindistan'a ya da Karayip adalarına seyahat eden, kölelerin sırtından yığınla para kazanan ve evlerine dönüp aristokratlar gibi yaşayan ama unvanları ve soyları olmayan o ilginç adamlar. Alec'in babasının züppeler hakkında söyleyecek çok şeyi vardı, çoğu da müstehcendi.

Bir dükün malikanesi gibi büyük bir ev mi? "Kimin evi?" Alec bastırdı.

"Bilmiyorum."

Adam sessizliğe gömüldü. Alec bekledi ama bildikleri bu kadarla sınırlı görünüyordu.

Daha önce sahip olduğundan daha fazlasıydı. İçinde adamların tutulduğu bir ev. Alec'in bildiği kadarıyla bunlar İskoçlar, Fransızlar ya da Çin topraklarından gelen adamlar olabilirdi ve sadece orada çalışıyor da olabilirdi.

Ama bu bir şeydi, kavranacak bir dal.

Glasgowlu Alec'e baktı, öfkelenmeye başlamıştı. Malları teslim etmişti, şimdi de parasını almayı bekliyordu.

Verdiği bilginin muhtemelen hiçbir değeri yoktu ama Alec bunun için para ödemezse, haber yayılırdı ve Will'in bağlantıları onu aramaya pek hevesli olmayabilirdi.

Alec elini ceketinin cebine atarak bu iş için getirdiği tek bozuk parayı buldu. Bira ve bunun için para taşımıştı, Londra'nın arka sokaklarında tüm parasıyla dolaşacak kadar aptal değildi.

Alec'in eli cebinden çıktığı anda, onu kurtaran tek şey olan, çakılların üzerinde bir çizme çitirtisi duydu.

Bir cosh aşağı inerken eğilerek yoldan çekildi, cosh'un esintisi yüzüne değdi. Alec sikkeyi bıraktı ve dirkini kaptı, yukarı kaldırıp savurmaya başladı.

Bir homurtu ve küfür duydu, bıçağının ısırıldığını hissetti. Nehrin kıyısı neredeyse tamamen karanlıktı ama sis ay ışıyla belli belirsiz parlıyor, Alec'in bir bıçağın parıltısını, bir başka sopanın sallanışını görmesini sağlıyordu. Kendilerine ölümcül bir niyetle saldıran üç adam saydı.

Alec'in arkadaşı homurdandı ve yere düştü. Aynı anda Alec ortasına bir yumruk yedi ve bu onu iki büküm ederek tek dizinin üzerine çökmesine neden oldu. Uzun bir bıçak ona doğru gelirken kaçtı ve ayağa yuvarlanarak kendi bıçağıyla vurdu.

Bir adam Alec'in menziline girdiğinde daha fazla homurtu, küfür, kokuşmuş nefes ve Alec yüzünde muştalar buldu. Başını geriye attı ama aynı anda yumruklarını da savurdu ve geniş bir Londra aksanıyla küfürler savurarak ödüllendirildi.

Alec'in buluşmaya geldiği adam kiremitte yatıyor ve kıpırdamıyordu. Öldü mü? Yaralı mı? Bilinci kapalı mı?

Üç adam şimdi Alec'i bu durumlardan birine sokmaya çalışıyordu. Edinburgh ve Paris sokaklarında ve sonra da savaşta öğrendiği tüm kurnazlıkları tekrar hatırladı. Tek başına güç burada ona yardımcı olamazdı ama Will ve Mal'in ona öğrettiği kurnazca numaralar işe yarayacaktı.

Dirsek attı, bıçakladı, parmaklarını karanlıkta parıldayan gözlere doğru götürdü. Adamlar acı çığlıklarını homurtular ve küfürlerle gizliyordu; talihsiz kurbanlara karanlıkta ve sessizlikte saldırmaya alışkın olmalıydılar.

Alec bir darbeden daha kurtuldu ve bıçağını hazır tutarak ayağa kalktı. Sırtı nehre dönüktü. Üç adam daha bir güvenle ilerliyordu -Alec'in gidecek hiçbir yeri yoktu.

Sessizliğin canı cehenneme. Alec nefesini tuttu ve Prestonpans'ta İngilizlere dehşet saçan, Kral George'un adamlarını rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağıtan bir İskoç çığlığı attı. Bir iblis gibi bağırarak onlara doğru koştu, bıçağını öldürücü darbeler indirmek için kaldırdı.

Üç adam tereddüt etti. Onlar arka sokak haydutlarıydı, kolay hedeflerin peşindeydiler - öldürücü bir savaş çığlığıyla üzerlerine koşan bir asker onları aşırıyordu.

Alec ilk adama ulaştı ve vurdu. Bıçağı adamın ceketini delip kemiğine kadar kesmiş, sonra da ikinci adama doğru ilerlemişti.

Orada değildi. O ve üçüncü adam dönmüş ve şanssız arkadaşlarını Alec'e bırakarak daha derin bir karanlığa doğru kaçmışlardı.

Alec bir adım geri çekildi ve bıçağını kaldırırken gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. "Dans edelim mi delikanlı?"

Adamın eli kolundaydı, kirli parmaklarında simsiyah kan vardı. Gözleri o kadar iriydi ki, beyazları soluk lekeler gibi parlıyordu. Kaçmak için döndü ve çakıl taşlarına basıp dizlerinin üzerine çökerken inledi.

Alec ona doğru iki koşar adım attı. Adam ayağa kalkmayı başardı ve kolunu tutarak topallaya topallaya uzaklaştı. Alec altındaki kayalara vurarak kovalama sesi çıkardı ve adamın zorlanan yürüyüşü biraz daha hızlandığında kendini gülmeye bıraktı.

"Piçler," diye mırıldandı Alec, kahkahası sönüyordu. "İyi misin dostum?"

İçki arkadaşının yanına çömeldi ve onu çok hareketsiz buldu.

Telaşlanan Alec onu sırt üstü yatırdı, adamın gözleri hareketsizce gökyüzüne bakınca telaşı korkuya dönüştü.

Alec adamın paltosunu açtı ve elini atmayan kalbinin üzerine bastırdı.

"Lanet olası gafiller. Lanet olsun."

Alec yumruğunu sıktı, keder ve öfke içinde çalkalanıyordu. Adamın adını bile bilmiyordu; buluşma Mackenzie kardeşlerin bazen kiraladığı Gair adında bir kaçakçı tarafından ayarlanmıştı.

Eğer Alec zavallı adamı burada bırakırsa, sabaha kadar her şeyi elinden alınacak ve cesedi nehre atılacaktı. Ama yardım çağırmaya giderse, ifşa olma riskiyle karşı karşıya kalırdı. Londra'daki bekçiler, sempati göstermektense Alec'i cinayetten tutuklamayı tercih ederlerdi. Ve eğer Alec tutuklanırsa...

O zaman ölü bir adam olurdu. Ne eksik, ne fazla. Ve ailesinin geri kalanına da ölüm getirebilir.

Ama bir insanı akbabalar tarafından parçalanmaya terk etmek hiç de hoşuna gitmiyordu. Bu adamın evde onu bekleyen bir karısı ve çocukları olabilirdi.

Alec eğildi, adamı omzuna aldı ve onunla birlikte sokaklara doğru yürüdü.

Talihsiz Glasgowluyu bir kilisenin eşiğine bıraktı - ona nasıl bakacaklarını ve ailesini nasıl bulacaklarını bilirlerdi. En azından adam geceyi dinlenerek geçirebilir ve ruhunu kutsal topraklarda serbest bırakabilirdi.

Ertesi sabah saat sekizde, Celia bir dakika bile geçmeden Leydi Flora'nın evine girdi. Bir önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı ve bu sabah annesinden önce kalkmıştı ki bu Celia'nın hayatı boyunca hiç olmamıştı. Annesi Celia'nın alınına soğuk bir el bastırmış ve iyi olup olmadığını sormuştu.

Celia sabırsızlıkla, "Evet, evet," dedi. "Geç kalırsam Leydi Flora beni azarlar, hepsi bu."

"Öyle." Düşes elini çekti, okşamadı. "Ona aldırma canım. Yas tutuyor."

Evet, hepsi Leydi Flora'nın etrafında parmak uçlarına basarak dolaşıyordu, diye düşündü Celia, Leydi Flora'nın yankılanan evinde kapı arkasından kapanırken. Sadece sevimli ve çekici bir genç kadın olan kızı Sophia'nın yasını tuttuğu için değil, Flora Celia'nın babasının *korkunç kadın* dediği kişi olduğu için de

-Güzel ve korkutucu.

Celia hemen portföyünü uşağa teslim etti ve onu yukarı çıkarmak için merdivenin başında beliren Rivers'ı takip etti. Celia son sahanlığa ulaştığında zor nefes alıyordu, sert midesi nefes almasını engelliyordu.

Rivers, görkemli ve hiç de soluk soluğa olmayan bir tavırla stüdyonun kapısını açtı.

"Leydi Celia Fotheringhay," diye anons etti Celia yanından hızla geçip odaya girerken. Uşak portföyü alarak arkadan geldi, sessizce masanın üzerine koydu ve geri çekildi.

Bay Finn şöminenin başındaydı, sırtı ona dönüktü ve elleri alevlere yapışmıştı. Günün ılık geçeceği tahmin ediliyordu, yaz sonunda Londra'ya doğru yol alıyordu ama nemi kovmak için ateş her zaman hoş karşılanırdı.

Rivers boğazını temizledi ama Bay Finn sanki ateşin sıcaklığını yeterince içine çekememiş gibi dönmedi.

Celia Rivers'a başıyla selam verdi, bu selamın içine sadece teşekkür ve işten çıkarma değil, aynı zamanda iyi olacağına dair güvence de koymuştu. Rivers ayrılmadan önce soğuk bir selam verdi ve kapıyı açık bıraktı.

Bay Finn alevleri incelemeye devam etti. Sırtındaki sade ceket, basit çizgileriyle güç veriyordu.

Celia onun arkadan resmini çizebiliyordu; omuzlarının düzgünlüğü, beline doğru sivrilen sırtının düzlüğü. Celia'nın dün fark ettiği yamalı, soluk kahverengi yün paltosu, moda olduğu üzere paltosunun altını daha dolgun göstermek için pilili bir peplum taşıyordu. Paltonun eteği, ince çuha pantolonla kaplı kalçalara dokunuyordu. Bunların kahverengisi ceketten farklıydı, bu da muhtemelen ikinci el bir dükkândan ayrı ayrı satın alıp bir takım oluşturduğunu gösteriyordu.

Beyaz çoraplar kaslı baldırları sarıyor ve geçimini sağlamak için çalışmak zorunda kalan yarı aç bir adamın portresini hemen bozuyordu. Celia, çorapları derin kıvrımlar halinde sarkan yoksul adamların iğdiş edilmiş baldırlarını görmüştü.

Aslında Bay Finn, annesiyle birlikte hastanelere ve yoksul evlerine yardım sepetleri götürdükleri beylere kıyasla çok daha sağlıklı ve gürbüzdü.

Celia'nın arkasında durduğunu gayet iyi bilmesine rağmen hâlâ dönmedi. Celia ellerini açıp kapadı, ona gücendiğinden mi yoksa onu tanımadığı için rahatladığından mı emin değildi. Onunla nasıl konuşacağına, ne söyleyeceğine karar verememişti. Onun bu kadar yakınında, bu kadar çok teni açıkta oturduğunu hatırlayınca alnında boncuk boncuk terler oluştu, oda birdenbire kapandı.

Öte yandan, korkunç derecede kaba davranıyordu. Celia'nın babası, İngiltere'nin en yüce adamlarından biri, asla bir hanımefendiye sırtını dönerek durmazdı. Dük döner, gülümser, cana yakın bir şeyler söylerdi; bunu, onun gözünde önemsiz olması gereken en küçük hizmetkârına bile yapardı.

Celia babasının yaklaşımını denemeye karar verdi, nazik bir sorgulama. Babasının bu kadar çok arkadaşı olmasının bir nedeni vardı.

Rivers'ın çıkardığı sesin çok daha yumuşak bir versiyonu olan boğazını temizledi. "Bay Finn?" brokar etekleri hışırdayarak ona doğru yürüdü. "İyi misiniz efendim?"

Bay Finn canlandı. Ateşten doğruldu ve ona doğru döndü, gülümsemesi ocaktaki alevler gibi parlıyordu.

Celia'nın ağzı açık kaldı, lanet olası sinekler. Bay Finn'in yüzü bir haldeydi. Büyük, mor bir çürük şakağından elmacık kemiğine kadar uzanıyor, sol gözünün altındaki bölgeyi karartıyordu. Sağ yanağında, dudağının köşesinde ve çenesinde derin kesikler vardı.

Celia bakarken Bay Finn'in gülümsemesi genişledi.

", genç bayan, bu sizin neye *iyi* diyebileceğinize bağlı."

BÖLÜM 5

G Tanrım, Bay Finn - size ne oldu böyle?"

Alec, Leydi Celia'nın şaşkın yüzüne ve derin bir endişe taşıyan gözlerine baktı. Varlığına karşılık vermediğinde ona kızıp uzaklaşacağını ummuştı ama Celia Fotheringhay'in Leydi Flora'nın tahmin ettiğinden daha kararlı olduğunu fark etti. Ateşi incelemek ona bir hikâye bulması için zaman kazandırmıştı.

"Evet, bir İrlandalı bir İngiliz meyhanesinde her zaman hoş karşılanmaz, değil mi?"

O mu?"

Celia'nın gözleri kısıldı ve Alec bir sarsıntıyla Leydi Flora'nın onun algılama yeteneğini de hafife almış.

"İrlandalı fikrinden vazgeçerseniz iyi olmaz mı Bay Finn?" dedi. "İkimiz de İskoç olduğunuzu biliyoruz. Sorun değil, Londra'da bir sürü İskoç var. Hepsinin Genç Pretender için savaşmadığını, hatta onun varlığına göz yummadığını biliyorum. Babamın ona danışmanlık yapan İskoçları var, iyi ve bilge adamlar. Birinin huzurunda korkacak değilim."

Önce şaşırmış, sonra da minnettar görünmeye çalışmıştı. Alec Mackenzie gerçekten de isteksizce de olsa Kanlı Prens Charlie için savaşmış, Angus ve Duncan da dahil olmak üzere onun için ölen adamları izlemişti.

Alec, Will'in ona öğrettiği gibi kişiliğine sadık kalarak cevap verirken acısını bastırmaya çalıştı. Bir adam bir yalanı yaşayacaksa, buna tüm kalbiyle inanmalıydı.

"İtiraf etmeliyim ki gerçeği bilmen beni rahatlatıyor," dedi. "Lütfen anla genç kız, bir İngiliz'in -ya da İngiliz kadınının- bana nasıl karşılık vereceğinden asla emin olamam. Dün gece tavernada olduğu gibi."

Celia kızardı. "İngiliz dostlarım adına özür dilerim. Ama hepimizin ne kadar korktuğunu biliyor olmalısınız. Highlander ordusu neredeyse Londra'ya ulaşmıştı ve yataklarımızda katledilmekten korkuyorduk."

"Endişelenmene gerek yok, genç kız. Londra'daki *herkesi* katletmek için biraz uğraşmak gerekirdi. Prens Teàrlach'ın kuvvetleri o kadar büyük değilmiş, bana öyle söylendi."

"Belki de değildir." Celia başıyla onu onayladı. "Ama babam gibi adamların korkacak çok şeyi vardı. Kardeşim Edward birçok savaşta yer aldı."

İskoçyalı askerlerle ilgili tasvirleri oldukça ürkütücüydü ve babam ... şey, zavallı adam ele geçirilmekten ve kaçırmaktan korkuyordu. Bizi bir gemiyle Kıta'ya götürmeye hazırды, ama annem Fransızların bize karşı yelken açmak üzere olduğunu ve bunun bir çözüm olmadığını söyledi. Kral'ın tarafında mı savaştınız, Bay Finn?"

"Hayır," dedi Alec sertçe, sonra sesini yumuşattı. "Ben bir çizim ustasıyım leydim, asker değil."

"Anlıyorum." Gözlerinde şefkat vardı, öyle ki Alec bu şefkatle yanıp tutuşuyordu. "Anladığım kadarıyla tüm İskoçlar savaşmadı, yine de Ayaklanma'nın sonuçlarını hissediyorsunuz. Sanırım dün gece bunu açıklamaya çalıştığınız adamlar seni dinlemedi?"

"Yapmadılar." Alec sırtımayı denedi ama bu da yüzündeki kesiklere zarar verdi. "Ve aynı zamanda birkaç kuruşumu da benden alabileceklerini düşündüler."

"Ah canım." Celia onu gurur verici bir dikkatle inceledi. "O kesiklere lapa sürdün mü?"

"İyi olacağım. Şimdi, sanırım bir resim dersimiz var-" Celia, "Yaralar uygun şekilde bakılmazsa hastalanabilir," diye ısrar etti.

"Leydi Flora kesikleriniz için nergis, çürükleriniz için de çördük ya da biberiye lapası hazırlamalıydı. Daha doğrusu aşçısına ya da hizmetçisine hazırlatırdı. Leydi Flora'nın kendisini natürmort odasında hayal edemiyorum."

Celia'nın bu sözlerle attığı hafif kahkaha, Alec Mackenzie'nin içindeki boşluklara sızarak onları doldurmaya çalıştı.

Alec buna duyduğu ihtiyacı şiddetle bastırıırken, aynı zamanda bir yanı da bunun için haykırıyordu.

Jenny'nin annesi Genevieve öldüğünde onu bütün yapan şeyleri kaybetmeye başlamıştı ve sonra Angus'u, diğer benliğini kaybetmişti. O ve Angus çok yakın kardeşler değillerdi - Angus huysuz babalarına bakmakla yetinirken, Alec ve Mal en iyi arkadaşlardı - ama Angus, Alec'in ikiziydi.

Alec ve Mal, babalarının dalkavuşu olduğu için Angus'la alay etmişlerdi ama Angus'un öldüğü gün Alec'in hayatından bir ışık sönmüştü. Kaybının etkisinden kurtulamamıştı ve muhtemelen asla da kurtulamayacaktı. Duncan'ın ölümü bile, ne kadar korkunç olursa olsun, Alec'i Angus'u kaybetmek kadar sarsmamıştı.

Celia'nın onu emzirmek için bir natürmort odasına götürmesine izin veremezdi - onunla birlikte serin, taş duvarlı odada dururken, kurutulmuş otlar

Celia'nın hafifçe tenine dokunması çok baştan çıkarıcı olurdu.

Alec bu düşünceleri umutsuzca kaldırdığı cephenin altına itti. "İyileşeceğim," diye kararlılıkla tekrarladı. "Çabuk iyileşirim. O halde şimdi çekilelim."

Kâğıtları iğnelediği şövaleye döndü. Alec, Leydi Flora'yı misafir odalarından birinden bir tuvalet masası aynası ödünç alması için zorlamıştı; Flora içini çekmiş ve Rivers'a aynayla ilgilenmesini söylemişti.

Ayna yaklaşık bir ayak genişliğinde ve iki ayak yüksekliğindeydi, küçük ceviz bir çekmecenin üzerine tünemişti, cilalı ve bozulmamıştı. Çekmecenin çekmeceleri narin cilalı pirinç halkalardan oluşuyordu ve çekmecedeki de buna uygun bir anahtar deliği vardı. Her şey, bir hanımefendinin pudrasını sürebilmesi ya da mücevherlerinin etkisini görebilmesi için bir çekmecenin ya da tuvalet masasının üzerine yerleştirilmek üzere tasarlanmıştı.

Alec aynayı şövalenin yanındaki masanın üzerine yerleştirdi ve Celia'ya önündeki tabureye oturmasını işaret etti.

Celia ona uydu, yeşil-kahverengi gözleri onun üzerindeydi. Çürüklerini mi inceliyordu? İrlandalı gibi davranan bir İskoç hakkında babasına ne söyleyeceğini mi merak ediyordu?

Leydi Flora, Crenshaw Dükü'nü zarif parmaklarına dolayabileceğinden, Celia'nın yumuşak başlı ve kolay yönetilebilir olduğundan o kadar emindi ki, Alec Leydi Flora'nın inançlarına olan inancını hızla kaybediyordu. Leydi Flora'nın İngiltere'nin önde gelenlerini kendisinden korkuttuğuna şüphe yoktu ama Celia, Leydi Flora'nın düşündüğü gibi akılsız bir genç sosyete kızı olmadığını kanıtlıyordu.

Celia tabureye tünedi ve eteklerini düzeltti. "Leydi Flora çünkü çizimime neden bu kadar kızdı?"

Alec aynayı düzelterek irkildiğini gizledi. Celia'nın bunu sorup sormayacağını merak ediyordu. Leydi Flora çok açık konuşmuş, Celia'nın sezgilerini hafife almıştı. "Belki de sizi biraz kıskanıyordur, leydim," diye uzattı. "Yeteneğinizi."

Celia kulağa müzik gibi gelen bir kahkaha daha attı.

Lass, beni yumuşatma. Granit kadar sert olmalıyım.

"Leydi Flora, *beni* kıskanıyor musun?" dedi Celia. "Ne kadar saçma. Bu bir yetenek değil, bir hüner. Yüzleri ve dediğiniz gibi manzaraları yakalayabiliyorum. Ünlü Whig'lerin portrelerini çizeceğim fikri Leydi Flora'ya aitti ve annem de bu plana balıklama atladı. Kendimi bir şekilde affettirmeliyim, görüyorsunuz."

Alec bir parça şaşkınlık hissetti. Celia taburesinin üzerinde, mavi ve yeşil brokar etekleri taç yaprakları gibi etrafına yayılmış bir çiçek gibiydi. Kol ağızlarını ve karnının üzerinden geçen fichu'yu dantel süslüyordu ama dantel

Leydi Flora'nın giydiği köpükler içinde ayağa kalkmak yerine sessizce uzanırdı. Brüksel'de altmış kadın, Leydi Flora'nın kıyafetlerinden birine yetecek kadar dantel yapmak için bir ay boyunca her gün köle gibi çalışmalıdır.

"Senin gibi bir genç kızın kendini affettirecek neyi olabilir ki?" diye sordu gerçek bir merakla.

"Oldukça fazla, sizi temin ederim," dedi Celia. "En azından anneme göre. Bir çapkınla kaçmayı reddetmek, evde iffetli bir şekilde kalmaktan daha çok edici bir şeymiş."

Sanki söylemek istediğinden daha fazlasını söylemiş gibi ağzını bir çırpıda kapattı.

Bu hikâyede çok daha fazlası vardı ve Alec bunu bilmek istiyordu. "Ne komisyoncusu?" Angus'un anlamsız ölümünden beri içinde kaynayan öfke kabarmış, çılgın İskoçyalı öfkesini çıkarabileceği birine sahip olabileceği için sevinmişti.

Celia bir kalem kaptı. "O önemli değil. Elini tekrar deneyeyim mi? Yüzünüz bugün görülmeye uygun değil. Yine de ..." Gözleri ona sabitlenmişti, odaklanması sinir bozucuydu, sanki çürükler ve kesikler çizmeyi öğrenmenin iyi bir şey olabileceğine karar vermiş gibiydi.

Alec'in kalbi onun incelemesiyle yandı. *Onu* dün olduğu gibi, derisinin altında, çiziminin ortaya çıkardığı gibi görüyordu. Celia gerçek Alec Mackenzie'yi yakalamıştı; sıkıcı giysiler ve sahte davranışlar altında tutamadığı, her ne pahasına olursa olsun saklaması gereken adamı.

Aynayı aniden Celia'yı yansıtacak şekilde çevirdi, Celia'nın yüzü kızarmış, kalemi havada duruyordu. "Benim yüzüm senin dediğin gibi görünmeye uygun değil," dedi, "o yüzden sen kendi yüzünü çizeceksin."

Celia sanki daha önce hiç görmemiş gibi yansımasına baktı. "Ben mi?" Gözlerini kırıştırdı ve yansıması da ona göz kırptı. "Annemin beni eve kendi resimlerle dönmem için ünlü bir çizim ustasına gönderdiğinden şüpheliyim."

Alec aynayı dikkatlice düzeltti. "Neden? Annen kızının bir resmini görmekten hoşlanabilir."

"Majesteleri."

"Hmm? O nedir, genç kız?"

"Annem," diye yanıtladı Celia. "O, *Majesteleri*. Asla anne değil. Ya da anne. Hatta anne bile değil."

Alec bakakaldı. "Yüce Tanrım, kendi kızının onu aramasını bekliyor. *Majesteleri*?"

"Ona nadiren doğrudan hitap ederek bu sorundan kaçınıyorum." Celia bakışlarını kendinden uzaklaştırıp Alec'e dikti. "Annene ne diyorsun?"

"Ona anne derdim." Babası dokuzuncu Kilmorgan Dükü olduğu için Alec'in annesi de bir düşesti. Ama bu annesinin bir *unvanıydı*, ne *olduğu* değil. Neşeli, güler yüzlü Allison McNab, oğullarının ona *Majesteleri* demesinde asla ısrar etmezdi. Hüzün ona dokundu. "O artık yok, zavallı kadın."

"Ah. Özür dilerim." Celia'nın sesi üzgün geliyordu; kibar bir başsağlığı dilemiyordu.

"Uzun zaman önceydi. Babam, bir daha asla gerçek anlamda yaşamadı. Özlem çekmedi, hayır, onun tarzı bu değildi." Küstahlık ve öfke daha çok Dük'ün yas tutma biçimiydi. "Ama o gün kendini kaybetti." Kilmorgan'daki yangından kurtulan tek şey, sadece üçü kalan altı asi oğlun annesi Kilmorgan Düşesi Allison'ın portresiydi. Alec sadece iki tane kalmamaya kararlıydı.

"Özür dilerim Bay Finn. Acı bir anıyı gündeme getirmek istememiştim."

Alec gözlerini kırıştırdı ve Bay Finn'i çok geride bırakarak gerçek benliğine gömüldüğünü fark etti. Celia'nın ona gerçek dışında her şeyi unutturan bir tarzı vardı.

Will bunu nasıl yaptı? Kendi kişiliğine geri dönmeden sürekli farklı bir insan olmayı?

Alec boğazını temizledi. "Kendini üzme. O mutlu bir kadındı. Şimdi, bu çizim dersini yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

"Özür dilerim." Celia kızardı ve bakışlarını tekrar aynaya çevirdi. "*Beni* çizmenin faydasını pek anlamıyorum."

"Tüm sanatçılar kendi portrelerini yapar," dedi Alec. "Büyük Rembrandt bunlardan düzinelerce yaptı - eskizler, çalışmalar, farklı kostümler içinde, farklı yüzler yaparak yaptığı resimler. Aptal insanlar bunun kibir olduğunu söylüyor ama bence adam birçok farklı ifade çizmeyi öğrenmeye çalışıyordu ve bir modele para ödeyemeyecek kadar fakirdi."

"Ben büyük bir Rembrandt değilim," diye belirtti Celia. "Ben ilkel yeteneklere sahip bir İngiliz kıızıyım."

"Bırak da yeteneğine ben karar vereyim, genç kız. Burada usta *benim*. Şimdi." Boş kağıdı işaret etti. "Çiz."

Celia kalemmini sayfaya dokundurdu. İlk vuruşu titrekti, ama Alec ilerledikçe Celia'nın ilgisinin artmasını izledi.

izgileri doğru, oranları doğru olsun. Yansımasını *kendisi* olarak görmekten vazgeçip onu kâğıda aktarılacak canlı bir varlık olarak gördüğünü fark etti. Konsantre olurken gözleri sabitlendi, dilinin ucu dudağının köşesine dokunmak için dışarı çıktı.

Hoş bir genç kadın. Alec onlara düşküdü. Kendine dikkat etmesi gerekiyordu.

"Şimdi anlat bakalım. Bana birlikte kaçmayı reddettiğın şu tırmıktan bahset."

Kalem sarsıldı. Celia sayfaya zarar vermemek için kalemi aceleyle kaldırdı ve sonra çizime geri dönerek bir kez daha kendini işe verdi.

"Harrenton Markisi," dedi çizirken. "İngiltere'nin dört bir yanında güzel malikâneleri olan, her biri binlerce dönümlük devasa mülkleri var. Koyu bir Whig, babamın sadık bir destekçisi ve balık yağı kokan iğrenç bir adam. Dedikoduya meraklı olan herkesten duyacağınıza emin olduğum iğrenç hikaye, onunla uzlaşmacı bir pozisyonda bulunduğumdur. Onunla evlenseydim her şey yoluna girecekti ama nazik teklifini reddettim. Bu nedenle rezil ve mahvolmuş durumdayım, nankör ve şımarık olmam da cabası." Alına doğru sarkan bir kıvrımı tanımlayan bir çizgi ekledi, öfkeyle hızlıca vurdu.

Alec'in öfkesi yükseldi. Uzlaşmacı pozisyon mu? Bu da ne demek oluyordu? Bu marki Celia'ya dokunmuş, onu kendine doğru çekmiş ve ellemiş miydi? Daha fazlası?

Bu görüntü aklına geldikçe öfkesi daha da arttı ve markizi yakalayıp kafasını yere arparkenki görüntüsüyle üst üste bindi. Birinin bu nazık, güzel genç kadına dokunmaya cüret etmesi gözlerinin önünde kızarıklıkların dans etmesine neden oldu.

Hareket etmemek için kendini zorladı ama cevap verdiğinde sesi sertti. "Reddettiğine sevindim. Hiçbir hanımefendi kendi isteği dışında balık yağı kokan iğrenç bir adamla evlendirilmemeli." Alec'in bu konuda söyleyeceği bir şey varsa, o da yakında ölecekti.

Celia şaşkınlıkla ona baktı. "Buna inanan bir tek sen varsın. Kardeşim bile bana nankör olduğumu söyledi. Babamınkinden daha büyük mülklerin sahibi olabilirdim, eşi benzeri olmayan bir ev sahibesi olabilirdim, dedi. Babamın kız kardeşi bana küçük bir miras bıraktı, bu yüzden beş parasız değilim, ancak markinin yapabileceği yerleşimlerin yanında hiçbir şey değil. Kardeşim, Lord Harrenton'ın otuz yaş olduğunu hatırlattı,

Böylece ona uzun süre katlanmak zorunda kalmayabilirdim. Dişlerimi sıkıp ona katlanmalıyım."

Alec öfkesi , "Evlilik falan yok," dedi. Lanet olası soğuk İngilizler ve onların lanet olası soğuk çöpçatanlık fikirleri. "Bir iş anlaşması, o kadar."

"İskoçya'da durum çok mu farklı? Bayanların kendi eşlerini seçmelerine izin veriliyor mu?"

Alec başını sallamak zorunda kaldı. "Çok da farklı değil. Babalar aile bağlarını güçlendirmek ya da rakip ailelerin burnunu sürtmek için kızlarını evlendirirler. Annem ailesine karşı geldi ve babamla birlikte oldu; başka bir klanla evlendirilmesi gerekiyordu. Eskiden genç kızların başka seçeneği yoktu. Bugünlerde ... şey, bugünlerde İskoçya'da pek bulunmuyorum, bu yüzden bilmiyorum ve hiç kız kardeşim yok. İyi ki de yok. Babamın zavallıların herhangi biriyle evlenmesine izin vereceğinden şüpheliyim."

"Kendi isteğinizle mi evlendiniz?" Celia sordu. "Yoksa ayarlanmış mıydı?"

Kayan bir yıldız gibi parlak ve aynı hızla sönen Genevieve'in görüntüsü Alec'in kafasında parladı. Kahkahaları, kızgın öfkesi, canlılığı... Onu o kadar kısa bir süredir tanıyordu ki bazı anıları kaygan ve anlaşılmazdı.

"Fransız bir dansçıydı ve bir hevesle evlendik. Babamın kükreyişini duymalıydınız. Haberi verme işini zavallı küçük kardeşime bıraktım. Onu sakinleştiren tek şey küçük Jenny oldu. Şimdi gururlu bir dede."

Alec dilini hareketsiz kalmaya zorladı. İngilizlerin bildiği kadarıyla babası ölmüştü ve Culloden'de ölenler listesindeydi. Alec Mackenzie, Will, Malcolm ve Duncan da öyle. Ölmüş ve gitmişlerdi. Toz.

"Kesinlikle çok sevimli bir çocuk."

Alec düşüncelerinden sıyrılıp Celia'nın gözlerini yeniden üzerinde buldu. Gülümsedi, yüzü utangaç temkinliliğinden yumuşamıştı.

"Alec mütevazı görünmeye çalışırken kalbi gururla kabarıyordu. Jenny güzel bir kızdı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. "Tatlı huylu, bu iyi bir şey. Gerçi dişleri diş etlerini delerken ve acı içinde ulumasına neden olurken değil. Güçlü bir sesi var." Alec alçakgönüllülükten vazgeçti ve sözlerini övünerek bitirdi.

"Ona iyi bakıyorsun," dedi Celia. "Diş çıkarma için papatyayı deneyin. Suyun içine koyup buzla karıştırırsın -Leydi Flora'nın sürekli bir

Yaz sığağında bile buz kaynağı. Jenny'nin karışımı emmesine izin verin. Onu rahatlatacaktır."

"Fizik hakkında çok şey biliyor musun?" Alec onu inceleyerek sordu. "Bir ebeye ben. Ya da Londra'da koltuklarında salınarak dolaşan ve teşhislerini bir onur nişanı gibi dağıtan doktorlara."

Celia başını salladı. "Sadece dadımın bana öğrettiklerini. Her hanımın natürmort hakkında biraz bilgisi vardır ve her malikânede bir tane bulunur. En yakın doktorun ya da cerrahın ne kadar uzakta olduğunu kim bilebilir?"

"Gerçekten de öyle." Kilmorgan Kalesi'nde, aşçıların kardeşler hastalandığında onları beslemek için iğrenç tatta ilaçlar hazırladığı bir ölü odası vardı. Şimdi o lanet yerin geri kalanıyla birlikte yok oldu.

Yıkılmış Kilmorgan'ın sade görüntüsü Alec'e ne hakkında olduğunu hatırlattı. Bu genç kadından Will'le ilgili herhangi bir bilgi, en ufak bir bilgi kııntısı almak için buradaydı. Onunla arkadaş olmaya, onun onurunu bu kanlı, aşağılık markize karşı savunmaya hazırlanmaya hiç hakkı yoktu. Yine de Alec bu konunun peşini bırakmayacaktı. Bunu kendi yöntemleriyle halledecekti.

"Haydi bakalım genç kız, çizmeye başla," dedi hızlıca. "Eğer senden bir portre sanatçısı yapacaksak, öğrenme zamanı geldi." Sayfayı işaret etti. "Benzerliğinizi iyi yakalamışsınız ama orada *sizden* yeterince yok."

Celia şaşkınlıkla kâğıda baktı. "Ne demek istiyorsun? Ben tam buradayım." Kalemin ucuyla kâğıda vurdu.

Çizim iyiydi; genç bir kadın dikkatle kaşlarını çatmış, bir buklesi şapkasının altından sarkmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Ama dün Celia, Alec Mackenzie'nin içinde saklanan ateşi yakalamışken, bu çizim ona herhangi biri olabilecek bir kadın gösteriyordu. Onu Celia Fotheringhay yapan kıvılcım eksikti.

"İzin ver," dedi Alec.

Celia itiraz edemeden, onu taburesi ve her şeyiyle bir kenara sürükledi, kışını dayamak için şövaleye bir tabure daha attı ve çizimine çizgiler eklemeye başladı.

Alec, ışığın kıvrıcık saçlarına vuruşunu, onun bakışları altında kızaran yanaklarının hafif kızarıklığını, öpülesi dudaklarının belli belirsiz parıltısını çekti.

Şöminenin üzerindeki süslü saat, sessizlik anları boyunca tıkırdadı, diğer tek ses kalemin cızırtısıydı.

Sanatsal ateş Alec'i gafil avladı. Parmaklarında parladığını, Celia'nın ruhunu parmaklarına ve oradan da kâğıda çektiğini hissetti.

Bazı Doğu ülkelerindeki insanların portrelerinin yapılmasından hoşlanmadıklarını, resmin ruhlarını yakalayıp hapsedeceğinden korktuklarını duymuştu. Alec o zamanlar böyle bir şeyin ilginç ama saçma olduğunu düşünmüştü ama şu anda anlıyordu.

Celia'yı yakalıyordu, tıpkı dün Celia'nın onu yakaladığı gibi. Celia onun kalem darbeleri altında canlanıyordu; boynunun kıvrımı, ağzının bir köşesinin kalkık oluşu ona muzip bir görünüm veriyordu. Birbirinin aynısı olmayan gözlerinin şekli, içlerindeki parıltı sanki bir alev gibi panjurlanmıştı. İçinde ateşler vardı, bir erkeğin fichu'sunu gevşettiğinde, karnının bağlarını açtığında, içindeki çıplak kadının sıcaklığını aramak için elini kombinezonunun altına kaydırduğunda bulabileceği bir ateş.

Celia'yı etkilemek, babasının zihnine girmesini sağlamak için baştan çıkarmak gerekiyorsa, Alec bunu bir angarya olarak görmezdi. Onu yatağında hayal etti, vücudu onu karşılıyordu, dudaklarının sıcaklığı onunkinin altındaydı ve sonra onun ikiyüzlülüğünü fark ettiğinde gözlerindeki acı dolu bakış.

Alec elinin hareketini durdurdu. Zaten bir adam tarafından mahvedilmişti, iki olmasına izin verebilir miydi?

Ondan sonra hayatından kaybolduğunda, Celia olması gerektiği gibi devam edecek, babasının sıkıcı ahbaplarının portrelerini çizecek, Londra sosyetesinin ısıltılı dünyasında solup gidecekti. Alec Mackenzie ya da en azından Ansel Finn isminden nefret edecekti ama Will hayatta ve iyi olacaktı. Alec, Jenny ile birlikte Fransa'ya ve ailesine dönebilirdi.

Celia öne doğru eğildi, onun ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyordu. Alec onunla birlikte çizimi inceledi, bir çizgiye dokunmak için uzanmasını, ona bir soru sormak için dönmesini izledi.

Alec onu incitmek istemiyordu. Celia'yla arkadaş , onu her yönüyle tanımak ve aralarında neler olacağını öğrenmek istiyordu. Ama o bir dükün kızıydı, masumdu ve kendisi de bir kaçaktı. Kral Geordie'nin dünyasında bir İskoç olarak hayat buydu. Alec o dünyada hoş karşılanmıyordu ve ne kadar erken giderse o kadar iyiydi.

Alec, Leydi Flora'ya, "Ona ne olduğunu anlat bana," diye sordu.

Ev sahibesinin öğleden sonra tuvaletini yaparken limana gitme davetini kabul etmişti. Alec ipek brokar bir koltuğa uzandı ve koltuğun sert sırtına yaslanarak rahatlamaya çalıştı.

Leydi Flora'nın soyunma odası genellikle arkadaşlarıyla ya da umutlu aşıklar olarak bağlandığı genç erkeklerle doluydu - ki bu aşklar her zaman hayal kırıklığıyla . Tuvaletleri ve salonları, mısırdan alınan en son vergiden köle ticaretinin kaldırılmasına ve Çinli hanımların lüks saraylarında ne giydiklerine kadar her şeyin tartışılmasıyla ünlüydü. Buna şairler, müzisyenler ve sanatçılar da eklendiğinde Leydi Flora'nın şok edici, ileri görüşlü, dedikoducu, skandal yaratan ve diğer tüm ev sahiplerini kışkırtan bir arkadaş grubu .

Leydi Flora hizmetçisi tarafından çoktan giysilerine bağlanmıştı ve şimdi bir cübbeye bürünmüştü - önden kapanan ve hacimli etekleri bacaklarının üzerinden akan canlı altın ve yeşil ipek elbisenin basit bir adı. Şu anda, sağ çorabının etrafına bir jartiyer bağlarken etekleri yukarı doğru kıvrılmıştı. İnce bacağı yeşil işlemelerle süslü açık mavi bir pamukla kaplanmıştı.

"Celia'ya mı?" Leydi Flora jartiyerini bitirip eteğini tekrar bacaklarının üzerine atarken sordu. "Neden?"

"Çünkü bilmek isterim." Alec rahatsız koltuğuna uzandı ve çok kaliteli Porto şarabından bir yudum aldı, keşke Mackenzie maltı olsaydı diye düşündü. "Evlenmek istemediği bu markiz kim? Onunla yatakta mı yakalandı? Ve onu iğrenç buluyorsa neden oradaydı? Ona tecavüz mü etti? Eğer öyleyse, bana onu işaret edin, ben de bir *sgian dubh* bulup taşaklarını keseyim."

Leydi Flora'nın gözleri büyüdü, sonra kaşlarını çatı. "Yüce Tanrım, böyle bir şey yapmayacaksın. Celia onun yatağının yakınında bulunmadı. Elleri üzerindeydi, evet, ama bu annesinin bir uydurmasıydı."

BÖLÜM 6

Alec dik otururken, Leydi Flora öne doğru eğilerek bir küpesini kulak memesine kaldırdı.

"Adamı ona kendi annesi mi ayarladı?" Alec hırladı.

Öfke onu öylesine sarmıştı ki, Leydi Flora'nın soğukkanlı sözleri öfkesini yarıp geçene kadar cümleyi Erse dilinde söylediğini fark etmedi.

"Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok, Alec. Ve lütfen, burada konuştuğunuz dilin yasak olduğunu unutmayın. Size yataklık ettiğim için tutuklanmam pek mümkün değil."

Alec ayağa kalkarak İngilizce, "Lanet olsun, kadın," diye kükredi. "Kılını bile kıpırdatmadan nasıl oturup bana böyle bir şey söyleyebiliyorsun? Damarlarında buz mu var?"

Leydi Flora'nın bakışı sertti. "Sizin de bildiğiniz gibi bilmiyorum. Sanırım hikâyeye o kadar aşına oldum ki artık beni gerektiği kadar şaşırtmıyor. Ayrıca Celia'nın annesinin bu komploju kurmuş olmasına hiç şaşırmadım. Düşes son derece soğuk bir sürüngen."

Alec, Celia'nın portföyünde gördüğü karakalem çizimleri düşündü. Annesinin tamamlanmamış olanı, gücünün verdiği rahatlıkla mağrur bir kadını gösteriyordu; dükün çizimi ise onu dost canlısı bir taşra beyine benzetiyordu. Alec'in ikisinden de beklediği bu değildi. Celia'nın kedisinin bu kadar çok resmini çizmeyi seçmesine şaşmamalıydı.

"Bana hikâyeyi anlat," diye emretti Alec. Kendini tekrar oturttu ve şarabından derin derin içti.

"Kısa ve iğrenç." Leydi Flora aynaya doğru eğilerek çift delikli lobuna ikinci bir küpe taktı. "Markiz zengin ve güçlü biri. Celia ile evlenmesi, Whig'leri şu anda olduklarından daha da durdurulamaz hale getirecek bir ittifakı mühürleyecektir. Düşes için dünyadaki hiçbir şey bundan daha önemli değil. Celia aptal olmadığı için evliliği düşünmeyi reddetti. Onu suçlamıyorum, Harrenton Markisi Archibald Mortenson hiçbir zaman çekici biri olmadı. Elli yaşına gelmiş olmasını bir kenara bırakın, gençliğinde bile berbat biriydi."

"Maçı zorlamaya mı çalıştılar?" Alec, eli kadehinin üzerinde sıkılaşıarak sordu.

Leydi Flora başını salladı ve biri elmas, diğeri altın iki küpeyi diğerkulağına taktı. "İngiltere'de genç bir kadın artık kendi isteğı dışında evlendirilemiyor. Ancak gözü korkutularak evlendirilebilir ve eğer ailesi itaat etmediğı takdirde onu evden atmakla tehdit ederse, o zaman seçim tartışmalı bir konu haline gelir. Dük ve düşes bu eşleşmeyi Celia'ya sanki dünyayı ona bir tepside sunar gibi sunmuşlardır. Celia reddedince savaş başladı. Celia inanılmaz derecede inatçı olabiliyor ama annesi de öyle."

"Tüm bunların içinde dük ne olacak?" Alec sordu. "Gerekirse kızını bir el arabasıyla koridordan geçirmeye var mısınız?"

Leydi Flora beyaz-sarışın bir tutamını boynundan aşağıya doğru sarkıttı. "Celia'nın babası şaşırtıcı bir şekilde onun tarafını tuttu. *Gelini kalbine karşı hareket etmeye zorlayamayız,*" dedi. Ama düşes çok öfkeliydi. Celia'yı haftalarca odasına kilitlemekle tehdit etti, yanında annesi olsa bile dışarı çıkmasını yasakladı. Kısacası, Celia itaat edene kadar onu tutsak etmeye çalıştı. Ama Celia, sessiz bir şekilde ona meydan okudu."

Yansımasını kibirle değil, eleştirel bir gözle inceledi, kilidi yeniden düzenlerken kaşlarını çattı. "Düşes yumuşamış gibi yaptı ama sonra Harrenton'la birlikte bir plan yaptılar. Bir sabah düşes, Celia'yı sabahlığıyla, düşesin içeriden bir şeye ihtiyacı olduğu bahanesiyle bir odaya gönderdi. Tabii ki Markiz içeride bekliyordu. Celia'yı yakalar ve onu kendine doğru çekerek öpmeye başlar. Uygun bir anda düşes, davet ettiği konukların tabloya tanıklık etmeleri için kapıları açar. Yakın arkadaşlarından ünlü dedikoduculara ve Dük'ün politikalarına karşı olduğu bilinenlere kadar bu konukları dikkatle seçmiştir; böylece dengeli bir tanık kitlesi olacaktır. Elbette düşes, Celia'nın yıkılmasını ve itibarını kurtarmak için hızlı bir düğün için yalvarmasını bekliyordu. Ama Celia yine de reddetti."

"Aferin ona," dedi Alec, sakince konuşabildiğine sevinerek. Harrenton Celia'ya dokunmanın bedelini ödeyecekti; adam kendi kaderini belirlemişti.

Leydi Flora tuvalet masasının üzerindeki vazodan koyu pembe ve aşırı büyük sera gülü kopardı. Çiçeğin dibindeki sapı kırdı ve onu korsajının üst kısmına tutturdu.

"Düşes öfkeden kudurmuştu. Celia'yı yatak odasına kilitledi ama hizmetkârları düşesten korkmalarına rağmen Celia'nın üzerine titriyorlardı. Ona mutfaktan çerezler getirdiler, evde olup bitenlerden haberdar olmasını sağladılar ve onun için mektuplar kaçırdılar. Yaşlı bir kadına yazmıştı.

Babasının kendisine iyi davranan bir din adamı arkadaşı olan beyefendiye tüm durumu anlatmış ve tavsiye istemiş.

"Rahip dehşete kapıldı, dükü ziyaret etti ve Celia serbest bırakıldı. Utanç içinde ve mahvolmuş durumda, ama düşes sonunda evlilik meselesinin peşini bıraktı. Celia'nın teyzesinden kalan küçük bir miktar parası var, eminim ki bu da reddetmesini desteklemiştir. Ama Celia artık evde kalacak ve yararlı olmayı öğrenecek, yakın aile ve benden başka kimseyle görüşmeyecek. Bu nedenle babasının ahbaplarının portrelerini çizmesi gerektiği fikrini ortaya attım ve ..." Alec'e durgun bir el salladı.

Alec'in öfkesi yavaş yavaş alevlendi. "Dük, arkadaşı kızına yapılan muameleyi sormak için geldiğinde ne dedi?"

"Ah, en iyi kısmını unuttum." Leydi Flora soğuk bir gülümsemeyle gülümsedi. "Yaşlı din adamı koyu bir Muhafazakâr. Dük ile kölelik karşıtı duyguları yüzünden bir nevi arkadaş olmuşlar. Her halükarda, karısının ikiyüzlülüğünün boyutunu fark etmemiş olan dük -ya da öyle olduğunu iddia ediyor- Celia'nın savaşını iyi verdiğini ve kurnaz bir politikacı olacağını söyledi."

Alec derin bir yudum daha aldı. Celia'nın derslerinin ilk gününde söylediği, *"Anlaşılan annemi utandırmak günahların en büyüğü,"* sözünü düşündü. Celia başını kaldırarak hızlıca konuşmuştu ama Alec onun içindeki acıyı, anlam veremediği bir aşağılanmayı hissetmişti. "Onu bir rahibe manastırına göndermediklerine şaşırdım," diye homurdandı Alec.

"Hiç kızları olmamış gibi davranın."

Leydi Flora'nın kaşları kalktı. "Crenshaw Düşesi'nin sadık C'si değil. Papazlığın sefahatten daha büyük bir leke olduğunu bilmiyor muydunuz? Katolik misiniz Lord Alec?"

Alec başını salladı. "Büyükbabam iliklerine kadar Kalvinist'ti. Babamın bu kadar asık suratlı olmasının nedeni de bu. Geri kalanımız çocukluğumuzdan sonra kiliseye gitme alışkanlığını bıraktık. Noel ve Paskalya'da kiliseye gideriz, o bile gizli tutulur. Bizi gerçekten bir şey kutlarken yakalamak istemezler."

"Fransa'da hoş karşılanmanız garip o zaman. Sanırım Huguenotlar kısa bir süre önce oradan kaçmak zorunda kaldılar."

"Dediğim gibi, kiliseye gitmeyi pek sevmiyoruz. Ve sadece ziyarete geldik." Mackenzie'lerin birbirlerine söyledikleri buydu. Onlar da Ayaklanmanın yarattığı öfke azalana, yasalar gevşek bir şekilde uygulanmaya başlayana ve tekrar evlerine dönebilene kadar Fransa. Bir gün.

Leydi Flora sözlerine şöyle devam etti: "Düşes artık Celia'yı evde tutmayı tercih ediyor, böylece onun uslu sağlayabilir." Elmas bir bileziği

bileğine taktı ve tokayı tek eliyle ustalıkla kapattı. "Öyle diyor. Büyük olasılıkla onu tekrar kullanmak için bir şans arıyor."

"Önde gelen erkeklerin portrelerini yapan bir münzevi olarak," diye bitirdi Alec. "Onu da kullanıyorsunuz."

Leydi Flora sakın bakışlarını ona çevirdi. "Sizin gibi. Dük ona tapıyor ve ona güveniyor. Celia babasının bilgisine ulaşmanın en iyi yolu. *Sana* güvenmesini sağlamalısın. Sanırım seni gömleksiz çizdirme saçmalığının amacı da buydu. Onu nasıl ikna ettin? Çıplak resim yapmayacağını biliyor."

"Fark etmez. Eğer iyi bir sanatçı olmak istiyorsa anatomi öğrenmesi gerekiyor. Vücudun giysilerin altında nasıl görüldüğünü anlaması, kumaşın doğru ağırlığa ve drapeye sahip olmasını sağlaması gerekecek."

Leydi Flora ona sert bir bakış gönderdi. "Hanımlar arasındaki ününü biliyorum, Alec. Göğüs kafesini eritecek kadar sıcak bir kalbin var - Will senin için böyle demişti. Sanırım bir keresinde karısıyla oynaşmaya karar verdiğinde bir adam ve beş kardeşinden kurtarılmış gerekmişti."

Alec sinirli bir şekilde, "Ve bu hikâyeden çok şey çıkarıldı," dedi. "Karısı onu çoktan terk etmişti ve ben onunla dövüşürken o özgürlüğe koşuyordu. Ama ben buraya bir fetih yapmaya gelmedim. Çok geç olmadan lanetlenmiş kardeşimi bulmak için buradayım."

"Gerçekten de öyle," dedi Leydi Flora. "Celia'yı tamamen baştan çıkarırsanız, lütfen bunu gizli tutun ve kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlayın. Ona gerektiği gibi eşlik etmediğim için babasının bana karşı dava açmasını istemiyorum."

"Güven bana, herhangi bir baştan çıkarma çok sessiz ve kapalı kapılar ardında olacak." Alec, Celia'yı yatağına almayı başarırsa kesinlikle kimsenin araya girmemesini sağlayacaktı. Onunla güzel olacaktı, iğrenç değil. "Kadının daha fazla soruna ihtiyacı yok."

Leydi Flora uyarırcasına, "Eğer bir çocuğu olursa, onları doğuracak," dedi. Alec kaşlarını çattı. "Küçüklerin gelmesini nasıl önleyeceğimi biliyorum."

"Çok merhametlisiniz." Leydi Flora aynasına döndü ve bir tutam elması kaldırıp saçlarında denedi. "Yoksa kadınlar yollara dizilir, Mackenzie bebeklerini kucaklarına alırlardı."

"Abartı," diye mırıldandı Alec.

"Çok değil." Leydi Flora elmasları bir tepsinin içine bıraktı, reddetti. "Siz Celia'dan bilgi almaya çalışırken, ben de tanıdıklarımdan bilgi almaya çalışacağım. Yarın akşam bir salon düzenleyeceğim. Sen de orada olacaksın, dikkat çekmeden. Sen beyefendi ve sanatçısın, geçimini öğretmenlik yaparak sağlıyorsun."

Sizi tanıyacaklarından endişelenmeyin; bu hanımlar ve beyler İskoçya'nın yakınından bile geçmediler ve savaşa katılmak için ellerine silah almaları mümkün değil. Askerler ve generaller asla salonlarıma katılmaz."

Alec, Leydi Flora'nın konukları özenle seçeceğini ve özellikle de çenesini kapalı tutarsa tutuklanma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağını biliyordu. Kendisi, Fransa'da resim yapan ve şimdi şanssız bir durumda olan, hayırsever Leydi Flora'nın yardım ettiği yetenekli İrlandalı ressam Bay Finn olacaktı. Liyakat sahibi olduğunu düşündüğü sanatçı ve yazarlara destek vermesiyle tanınırdı.

Alec boş bardağını kaldırdı. "Şerefe o zaman."

Leydi Flora ona başıyla onay verdi. Alec onun gözlerinde fark ettiği entrikacı parıltıdan hoşlandığından emin değildi ama tek kelime etmedi.

Celia babasının çalışma odasının kapısının önünde durakladı, içinden gelen sesler kapıyı açma konusundaki fikrini değiştirdi. Her zaman istediği gibi içeri girme ayrıcalığına sahipti ama babasının misafirleri olduğunda kibarca rahatsız etmezdi.

Galerideki kolsuz bir sandalyeye oturdu, portföyü de yanındaki uzun masanın üzerindeydi. En azından burada portföy kaymıyor, düşmüyor ya da dökülmüyordu -Leydi Flora'nın tertemiz evinde oynadığı utanç verici oyunlardan hiçbiri yoktu. Sahanlık her zamankinden daha karanlık ve soğuktu ve Celia titredi.

Erkek seslerinin gürültüsü ceviz panelli kapılardan ona doğru geliyordu. Mumların titrek ışığı, altındaki çatlağın altından görünüyordu - Celia'nın annesi çok fazla mum kullanmanın büyük bir para kaybı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden salon oldukça karanlıktı - ama dükün bu noktada, en azından özel odalarının içinde kendi yolu vardı. Annesi Dük'ün pek sık evde olmadığı için kendini teselli ediyordu.

Dük, "Peki güvende olduklarından emin misiniz?" diye soruyordu.

Celia babasının arkadaşı Chesfield Kontu'nun cevabını duydu. "Elbette. Orada en iyi eğitilmiş askerlerimiz var. Hiçbir şey kaybolmayacak."

Celia ne tür değerli bir hazinenin askerlerin korumasına ihtiyaç duyduğunu merak etti. Meraklı.

Daha sonra amcası, annesinin küçük kardeşi, Saygıdeğer Perry Waterson konuştu. "Merak etme Charles. Böyle önemsiz şeyleri bana bırak.

ve Bayan B. ile zıplamaya git."

Dük şaşırmış bir sesle, "Gerçekten mi Perry," dedi. "Yakışksız davranmana gerek yok."

Chesfield Kontu kıkırdadı. "Eminim bunu sevgiyle söylemiştir. Haydi Waterson, ara verelim de Charles ailesinin kucağında sevin. Ya da en azından *bir* koynunda."

Perry Amca kıs kıs güldü ve Celia utançtan ateşler içinde kaldı. Perry Amca kız kardeşinin ne kadar uyumsuz bir evlilik yaptığını çok iyi biliyordu ama babasının rahatını başka yerde aramasına neden olacak kadar açık olmamasını diledi.

Celia adamların çalışma odasının kapısına yöneldiklerini duyunca sessizce ayağa kalktı. de kendisini görmesini istemediği için yandaki odaya girdi. Portfolyosunu bırakması gerekiyordu ama galeri o kadar karanlıktı ki gölgelerin arasında fark edeceklerinden ya da fark etseler bile ilgileneceklerinden şüpheliydi.

Chesfield Kontu'nun gür bir sesi vardı. Uzun boylu, büyük, kırmızı yüzlü ve iri kemikli bir vücudu vardı. Peruğu her zaman yarı yamuk olurdu ama nedense hiç komik görünmezdi. Belki de çok gürültülü ve korkutucu olduğu için -yani Celia küçük bir kızken onu korkuttuğu için. Bugünlerde onu kaba ve hödük buluyordu.

Kont, Celia'nın babasına, "Size çok iyi geceler, efendim," diye gürledi. "Kayınbiraderinizin tavsiyesine uymanızı öneririm. Yarına kadar."

Dışarı çıktı ve merdivenlere yöneldi. Perry Amca onu takip etti ama Celia onun evden ayrılmadan önce annesini oturma odasında ziyaret etmek için duracağını biliyordu.

Sesler ve ayak sesleri kesilince Celia saklandığı yerden çıktı ve çalışma odasının kapısına vurdu.

"Ben Celia, baba."

Bir sevinç sesi ve ardından babasının kapıyı çekerek açmadan önce attığı adımları duydu. "Ah, canım, seni görmek ne güzel. İçeri gel, içeri gel. Resim dersi nasıldı? Bana ne yaptığını göstermelisin."

"Oh," diye denedi Celia. "Çok önemli bir şey değil.."

"Saçmalık. Bu sizin portföyünüz mü? John-" Dük oradan geçen bir uşağa seslendi. "İyi bir adam ol ve onu buraya taşı."

John, Crenshaw Dükü'nün kırmızı ipek cüppesi içinde, peruğu Chesfield Kontu'nunkinden çok daha düzenli ve düz bir şekilde

gölgeler, Celia'nın portföyünü kaptı ve çalışma odasına taşıdı. John onu ortadaki büyük masanın üzerine bıraktı, eğildi ve süzülerek dışarı çıktı.

"Şimdi o zaman." Celia'nın babası, şişmana yakın kısa boylu ama çok da şişman olmayan bir adamdı, portföye doğru ilerledi ve hızlı parmaklarıyla kapağını açtı. Deri çantayı açtı ve üstündeki Celia'nın yüzünün resmini gördü. "Aman Tanrım."

Bay Finn, Celia'nın ilkel taslağını almış ve çizim hayatla parlayana kadar çizgileri ve gölgeleri doldurmuştu. Celia da onu çizerken aynı şeyi yapmış, Bay Finn'i *kendisi* yapan içindeki kıvılcımı yakalamıştı. Gerçek adının ne olduğu önemli değildi; adamın özü onun çiziminde parlıyordu.

Bay Finn onu böyle mi görüyordu? Dıştan sessiz ama içten içe huzursuzluk, hareket etme, bilme, dünyayı keşfetme ihtiyacıyla yanıp tutuşan biri mi?

Celia bir sarsıntıyla bu arzuları olduğunu fark etti. Kendi kendine, hayatının geri kalanında babasının evinde inzivaya çekilmekten, sessizce kitap okumaktan ya da resim yapmaktan memnun olacağını söylemişti. Ama şimdi bu varoluşun sınırlılığını, tüm günleri boyunca kendi ihtiyaçlarını nasıl bastırmak zorunda kalacağını fark etti. Her geçen yıl daha da yalnızlaşacak ve acı çekecekti - bu yola çoktan girmişti.

Dük büyülenmiş bir halde çizime bakarken, düşünceleri başı dönene kadar döndü. "Bir otoportre. Canım, ne kadar büyüleyici."

Celia onu zar zor duydu. Bay Finn bunu ona neden yapmıştı - ona ne olabileceğini, ne kaybettiğini göstermişti? Bu sabah varlığının yasını tutmamıştı ve sonra Bay Finn birkaç kalem darbesiyle ona yıkıcı gerçeği göstermişti.

"Bu bende kalabilir mi?" Babası kâğıdı kaldırdı, ışığa doğru çevirdi ve bir sonraki sayfada Bay Finn'in kolunun yapmacık taslağını tamamen görmezden geldi. "Çok hoş. Çerçeveletip her gün bakabileceğim bir yere asacağım."

Celia kendine geldi. Zemin ayaklarının altında sarsıldı ve nefesini içine çekti. Babası her zamanki gibi nazik ve sevecen davranıyordu. En azından Celia buna sahipti. Babasının onunla ilgilenmesi, pek çok babanın kızlarıyla son derece ilgisiz olduğu bir zamanda ferahlatıcı bir tuhafıktı.

"Evet, kesinlikle," dedi Celia, sesi kısık.

"Teşekkür ederim. Matthews'a çerçevelettireceğim. Çok güzel bir hediye, canım."

Celia'nın omzunu okşadı, dükün sevgi gösterisine en çok yaklaştığı andı bu. Celia onu annesine dokunurken bile görmemişti. Edward her zaman Celia'yla gebe kalmalarının bir mucize olduğunu söyleyerek şaka yapardı.

Celia da babasının elini okşadı ve cesaretle yanağından öptü. Dük sıçradı ve sonra onu iyi huylu bir şekilde el sallayarak uzaklaştırdı.

"Bana çizim ustanızdan bahsedin. Bu Bay ... Finn, mi?"

Celia bir sarsıntı daha yaşadı. Bugün yanından ayrılırken Bay Finn'i düşündü; bakışlarını onun üzerinde gezdirirken altın rengi gözlerinin parıltısını, ağzının kenarlarının bir gülümsemeyi engeller gibi kalkışını.

Morluklarını hafife almıştı ama kadın onun bir yaşam mücadelesi verdiğini biliyordu.

Bay Finn'in bir İskoçyalı olduğunu, Londra'ya kim bilir hangi amaçla geldiğini ve sahte bir isim kullandığını açıklamaya cesaret edebilir miydi?

Bugün ona geçmişini sormaya çalışmış, o da kaçamak cevaplar vermişti. Ama onun Ayaklanma'yla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda haklı olmalıydı, çünkü Leydi Flora bir kraliyet haininin kendi çatısı altında yaşamasına asla göz yummazdı. Sadık bir sadık olmakla kalmamış, İskoç Prensi Charles'ın herhangi bir konuda fikir sahibi olamayacak kadar genç bir soytarı, isyan eden klan üyelerinin de aptal ve nankör budalalar olduğunu düşünmüştü. Leydi Flora, Bay Finn'in ön kapıdan içeri adım atmasına izin vermeden önce onun hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı bile öğrenmiş olurdu.

Bay Finn ayaklanmanın herhangi bir tarafında savaştığını inkâr etmişti ve sözde birkaç yıldır Fransa'da yaşıyordu ve geçimini resim yaparak sağlıyordu. O halde neden anlaşılmasa bir şekilde Londra'ya gidip şansını burada denemeye karar vermişti?

Bunların hiçbiri makul şeyler değildi. Celia boğazını temizledi. "Sanırım İrlandalı."

"Leydi Flora öyle söyledi. Ama ben onun uyruğunu kastetmemiştim. Demek istediğim, o bir beyefendi mi? Bir kabadayı ya da yetenekli bir esnaf değil mi?"

"Ah." Celia onun hakkında bu düşünmemişti. Babası demek -O *bizden* biri mi?

İlle de aristokrat olması gerekmiyordu ama en azından köklü, toprak sahibi bir aileden geliyordu ve zahmetli işler için adam tutuyordu. Celia dün sabah Jenny kucağında uyurken Bay Finn'e nasıl rastladığını ve Leydi Flora'ya kızına cin verdiği için kreş hizmetçisini kovduğunu söylerken sesindeki otoriteyi düşündü.

Emir onun ağzından çıkmıştı ve Leydi Flora daha önce duyulmamış bir şekilde özür dileyerek karşılık vermişti.

Celia, "Evet," demeyi başardı. "Tam bir centilmen olduğunu söyleyebilirim."

"Onunla konuşabilir miyim diye merak ettim - tartışılan bir İrlanda meselesi var ve oradan bir adamın fikrini almak isterim. Tabiri caizse, doğrudan atın ağzından." Dük kendi şakası karşısında gülümsedi.

Celia babasının Bay Finn'e yaklaşmasını istemiyordu. Dük aptal değildi; Bay Finn'le konuşmaya başladığında, adamın İrlanda hakkında hiçbir şey bilmediğini kısa sürede anlayacaktı.

"Uzun yıllarını Fransa'da geçirdi," dedi hemen. "Muhtemelen şu anda kendi ülkesinde neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyordur."

Dük omuz silkti. "Muhtemelen. Leydi Flora'ya onu sorgulatacağım. O leydi ordu için bir sorgulayıcı olmalıydı. Askerler onunla yüzleşmek zorunda kalacaklarını bilselerdi ne hainimiz kalırdı ne de kayıp düğmemiz. Değil mi?"

Celia babasının Leydi Flora hakkındaki değerlendirmesine tamamen katılıyordu.

Kadın başını salladı ve Dük güldü.

"Annene böyle dediğimi söyleme. Şimdi git kızım.

İyi akşamlar." "Sana da baba."

Celia ona bir öpücük daha verdi, bunun üzerine mahcup dük onu kovaladı ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı, portföyü taşımakla uğraşmadı. Celia onu taşımak için kendine güvenmiyordu ve uşaklardan biri onu daha sonra yukarı getirecekti.

Salonun panelli duvarları, sonunda Kent'teki malikânelerinin çerçevesi büyük resmi ve duvarlardan aşağı altın sarmaşıklar dökülen yaldızlı kornişleriyle yüksek tavan, babasının çalışma odasına girdiğinden beri değişmişti. Bay Finn ona bu kafesin içine hapsediğini, kendi dünyasının tutsağı olduğunu göstermişti. Annesinin on yıl önce evi yeniden dekore ederken verdiği hafif ve havadar havanın yerini ağır bir atmosfer almıştı, tablo dükün gücünü hatırlatıyordu ve Celia'nın her zaman çekici bulduğu korniş abartılıydı.

Duyguları gibi. *Benim hiçbir sorunum yok*, diye kendi kendine söyleniyordu Celia yatak odasına giden merdivene doğru ilerlerken. *Bay Finn sadece taslağımı daha iyi hale getirdi. Bunun benim hayatımla hiçbir ilgisi yok.*

Ama Celia'nın parmakları merdiven korkuluklarında titriyordu ve kalbinin derinliklerinde Bay Finn'le yaptığı iki resim dersinin çoktan bittiğini biliyordu.

her şeyi değiştirdi.

Celia'nın ertesi sabah dersi yoktu, çünkü annesi yüksek yemek salonundaki kahvaltıda, Celia'nın o akşam Leydi Flora'nın salonuna kendisiyle birlikte katılmasını istediğini söyledi.

Celia fincanına dökmeğ için çikolata kabını kaldırırken dondu kaldı. "Ne için?"

Düşes ona hoşnutsuzlukla baktı. "Gerçekten Celia, bana kaba davranacak durumda değilsin. Leydi Flora nezaket göstererek sizi getirmeme izin verdi. Bir portre ressamı olarak tanıtılmanız için doğru kişileri davet etti."

"Ama sadece iki ders aldım." Celia fincanına çikolata doldurdu ve tencereyi masaya geri koydu. Acı, yoğun sıvıdan bir yudum aldı ve onu rahatlatmasına izin vermeye çalıştı.

"İnatçı olmayın. Kimse sizden bir palet çıkarıp başlamanızı beklemeyecek. Eğitim gören bir sanatçı olarak sunulacaksınız. Gidip utancınızın lekesini hafifletmeniz iyi olur. Bu hanımlar ve beyler hayatlarında, evlenmeyi reddettikleri bir adamı öperken bulunmaktan çok daha skandal şeyler yaptılar. Orada şok ededeğin sosyetik kızlar olmayacak. Sen katılacaksın."

Ve Celia böyle olduğunu biliyordu.

O akşam saat dokuzda, sahip olduğu en mütevazı kıyafeti giyerek salona girdiğinde, korkusu kayboldu ve kalbi çarpmaya başladı. Büyük salonun uzak köşesinde, nispeten alçakgönüllü konumunu korurcasına gölgelerin içinde Bay Finn duruyordu.

BÖLÜM 7

Alec, Celia salona girdiğinde havanın değiştiğini hissetti. Hanımefendilerin ve beyefendilerin sıkıcı parfümlerinin, pudra kokusunun, ipek ve brokar giysiler içindeki bedenlerin kokusunun arasından bir hafiflik süzülüyordu.

Celia'nın elbisesi hardal sarısı etekler üzerine zeytin yeşili bir açık elbise tasarımıydı. Karnından dekoltesine kadar uzanan koyu pembe kurdelelerle dalgalanan Leydi Flora'nınakinin aksine Celia'nın göbeği süssüzdü. Leydi Flora bu toplantıda göğüs uçlarını tam olarak göstermemişti ama onu tüm göğsünü açıkta bırakan kıyafetler içinde de görmüştü.

Buradaki diğer hanımların aksine Celia bir rahibe gibi görünüyordu. Ailesi onu bir manastıra gönderemeyecek kadar İngiliz Kilisesi'ne bağlı olabilirdi ama ona bir manastırdaymış gibi davranıyorlardı.

Celia'nın siyah saçları mütevazı bir şapkanın altında saklıydı ve utanç içindeki birine yakışır şekilde gözlerini yere indirmişti. Celia'nınki kadar göz kamaştırıcı gümüş ve mavi bir elbise giyen annesi, mahkûmunu gözünün önünden ayırmayı göze alamayan bir gardiyan gibi kızının yanında yürüyordu.

Celia'nın başı eğik olabilirdi ama hiçbir şekilde itaatkâr değildi. Alec onun etrafına bakarken gözlerindeki kıvılcımları gördü, köşede Alec'i gördüğünde alevlenmelerini izledi.

Alec onun bakışlarını yakaladı ve o anda her şey durdu.

Bir kalp atışıyla diğeri arasındaki zaman aralığında Alec, Celia Fotheringhay'in içindeki her şeyi gördü; inatçılığını, kırılmama kararlılığını. Aynı zamanda onun savunmasızlığını, kapana kısıldığının, annesinin entrikalarına ve içinde bulunduğu dünyanın ikiyüzlülüğüne yakalandığının farkında olduğunu da gördü.

Bu odadaki hanımlar ve beyler günahsız değillerdi -aslında günahlarıyla övünüyorlardı ama aynı zamanda Celia'yı hor gördüğü bir adama zincirlenmeyi reddettiği için kınıyorlardı. Aradaki fark neydi? Onlar toplumu memnun etmek için sevgisiz evliliklere teslim olurken, Celia kurallara karşı gelmeye cesaret etmişti.

Alec'in onun hakkındaki düşünceleri yükseldi. Sevgi dolu bir adam olan Alec'in bir yanı ısındı ve kadehini ona kaldırmak istedi. Celia'nın cesareti ve güzelliği vardı ve o her ikisini de ortaya çıkarmayı arzuluyordu.

Bir kalp atışı daha ve Celia annesi tarafından bir köşeye götürülürken arkasını dönüyordu. Celia kolsuz bir sandalyeye oturmuş, annesinin uzattığı bir bardak şeri içiyordu; düşes Celia'ya uşak tarafından servis yapılmasına bile izin vermemişti.

Kendisini kınayanların arasında oturmak zorunda bırakılan, kendisini aşağılayanlara faydalı olmak zorunda bırakılan, gözden düşmüş şebboy, başını öne eğdi ve şarabını yudumladı.

Alec onda, derisinin altında ateş olan güzel bir kadın, uçmayı arzulayan bağlanmış bir varlığın huzursuzluğunu gördü. İçindeki sanatçı, kadının sınırlayıcı kıyafetlerini çıkarıp altındaki güzelliği ortaya çıkarmak istiyordu; içindeki tutkulu adam ise bu güzelliğe dokunmak, onu öpmek, tadına bakmak istiyordu.

Küçük kardeş Malcolm, Runt, Alec hakkında haklıydı - kalbini kaybettiğinde bunu hızlı ve tamamen yaptı.

Ama kalbini kaybetmesi söz konusu değildi, diye düşündü Alec isteksizce. Belki de Celia'ya karşı hissettiği şey koruyuculuktı, savunmasız genç bir kadına duyduğu acıma. Alec, lekelenmiş bir Sör Percival gibi hanımefendiler için yiğit bir şövalye olacaksa, bir zırh bulmalı ve onu parlatmalıydı.

Celia yerleştiğinde, salon onu çoktan unutmuştu. Salon başlamış, bayanlar ve baylar güncel konular hakkında konuşmaya başlamışlardı.

Şirket bugün Leydi Flora'nın refakatçisi Bayan Reynolds tarafından şereflelendirildi. Bayan Reynolds siyah saçlı, mavi gözlü, hayat dolu bir güzeldi. -Bazıları onun gençlik günlerinde bir fahişe olduğunu iddia ediyordu. Dul ve beş parasız kaldıktan sonra, kızlık arkadaşı Leydi Flora onu yanına almıştı. Bayan Reynolds koyu renk görünümünü, parıldayan altın rengi ipek bir juponun üzerine giydiği ahududu rengi brokar bir elbise à la Française, dekoltesini süsleyen dantel ve üç çeyrek kollu bir elbise ile tamamlamıştı.

Bayan Reynolds birkaç gündür evde yoktu. Nerede olduğunu ve ne yaptığını Alec bilmiyordu ve Leydi Flora da ona söylememişti. Leydi Flora'nın aynı anda pek çok planı ve entrikası vardı; Alec'e yardım etmek bunlardan sadece biriydi. Alec, Leydi Flora'ya çok fazla soru sormaması gerektiğini çok çabuk öğrenmişti.

Konuşmalar rastgele gibi görünse de Alec, Leydi Flora'nın bir ustanın rahatlığıyla konuşmaları yönlendirdiğini biliyordu.

Şu anda Londra'da ikamet eden ve Londra manzaralarını resmeden Venedikli ressam Giovanni Canaletto hakkında konuşuyorlardı. Leydi Flora onun Venedik'teki Büyük Kanal'ı resmettiği tablolarından birine sahipti.

karşısındaki duvarda belirgin bir şekilde asılıydı. Tablonun altına oturmamıştı çünkü *ona* bakması gerekenler *onun* yerine tabloyu seyretmek isteyebilirdi.

Bir beyefendi, "Londra'ya geldi çünkü müşterileri Viyana'ya gitmeyi bıraktı," dedi. "Kıtada çok fazla savaş var. Seyahat ve savaş için her zaman kötüdür, iş dünyasından bahsetmiyorum bile."

Alec durmadan oturup yiyecek ve içecek tüketen iri yarı lordu inceledi. Adam daha önce Londra ile Essex'teki malikânesi arasındaki seyahatler dışında her türlü seyahatten nefret ettiğini söylemişti. Kendini nüktedan ilan ettiği için - Alec henüz onun nükteli bir şey söylediğini duymamıştı- ve Jakobit mahkûmların duruşmalarına katıldığı için salona davet edilmişti.

"Evet, eski, huzurlu İngiltere daha iyi, değil mi?" dedi başka bir beyefendi, sesi durgundu ama Lord Hazretlerine soğuk bir bakış fırlattı. "Tüm savaşların geçmişte kaldığı ve biz kışımızın üzerinde oturup buz yerken tarlalarımızın ordular tarafından istila edilmesi konusunda asla endişelenmemize gerek olmayan bir yer."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Lord Hazretleri.

Bir başka beyefendi, "Essex'teki malikanenizi ordular basmayacak nasıl olsa," dedi. "Lanet İskoçlar Derbyshire'daki benimkini bastılar. Orayı temizlediler, müstemilatlarıma asker yerleştirdiler. Ortalığı hala temizleyemedik."

Birkaç beyefendi başıyla onayladı. Bayanlardan biri güldü, Alec'in kulaklarını tırmalayan tiz bir ses. "Tanrım, hepiniz ne kadar kasvetlisiniz. İskoçlar kolayca bozguna uğratıldı ve evlerine gönderildi. Ayrıca, tüm o yakışıklı adamların üzerimize at sürmesine aldırmadım, etekleri uçuşarak sahip oldukları her şeyi gösterdiler. Havasız bir İngiliz'den ne büyük bir değişiklik."

Daha genç bir adam oturduğu yerde dönüp ona bakarak, "Hangi kibirli İngilizleri küçümsüyorsunuz, madam?" diye sordu. İpek çoraplar, mavi saten pantolon ve mücevherlerle işlenmiş uzun lacivert kadife bir ceket giymişti. Yüzü pudrayla beyazlatılmıştı ve peruk takmıyordu, kendi saçları pudralıydı ve sarkık siyah kadife bir kurdeleyle tutturulmuş bir kuyruk şeklinde geriye doğru toplanmıştı. "*Umarım* bu odadakiler değildir."

"Ah, evet," dedi kadın, gözleri parlayarak. "Tam olarak kimi kastettiğimi biliyorum."

Bayan Reynolds araya girdi. "Bizi bağışlayın, sevgili efendim. Biz hanımlar uysal ve medeni olana çok alıştık. Barbarlık bizi heyecanlandırıyor. Bize zaman verin, uygarlığın tadını çıkarmaya geri döneceğiz."

"Barbarlık doğru," diye cevap verdi genç züppe burnunu çekerek. "O İskoçyalılar bit dolu ekose giysileri içinde koşturup durur, şeytanlar gibi bağırırlardı."

Yollarına çıkan herkesi öldürüyorlar. Sadece prens bir şekilde medeniydi, anladığım kadarıyla güzel bir şeydi."

Bayan Reynolds, "Genç bir güzel," diye cevap verdi. "Hayat tecrübesi biraz daha fazla olan bir beyefendiyi tercih ederim."

Bu, çoğu otuz yaşlarında olan odadaki beyefendileri yatıştırdı.

Alec, Celia'nın bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret etti ve onu yelpazesini ağzına götürmüş halde buldu. Gözlerindeki ışık ona yelpazenin arkasından güldüğünü söylüyordu.

Ona geniş bir gülümseme göndermek istedi ama dudaklarını kıpırdatmadı. Elmacık kemikleri daha da kızardı.

Söz dönüp dolaşıp Prens Charles Stuart'a gelmişti -kıyafeti, tavırları, stratejileri, karizması. Alec bu adamı da hatırlıyordu; gururunu ve kibrini, deneyimsizliğini ve Duncan ve Angus da dahil olmak üzere binlerce iyi adamın ölümüne neden olan aşırı kendini beğenmişliğini.

Charles'ın İskoçya'ya çekilme kararını tartıştılar. Bunlar biraz dünyevileşmiş kadın ve erkekler oldukları için, prensin, yandaşları Londra'yı ele geçirmeye kalkışırsa daha güçlü bir savaş çıkacağı düşüncesiyle tir tir titrediğini hemen varsaymadılar. Mevcut topluluk İskoçların neden geri döndüğü sorusunu tartışıyor, prensin kendi sağduyusu, Fransız yardımının artık gelmeyeceğine dair yanlış haberler, Cumberland'ın ordusunun harekete geçtiğine dair haberler hakkında spekülasyonlar yapıyordu.

Alec neden geri döndüklerini çok iyi biliyordu. Lord George Murray, Britanya'nın tamamını bir anda ele geçirmeye çalışmanın beyhudeliğini fark etmiş ve önce İskoçya'yı güvence altına almak için geri çekilmeyi teşvik etmişti. Eğer devam etselerdi, kuzeyle bağlantıları kesilecek ve tek bir kişi kalmayacak şekilde katledileceklerdi. Bunun yanı sıra, askerlerin hepsi, çiftçiler, kış için evlerini güvence altına almak üzere İskoçya'ya dönmek istemişlerdi. Ayrıca, o zamana kadar genç prensin büyüğü bozulmaya başlamıştı.

Alec, Charles'ı destekleyen MacDonald'lar ve Cameron'larla, hatta Mackenzie'lerle aynı fikirde değildi ama Murray'nin İskoçyalılar ve Kral'ın Ordusu'nun neler yapabileceği konusundaki anlayışı pek çok adamı kurtarmıştı, en azından Culloden'e kadar.

Bu odadaki beyefendilerin hiçbiri daha önce asker olmamıştı, hiçbiri Charles Stuart için ya da ona karşı savaşmamıştı. Hiçbiri soğukta yapılan uzun yürüyüşleri, kemiklere işleyen yorgunluğu, savaşmak, yaşamak, sizi öldürmek için ellerinden geleni yapanları yenmek için toplanması gereken enerjiyi bilmiyordu.

Bu adamlar, gri ve cansız bir arkadaşın yüzüne bakmanın acımasız gerçekliğini ya da bir gece önce viski içtiğiniz adamın parçalarını çimenlerin üzerine saçılmış halde bulmanın, o parçaların siz olmadığınıza şaşırmanın ne demek olduğunu bilmiyorlardı.

Düşman süngüleriyle bağırsakları deşilmesin diye öldürölmek için yalvaran, gözlerinin önünde ölen bir kardeşin acısını bilmiyorlardı. Bir babanın, bedeninin varisi olan ilk oğlunu vurup bu dileği yerine getirdiğinde gözlerinde beliren acıyı hiç bilmediler.

İkizini attan cansız bir şekilde düşerken hiç yakalayamadı. Bir babanın kayıpla parçalanmasını hiç izlememiş, o babanın Alec'e ikiz kardeşinin adıyla hitap ettiğini duymamıştı, sanki Alec'in onun gibi olmasını umuyormuş gibi.

Alec kendini, Leydi Flora'nın Ayaklanma hakkında konuşmayı teşvik etmek için servis edildiğinden emin olduğu İskoç viskisi bardağını sıkarken buldu. Kadeh ağır kristaldi, kurşun camın mavi derinliklerini ortaya çıkarıyordu. Yüzeyler Alec'in avucuna ve parmaklarına sertçe bastırıyordu.

"Prestonpans İngiliz kuvvetlerini öyle bir bozguna uğrattı ki, güneye yöneldiğinde İngiltere Bankası'na hücum edilmesine şaşmamalı," dedi bir başkası. "Ama istekli olsalar da, İskoçlar iş başa düştüğünde dayanma gücüne sahip değildi. Yine de Cope'un askerlerini dehşete düşürdüler." Adam kıkırdadı. "Duyduğuma göre o kadar hızlı koşuyorlarmış ki gölgeleri bile ayak uyduramıyormuş."

Kahkahalar arasında Alec elini daha da sıktı. İsyani çabucak bastırması beklenen General Cope'a karşı Prestonpans'ta savaşılmadan önce İskoçya'dan ayrılmıştı. Alec, Genevieve öldüğünde Jenny'yi bulmak için Fransa'ya gidiyordu. Kalbi, kızı için duyduğu korkunun yanı sıra kederle de doluydu ve Ayaklanma hakkında fazla düşünmemişti.

Eve dönüp Angus'un Duncan'la birlikte uzaklaşmasını izleyene kadar ikizini canlı olarak son kez görmemişti.

Durum bu insanların bildiğinden çok daha karmaşıktı. Tüm İskoçyalıların, Charles'ın Katolik babasını İngiliz kırmızı ceketlileri tarafından yenilgiye uğratılmak üzere tahta geri döndürmek için mayın kaldırdıkları inancı çok basitti. İskoçyalılar İskoçyalılarla savaşmış, bazıları kendilerini savaştan tamamen soyutlamış ama yine de cezalandırılmışlardı.

Alec'de dahil olmak üzere aileler gibi klanlar da bölünmüştü.

Birbirleriyle ve Kral George'un ordusuyla savaşmışlar, ölmüşler ve şimdi dilleri, örtüleri, kimlikleri ellerinden alınıyordu.

"Acımasız savaşçılardı," dedi bir adam hayranlıkla. "Yollarını keserken neşeyle çığlık atıyorlardı."

"Öldüklerinde de çığlık attılar," dedi başka bir adam. "Bana öyle söylendi. Cesur adamlarmış, savaş alanında durdukları yerde kesilmişler, asla kaçmamışlar. Eğlenceli şakalara yol açmış: Ölü İskoçlar hangi renk tartan giyer? Kırmızı. Merhamet dilenen bir İskoçyalı'nın sesi nasıldır? *En kötüsünü yap, seni kanlı ... agh, gurgle, gack.*"

Ve güldüler. Celia ve annesi hariç tüm beyefendiler ve hanımefendiler güldü, düşes tüm bu konuşmayı tatsız bulmuş gibi yüzünü buruşturdu. Celia'nın yelpazesinin üzerinden bakan gözleri hüznü ama dikkatli bir hal almıştı.

Alec, Leydi Flora'nın kendisine doğru bir bakış fırlattığını gördü ama Flora, Alec'in gözlerinin önünde oluşan kırmızı sisin içinde kaybolmuştu. Her Mackenzie erkeğinin içinde, aileye düklüğü kazandıran ataları Mackenzie'nin, Yaşlı Dan'in kana susamışlığı gibi, çıldırtıcı bir öfke vardı.

Etrafında kahkahalar yükselirken, Alec odanın ve parfüm, küflü kumaş ve yıkanmamış vücut kokan pudralı ve peruklu hanımefendi ve beyefendilerin üzerinde süzülüyor gibiydi. Kendisinden kaçmaya çalışırken altlarına işemelerini izlemek için Highland savaş çığlığıyla kendini onlara fırlatmak istedi.

Elini izin almadan çizmesine götürdü, saldırmadan önce dirkini çekmeye hazırды.

Soğuk bir dokunuş delilik sisini yarıp geçti. Alec dokunuşun kaynağını bulmak için başını çeviremedi; sadece sislerin biraz olsun dağıldığını biliyordu.

Farkındalık geri geldi. Bacakları oyulmuş sert bir sandalyede oturuyordu, eli çizmesinin üstündeydi ve bağırsaklarını deşmek istediği ilk adama ters ters bakıyordu.

Kahverengi ve balköpüğü brokarından bir göynek, dar belinden genişleyen bir etek, görüşünü kesiyor ve şeri kokan nefesi ona dokunuyordu.

"Bay Finn," dedi Celia alçak bir sesle. "Bana Leydi Flora'nın galerisini gösterme bulunur musunuz?"

BÖLÜM 8

Celia, Bay Finnin bakışlarını avını vurmaya niyetli bir kartal gibi süzdüğü Lord Bradford'dan çekip ona dikmesiyle gerildi.

Gözleri kartalinkiler gibi altın sarısı yanıyordu, nefesi hızlı hızlı geliyordu ve eli botunun yanında o kadar sert sıkılmıştı ki parmak eklemleri bembeyazdı. Bay Finn'in koyu kıızıl saçlarından bir tutam yanağına düşerek solmakta olan morluklarına değdi ve dudağı sessiz bir hırıltıya dönüştü.

Şu anda, toplantının alay ettiği acımasız İskoçyalılardan birinden başka bir şeye benzemiyordu.

Celia adamların korkularını gizlemek için Ayaklanma'yı hafife aldıklarını biliyordu. Her biri geçen yılın sonlarında, Charles Stuart şehre yürümeye kıl payı yaklaştığında Londra'dan kaçmak için çırpınmıştı. Hollanda'ya, Avusturya'ya, onları kabul edecek herhangi bir yere kaçmak için gemileri hazırды. Kral George'un Thames Nehri'nde bir mavnaya atlayıp kaçmaya hazırlandığı söylentisi yalan çıkmıştı ama kralın destekçilerinin çoğu paralarını alıp kıtaya kaçmaya hazırlanmıştı. Şimdi rahat koltuklarında oturuyor, Porto şarabı ve şeri içiyor ve İskoçyalıları tek başlarına neşeyle alt etmiş gibi davranıyorlardı.

Celia kendini Bay Finn'in ve öfkesinin önünde sıkıca tuttu. "Lütfen," diye fısıldadı.

Bay Finn sandalyesinden kalktı, tüm uzuvları kaskatı kesilmişti. Ayağa kalkmaktan çok, sanki iplerle çekiliyormuş gibi kendini kaldırdı. Celia'yı duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi, cevap vermedi, başını sallamadı.

Döndü, vücudu kaskatı kesilmişti ve sandalyesinin arkasındaki kapıya doğru yürüdü; kapı, Leydi Flora'nın koleksiyonundaki tabloların asılı olduğu galeriye açılan yaldızlı ahşap bir geçitti.

Bayan Reynolds onların gittiğini fark etti. Celia ve Bay Finn'e kuşkulu bir bakış fırlattı. Leydi Flora ise onları dikkatle görmezden geldi.

Bay Finn hızlı adımlarla galeriye doğru ilerlerken Celia kapıyı kapattı. Celia ona yetişmek için acele etti, broker terlikleri işlemeli zeminde patırdıyordu.

Bay Finn, hayranı olduğu ressam Rembrandt'ın tablolarının, Bernini ve Donatello'nun usta işi heykellerinin önünden geçti. Salonun sonunda

Başka bir panelli ve yaldızlı kapı küçük bir çekilme odasına açılıyordu ve Bay Finn oraya doğru ilerledi.

Celia onun birkaç adım gerisinde hışırdayarak içeri girdi. Bay Finn küçük odanın uzak tarafında aniden durdu, sanki aniden daha fazla ilerleyemeyeceğini fark etmiş gibiydi.

Adam arkasını döndü ve Celia donakaldı.

Bay Finn'in saçlarından bir tutam daha düşmüştü, bu kez omzuna. Celia onun üzerinde başka bir adam görür gibi oldu: İskoç eteği ve paltosuyla bir asker, ekose omuzlarına sarılmış, başında bir İskoç tıması. Bu görüntü bir elinde kılıç, diğerinde tabanca tutuyordu, gözlerindeki ışık yoğun ve ölümcüldü.

Celia odanın içinde son bir adım attı ve kapıyı arkasından kapattı.

Onu.

" de onlardan birisin, değil mi?" diye sordu . "Biliyorum Bunu sizden istememeliyim, beni olduğum yerde öldürebilirsiniz. Ama sonuçlarını tarttım ve böyle bir şeyin, babamın Kent'teki malikanesi Hungerford Park'ın arka odasında bir ömür geçirmekten daha iyi olacağına karar verdim. Babam eviyle ne kadar gurur duysa da, her odada rutubet var."

Bay Finn gözlerini kırptırdı ama tamamen hareketsiz kaldı. "Burada olmamalısın, genç kız." Sesi alçak ve sertti, içinde bir hiddet notası vardı.

"Biliyorum. Ama dediğim gibi, sonuçlarını tarttım ..." "Yani bu evde hiç. Benimle birlikte." Sonuncusu bir hırıltıydı.

Celia bakışlarını sabit tuttu. "Sizinle ders yapmayı annemle nakış işlemeye tercih ederim, efendim. Burada günde en az bir saat, eksikliklerimi sıraladığım katalogdan uzaklaşıyorum."

Bay Finn kısa bir süre gözlerini kapadıktan sonra pencereye dönerek karanlığa baktı. Celia'nın annesinin aksine, Leydi Flora misafirlerinin girebileceği her odada mum yakmakta ısrar ediyordu. Pencerenin camları alev noktalarını ve Ansel Finn'in geniş omuzlu silüetini yansıtıyordu.

"Bu senin aşar, genç kız. Bundan uzak durmalısın."

"Neyin dışında?" Celia öne doğru cesur bir adım attı. "Resim derslerinin nesi benim kavrayışımın ötesinde ya da bir tehlike? Her kim olursanız olun, siz bir sanatçısınız Bay Finn. Benim beceriksiz çizimime yaptığınız şey ustacaydı. Bana öğretiyorsunuz ve ben de öğrenmek istiyorum."

Bay Finn dimdik durmuş, boşluğa bakıyordu. Celia bir adım daha attı, kalbi küt küt atıyordu. "Siz de savaşta mıydınız?" diye sordu.

neredeyse fısıltıyla. "Leydi Flora bu konuda konuşmalarına ya da zalimce şakalar yapmalarına izin vermemeliydi. Bu duygusuzca ve korkunçtu."

"Evet, savaşlardaydım." Gümürtü sessizdi, odanın ipek kaplı duvarları tarafından emilmişti. "Adam öldürdüm. Şimdi tatmin oldun mu?"

"Tabii ki hayır. Savaş korkunç bir şeydir." Celia'nın son adımı onu Bay Finn'in yanına getirdi. Serin hava pencereden ona dokunuyordu ama Bay Finn'in sert vücudu sıcaklığını koruyordu. "Yüz ifadeni gördüm. Onları öldürmeye hazırdın. Bir an daha geçse öldürebilirdin. Aileni kaybettin, değil mi? Ve arkadaşlarını. O alay ettikleri İskoçyalılar senin akrabandı."

Bay Finn ona altın gibi parlayan gözlerle baktı. "Ne söylememi istiyorsun, genç kız? Evet, kardeşlerimi kaybettim ve babam üzüntüden neredeyse çıldıracak. Ben kendim öldüm, gördüğün şey hayalet. Toplama listelerinde adım, kardeşlerimin ve babamın her birinin öldüğü yazıyor. Eğer birine söylerseniz, peşime düşerler ve ölümümün bu sefer kalıcı olmasını sağlarlar. O yüzden kaç ve hikayeni anlat. O züppeler korkudan nefes alamadan ben gitmiş olacağım."

Celia'nın dudakları dinlerken aralandı, göğsündeki ateş yükseldi.

"Asla yapmam," dedi. "Size ihanet etmem Bay Finn. Ya da adınız her neyse."

"Alec."

"Alec." Evet, bu ona uyuyordu. Ağzında daha iyi hissettiriyordu -Alec-Büyük İskender'den türetilmiş bir isim. Kısa ama anlam dolu.

"Neden bana ihanet etmeyesin ki?" Alec gözlerini sertleştirerek sordu. "Baban, İngiliz hükümetinin köpeklerini yaşayan herkesten daha fazla kırbaçlayan güçlü bir aristo. Kral Geordie'nin kendisi bile bu kadar saygı görmüyor. Baban tek kelime ederse, kanlı kafam çimlerin üzerine düşer. Ya da bedenim asılır, çizilir ve dörde bölünür. Ben bir hainim. Olmak zorunda bırakıldım. Benden kaç, genç kız."

Celia boğazı kuruyarak, "Korkunç konuşmalarına bir son verirsen," dedi, "hiçbir yere gitmediğimi, hikâyeni kimseye anlatmadığımı fark edeceksin. Kendini iyi sakladın ve saklanmaman için de bir neden yok. Ama Leydi Flora'nın misafirlerinin yanında öfkenizi kontrol etmeniz gerekecek. Yanlış yönlendirilmişler ve çok korkuyorlar. Bonnie Prince Charlie neredeyse kazanıyordu."

Alec başını salladı. "Teàrlach mhic Seamas, birçok iyi adamın öldürülmesine neden olan kanlı bir aptaldı. Komşularım öldürülürken

İskoçya'nın batısını dolaşarak bir ulaşım aracı arar. Şimdiye kadar Fransa'da olabilir. Eğer öyleyse, umarım babam onu bulur."

Ağzını kapattı, kaşları korkunç bir çatıklığa dönüştü. Eğer Alec'in babası da bu kadar yasakçıysa, Charles Stuart ondan korksa iyi ederdi.

"Eğer benim rehberliğimde hareket edecekseniz," dedi Celia sessizce. "Kendini topla. Salona geri dön. Onlara gülümse, onlarla birlikte gül. Onlar aptal, unutma. Tek yol bu." Celia bunu biliyordu. Bir hain olarak asılma tehlikesiyle hiç karşılaşmamış olsa da, annesinin planlarını engelleme suçu yüzünden sürekli olarak boyunduruk altındaydı.

Kaşları daha da çatıldı. "Neden benden korkmuyorsun? Artık ne olduğumu bildiğine göre? Neden ayakkabıların seni taşıyabildiği kadar hızlı koşmuyorsun?"

Celia neden endişelenmediğini söyleyemiyordu. Endişelenmeliydi; adam onu çıplak elleriyle ya da çizmesinde taşıdığı bıçakla öldürebilirdi. Daha önce de İngilizleri öldürmüştü, aralarında ağabeyi gibi adamlar da vardı. Aslında ağabeyinin birkaç arkadaşı Falkirk'te, daha fazlası da Culloden'de ölmüştü.

"Korkmuyorum, çünkü seni gözlemledim." Celia uzandı ve cesurca yanağına dokundu, sıcak saçları elini okşadı. "Seni Jenny ile gördüm. Ve bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadın. Savaş savaştır, kimin için savaşırsan savaş. Kardeşim adam öldürdü ama yine de çok nazik olabiliyor."

Alec'in gözlerinde ateş parladı. Belki de Crenshaw Dükü'nün Tugay'ında asker olan kardeşinden bahsetmesi bir hataydı.

Alec onun elini yakaladı, parmakları güçlüydü. Onun kendisini itmesini, hatta belki de vurmasını bekliyordu ama Alec onu kendine doğru çekti.

Celia ona yaslandı, ceketinin düğmeleri ince fichu'suna baskı yapıyordu. Gözleri, Celia'nın onu ilk gün düşündüğü aslanın yırtıcı bakışlarına sahipti ve Celia'yı incelerken yarıklara dönüştüler.

Celia kendini uzaklaştırmaya çalışamayacak kadar şaşırmıştı. Ama buna da hiç niyeti yoktu -Clec'in vücudu Celia'ninkine karşı güçlüydü ve ateşin sıcaklığını taşıyordu. Yün, insan ve gömleğinin altındaki temiz keten kokuyordu. Ona bu kadar yakınken, burnunun kenarındaki ve elmacık kemiklerindeki, kuzeyli bir adamın izi olan çilleri görebiliyordu.

Alec onu daha da yaklaştırıp öpmeden önce tüm bunları bir kalp atışı içinde gözlemledi.

Celia'nın dudaklarının dokunuşu Alec'in öfkesini dindirdi. Öfkeli İskoçyalı'nın düşünceleri paramparça oldu ve yok oldu.

Kızgın bir günde serin bir su gibiydi, cehennemden geçtikten sonra rahatlatıcıydı. Alec'in onun serinliğine, huzuruna ihtiyacı vardı.

Alec Mackenzie asla huzura kavuşamayacaktı ama Celia'yla birlikte olmak huzuru tattırabilirdi. Dudakları yumuşak ve , yalaması güzeldi. Alec, Celia'nın dudaklarından birini ısırdı; Celia'nın öpmeye başlaması ve vücudunun Celia'nınkine karşı hareket etmesi hoşuna gitmişti. Celia onun öpücüğünü yakalayıp karşılık vermeye çalıştı ama beceriksizdi, nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kibirli düşes kızının bir fahişe olduğunu iddia edebilirdi ama Celia fahişe değildi. Masumdu ama ilgiliydi ve Alec onun eğitmeni olacaktı.

Bu düşünceyle kanı alev alev yanmaya başladı. Elini kızın mütevazı bir şekilde düğümlenmiş, şık ve düzgün saçlarının altına kaydırды. Alec onun saçlarını tokalarından kurtarmak, serbest bırakmak ve üzerine dökülmesine izin vermek istedi.

Onu daha yakına çekmekle yetindi, ağzını onunkinin üzerine eğdi ve dudaklarını ayırması için onu cesaretlendirdi.

Alec dilini kızın ağzına daldırdığında kız tekrar sıçradı, vücudu Alec'in vücuduna bir kez daha çarptı. Alec başparmağıyla kızın ağzının köşesine dokunarak ona açılmasını öğretti.

Kız tereddütle de olsa anladı. Alec dilini Celia'nın dilinin üzerinde gezdirdi, Celia da ona en ufak bir karşılık verince gülmek istedi. Celia'yı kendine doğru çekerek içeri girdi, Celia rahatladığında umudu arttı, Celia nedenini anlamasa da vücudu teslim oldu.

Alec, Fransa'dan ayrıldığından beri, Leydi Flora'nın doyması için onu gizli kadınlara göndermeyi teklif etmesine rağmen bir keşiş gibi yaşıyordu. Will için endişelenmekten fiziksel ihtiyaçlarını önemseyememişti ve o anın sıcaklığıyla kim olduğunu hatırlayacağına dair kendine güvenemiyordu.

Ama belki de birkaç cilveleşme yaşamalıydı, çünkü şimdi bir İngiliz dükünün masum kızını öperken siki kalkmazdı.

Celia ellerini Alec'in omuzlarına koydu ve sonra boynuna dolayarak onu tuttu. Alec onu içine çekti, tatlılıkla karışık bir tat aldı.

Yudumladığı şeri. Daha da cesaretlendi, ağzını onunkine doğru hareket ettirdi, daha da açtı.

Alec onu kandırarak içine çekti ve onu yemeden nasıl okşayacağını gösterdi. Yutmak daha sonra, onu yatak odasına götürdüğünde, kapıyı gelenlere karşı kilitlediğinde ve onunla birlikte yatağına yuvarlandığında gerçekleşecekti. Bu güzel kadına bakacak ve rahatlayacaktı.

Celia geri çekildi ve başını çevirdi, yanakları kıpkırmızıydı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Nefes alamıyorum."

"Nefesini tutmamalısın, genç kız." Alec, kızın ağzındaki nemi düzeltirken usulca güldü. "Hepimiz bu yüzden ölseydik öpüşmek asla tutmazdı."

"Yapamam... Ben..." Elini karnına bastırdı, göğüsleri fichu'sunun altında yükseliyordu.

Alec kolunu Celia'ya doladı ve onu arkası ve bacakları kavisli, gülünç derecede küçük bir kanepeye götürdü. İkisinin de yere çökmesine ancak yetecek kadar yer vardı, Celia'nın kahverengi ve sarı etekleri Alec'in kalçalarının üzerine yayılıyordu. Alec onun yanağını avuçladı.

"Daha iyi mi?"

Celia'nın gözleri ıslaktı, yeşil-kahverengi gözlerinde mum ışığı parıltıyordu. "Bilmiyorum."

"Öpüşmenin sorunu da bu. Bazen nerede olduğunu unutuyorsun-
Kim olduğunuzu. Çünkü artık bir önemi yok."

Celia'nın dudakları bunu düşünmüş gibi aralandı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Alec kahkahalarını zorla bastırdı. Kız çok neşeliydi ve Alec uzun zamandır böyle bir neşe bulmamıştı. "Tekrar deneyelim mi aşkım?"

Kolunu kanepenin arkasına dayadı ve ona doğru eğildi. Bu pozisyonda siki gizli kalabilir ve onu korkutmazdı.

"Yapmamalıyız." Celia'nın dudakları kelimeleri zorlukla şekillendirdi, sanki kalbi protestoda değildi.

"Hayır, yapmamalıyız." Alec ona nazik bir öpücük verdi. "Ama *yapmamalıyız* diye bir şey yok. Sadece istemek."

Celia başını salladı, gülümsemesi utangaçtı. "Sanırım haklısın."

Alec yaklaştı ama Celia ani bir endişeyle geri çekildi. "Annem seni bu işe bulaştırmadı, değil mi?"

"Yenilmiş, serseri bir İskoçyalıyı öperken mi yakalandın? Hayır, genç kız. Bunların hepsini ben yaptım."

"Annemin çok tuhaf fikirleri var. Bugünlerde hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

"Zavallı kız. Güveninin bu kadar genç yaşta alınması."

"Oldukça yaşlı olduğumu söylerdi. Neredeyse yirmi iki yaşındayım ve hâlâ evlenmedim."

Alec onun yanağını düzeltti. "Ne korkunç bir şey." Ona yumuşak bir öpücük daha verdi, sonra bir tane daha. "Kocan şanslı olacak."

Celia onun dudaklarını okşarken verdiği yanıt Alec'in kanını kaynattı. "Benim bir kocam olmayacak. Onlardan vazgeçtim."

Alnını onunkine dokundurdu, kalbi hafıfledi. "İyi kız. Onlar beladan başka bir şey değil. Kardeşimin karısı sana bunu söyleyecektir."

Celia bir sonraki öpücüğe gülümsedi. Alec onun saçlarını düzeltti, başlığını çıkardı ve hayal gücünün uçmasına izin verdi. Onu yatağında hayal etti, saçları yastığına yayılmıştı, Celia onu kendine doğru çekerken yüzü yumuşuyordu.

Alec bunu yıllardır hissetmediği bir güçle istiyordu. Nefret edilen bir aristokratın kızı, ailesinin düşmanı olan bu genç İngiliz kadın ona ne yapıyordu?

Celia onu kesinlikle büyülemişti. Alec onu tekrar öptü, sonra kulağının kabuğunu yalamak için hareket etti. Dişlerini kulak memesinin etrafına geçirdi ve emdi.

Celia sıcak bir ses çıkardı ve sonra Alec onun dilini boynunda hissetti.

Kulaklarında uğuldayan ateşin içinde bir mandal sesi ve Leydi Flora'nın kesik sesini duydu.

"Tanrı aşkına." Topuklar cilalı zeminde tıkırdadı. "*Şimdi* olmaz. Celia, annen seni her yerde arıyor. Öpüşmeyi kes... Bay Finn ... buraya girip seni bulmadan önce."

BÖLÜM 9

Celia sıçradı, ayağa kalkmaya çalıştı ve etekleri uçuşarak kanepeye düştü. Alec onu yakaladı, kalkmasına yardım edip ayağa kaldırırken kahkahalarını bastırdı.

Tanrı genç kızı korusun. Celia ruhundaki nefretin bir kısmını alıp götürmüş ve ressam Alec'i, ateşli aşık Alec'i geri getirmişti. Bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Leydi Flora'nın buz gibi bakışları üzerlerinde gezindi. "Bay Finn, ortalıkta görünmeyeceksiniz. Arka merdivenleri öneririm. Celia, burada kal ve kendini toparla. Ve şapkanı düzelt. Ters duruyor."

Leydi Flora bir savaş çavuşu gibi emirlerini sıraladıktan sonra kapıdan çıktı ve duvarlardaki yaldızlı çerçeveli tabloları sallayarak kapıyı çarptı.

Celia ellerini yüzüne götürdü, yanakları kızarmış, gözleri ıslanmıştı. Ama ağlamıyordu, Alec bir an sonra fark etti. Gülüyordu.

Onu belinden yakaladı ve bir kez daha kanepeye doğru çekti. Celia yarı yarıya onun kucağına düştü, kahkahaları çınlıyordu.

Çok güzel bir kahkahası vardı. Alec onu kendine doğru çekti ve bu titreşimin tadını çıkardı.

Şeri ve baharat, temiz ipek ve keten kokuyordu. Alec onun güzel kokusunu içine çekerek boynunu öptü. Celia boğazından yumuşak bir ses çıkardı, omzundaki eli gevşedi.

Alec onun çenesinin hizasına sokuldu, yanağını öptü ve dudaklarını öpmemek için direndi. Eğer buna başlarsa, onu kollarının arasına alır ve asla bırakmazdı.

"Leydi Flora haklı," dedi ve elmacık kemiğine bir öpücük kondurdu. "Annen seni bulmadan önce seni bir iğne gibi temizleyelim."

"Hepsine lanet olsun." Celia ayağa fırladı, bu kez düşmek ya da çırpınmak yoktu. "Ben bir piyonum Bay Finn, annemin oyunlarında ve Leydi Flora'nın şu anda çevirdiği dolaplarda. Şaşırmış gibi bakmayın, Leydi Flora her zaman *bir şeyler* planlar. Ben de onların satranç tahtasında işe yarar ama kolayca gözden çıkarılabilecek bir taş olmaktan bıktım."

Alec de onunla birlikte ayağa kalktı, kızın sertliği heyecan vericiydi. Bir an için onun Alec'in ve Leydi Flora'nın planlarını bildiğinden endişelenmiş ama sonra genel konuştuğunu fark etmişti. Leydi Flora her zaman entrikacı *biriydi*; Will onu böyle tanımıştı.

Celia'nın şapkasını düz tuttu ve saçından bir tutamı şapkanın altına sıkıştırdı. "Bir piyon bir şahı devirebilir," dedi kulağına. "Bunu unutma."

Celia ona bir bakış fırlattı, gözleri çok yakındı. "Kraliyet majesteleri benim yüzümden tehlikede değil. Leydi Flora bile beni ihanet çizgisini aşmaya zorlayamaz." Kızardı. "Oh, demek istemedim-"

"Ben kendi adıma Kral Geordie'nin tahtta kalmasından memnunum. Ben sadece gönülsüz bir Jakobittim, aptal kardeşlerimi korumak için, bunun bana pek bir faydası olmadı." Alec şapkasını bir kez daha çekti ve omuzlarındaki fichu'yu düzeltti.

Dantelin altındaki tenine dokunduğunda oyalandı ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurmak için eğilmekten kendini alamadı.

Celia'nın ağzı yumuşak ve sıcaktı. Öpücük daha da derinleşmekle tehdit ediyordu ve Alec'e kendini kaybetmemesi gerektiğini hatırlatan tek şey yanan bir mumun tıslamasıydı.

Onu isteksizce serbest bıraktı. Celia'nın dudakları ayrılmıştı, nemli ve pembeydi ve gözlerinde Alec'in ihtiyaç duyduğu sessizlik vardı. İçindeki tüm özlemle onu kollarına çekmek ve daha fazla öpücük için sessiz yalvarışına cevap vermek istiyordu ama kendini uzaklaşmaya zorladı.

"Şimdi seni yalnız bırakacağım, genç kız. Yardımlarınız için naçizane teşekkür ederim. Yarın derse gel, senin için özel bir şey hazırlayacağım."

Celia gözlerini kırıştırarak ağzını kapattı. "Hâlâ bana öğretmek istiyor musun?"

"Tabii ki. Sana söyledim, yeteneğin var. Sadece ortaya çıkarmak istiyor."

Celia ona bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Gerçekten Fransa çapında ünlü bir sanatçı mısınız?"

"Oh, evet. Madam du Pompadour tarafından kendisi için bir gergedan resmi yapmak üzere görevlendirildi."

Daha fazla göz kırpma. "Rica ediyorum... Gergedan mı dediniz?"

"Duydum. Onu hiç duymadın mı? Adı Clara. Hollandalı bir deniz kaptanı tarafından Hindistan'dan getirildi ve şimdi büyük bir Avrupa turu yapıyor. Onu bulup kraliyet koleksiyonu için portresini yapmakla görevlendirildim. Louis, Clara'yı Versailles'a getirmeye çalışıyor ama arada ben de gönderildim. Canavarı henüz yakalayamadım."

"Anlıyorum."

Ses tonundan Alec Celia'nın ona pek inanmadığı anlaşılıyordu ama Celia doğruyu söylüyordu. Clara Kıta'da çok popülerdi ve şimdiden birkaç portreye oturmuştu -daha doğrusu durmuştu. Hatta Meissen'de porselen olarak modellenmişti.

Celia eteklerini silkeleyerek Alec'in ayakkabılarının üzerine bir brokar dalgası gönderdi. "Bir dükün kızına öğretmenlik yapmanın senin için bir gergedan boyamaktan bir adım ileride mi yoksa geride mi olduğuna karar vermeliyim."

"Bunu istediğin kadar düşün," dedi Alec. "Ben zaten neyi tercih ettiğimi biliyorum.

Yarın belirlenen saatte gelin ve ne görün."

"Gergedan değil sanırım?" diye sordu hafifçe, sonra hevesi geri geldi. "Aslında onu görmeyi çok isterim. Sence Clara Londra'ya gelir mi?"

"Hiç şüphem yok. Geldiğinde onu ziyaret edeceğiz ve ben de Fransa Kralı'nın metresi için aldığım görevi yerine getireceğim. Göreve geleli bir yıldan az oldu ve şimdiden tüm kraliçelerden daha fazla güce sahip."

"Ünlü Madam du Pompadour mu?" Celia sordu. "Ya da gergedan?"

Alec kahkahalarını tutamadı. "Sen benim için iyisin, genç kız. Beni bu dünyada tutuyorsun. Seni tekrar öpmeden önce şimdi senden ayrılacağım, çünkü bunu çok istiyorum. Annenin bizi yakalasa seni *benimle* evlenmeye zorlayacağından şüpheliyim."

"Tabii ki hayır. Ben sadece soylu ve büyük mülkleri olan çapkınlara aşık olurum."

Alec kapıya doğru ilerledi ama nedense açmak için kolu çeviremedi. Soyluydu ve büyük bir mülkten geliyordu ama aynı zamanda şimdi olduğu gibi gezgin ressam Alec'ti.

"Tanrı seni korusun, genç kız," dedi sessizce ve sonunda gitmeye karar verdi. Onu.

Celia'yı son kez gördüğünde, ela gözleriyle onu izliyordu, elleri Yumruklarını sıkmış, dudakları bir öpücük daha beklerken, onu sakinleştirecek hiçbir şey yapmadı. Alec bu hayali yanına alarak arka merdivenlerden odasına çıktı, uykulu kızına iyi geceler öpücüğü verdikten sonra onu yanında tuttu ve yatağının karanlık yalnızlığında onu ayakta tutmasına izin verdi.

Celia'nın çarpan kalbi salonun geri kalanı boyunca rahatlamayacaktı, o kadar ki bir toniğe ihtiyacı olacağından korkuyordu. Tam sakinleştiğini düşündüğü anda, Alec'in ağzının kendi ağzının üzerinde olduğunu, dilinin ayrılmış dudaklarının arasından geçtiğini yeniden hissedecek ve çekiç sesi yeniden başlayacaktı.

Harrenton Markisi'nin iğrenç öpücükleri ıslak ve müdahaleciydi. Alec'inkiler güçlü, sıcak ve pratikti. Bir kadının hoşuna gidecek şekilde nasıl öpüleceğini, ona kendini nasıl güzel ve arzulu hissettireceğini bilen bir adamdı.

Celia kendine sarılmak, gülmek ve odanın içinde dönüp durmak istiyordu. Bitmek bilmeyen salon sona erene kadar kendini zorlukla dizginledi, sonra da eve giden kısa yolda arabaya binerken.

Annesi Celia'ya kaçıp gittiği için kızmıştı; belli ki kimse kendi sohbetlerine daldığı için onun gidişini fark etmemişti. Düşes, Celia'nın aşırı sıcak davrandığı ve aynı zamanda tartışılan konudan dolayı üzgün olduğu yönündeki açıklamasına inanmıştı. Annesi bu tür konuların genç bir kız için fazla şiddetli olduğunu kabul ediyordu ama masumiyetini bir kenara bırakması Celia'nın kendi suçuydu ve bu yüzden artık onlardan korunmayı bekleyemezdi.

Celia annesinin konuşmasına pek aldırış etmeden devam etmesine izin verdi. Akıllı fikri Alec'teydi, İskoçyalı'sında. Öfkesiyle onu endişelendirmişti - Leydi Flora'nın salonundaki her beyefendiyi öldüreceğinden emindi- ama öpücükleri şefkatin ta kendisiydi.

Alec bir paradokstu. Celia onun içindeki tehlikeli adamı görmüştü ama onun iyi bir baba olduğu, içinde şefkat barındırdığı sonucuna vardığında da yanılmamıştı. Ama sonra, salonun kalpsiz konuşmasına duyduğu öfke, evcilleşmemiş bir adamın zorlukla kontrol altına alındığını ortaya çıkarmıştı.

Celia, akşam yemeği sırasında onun gelecek dersinde ona neler göstereceğine dair spekülasyonlarını uzak tuttu ama o gece yatağında tek başına yatarken bu spekülasyonları serbest bıraktı.

İlk dersinde gövdesini açmış ve çizmesi için meydan okumuştı. Böyle bir şeyi tekrar yapar mıydı? Ya da belki daha fazlasını?

Sıcak bir umutla ürperdi. Alec'in vücudu ince bir şeydi, tamamen sıkı ve tam orantılıydı. Kollarında derin yara izleri vardı ve şimdi nedenini anlıyordu. O savaşı bir adamdı, kızına para kazandırmak için çizim ustası olma dürtüsünü bastırmıştı.

Babasını ve Perry Amca'yı dinlediğinden, İskoçyalıların korkunç bir yoksulluğa düşeceklerini biliyordu. Perry Amca'nın, dillerini ellerinden almak için hazırlanan Yasaklama Yasası hakkında konuştuğunu duymuştu,

Ulusal giysileri, gelenekleri ve toprakları olan ekose kumaş. Perry Amca, Parlamento'daki bazı aptalların bunun çok sert olduğunu düşündüğünü söylemişti. *O hainleri bir kez ve sonsuza dek başımızın altına almalıyız*, diye hırlamıştı. Küçük oğlu olduğu için Perry Amca'nın Lordlar Kamarası'nda sandalyesi yoktu ve Avam Kamarası'na aday olduğunda da Celia'nın babasının yardımına rağmen kaybetmişti, bu yüzden de çaresizce diğer milletvekillerini eleştirmek ve dükün başının etini yemek zorunda kalmıştı.

Ancak bu tür önlemler İskoçların gururunu asla ortadan kaldıramazdı. Alec'in bastırılamayan bir kibri, asla bastırılmayacak bir gücü vardı. Celia, Alecin Leydi Flora'yı kızının hemşiresi konusunda azarlarken sesindeki kaballığı hatırladı. Celia onun küstahlığı karşısında şaşkınlığa düşmüştü, ama şimdi bunun nedenini anlıyordu; o emir vermeye alışkındı.

Ne olursa olsun, Leydi Flora'nın teslimiyeti merak uyandırıcıydı. Celia'nın sadece izlemesi, dinlemesi ve her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Celia ertesi sabah sekize on kala Leydi Flora'nın evindeki sandalyeden kalktı. Alec'i böylesine içten bir şekilde öptükten sonra utanmayı ve endişelenmeyi bekliyordu ama midesi sadece beklentiyle çırpınıyordu. Utanç aklının ucundan bile geçmiyordu.

Yukarıdaki stüdyoya girdiğinde Alec'i çoktan orada bulunca telaşı daha da arttı.

Pencerenin önündeki sehpanın üzerinde duran yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda ve bir buçuk metre genişliğindeki kutunun üzerine eğilerek doğruldu, ama kutunun içinde ne olduğunu Celia göremiyordu. Üzerine boş bir çizim kâğıdı iliştilmiş büyük şövale, her ne yapıyorsa onu gizliyordu.

Leydi Flora'nın uşağı Celia'nın portföyünü sessizce bir masanın üzerine bıraktı ve kapıyı arkasından kapatarak geri çekildi.

Celia elini, içinden sarı kurdeleler geçen mavi ipek bir karışım olan karnının üzerine koydu. Hizmetçisi Celia'yı bu parlak elbiseyi giymekten vazgeçirmeye çalışmıştı; elbisenin koyu mavi üst eteği, yeşil sarmaşıklarla işlenmiş altın rengi bir iç eteği ortaya çıkarıyordu. Celia'nın annesi, artık gözden düştüğü için koyu renkli ve göze batmayan giysilerle idare etmesini bekliyordu ama Celia, Alec'e iyi görünmek istemişti. Evden erken çıkmasının bir başka nedeni de annesinin ne giydiğini görmemesiydi.

Alec ona zar zor baktı. "İşte , genç kız. Gel ve gör."

Celia kollarındaki dantelleri düzelterek ona doğru hışırdadı. Onun önünde kasıla kasıla yürümek isteyen bir tavus kuşu gibiydi.

Alec kenara çekilerek sehpasının üzerindeki büyük ahşap kutuyu gösterdi. Uzun pencereden içeri dolan güneş ışığı havayı ısıtıyordu.

Celia artık net bir şekilde görebildiği için kutu hakkında daha fazla aydınlanmış değildi. Dürüst olmak gerekirse, Alec'e bakmak çok daha cazipti. Sade bir pantolon, keten gömlek ve donuk kahverengi bir frak giymiş olabilirdi ama giysilerin içindeki adam zarafet ve güçlü bir yapıya sahipti. Leydi Clara'nın salonundaki parlak kadifeler ve şatafatlı mücevherler içindeki züppelerden çok daha dekoratifti.

"Ne düşünüyorsun, aşkım?" Alec onu eğlenerek izleyerek sordu.

Celia *aşk* kelimesini duyunca irkildi, sonra kendini toparlamaya çalıştı. "Hiçbir şey düşünmüyorum. Yani, nedir bu?"

"Benim sürprizim." Alec kutunun kapağını açarak boş bir bölmenin arka yarısını gösterdi. Kutunun ön tarafında, Alec'in pencereye bakacak şekilde konumlandığı bir delik vardı.

Celia merakla içeri baktı. "Kaçtı mı? Gergedan olmadığını varsayıyorum. Daha büyük bir kutuya ihtiyacın var. Ve daha büyük bir deliğe."

Alec'in kahkaha gümbürtüsü havayı doldurdu. "Bu bir camera obscura. Hiç görmedin mi?"

"Gerçekten mi?" Celia kutuya daha bir ilgiyle baktı. "Adlarını duymuştum ama hayır, hiç görmedim."

"O zaman sizi tanıştırayım."

Alec alçak bir masaya döndü ve kadife kaplı bölmeleri olan daha küçük bir kutuyu açtı. Teleskop merceğine benzeyen bir şey çıkardı ve kutunun önündeki deliğe yerleştirdi. Kadife kutudan dikdörtgen bir ayna aldı ve camera obscura'nın arka yarısına yerleştirdi, delikten gelen ışığı yakalamak ve kutunun açık üst kısmına atmak için eğdi. Ardından camera obscura'nın açık üst kısmına camlı bir çerçeve yerleştirdi.

Eliyle işaret etti. "Bir göz atın."

Alec yolundan çekilmedi, bu yüzden Celia cam çerçeveye bakmak için ona doğru adım atmak zorunda kaldı. Paltosunun fırçası, keten ve yünün içindeki sıcaklığı Celia'yı tedirgin etmişti ama sonra camın üzerinde ne olduğunu gördü.

"Oh." Mutlu bir nefes aldı. "Ne kadar harika."

Cam ona Grosvenor Meydanı'nın çatılarını ve onların ötesindeki Londra'nın akışını baş aşağı gösterdi. Leydi Flora'nın devasa evi

ve üst katlarındaki manzara uçsuz bucaksızdı.

Camera obscura alışılmadık derecede parlak olan günün ışığını yakaladı ve görüntüyü içeriye yansıttı, ayna da bunu kutunun üstüne yansıttı.

Görüntü dışarıdaki dünya kadar net olmasa da Celia renkleri ve şekillerin yanı sıra gökyüzünün parlak mavisini ve bembeyaz bulutları da görebiliyordu.

"Şimdi o zaman." Alec bardağın üzerine çok ince bir kâğıt parçası koydu. "Şehri resmetmeyi sevdiğini gördüm ve onu tam olarak yakalamanın hoşuna gideceğini düşündüm. Ana hatları belirleyeceğiz ve sonra büyük bir tablo haline getireceğiz."

"Sinyor Canaletto'nunki gibi," dedi Celia heyecanla. "Onlara çok hayranım. Babam Venedik'teyken onun birkaç resmini satın almıştı. Siz de Leydi Flora'ninkileri gördünüz."

"Evet, camera obscura'ya düşkündür. İzleriyle yaptığı şey çok güzel. Sizin de onun kadar iyi yapabileceğinize inanıyorum."

Celia başını kaldırdı. "Ben mi? Sinyor Canaletto gibi boyamak mı? Şimdi de beni pohpohluyorsunuz Bay Finn. Sanırım öğrencilerinizin ücretinizi ödemesini sağlamak için bunu yapmak zorundasınız."

Alec incinmiş görünüyordu. "Yeteneği gördüğümde tanıyacağıma güvenmiyor musun? Ama sana bir sır vereyim, aşkım. İhtiyacın olan tek şey yetenek değil. İş yapmak zorundasın. O yüzden çiz, genç kız."

Celia, adamın uzattığı kalemi aldı. "Portre yapmayı öğrenmem gerektiğini biliyorsun."

"Anneni memnun etmek için, evet. Beni memnun etmek için bunu öğren."

Celia başını kaldırıp Alec'in kendisine çok yakın olan yüzüne, o ilginç altın rengi gözlerine baktı. "Peki ya *beni* memnun etmeye ne dersin?"

"Sanırım senin de istediğin bu, değil mi?"

Celia'nın kalbinin derinliklerini, dünyanın yayılmasından, renklerinden ve tonlarından, uçsuz bucaksızlığından nasıl sevinç duyduğunu gördü. Ne kadar görkemli olurlarsa olsunlar, babasının evlerinin hapsine değil, o enginliğe ait olduğunu nasıl hissettiğini.

Celia dudaklarını ıslattı ve kâğıttaki resmi incelemeye devam etti. "Net olarak görmek biraz zor."

"Bunun için..." Alec bir sandalyeden kalın siyah bir örtü kaldırdı. "İşte bu."

Celia, Alec'in kadife kumaşı silkeleyip omuzlarına yerleştirmesini şaşkınlıkla izledi. Kumaş ipek korsajının üzerinde kayıyor ve bu yüksek odadaki soğuğu kesiyordu.

Alec kumaşın diğer ucunu kendi etrafına doladığında daha da ısındı, parça o kadar genişti ki ikisini de içine aldı.

"Diğer tüm ışığı kestik." Alec camera obscura'nın üzerine eğildi ve örtüyü yukarı çekti.

Kadife kutunun üzerine doğru düşerek onları çok küçük bir çadırın içine aldı. Karanlıkta, mercekten yansıyan görüntü daha net, renkler daha keskindi.

Celia sözsüzce binaların ana hatlarını, ötesindeki ufku, Londra'nın dumanla dolu karmaşasını izlemeye başladı. Tuğlalar, bacalar ve kare ya da basamaklı çatı hatları güneye, Thames Nehri'ne doğru uzanıyor, çan kuleleri orada burada yükseliyordu -Grosvenor Şapeli, St. Martin in-the-Fields- Westminster Manastırı'nın bulanıklığı.

Celia'nın kalemi onları çizerek Londra'nın tuhaf güzelliğini yakaladı. Annesi Celia'nın bu sisli ve kirli şehrin resmini yapmakla neden uğraştığını anlayamıyordu ama Celia bu şehirde bir sihir, yükseklerden hissettiği ama yerdeyken kaybolan bir canlılık buluyordu.

Alec'in yanı başında olması bu canlılığı daha da artırıyordu. Celia onun soyadını -onların deyimiyle klanını- öğrenmeyi istiyordu ama sormadı. Alec'in ona söylemeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Adamın kalçası eteğine bastırıyor, kolu koluna ağır geliyordu ve keten ve sabun kokusu Celia'nın ilgisini çekiyordu - Celia'nın olmadığı temiz erkek kokusu. Ağabeyi Edward genellikle ter, saç pudrası ve Londra'nın kokusunu uzak tutmak için kullandığı pomander topları kokardı.

Alec'in karşısında olması, ışığı engelleyen kumaşın mahremiyet yanılsaması yaratması kalbinin çarpmasına ve kanının kaynamasına neden oldu.

"Dışarıdan gülünç görünmeliyiz," dedi gerginliğini gizlemek için. "Etekli bir perde ve bir çift bacak."

"Ve iki serseri izleyiciyi dürtüyor." Alec'in eğlencesi gürlledi. "Bir çizgi filme yakışır."

Celia bunu hayal etti; kadının ve erkeğin arkası abartılı bir şekilde kabarmış, adamın biçimli bacakları çoraplar ve büyük ayakkabılar içinde, kadının eteği komediye katkıda bulunmak için iki kat şişmişti. Fotoğrafın gösterdiği tek şey bu olacaktı ve başlığında *da Camera Obscura* yazacaktı.

"Çizelim mi?" diye sordu hevesle.

"Ve bunu ülkenin dört bir yanındaki gazetelerde yayınlatmak mı?" Alec'in sırtışı zayıf ışıktaki görülebiliyordu. "Bu kötü şöhrete dayanabileceğinden emin misin?"

"Yüzlerimizi göstermez, sadece arka taraflarımızı gösterir. Ben çizeceğim. Gülecek yaşa geldiğinde kızına gösterebilirsin."

"O zamana kadar onu güvende tutacağım." Alec'in sesi yumuşadı, gözlerindeki ışık ısındı. "İyi bir kalbin var, genç kız."

"Bir İngiliz kadın için mi?"

"Nasıl istersen." Elini Celia'nın yanağını okşamak için kaldırdı. Celia irkildi, bu dar alanda adamın dokunuşu şaşırtıcı derecede samimiydi. "Kımıldama öyle," dedi adam. "Sadece seni öpmek istiyorum."

Celia yutkundu, göğsü sıkıştı. "Dün beni öptün." "Evet, ama bu kendimi sakinleştirmek, öfkemin beni öldürmesini engellemek içindi. Sakinleştirici bir öpücük. Bunu sadece istediğim için yapıyorum."

Celia'nın dudakları antredeki karşılaşmalarını hatırlayınca karıncalandı. "Farklı öpüşme türleri mi var?"

"Var, aşkım." Alec'in ağzı onunkinden bir santim uzaktaydı. "Öfke ve tutku öpücükleri vardır. Dostluk ve sevgi öpücükleri, bir kız için, bir kız kardeş için, bir anne için, hatta eğer onu sakinleştirebilirsen bir baba için öpücükler. Teşekkür için öpücükler, barış için öpücükler."

Celia'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Hangisi bu?" "Sanırım... dostluk, değil mi? Belki biraz daha fazlası."

"Evet," dedi, zar zor konuşabiliyordu. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Alec aralarındaki son nefeslik boşluğu da kapattı ve dudaklarını yumuşak bir öpücükle, hafif bir dokunuşla okşadı. Bir sonraki öpücük de aynı hafiflikteydi ama ondan sonraki daha uzun sürdü.

Celia baskıya karşılık verirken ya da vermeye çalışırken kalbi hızla çarpıyordu. Dengesini kaybedip adamın içine düştü ve perde aşağıya kayarak ayaklarının dibinde yerde birikti.

BÖLÜM 10

Alec Celia'yı yumuşak bir yığın halinde üzerine düşerken yakaladı, etekleri camera obscura'nın sehpasının ayağına dolanmıştı. Celia doğrulmaya, özür dilemeye başladı ama Alec onu kendine doğru çekti, yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve pencereden sızan güneş ışığında onu öptü.

Dudakları yumuşadı, itirazları azaldı ve adamın kollarında hareketsiz kaldı, ağzı onu karşıladı.

Arkadaşlık, demişti, belki biraz daha fazlası. Ama bu öpücük zevk içindi, bir kadını tatmak ve karşılığında onun da kendisini tattığını hissetmek içindi.

Başparmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Zevk için bir öpücük." Ağzını bir kez daha yavaşça ve kasıtlı olarak onunkinin üzerinde gezdirdi. "Dikkat dağıtmak için bir öpücük." Başka bir tat, dudaklarını ayırdı ve alttakini ısırdı.

Celia yumuşak bir sesle, "Çok dikkat dağıtıcı, evet," dedi.

Tekrar onun ağzını ararken gözleri kapandı. Alt dudağını ısırdı, çok hafif bir dokunuştı ama Alec'in tüm sinirlerine sıcak bir diken gönderdi.

Ne kadar baştan çıkarıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Leydi Flora, Alec'e onunla flört etmesini, onu pohpohlamasını, güvenini kazanmasını söylemişti ama baştan çıkarılan Alec'ti.

Celia daha cüretkâr davranarak dişlemeye devam etti. Alec dilini Celia'nın dişleri üzerinde gezdirdi ve üst dudağını kendi dudağının arasına aldı. Celia'nın nefesi kesildi ve gülmeye başladı, sonra Alec alt dudağına dönüp onu emmek için ağzına çektiğinde kahkahası kesildi.

Celia'nın elleri göğsüne indi ama onu itmek için değil. Alec onun nefesinin hızlandığını, parmaklarının ceketinin üzerinde kıvrıldığını hissetti.

Kolunu kıza dolayarak onu kendine çekti, kızın göğüsleri fichu'sunun içinden yumuşacıktı. Onu meraklı gözlerden saklamayı amaçlayan ince keten, dokunuşuna karşı dayanıksız bir engeldi. Kenarlarındaki danteller parmak uçlarını tırmalıyordu ve kalbi kumaşın arkasında çarpıyordu.

Alec onun dudağını serbest bıraktı ve öptü. Celia'nın gözleri yarı kapalıydı, şapkası düşmüştü, saçları dağınıktı. Çok güzeldi.

Celia onun kollarında büyülenmiş bir genç kız gibi sallanmıyordu, dik duruyor, ona tutunuyor, ayaklarının üzerinde güçlü bir şekilde duruyordu. Celia parmağıyla onun çenesini okşadı,

onun kıllı bıyıklarını bulduğunda gülümsüyordu.

"Bütün İskoçyalıların sıcak tutmak için kalın sakal bıraktığını sanırdım."

"Hepsi değil," dedi Alec. "Biz gençler modaaya uygun olmayı severiz ve moda da yüzümüzde hiçbir şey olmamasıdır."

Celia parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Kafanızı kazıtıp peruk takmak da moda."

", bir usturanın kafa derime yaklaşmasına izin veremem.

Boğazım yeterince sert."

"Saçlarını beğendim." Celia parmaklarını saçlarında gezdirdi, sanki daha önce hiç bir erkeğin saçını görmemiş ya da ona dokunmamış gibi hayretle baktı. Belki de görmemişti. Bugünlerde bir beyefendi peruk takmıyorsa, kel poposunun üzerine bir takke takıyordu.

"Babam sakallı," dedi Alec. "Belki de bu yüzden kardeşlerim ve ben yüzümüzü tıraş ediyoruz."

"Babanın hala hayatta olduğunu mu söyledin?"

Alec kaskatı kesildi. Ondan bilgi koparması gerekiyordu, tersi değil. Celia'nın babasına koşup Leydi Flora'nın evinde bir Jakobit bulunduğunu söyleyeceğine artık inanmıyordu; kimsenin onu tutuklamaya gelmemiş olması Celia'nın şimdiye kadar hiçbir şey söylemediği anlamına geliyordu. Ama masum bir konuşma yapabiliirdi.

"Sana söyledim. Ailemi kaybettim. Culloden birçok İskoçyalıyı öldürdü."

"Çok özür dilerim Bay Finn, size Bay Finn demeye devam edemem. Bu doğru değil.

adın, değil mi?"

"O zaman bana Alec de. Diğer isimlerimi bilmen senin için tehlikeli."

Celia başını salladı. "Size Hristiyan adınızla hitap etmem mümkün değil. Bu doğru değil. Annem babama *Majesteleri* der ve onlar otuz yıldır evliler."

Alec'in dudakları kıpırdadı. "Baban ona ne diyor?"

"Biliyor musun, onun anneme doğrudan hitap ettiğini hiç duymadım."

"Ah, bu çok üzücü. Ama seni öpüyorum, genç kız. Elbette seni öperken benim Hristiyan adımı kullanabilirsin, tabii sadece yalnızken söylediğin sürece."

Celia onun göğsüne dokundu. "Alec."

Sesi alçaktı, baştan çıkarıcıydı. Tanrı yardımcısı olsun. "Celia."

Yüzüne yayılan kızarıklık, ailesi dışında hiçbir erkeğin ona bu şekilde hitap etmediğini söylüyordu. Küçük gülümsemesi hoşuna gittiğini gösteriyordu.

"Sırrını saklayacağım." Parmak uçlarında yükseldi ve adamın ağzına hafif bir öpücük kondurdu. "Bu bir söz öpücüğü."

Birden fazla şekilde. Alec'in bu kadına ihtiyacı vardı, sahip olup sonra bir kenara atmak için değil. Bir kadından diğerine gönül rahatlığıyla geçebilen ve bu sırada kalp kırmayan Will'in aksine, Alec bir kadına sadece bir kez sahip olamazdı. Eğer ilk sefer harikuladeyse, ikinci sefer daha iyi olurdu, çünkü o ve söz konusu kadın birbirlerini ve birbirlerinin nelerden hoşlandıklarını daha iyi tanırlardı. Celia'yı pek çok kez istemişti.

"Bu da bir minnettarlık öpücüğü." Alec bunu dudakların bir başka sıcak dokunuşuyla takip etti. "Bu da güzel olduğun ve adımı söylemeden hoşlandığımı için."

"Alec." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Alec onu tekrar öptü, acele etmedi, odada sessizlik hüküm sürüyordu. Kadının yanağını okşadı, göğüslerini kendisine yaslaması için onu kendine doğru çekti. Ağzının tadına baktı, dilini kendi diline dolaması için ikna etti, nefesinin yanağını ısıttığını, elinin ceketinin yakasını kavradığını hissetti.

Geri çekildiğinde Celia'nın dudakları ayrılmıştı, nemliydi ve sesi soluk soluğaydı. "Ne tür bir öpücüktü bu?"

"Arzu," dedi Alec alçak bir sesle. "Başka bir şey değil."

"Bunu sevdim."

Alec onun bu hevesine gülümsedi, bu da zaten sert olan sikinin daha da sertleşmesine neden oldu. Onu bir kez daha öptü ve dudaklarının yumuşak tepkisinin tadını çıkardı. "Bu seferki kalbimi hafiflettiğin için. Ayağıma o soğuk suyu döktüğünden beri."

"Çok nazıksın." Ona doğru eğildi, fichu'su paltosuna çarparak buruştu. "O gün uyandığında sende hiç hoşlanma yoktu. Ama böyle bir şeyden hoşlandığımı not edeceğim."

"Bir daha yapmanı istediğimi hiç söylemedim."

Celia usulca güldü, Alec'i saran ve gevşeten bir ses. O bir aptaldı, o ise düşmanın kızıydı. Ama Alec neredeyse bir yıldır ilk kez kalbine bir mutluluk ipinin girdiğini hissetti.

Leydi Flora, Bay Finn'in bir sonraki öğrencisinin geldiğini duyurmak için saat bittikten sonra ortaya çıktı. Alec'in başka öğrencisi yoktu elbette - Leydi Flora

onların varlığını uydurdu.

Alec ve Celia'yı örtünün altındaki camera obscura'nın üzerine eğilmiş, Celia sahneyi ustalıkla çizerken çocuklar gibi gülerken yakaladı. Alec, Celia'nın ailesinin ya da Leydi Flora'nın anladığından daha yetenekli olduğunu söylerken abartmamıştı.

Leydi Flora yüksek sesle başını salladı ve Celia dışarı fırladı, yüzü ama gözleri parlıyordu.

Celia güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar, Alec onun sedan sandalyesinin meydana taşınmasını izlerken, Leydi Flora onu azarlamadı.

"etmiyorsun," dedi pencerenin önünde ona katılarak. "Ondan ne kadar şey öğrendin?"

Leydi Flora'nın yoğun parfümü Celia'nın temiz kokusuyla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Hiçbir şey," diye cevap vermek zorunda kaldı Alec. "Babası her ne biliyorsa, kızına söylememiştir."

Leydi Flora sabırsız bir iç geçirdi. "Bunu ondan zorla almasını sağlayacaksın. En azından onun güvenini kazandınız."

"Biraz." Alec kamera perdesini kapattı - Celia gitmeden önce çizimi çıkarıp portföyüne yerleştirmişti- ve örtüyü katladı. "Benim için üzülüyor zaten."

"Düşes, Dük'ün sizinle tanışmak istediğini söyledi." Alec, Celia'nın meydanın diğer tarafındaki sandalyeden inişini izlerken Leydi Flora kollarını kavuşturmuş, mavi ve sarı eteklerini toplayarak birkaç metrelik kaldırımdan babasının evine doğru hızla ilerliyordu. "İrlanda'daki koşullar hakkında seni sorgulamak için. Bu bir felaket olur."

"Evet." Crenshaw Dükü, Alec'e bir bakışta onun ne olduğunu, hatta belki de *kim* olduğunu anlayacaktı. "Katılıyorum, böyle bir şeyi önlemeliyiz. Aramaya karar verirse hasta ya da bitkin olmam gerekecek."

"Dükü uzak tutacağım," dedi Leydi Flora güvenle. Yapacağından hiç şüphe yoktu. Güçlü Crenshaw Dükü bile Leydi Flora emir verdiğinde tir tir titrerdi. "Bayan Reynolds'ın size anlatacağı çok şey var. Celia'nın dersi bitene kadar beklemesini istedim."

Alec başını salladı, Bayan Reynolds'un nerede olduğunu ve ne gibi haberleri olabileceğini merak ediyordu. Celia içeri girip bir uşak kapıyı kapatana kadar onu izledi, sonra dönüp Leydi Flora'yı odadan çıkana kadar takip etti.

Leydi Flora onu, bir kralın güçlü odasından daha fazla hazine barındıran özel oturma odasına götürdü. Rembrandt van Rijn'in bir tablosu, model Hendrickje'nin portresi, vardiyasını yukarı kaldırmış, gururla duruyordu.

bir akarsudan geçerken. Karşı duvarda Leydi Flora'nın daha genç bir kadın olarak çizilmiş bir resmi vardı; sırtı dik, mağrur ve inanılmaz derecede güzeldi. Londra'nın en çok aranan sosyetik güzeliydi.

Oda kalabalık değildi ama Leydi Flora'nın samimi bir grubu ağırlayabilmesi için ipek şam kumaşıyla döşenmiş bir kaneye ve ona uygun sandalyelerle zevkli bir şekilde düzenlenmişti. Pencerenin yanında duran bir klavsen, çalan kişinin müziğı görebilmesi için ışığı kullanabileceğı şekilde konumlandırılmıştı. Şöminenin üzerinde duran yaldızlı bir saat, zamanı yavaşça akıtıyordu.

Onlar içeri girerken Bayan Reynolds klavsen çalıyordu, uşak kapıyı açmadan önce müzik koridorda süzölerek onları kucakladı
-Leydi Flora nadiren kapı koluna dokunurdu.

Bayan Reynolds'un aldığı parça canlı ve karmaşıktı, öyle ustalıkla icra edilmişti ki Alec tadını çıkarmak için durakladı. Anneleri hayattayken, onu tanıdığı kısa süre içinde Kilmorgan Kalesi'nde çalınan müziğı hayal meyal hatırlıyordu. Annesinin sakin ve müziğın içinde kaybolmuş bir halde klavsen aldığı, babasının da onu izlediğı bir sahne zihnine kazınmıştı. Alec'in babası karısını umutsuzca sevmişti ve onun ölümünden sonra asla olarak toparlanamamıştı.

Bu anının siyah saçlı, yakışıklı, parmakları klavyenin üzerinde uçuşan Bayan Reynolds'la yan yana gelmesi Alec'i iki dünya arasında bırakmıştı.

Leydi Flora kanepeye yerleşti ve Bayan Reynolds'ı dinlerken bir kolunu kanepenin arkasına uzattı. Alec şimdiki zamana dönerken nefesini tuttu; dumanlı Londra'daydı, kuşatılmıştı, yardım için ikiyüzlü bir İngiliz kadına güveniyordu, kaygısız çocukluğu geride kalmıştı.

Leydi Flora, Alec'in babasının karısını izlerken takındığı ifadeye benzer bir ifadeyle arkadaşını izledi. Yüzü yumuşamış, değışmiş, buzdan kadın o an için bir insana dönüşmüştü.

Bayan Reynolds gözlerini müzikten ayırmadan almaya devam etti. Parçanın güzelliğı Alec'in kalbini yakaladı, dinginliğı bir gülümseme gibiydi. Dinlerken Bayan Reynoldsı değil, Celia'yı görüyordu; camera obscura'yı seyrederken gözleri parlıyordu, örtüyle boğuşurlarken kahkahalarını, Alec onu öptüğünde arzusun alevlenişini, ona sarılırkenki kararlılığını.

Kalbi acı dolu bir şekilde çarptı. Parça sert bir akorla biterek sona erdi. Bayan Reynolds ellerini klavyeden zarife kaldırdı ve tabureden kalktı.

"Çok güzel, canım," dedi Leydi Flora. "Geçen yıl Viyana'da geçirdiğin süre boşa gitmemiş. Gel, bizimle otur ve bize her şeyi anlat."

Alec, Bayan Reynolds'ın yanına gitti ve koluna girerek ona klavyeden kanepeye kadar on adım eşlik etmesini teklif etti. Bayan Reynolds ona teşekkür ederek oturdu ve Leydi Flora'nınkinden yarım santim kadar uzakta duran eteklerini düzeltti.

Bayan Reynolds, Leydi Flora'ya cömertliği için teşekkür ederken ve Leydi Flora yine onun performansını överken Alec bir sandalyeye kıvrılıp ellerini dizlerinin üzerine koyarak sabırlı olmaya çalıştı.

Sevgili dostun sevgili dostu nazik davranması oyunu nihayet bittiğinde, Bayan Reynolds Alec'e bilmiş bir bakış attı ve başladı.

"İşinize yarayacak bir şey keşfettiğimi sanmıyorum, Bay Finn," dedi. Leydi Flora, bir hizmetçinin yanlışlıkla da olsa *Lord Alec Mackenzie*'nin herhangi bir sözünü duyması ve tekrarlaması ihtimaline karşı, her zaman *Alec*'in takma adını kullanmalarına karar vermişti. "Leydi Westwood'un yanında, kocasının Cambridge ile Newmarket arasında bulunan evinde kaldım. Orada bir Foot alayı konaklıyor - kocası Sir Amos'un büyük bir mülkü var ve alay mülkün uzak ucundaki ek binaları kullanıyor. Leydi Westwood evde kesinlikle asker bulundurmaz."

O ve Leydi Flora birbirlerine bakıp gülümsediler, eski dostlar yıllardır tanıdıkları insanlar hakkında konuşuyorlardı. "Kesinlikle hayır," diye onayladı Leydi Flora.

"Ancak komutan, Sir Amos'un ahababı olduğu için sık sık akşam yemeğine davet edilir. Sir Amos emekli olana kadar aynı alayda görev yaptığı için, o ve Sir Amos birçok askeri konuyu tartışırlar. Leydi Westwood sessizce oturmak yerine fikirlerini söyler, zira pek çok fikri vardır ve görünüşe göre Albay Graham buna alışkıdır, çünkü onunla açıkça konuşur ve alınmaz. Daha sonra bana sıkıcı bir konuşma dinlettiği için benden özür diledi."

Alec, albay ve Sir Amos alayın işlerini tartışırken Bayan Reynolds'un kibar tavrıyla kızarmış tavuk ve şerbetiyle ilgileniyormuş gibi davrandığını ve bir yandan da onları can kulağıyla dinlediğini hayal etti.

"Peki bu askeri beyler ne diyecek?" Alec parmaklarını dizlerine koyarak sordu.

"Fransa hakkında çok şey var, ikisi de Fontenoy'daydı. Albay Graham, Cumberland Dükü Jakobitleri bastırmak için geri çağrıldığında onunla birlikte eve döndü. Albayın kendisi İskoçya'da savaşmadı ama mahkumların yargılanmak üzere Londra'ya taşınmasına yardım etti."

Ve idam. Bu kelime söylenmedi ama havada asılı kaldı.

Bayan Reynolds devam etti. "Albay Graham, kendisine eşlik eden İskoçlardan mükemmel beyefendiler olmasına, eğitilmiş ve iyi okumuş olmalarına şaşırdı." Dudakları soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Pek çok kişi tüm İskoçyalıların zar zor konuşabilen ve her gün çıplak elleriyle taş kıran kaba barbarlar olmasını bekler. Albay Graham bu adamların fikrini değiştirdiğini söyledi."

"Bu iyi okumuş İskoçyalılardan tanıdığımız var mı?" Alec ses tonunu rahat tuttu ama kalbi küt küt atıyordu. Will'in uzun süre birinin esiri olmasına izin vereceğini sanmıyordu ve Albay Graham, Culloden'den sonra teslim olan ya da Loch Ness'teki kalelerde esir alınan adamlardan bahsediyor olmalıydı. Will o sırada çoktan gitmiş, Mal ve Mary'ye Fransa'ya kadar eşlik etmişti.

"Hayır." Bayan Reynolds parlak mavi gözleriyle Alec'e hüzünlü bir bakış attı. "Üzgünüm, kardeşinizden hiç bahsetmedi. Dediğim gibi, size yardımcı olabilecek bir şey bildiremeyebilirim. Ama bir akşam Albay Graham bir grup mahkûmdan bahsetmeye başladı ve Sir Amos karısına ve bana anlamlı bir bakış atarak onun sözünü kesti. Ondan sonra bu konuda herhangi bir konuşma duymak için kulaklarımı dört açtım."

Alec'e doğru eğildi, sesini kapının dışındakilerin sadece bir mırıltı duyabileceği şekilde ayarladı.

"Albay bir evden söz etti ve aynı nefeste mahkûmlardan bahsetti. Hangi ev olduğunu bilmiyorum - Sir Amos'un mu yoksa başka bir evin mi, keşfedemedim. Ama anladığım kadarıyla bütün mahkûmlar Londra'ya götürülmemiş. Bazıları ne idam edilmiş, ne yargılanmış, ne de nakledilmiş, ama bir yerlerde arafta kalmışlar. Kardeşinizin de onlardan biri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Kalbi daha hızlı atmasına rağmen Alec ürperdi. Will de onların arasında mıydı? Yoksa bu mahkûmları bulmuş ve kaçmalarına yardım etmeye mi çalışmıştı -Will böyle bir şey yapardı- ve yakalanmış mıydı? Yakalanmış ya da iş üstüneyken öldürülmüş müydü?

Bayan Reynolds, "Bu evle ilgili olarak bir isim de konuşuldu," diye devam etti. "Bu isim Crenshaw Dükü'ydü."

Celia'nın babası. Alec arkasına yaslandı, öfke, endişe ve umut dalgaları üzerine çöktü. İskoçyalıların hapsedildiği bir evin Will'le bir ilgisi olabilir de olmayabilir de.

Meyhanede tanıştığı Glasgowlu, içinde İskoçların olduğu bir evden bahsetmiş ve sonra da öldürülmüştü. Bilgi sahibi olduğu için mi? Yoksa o kavga basit bir soygun muydu? Bir sürü ayak izi

Londra'nın arka sokaklarında dolaşıyordu. Yoksa Crenshaw, herhangi bir bilginin ortadan kaldırıldığından emin olmak için sert adamlar mı göndermişti?

Alec öfkesini yatıştırmaya çalışarak, "Ev araştırmaya değer," dedi kendi kendine. Will ona, nasıl hissederse hissetsin, aklını korumanın en akıllıca şey olduğunu öğretmişti. Will bunu nasıl başarmıştı, Alec bilmiyordu. Öfkesi yükseldi, o eve gidip içini açarak içinde kimin olduğunu bulma isteği güçlendi.

Araştırmaktan fazlasını yapması gerekecekti; eğer İskoçyalılar oradaysa, Alec Will'i çıkarıp diğerlerini kaderleriyle baş başa bırakamazdı. Will bunu kabul eden ilk kişi olacaktı. Hepsinin serbest bırakılması gerekirdi.

Will bu mahkûmlar arasında olsun ya da olmasın veya onlarla bir ilgisi olsun ya da olmasın, Alec'in onlar hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Ve bu bilgi, kızı Alec'le ateşli tutku öpücüklerini paylaşmış olan Crenshaw Dükü'nün kafasına yerleşmiş gibi görünüyordu.

Celia gazetesini bir kenara bıraktı ve kahvaltı masasının başında sakın sakın tost yapan Crenshaw Dükü'ne döndü.

Babası iri yarı bir adam değildi, tombuldu evet ama iri yarıdan ziyade ufak tefek ve yuvarlaktı. Sade peruğu, koyu mavi frakı ve yeleği, ince pamuklu gömleği ve yüksek düğmeli yeleğinin üzerinde zar zor görünen çorabı gibi hafifti. Crenshaw Dükü'nün asla gösterişli olduğu söylenemezdi. Yine de kıyafetleri Doğu Hindistan Şirketi'nin gemileriyle getirilen en pahalı kumaş ve dantellerden yapılmıştı, bu yüzden hiçbir şekilde donuk ya da püriten değildi.

Dük mükemmel bir devlet adamıydı; sessiz, bilgili, zevk sahibi ama cimri değildi. İnsanların fısıldadığına göre, metresine çok düşküncü ama karısının ya da ailesinin bir şey istemesine asla izin vermezdi.

"Baba," dedi Celia dük tostundan bir ısırık alırken. "Bu gazete neden sizi Jakobit olmakla suçluyor? Charles Stuart'ın ayaklanmasını bastırmak için asker topladığınız ve fon sağladığınız düşünüldüğünde bu pek doğru değil."

Elini gazeteye doğru salladı; gazetede babasına karşı oldukça sert bir saldırı vardı ve babası ülkeyi yeniden Katolik yönetimine sokmak istemekle suçlanıyordu ki bu çok saçmaydı. Babası da annesi gibi

hevesli bir şekilde Papalık karşıtıdır ve zaten istese bile böyle bir şeyi asla başaramaz.

Dük telaşlanmış ya da utanmış görünmek yerine tostunu çiğneyip yutkundu. "Aldırma canım. Mağlup İskoçlara bu kadar sert davranılmaması gerektiğini söyleme cüretini gösterdim. Genç Pretender tekrar denemesin diye yakalanıp idam edilmeli, ama çatışmaya sürüklenenler gereksiz yere cezalandırılmamalı. Para cezasına çarptırılmalı, sahip oldukları unvanlar ellerinden alınmalı ve artık silahlı birliklere komuta etme yetkisi verilmemeli elbette, ama bu yeterli olacaktır."

Endişelenmeden bir ısırık daha aldı.

Celia, Alec'i eski püskü giysileri içinde, annesiz kızını yoksulluktan başka bir şey beklemeden düşündü. Alec sadece salondaki adamlara değil, aynı zamanda ailesini çatışmanın içine çeken ve onlara her şeylerini kaybettiren İskoçlara kızgındı.

"Bu sana zarar vermez, değil mi?" Celia gazeteye dokundu. Whig'ler şu anda büyük bir güce sahip olsalar da, dük ve hükümetin başı Pelham her zaman aynı fikirde değildi.

Dük omuz silkti. "Bundan şüpheliyim. Ne zaman bir adam en popüler olana aykırı bir görüş dile getirirse, ona Jakobit deniyor. Bu kelime anlamsız hale geldi ve Jakobitlerin gücü sonsuza dek kırıldı."

Kızarmış ekmekten bir ısırık daha aldı.

Dük, bir Jakobit'in ya da en azından bir İskoçyalı askerin kızına sanat dersleri verdiğini bilseydi ne yapardı? Alec'i tutuklar mıydı? Peki ya Leydi Flora, Alec'in evinde yaşamasına izin verdiği için? Celia'nın Leydi Flora'nın Alec'in kim olduğunu bildiğinden artık hiç şüphesi yoktu. Hemen .

Leydi Flora bu durumdaki en şaşırtıcı kişiydi. Protestan kral soyuna sıkı sıkıya bağlıydı-Kral George aslında Leydi Flora'ya oldukça düşküncü. Culloden'den sonra İngiliz zaferini ve Charles Stuart'ın kaçışını kutlamak için büyük bir gece düzenlemişti.

Öyleyse neden birdenbire Kral George'un askerlerini öldürmüş bir İskoçyalıyı evinde kalması ve İngiltere'nin en güçlü duklerinden birinin kızına resim öğretmesi için davet etmişti?

Her şeye gücü yeten dük, tereyağlı eliyle paltosundaki kırıntıları temizledi. "Ah, canım, neredeyse unutuyordum. Çok ilginç bir şey oldu."

"Evet?" Celia dinlemeye çalışsa da düşünceleri Alec'e ve onun öpücüklerine, bugün de devam etmesini beklediği öpücüklere kaydı. "Nedir bu meraklı

şey?" Lord Pelham'ın yeni peruğu ya da annesinin kendi mevkisinin altında bir kadınla konuşması olabilir.

"Harrenton Markisi yatırıldı."

Celia'nın göğsü sıkışmış, yediği yumurtalar içinde pıhtılaşmış gibiydi. Harrenton Markisi hakkında konuşmak istemiyordu. "Hasta mı?" diye sordu kibarca.

"Hayır, hayır. Bu çok şaşırtıcı. Green Park'ta yolunu kesmişler. Serseriler tarafından tuzağa düşürülmüş ve iyice dövülmüş. Çalınan bir şey yok, ilginç olan da bu. Yumruklarla yere serilmiş ve uşağının bulması için bir patikaya bırakılmış. Duyduğuma göre şimdi yatıyormuş, morarmış ve iyileşiyormuş." Dük kıkırdadı. "Hak ettiğini buldu."

BÖLÜM 11

C elia şok içinde babasına baktı. "Tuzak mı?"

Harrenton Markisi'ni hayal etti, saldırganları savuşturmaya çalışırken tombul vücudu her yöne dönüyordu. Uzun bastonuyla saldırıyor, çatık kaşlı peruğu kayıyor, iğrenç ağzından küfürler çıkıyor, kötü niyetlileri ağız kokusuyla yıkıyordu.

Neden o saldırganlardan birini uzun boylu, koyu kızıl saçlı, iri yumrukları havada, yüzü öfke dolu bir adam olarak hayal etmişti?

Ona Felaket'ten bahsettiğinde kaşlarını çatan Alec, onun intikamını almaya mı karar vermişti? İskoçyalıların oldukça sahiplenici oldukları, kin tuttukları ve intikamdan hoşlandıkları söylenirdi.

Hayır, hayal kuruyordu. Green Park haydutlarıyla ünlüydü ve Lord Harrenton yeterince dikkat etmeyecek kadar kibirliydi. Alec'in bununla hiçbir ilgisi olmayabilirdi.

Celia, Alec'in yaralı kollarını, hırpalanmış ve morarmış yüzünü, yaralarının arasından parlayan sırtışını düşündü. Savaşçı bir adamdı o. Paytak paytak yürüyen bir lordu, lordun bastonuna ve uşaklarına rağmen neşeyle alt edebilirdi.

Celia son tost dilimini alırken parmakları titriyordu. "Neşeli görünüyorsun baba. Lord Harrenton senin en iyi arkadaşın."

"Gerçekten de öyleydi. Onda hayran olunacak çok şey vardı. Ama kızıma elini sürmeye cüret etti - inadınızı kırmak ve sizi *hayır*'ınızı *evet*'e çevirmeye zorlamak için çaresiz kalması umurumda değil. Her ne kadar bu eşleşmeden hoşlanmış olsam da, kararınıza saygı duymalıydı. Daha genç bir adam olsaydım, onu dışarı çağırırdım. Bu haliyle onu ancak her gördüğümde kesebiliyorum ki bu da ne yazık ki çok sık oluyor."

Celia tostunu ağzına götürmek üzereyken dondu kaldı. Babasının kendisine sempati duyduğunu biliyordu ama öfkesinin boyutunu fark etmemişti. Babası bu duyguyu nadiren gösterirdi. O ve Markiz hâlâ siyasi müttefiklerdi ve Celia babasının bu meseleyi unuttuğunu sanıyordu.

"Özür dilerim baba," dedi, boğazı kurumuştı. "Olayın seni bu kadar üzdüğünü bilmiyordum."

Dük'ün gözleri büyüdü. "Tabii ki bu beni üzdü çocuğum. Sen benim kızımsın, varlığımı şerefleştiren en tatlı genç hanımsın. Senin için sadece en iyisini istiyorum. Harrenton çok zengin ve sen hiçbir şey istemezdin, ama hor gördüğün bir adamla sefalet içinde yaşamana izin veremezdim. Onu reddetmekte çok haklıydın, annen de seni ona itmekte haksızdı. Onlara karşı koyma cesaretine hayranım."

Celia'nın şaşkınlığı onu terk etmedi. Dük içtenlikle konuşuyordu ve bu içtenlik onun kalbine dokundu. Babasını her zaman sevmiştii ama aşırı duygusal bir adam olmadığı için sevgisinin ne kadar karşılık bulduğunu fark etmemişti.

Annesi babasına aşık değildi -Celia bunu biliyordu- ne de babası ona, ama ne dük ne de düşes mutsuzdu. Düşes, *tonun* en beğenilen ev sahibelerinden biri olmaya bayılıyordu, babası ise Celia'nın hiç tanımadığı bir kadın olan Bayan Barnett'ten hoşlanıyordu.

Celia ne söyleyeceğinden pek emin değildi. Ailesi sevgi sözcüklerini pek sevmezdi. Babasının hoşuna gidebilirdi ama onu utandırırđı.

"Teşekkür ederim, baba." Celia sevgiyle gülümsedi, kalbi ısınıyordu. "Ne yazık ki inatçılığım beni başka biriyle evlenmeye uygun hale getirmedii."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi babası. "Bir gün senin iyi özelliklerini göreceğ ve ne olursa olsun seninle evlenmek isteyecek bir beyefendiyle tanışacaksın.

-Saygı duyacağın ve seveceğın bir beyefendi yani. Bu gerçekleştiğinde bana geleceksin, ben de sana onayımı vereceğim ve evliliğı gerçekleştireceğim. Anneni boş ver."

Tüm sessizliğine rağmen Celia'nın babası çok güçlü bir adamdı. İstedii evliliğı toplumun boğazına kadar sokabilir ve bunu bir gülümseme ve bir yudum Porto şarabıyla yapabiliirdi.

Celia elindeki tostı bıraktı, ayağı fırladı, masanın başına koştu ve babasını hararetle kucakladı. Babası irkildi, gözlerini kırptırdı ve Celia eğilip onun pudralı yanağını öptü.

"Sen dünyanın en harika babasısın," diyerek ona tekrar sarıldı. "Teşekkür ederim, baba."

"Ah. Şey." Celia onu bıraktığında babasının yüzü kızardı ve rahatlamış göründü. "Oldukça. Ama-hem-annene bundan bahsetme. İyi bir jel var."

Celia kahvaltı salonundan çıktı ve dersine gitmek için hazırlıklarını hızla tamamladı. Alec'ten Harrenton Markisi'ne yapılan saldırıyla bir ilgisi olup olmadığını söylemesini talep etmek ve babasının ne kadar harika bir beyefendi olduğunu ona açıklamak istiyordu. Alec'in tüm İngilizlerin soğuk ve kalpsiz olmadığını görmesi gerekiyordu.

Kendini sedan sandalyeye attı ve taşıyıcılar onunla birlikte meydanda dolaşırken kıpırdandı, saat sekizden hemen önce Leydi Flora'nın evinin ön kapısına vardı. Uşak onu içeri aldı ve sessizce stüdyoya değil, Celia'nın ilk sabah gittiği Leydi Flora'nın kahvaltı salonuna götürdü.

Bugün güneş sönüktü, gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı. Ancak kahvaltı salonundaki altın yaldızlar ıslık ıslık ve pervazlara yerleştirilmiş küçük aynalar tavandaki meleklerle dolu mavi gökyüzünü yansıttı. Leydi Flora'nın evinde gerçek güneş ışığına gerek yoktu.

Celia içeri girdiğinde Leydi Flora küçük bir porselen fincana koyu bir çikolata dolduruyordu. "Bugün dersin yok, Celia." Çikolata fincanın kenarından tam bir çeyrek santim aşağıya ulaştığında dökmeyi bıraktı ve kabı yere koydu. "Sen yola çıkmadan önce haber gönderecek vaktim olmadı. İstersen sana kahve ve yemek istediğin herhangi bir şey için zili çalabilirim."

Celia'nın kahvaltısı hâlâ midesinde çalkalanıyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Neden ders yok?" diye sordu endişeyle. Alec, Lord Harrenton'ı dövdüğü için mi tutuklanmıştı? Yoksa başka bir vahim neden mi vardı? "Bay Finn'in kızı hasta mı? *O hasta mı?*"

Leydi Flora'nın kaşları çatıldı. "Kimse hasta değil. Bay Finn sadece burada değil."

Celia'nın korkuları daha da arttı. "O değil mi? Nerede o?" Lord Harrenton'a saldırdıktan sonra Londra'dan kaçmış mıydı, şimdi bile askerler tarafından takip ediliyor muydu?

Leydi Flora'nın kaşları daha da çatıldı. "Hiçbir fikrim olmadığından eminim. Bana sır vermedi, sadece bu sabah bir iş olduğunu ve dersiniz için çok geç döneceğini söyledi."

"Ah." Celia parmaklarını eteklerine vurdu. Bir iş için sakince evden çıkmak, canını kurtarmak için kaçan bir adamın hareketlerine benzemiyordu. Yine de bir şeylerin yanlış gittiğinden emindi. Alec neden bu kadar

Leydi Flora'nın bir ev dolusu hizmetçisi varken sabah sekizden önce ayak işlerine koşturmak? "Bayan Reynolds bu sabah nerede?"

Bayan Reynolds ne zaman evde olsa, Leydi Flora'nın bulunduğu her odayı süslerdi. Leydi Flora'nın onsuz kahvaltı etmesi alışılmadık bir şeydi.

Leydi Flora sabırsızlıkla, "Ne kadar çok soru soruyorsun," dedi. "Bu genç bir hanıma yakışmıyor Celia. Bayan Reynolds'ın da bir işi vardı ve bu iş seni ilgilendirmez. Şimdi ya medeni bir şekilde oturun ve Rivers size kahve getirsin ya da eve dönün. Dersleriniz yarın devam edecek."

Celia evinin soğuk boşluğuna geri dönmek ve neden döndüğünü açıklamak istemiyordu. Babası şimdiye kadar çoktan gitmiş olacaktı ve Celia düşesle yalnız kalacaktı. "Stüdyoya çıkıp kendi başıma çizim yapabilir miyim? Bay Finn bana camera obscura'nın izini nasıl çıkaracağımı gösteriyordu ve ben de devam etmek istiyorum."

Leydi Flora durgun bir el salladı. "Nasıl istersen, çocuğum. Ama orada kal ve evin içinde dolaşma. Hizmetçiler rahatsız olur."

"Evet, Leydi Flora." Celia dönüp aceleyle dışarı çıkmadan önce kibarca geveledi. Arkasından Flora'nın iç çektiğini duydu; Celia'nın seçiminden, çılgın adımlarından ve eteklerinin porselen heykelciklerle dolu narin bir masayı zar zor iskalamasından memnun olmadığına şüphe yoktu.

Celia, arkasında portföyünü taşıyan sessiz uşağın farkında olarak merdivenleri hızla çıktı. Uşak deri ciltli portföyü atölyedeki masanın üzerine bıraktı ve her gün yaptığı gibi geri çekildi. Celia kısa bir süre, dersler bittiğinde mutlu olup olmayacağını merak etti.

Uşak gittikten sonra, endişesini bastırmaya ve olayları mantıklı bir şekilde değerlendirmeye çalışarak odada volta attı.

Eğer Alec hayatından endişe ediyor olsaydı, dün gece kaçır, yatağına çekilmez ve bu sabah ayak işlerini halletmek için dışarı çıkmazdı. Sadece boya karıştırmak için pigment ya da bu tür şeyler satan tüccarlardan tuval ve fırça alıyor olabilirdi. Sanatçılar malzemeleri konusunda titizdir ve belki de bir hizmetkârın doğru şeyleri alacağına güvenmiyordu.

Ayrıca Celia'nın elinde Alec'in Green Park'ta Harrenton Markisi'ni dövdüğüne dair hiçbir kanıt yoktu. Herhangi bir ayak takımı bunu yapmış - Londra hırsızlar ve umutsuz adamlarla doluydu.

Celia endişesini bastırmak için portföyünü açtı ve bir gün önce Alec'le birlikte yaptığı Londra silüetinin izlerini yaydı. Bugün camera obscura'yı kullanmak için yeterli ışık yoktu; sis azalıyordu ama dağılmıyordu.

Celia daha önce başladıkları çizimi şövaleye tutturdu ve Alec'in ona gösterdiği gibi ön eskizlerden çizgiler aktarmaya devam etti. Grosvenor Şapeli'nin şekli ortaya çıktı; Güney Audley Caddesi'ndeki evlerin arasına sıkışmış, temiz hatlara ve sade bir çan kulesine sahip yeni bir bina. Annesiyle ara sıra gittiği kiliseden bildiği kadarıyla şapelin içi de gösterişsizdi; şeffaf pencereler, beyaz panelli galeriler ve beyaz boyalı bir tavan vardı. Annesi memnuniyetle, "Papalıkla ilgili hiçbir şey yok," derdi.

Celia bu şapelin hatlarını mükemmelleştiriyor ve aşağıdaki sokakta bir kargaşa duyduğunda, şapel ile onu kısmen gizleyen evlerin çatı çizgisi arasındaki boşluğu nasıl çizeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Satıcılar mallarını sergilerken, teslimat arabaları hayatın gerekliliklerini taşıırken ve at arabaları metropolün diğer bölgelerine giderken Grosvenor Meydanı gün boyu gürültüyle doluydu.

Bu farklıydı; toynak şakırtıları, adam bağırışları ve havlayan emirlere benzeyen sesler. Celia kalemini bıraktı ve pencereye doğru ilerledi, dışarı bakarken ellerini pervaza dayadı.

Üniformalı adamların sürdüğü iki at evin önünde durmuştu ve etraflarını yaklaşık bir düzine üniformalı adam sarmıştı. Kırmızı ceketlerinden bir piyade alayına mensup oldukları anlaşılıyordu ama hangisi olduğundan emin değildi. Edward, şu anda Fransa'da bulunan Crenshaw Dükü'nün Tugayı'ndaydı. Bu nişana aşınaydı ama diğer alaylarınkine aşına değildi.

Attan inen adamın bir subay olduğunu sadece şık peruğundan ve kolunun altına sıkıştırdığı üç boynuzlu şapkasından değil, duruşundan ve askerlerin onun için saygı duruşuna geçmesinden de anladı. Leydi Flora'nın uşağı her iki atın dizginlerini almaya geldiğinde ilkinin arkasından inen ikinci atlı da bir subaydı ama onun kadar yüksek rütbeli olmadığı diğer beyefendiden uzak durmasından anlaşılıyordu.

Mide bulantısı midesini ısırdı. İngiliz askerleri bir İskoçyalı'nın saklandığı eve girmeye hazırlanıyordu. Alec onların geleceğini bilip kaçmış mıydı?

Celia ellerini eteklerine bastırarak kapıya doğru koştu ve koridor boyunca merdivenlere yöneldi. Gölgelerden uzak durarak, Celia merdivenlere baktı.

Leydi Flora'nın becerikli uşaklarından biri iki memuru içeri sokarken parmaklıklar.

Rivers mağrur bir tavırla evin arka tarafından çıktı. "Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim, beyler?"

"Yirmi Altıncı Piyade Birliği'nden Yüzbaşı Jamison, hizmetinizdeyim, efendim." Yüzbaşı elini göğsüne götürdü ve Rivers'a hafif bir selam verdi. "Eğer uygunsa evin hanımıyla konuşmak istiyorum."

Rivers kibirli bir tavırla, "Hanımefendi randevusu olmayan kimseyle görüşmez," dedi. "İsterseniz ona bir mesaj iletebilirim."

Kaptan Jamison'ın kızgınlığı Celia'ya kadar ulaştı. "Benim görevim daha çok ona bir uyarı niteliğinde. Dün gece, Lord Hazretleri, Harrenton Markisi saldırıya uğradı ve soyuldu. Saldırganlar Mayfair'e, özellikle de Grosvenor Meydanı'na doğru kaçarken görülmüşler. Suçluları bulmak için bölgede arama yapıyoruz. Hanımefendileri bugün evlerinden çıkmasalar daha akıllıca olur."

"Aman Tanrım." Rivers'ın telaşı hafiflemişti. Celia, Rivers'ın herhangi bir konuda tamamen telaşlandığını hiç görmemişti. ". Ona açıklayacağım Hanımefendi."

"Kötü adamların saklanacak bir köşe bulma ihtimaline karşı evleri de arıyoruz. Adamlarımı aşağıya indireceğim ve eğer buradaysa adamın kökünü kazıyacağım."

Rivers'ın sesine Leydi Flora'ya yakışır bir soğukluk girdi. "Kesinlikle olmaz. Leydi Hazretleri'nin iznine ihtiyacınız olacak ve dediğim gibi, rahatsız edilmemeli. Hâlâ uyuyor."

Rivers ve Celia, Leydi Flora'nın yatakta olmadığını ve muhtemelen bir noktadan konuşulanları dinlediğini çok iyi biliyorlardı.

"Sadece merdivenlerin altını ve halka açık odaları arayacağız," dedi kaptan sert bir tavırla. "Marki böyle emretti. Hanımefendi isterse bu konuyu o beyefendiyle görüşebilir."

Rivers küçümseyici bir cevap daha vermek için nefesini tuttu ama o anda Leydi Flora ikinci katın sahanlığında belirdi ve parmaklıkların üzerinden Kaptan Jamison'a soğuk bir bakış fırlattı.

"Elbette, araştırmınıza devam edin efendim." Birkaç adım attı ve durdu, sisin içinden geçen güneş ışığının tesadüfi bir huzmesinde durdu. "Yatağında öldürülmeyi kesinlikle istemem. Ama lütfen hizmetkârları üzme. Rivers, adamlara eşlik et ve uslu durmalarını sağla."

Sesi Celia'nın daha önce hiç duymadığı kadar soğuktu. Birkaç kat aşağıdaki Leydi Flora'ya dikkatle baktığında, Leydi Flora'nın parmaklığı sıkıca kavradığını, kollarından düşen dantellerin titrediğini gördü.

Yüzbaşı Jamison ona pek de hoş olmayan bir bakış gönderdi ama başını salladı. Celia, Edward'dan askerlerin asi olabileceğini, herhangi bir bahaneyle evleri dağıtıp içeridekilere dehşet saçabileceğini biliyordu. Daha medeni subaylar bu tür olayları uzak tutuyorlardı ama bazen subaylar da en az düzensiz adamları kadar vicdansız olabiliyorlardı.

Celia, Rivers'ın soğuk onaylamazlığıyla onları uysallaştıracağından hiç kuşku duymuyordu ama hizmetkârların askerlere ne söyleyeceğini merak ediyordu. Alec'ten söz edecekler miydi? Onun İrlandalı çizim öğretmeni zavallı Bay Finn'den başka bir şey olduğuna inanıyorlar mıydı? Askerlerin sorgulamak isteyeceği kadar önemli biri miydi?

Piyadeler subayların yanından geçip arka merdivenlere yönelirken nefesini tuttu. Tüm bu süre boyunca sessiz kalan teğmen ayrıldı ve yemek odasına doğru yürüdü, içeriği aramaya başlamak için cep kapılarını zorlayarak açtı.

Celia'nın kanı dondu. Alec bu ziyareti bekleyerek yola çıkmış olsa da, eğer masumca erzak satın alıyorsa, işlerini hallettikten sonra tekrar ortaya çıkabilir ve bir ev dolusu İngiliz askerinin arasına dalabilirdi. İçlerinden herhangi biri kaçak bir İskoçyalı gördüğünde tanıyabilir ve onu oracıkta tutuklayabilirdi.

Celia sessizce stüdyoya kaçtı ve Alec'ten bir iz var mı diye sokakları taramak için pencereye koştu. Ortaya çıktığında ona bir şekilde işaret edebilir, onu uyarabilirdi.

Pencerenin mandalını kavradı ama kullanılmadığı için kaskatı kesilmişti. Celia sabırsızca çekiştirdi ama mandal hareket etmedi. Yerden bu kadar yüksek bir pencereye neden bir mandal takılmıştı ki? Leydi Flora bir kuşun hırsızlık yapmasından mı korkuyordu?

Pencereyle boğuşurken bir ağlama sinirlerini bozdu, bir bebeğin feryadı, güçlü ve mutsuz.

Jenny.

Endişe Celia'nın içinden soğuk dalgalar halinde geçti. Kaptan burada bir bebek olduğunu duyarsa ne yapardı? Leydi Flora'nın çocuğun varlığını nasıl açıklayacağını hayal bile edemiyordu ama Flora'nın akla yatkın bir şeyler bulacağından hiç şüphesi yoktu.

Yine de Celia odadan çıkıp evin üst katına çıkan merdivenlere koştu. Odalara bölünmüş olan çatı katının eğimli çatısı altında bir koridor uzanıyordu. Celia ağlamanın izini sürerek bu koridorun sonundaki bir odaya ulaştı.

Kapıyı itip açtığında, tombul bir hizmetçi olan Sally'yi buldu; şapkası kıvrıcık kahverengi saçlarından yarıya kadar düşmüştü ve bebek Jenny'yi kucağında zıplatıyordu.

Jenny kundaklanmıştı, baştan ayağa sıkıca sarılmıştı, doktorlar tarafından bebeğin güçlü büyümesine yardımcı olduğuna inanılan bir yöntemdi bu. Jenny'nin parlak kızıl saçlarla kaplı başı kundaktan dışarı çıkmış, hoşnutsuzluğunu haykırırken ağzı genişlemişti.

"Özür dilerim leydim," dedi Sally gürültünün üzerine. "Diş çıkardığı için canı yanıyor ve babasını istiyor."

"İşte, bana bırak." Celia Jenny'ye uzandı ve Sally isteksizce ona bitti.

"Leydi Flora onu sessiz tutmamı söyledi," diye geveledi Sally, ellerini sıkarak

Ellerini. "Bay Finn bana papatya buzu verdi ama bugün içmeyecek." Zavallı Jenny bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı. Babası yok, Evdeki askerler...

Celia sıkı giysileri gevşetmeye başladı. Evin en küçük çocuğu olduğu için bebeklerle fazla haşır neşir olmamıştı ama Jenny'nin hareket edebilirse çok daha mutlu olacağını hissediyordu.

"Leydim mi?" Sally telaşla bağırdı. "Bunu yapmalı mıydınız?"

"Zavallı şey biraz özgürlük istiyor." Celia bezleri çekiştirerek çıkarırken kıvranan çocuğu güçlkle tuttu. "İşte buradasın, aşkım." Kundağın son parçası da düşerken, Celia ince bir gecelik giymiş olan Jenny'yi omzuna aldı. "Baban yakında evde olacak."

Celia babasının geri döneceğinden emin değildi ve Jenny'nin onu anlayamayacağını biliyordu ama yine de o sözleri söyledi. Alec yakalanıp esir alınırsa bu çocuğa ne olacaktı?

Hiçbir şey, diye düşündü Celia kararlılıkla. Ona göz kulak olacağım.

Bu saçma bir düşüneydi-Celia'nın bir çocuğa nasıl bakılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve annesi ile babası evlerine bir yetim getirmesine pek izin vermezlerdi. Ama o bir yolunu bulacaktı. Alec kızı için asla endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Jenny'nin feryatları, yumruklarını Celia'nın yumuşak fichu'suna saptırken giderek azaldı. Çocuğun ağzından çıkan bir parça salya işlemeli pamuğun üzerine düştü ama

Celia sadece ona daha sıkı sarıldı.

"Papatyayı bana ver," dedi Sally'ye.

Sally, içinde suda yüzen küçük buz topları olan, papatyanın rahatlatıcı kokusunun yayıldığı üstü kapalı bir kâse getirdi.

Celia parmaklarının arasına bir parça buz aldı ve Jenny'ye uzattı. "İşte, şimdi, aşkım. Bu seni rahatlatacak."

Jenny endişelendi ve ağladı, ama sonunda merak etmiş gibi dudaklarını araladı. Sonra Celia'nın parmağını ve buzunu emdi, hıçkırıkları sustu.

Sally sırıttı. "İşte böyle. Sizinle bir yol var, leydim. Senden hoşlanıyor."

Celia Jenny'ye daha sıkı sarıldı. Bebeği, Alec'in güzel çocuğunu kalbine bastırmak, ona daha önce hiç tatmadığı bir sıcaklık veriyordu. Jenny'ye duyduğu sevgi büyüdü ve kabardı.

Evet, mecbur kalırsa bu çocuğa bakabilirdi. Bu bir zevk olurdu.

Bu arada, küçük penceresinden gri şehre baktı ve Jenny'nin babasının nereye ve güvende olup olmadığını merak etti.

BÖLÜM 12

Rain vagonun camlarına vuruyor, soğuktan camlar yolcuların nefesleriyle buharlaşıyordu. Bayan Reynolds, koyu renk pelerini ve kapüşonuyla Alec'in karşısında oturmuş, eldivenli ellerini sessizce dinlendiriyordu.

Alec hiç de sakin değildi. Araba bozuk ve yağmurdan ıslanmış yolda ilerlerken pencereden dışarı baktı, uzakta Sir Amos Westwood'un malikânesinin yakınındaki bir evin ana hatları görünüyordu.

Bayan Reynolds ve Leydi Flora bu evin İskoç askerlerinin tutulabileceği bir yer olabileceği sonucuna varmışlardı. Londra'nın dışında yüz millik bir alan içindeki her mülkü biliyorlardı ve olasılıkları üçe indirmişlerdi. Bu da onlardan biriydi. Bayan Reynolds evi kendisi incelemeyi teklif etti -dul bir hanımın refakatçisinin ne yaptığına pek az kişi dikkat ederdi- ama Alec ona eşlik etmekte ısrar etti.

Will, Cambridgeshire'daki malikânenin yıkık dökük tuğla duvarları arasında, zincire vurulmuş halde miydi? Alec, Will'in uzun, sırık gibi vücudunu, kir ve kanla kaplanmış kızıl saçlarını, toprak bir zeminde yatarken, dövülmüş ve açlıktan ölmek üzere olduğunu hayal etti. *Lanet olsun.*

Bu sabah erken saatlerde Leydi Flora, kardeşi Malcolm'dan gelen mektubu sözsüz bir şekilde ona verdiğinde endişesi daha da artmıştı.

Mal Fransızca yazmış, bu dili akıcı bir şekilde konuşmuş ve mektubu Leydi Flora'nın arkadaşları aracılığıyla Alec'e kaçırmıştı. Çok az sayıda gümrük memuru Kıta'daki bir seyahatten dönen aristokrat bir İngiliz hanımefendinin, özellikle de ürkütücü Leydi Flora'ya yakın olan hanımefendilerin bagajlarını aramaya istekliydi.

Mal'ın yazdığı *bu hikâyeye itibar edip etmeyeceğimi bilmiyorum ama Paris'e yeni gelen ve Will'i tanıyan bir Borderland delikanlısından duydum. Will'in Teàrlach mhic Seamas'ın kaçmasına yardım ederken İskoçya'nın batısında tutuklandığını söyledi.*

Ben inanmadım ama delikanlı ısrarla Will'İngiliz askerlerinin önüne atlayarak kendisinin Prens Teàrlach olduğunu ve İskoç tahtının gerçek varisinin önünde eğilmeleri gerektiğini söyledi. Askerler onu derhal zincire vurdular. Daha sonra komutanları tarafından işaret edildiğinde

Teàrlach değil, bilinmeyen bir İskoçyalı olduğunu anlayınca Will'i götürdüler ve Sınır delikanlısı nereye gittiğini bilmiyor.

Will'in neden böyle aptalca bir şey yaptığını bilmiyorum ve delikanlı yanılıyor olabilir, ama kutsal olan her şey üzerine yemin etti ki o Will'di.

Babam endişeden aklını kaçırmış durumda ve Mary onun gerçekten aklını kaçırdığından korkuyor. Şimdi babam Kral Geordie'nin adamlarının seni de ele geçirdiğine inanıyor. Bana yaz ve öyle olmadığını söyle, böylece onu bodruma kilitlemek ve sen dönene kadar yulaf ezmesi ve zayıf viskiyle beslemek zorunda kalmayız.

Mary sana ve Jenny'ye sevgilerini yolladı.

Dalgın kardeşin,

Malcolm

Alec mektubu hafızasına kaydetmiş ve yakmıştı.

Will'in İngiliz askerlerinin önüne çıkıp alaycı bir tavırla kendisinin Charles Edward Stuart, yani tüm Britanya'nın gerçek kralının oğlu olduğunu iddia ettiğini hayal edebiliyordu, çünkü Will böyle şeyler yapardı. *Bunun nedenini* Alec anlayamıyordu ama Will her şeyi kendi nedenleri için yapardı. Prensine yerine kendisinin tutuklanmasına izin verdiyse, bu, kendi uydurduğu çılgınca bir planı uyguladığı anlamına geliyordu.

Alec, Will'in merhametinden ve prene olan sadakatinden dolayı kendini feda etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Lanet olsun ona. Will diğerlerine bir mesaj gönderme, ne yaptığını bildirme zahmetine katlanamazdı, değil mi?

"Burada olup olmadığını bileceğiz?" diye homurdandı Bayan'a. Reynolds.

"Yok." Alec ne kadar telaşlıysa o kadar sakın, soğukkanlı konuşuyordu. "Arazinin yapısını öğreniyoruz, isterseniz keşif de yapabiliriz. Aynı şeyi diğer evlerde de yapmalı ve sonra hangisine yaklaştmanın daha iyi olacağına karar vermeliyiz."

"Bu arada Will'i düzmece bir mahkemeye götürüp asacaklar," dedi Alec, yağmurlu pencereye kaşlarını çatarak. "Ya da henüz yapmadılarsa onu naklelerler. Will bu yerlerin hiçbirinde olmayabilir."

Bayan Reynolds, "Eğer hemen içeri dalıp ev sahibinin elinde savaş esirleri olup olmadığını öğrenmek isterseniz, sadece kendiniz esir düşersiniz," dedi. "Aklıselim galip gelmeli lordum."

Alec'in babası bir kadının casusluk oyununda oğullarından daha soğukkanlı ve becerikli olmasına gülerdi, belki de gülmezdi. Anneleri sakın biriydi. Allison Mackenzie'nin büyük bir zekâya sahip olduğu ve çoğu erkekle masanın altında tartışabildiği söylenirdi.

Bilim, matematik, astronomi ve mizah alışmaları. Mal onun mantığını ve zekasını miras alırken, Alec'e babalarının değişkenliği ve huzursuzluğu bahşedilmişti.

Hayır, hepsinde bu huzursuzluk vardı, diye dūřündü Alec. Duncan ve Angus'un öldürölmesine, Mal'in korkunç bir iblis olarak görölmesine ve řimdi de Will'in Tanrı bilir nereye götürölmesine neden olan řey buydu.

Mal bu durumda ne yapardı? Alec en sevdiği kardeşini özlüyordu ama aynı zamanda Mal'in Fransa'da Mary ile birlikte olmasından, ilk çocuğunun doğmasını beklemesinden ve hepsinin tehlikeden uzak olmasından memnundu.

Alec, Mal'in ne yapacağını çok iyi biliyordu, çünkü Will iki kardeşe de bütün numaralarını öğretmişti. Mal gecenin köründe gizlice kırlara gidip tuzaklar kurar ya da muhafızları korkutmak için şakalar yapar ve Will'i kurtarmak için gizlice içeri girerdi.

Alec de öyle yapacaktı. Kendisinin ya da Leydi Flora'nın daha önce temasa geçtiği kişilerin yardımıyla geri dönecek ve Bayan Reynolds'ın deyimiyle keşif . Ya da Alec kendi içgüdülerine güvenerek tek başına gelecekti.

Başkalarıyla çalışmanın tehlikeli olduğu çoktan kanıtlanmıştı. Will'in Glasgowlu arkadaşı öldürölmişti ve dün gece Harrenton Markisi'nin yolunu kesip onu fena halde döven iki serseri neredeyse yakalanıyordu. Aptallar sığınmak -ve para almak- için Leydi Flora'nın evine koşmuşlar, Alec de onları paralarıyla birlikte göndermişti.

Belki de tek başına keşif yapmak en iyisiydi.

"Yeterince gördüm," dedi Alec aniden. "Artık gitmeliyiz."

Bayan Reynolds kaşlarını çattı. "Sabır. Devam edelim. Eğer nöbetçiler varsa, bu bize burada korunacak kadar önemli bir şey olduğunu gösterecektir."

Alec, arazinin yapısını bilecek kadar çok şey görmüşti. Mekânları ezberlemekte iyiydi; evdeki her pencerenin, yerdeki her ağacın, binaya olası her girişin konumunu not etmişti ve bunu unutmayacaktı.

Çoğu nadasa bırakılmış olan yakındaki tarlalar boştu, hiçbir ifti onları sürmüyordu. Yolda hiç atlı görmemişlerdi, kimse eve girip çıkmıyordu. Burası garip bir şekilde sessizdi, haydutların pusuya yatması için iyi bir yerdi.

Eşkıyalar *bu* arabaya saldırırlarsa umduklarından fazlasını bulacaklardı. Alec çılgına dönmüş bir İskoyalıya dönüşecek kadar gergindi ve Bayan Reynolds da yanında bir yere sıkıştırılmış bir tabanca taşıyordu; kadının çok iyi bir nişancı olduğu söyleniyordu.

Ağaçlarla kaplı yol boyunca yuvarlandılar, uzun otlar rüzgâr ve yağmurda eğildi. Yağmur arabanın tavanına vuruyor ve araç zaman zaman Alec'i neredeyse koltuğundan edecek şekilde çukurlara sertçe çarpıyordu.

Alec, uzun paltolu ve geniş şapkalı bir adamın bir ağaca yaslandığını ve pek bir şey yapmadığını gördü. Koyu renk giysisiyle yağmurdan sırlıklam olmuş ağaç gövdesinden zar zor seçilebiliyordu ve Alec bakmasaydı onu hiç fark etmeyebilirdi.

Adam yağmurlu tarlalara baktı ve geçip giden arabayı incelemek için başını çevirmedi. Alec ona, eğer onlara bakarsa daha az garip olacağını söylemek istedi. Taşra yolunda ilerleyen bir araba yerel halkın ilgisini çekmeli, üzerinde spekülasyon yapılacak bir olay olmalıydı. Adamın görünüşteki ilgisizliği ona ihanet ediyordu.

"Bir nöbetçileri olduğunu biliyoruz," dedi Bayan Reynolds onu geçtikten sonra. "Korumak için bir şey. İlginç."

Alec öfke ve sabırsızlıkla kaynıyordu. "İlginçten çok daha fazlası. Crenshaw Dükü bu yerleri biliyor mu? Hapishaneler onun fikri miydi?"

"Hiçbir fikrim yok lordum." Bayan Reynolds ona kararlı bir bakış attı. "Ben sadece Sör Amos ve albayından duyduklarımı aktarabilirim."

"Bana söyleyene kadar dükü sallayacağım."

"Kardeşinle birlikte tutuklanacak mısın yoksa yerde öldürülecek misin? Yavaşça gitmeliyiz."

"Bunun için zamanımız yok." Alec huzursuzca hareket etti. "Mahkûmların ne zaman yerlerinin değiştirileceğini ya da idam edileceğini kim bilebilir? Will Mackenzie'nin Sassenach hapishanesinde neler yapacağını Tanrı bilir. Farkına bile varmadan kendini öldürtecek."

"Yaptığın gibi devam etmelisin. Leydi Celia'nın güvenini kazan. Babası onun üzerine titriyor."

"Celia aptal değil," dedi Alec. Bu yüzden ona zaten hayranlık duyuyordu.

Onu düşünmek onu biraz sakinleştirdi. Celia'nın da hayatında daha önce karşılaşmadığı bir güzelliği vardı, karanlıkta aniden parlayan bir mum gibi.

Onu Leydi Flora'nın antresinde öfke ve tutkuyla öpmüştü ve ona camera obscura'yı gösterdiğinde stüdyoda eğlenmek için öpmüştü. Her ikisinde de onun öpücüklerini yatıştırıcı, iyileştirici bulmuştu.

Bayan Reynolds, "Hayır, ama o dünyadan habersiz ve yalnız," dedi. "Onun değerini bilmediği için aptal olan annesi. Sen bir

Yakışıklı bir beyefendi, Lord Alec. İsterseniz Leydi Celia'yı hizmetkârınız yapabilirsiniz; o yumuşak başlı olacaktır çünkü öyle yetiştirildi. İğrenç bir adam olan Harrenton Markisi'ni reddederek sağduyusunu gösterdi ama bu hareketi romantik düşüncelerini ortaya koyuyor. Eşit ve sevgi dolu bir evlilik istiyor. O da benim gibi böyle bir şey olmadığını henüz öğrenmedi. Onun romantizm anlayışı sizin kazanacağınız yerdir."

Bayan Reynolds'ın sözleri zaten kasvetli olan güne karşı kasvetliydi. Evet, Celia'nın romantik düşünceleri olabilirdi ama Bayan Reynolds'ın anlattıkları Celia'yı ayaklarının yerden kesilmesini bekleyen aptal bir budala gibi gösteriyordu ve Alec onun öyle olmadığını biliyordu. Zaten kendi dünyasında evliliğe dair oldukça net bir görüşü vardı.

Bayan Reynolds devam etti. "Cazibenizi onun üzerinde yeterince kullanmıyorsunuz. Çok sinirlisiniz. Ona, Edinburgh ve Paris'in hanımlarını mutlu bir şekilde teslim alan, adını duyduğum Alec Mackenzie'yi gösterin."

Bir zamanlar, tüm bu üzüntülerden önce, Alec tam bir hayduttu. Şimdi bir babaydı, ayık ve sorumluluk sahibiydi, serseri günleri geride kalmıştı.

Celia'nın haydutu tekrar ortaya çıkarması dışında.

"Celia'dan bilgi almak çok uzun sürer," dedi Alec. "Leydi Flora büyük bir entrikacıdır ama planları zaman alır."

"O halde hızımızı artırmanın bir yolunu bulmalıyız." Bayan Reynolds uzaklara doğru çekilen eve son bir kez daha baktı. "Celia zaten seni büyük bir ilgiyle izliyor. Geçen gece seni salondan çıkardığında eminim sen de onu ödüllendirmişsindir. Dışarı çıktığında kesinlikle telaşlı görünüyordu. Sert bir hamleyle ona sahip olacaksın."

"Evet, belki."

Alec, Celia'yla tanışmadan önce tam olarak Bayan Reynolds'ın önerdiği şeyi planlamıştı; ne yapmak zorunda olursa olsun onu kendi gücüne çekmeyi. Ama şimdi onu daha iyi tanıdığı için taktikleri değişmişti. Celia incinmişti; yaralı bir kuş gibiydi, tekrar uçmaktan korkuyordu.

Alec artık onu kırmak istemiyordu. Bayan Reynolds'ın ısrar ettiği gibi kur yapmayı hızlandırırsa, bunu ciddiyetle yapacaktı, numara yapmayacaktı. Celia'yı her yönden kendine ait kılacak ve Will'le ne olursa olsun onu geri vermeyecekti.

Ölmüş olması gerektiği, soyadının lanetlendiği, evinin yakıldığı gerçeğine rağmen, Alec'in parası vardı - annesi uzun zaman önce tüm kardeşlere dağıtmıştı. Birçok yerde sakladığı bir sürü parası vardı,

Paris de dahil. Ama hayatını orada sürgünde geçirmek zorunda kalacaktı. Celia bunu kabul eder miydi?

Bunu ona bırakacaktı. Malcolm'un aksine, Alec kendini basit bir adam olarak görüyordu. Mal istediğini elde etmek için entrikalara ve manipölasyonlara başvururdu. Alec ise sadece alırdı.

Araba yağmur altında Londra'ya doğru ilerlerken Alec, Bayan Reynolds'la paylaşmadığı planlarını hazırladı. Bunlar kendisinden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Askerler ayrılıp Jenny sustuğunda Celia bebeği karyolasına yatırdı, yumuşak saçlarını öptü ve çocuk odasından çıktı.

Merdivenlerden indi, bir uşağa kendisi için bir sedan sandalye çağırmasını ve birinin portföyünü getirmesini söyledi. Yağmur ciddi bir şekilde başlamıştı ve Celia bugün Alec'i göremeyeceğini hissediyordu.

Rivers onu merdivenlerin dibinde karşıladı, yüzü asılmış, gözleri kızarmıştı. Celia şaşkınlıkla durdu - Rivers'ı daha önce hiç sıkıntılı görmemişti.

"Her şey yolunda mı, Rivers? Askerler kimseye zarar vermedi, değil mi? Ya da kimseyi tutuklamadılar mı?"

Rivers doğru bir selam verdi. "Hayır leydim. Özür dilerim. İşler biraz altıya ve yediye düştü ama bir zarar gelmedi."

Celia ona kaşlarını çattı. "Belli ki bir sorun var. Ne oldu?"

Rivers kaskatı kesilmiş, uzun burnunun ucuyla aşağı bakıyordu. "Hiçbir şey, leydim." Daha fazlasını söylemeye başladı ama sonra gözleri ani yaşlarla doldu. "Doğruyu söylemek gerekirse leydim, hanımefendileri yatağa düştü. Çok üzgün. Bayan Reynolds genellikle onu yatıştırabilir ama burada değil. Biraz endişeliyim."

Rivers'ın endişe gibi insani bir duyguya sahip olduğunu açıklamasının şoku Celia'yı bir an sersemletti, sonra bir nefes aldı.

"İstersen ona göz kulak olabilirim."

Rivers, Celia'nın ne tür bir teselli verebileceğini merak ediyormuş gibi tereddüt etti, sonra rahatladı. "Çok naziksiniz leydim. Bu taraftan."

Merdivenlerden çıkmaya başladı, Celia da eteklerini toplayarak onu takip etti.

Rivers onu bir balo salonu kadar büyük ve görkemli bir yatak odasına götürdü. Tavandan tabana iki pencere evin arkasındaki bahçeye bakıyordu, tavanı alttaki sabah odasıyla aynı mavi gökyüzü ve cıvıl cıvıl meleklerle boyanmıştı. Tavanın ortasına, içinde bir okülüs bulunan bir kubbe yanılısaması yaratan dairesel bir pervaz yerleştirilmişti.

Bu kubbenin altında altın damasko asmalı bir yatak vardı. Yatağın tentesi tam ortada bir halka şeklinde toplanmıştı ve perdeler zarif bir çağlayan halinde dört karyola direğinin üzerinden akıyordu.

Odanın geri kalanında kanepeler, sandalyeler ve bir yazı masası vardı. Çift kanatlı bir kapı Leydi Flora'nın umumi tuvaletini yaptığı aynı derecede görkemli bir soyunma odasına açılıyordu ama Celia hiç davet edilmemişti.

Leydi Flora yatakta yatıyordu, ince bedeni yastıkların, çarşafların ve kadife yatak örtülerinin arasında neredeyse kaybolmuştu. Celia kapıdan içeri adımını atar atmaz sessiz hıçkırık sesleri duyuldu.

Leydi Flora'nın ağladığı gerçeği Rivers'ın endişesinden bile daha çarpıcıydı. Celia, Rivers'a onları yalnız bırakması için başıyla işaret etti.

Celia yatağa yaklaşmadan önce Rivers'ın isteksiz bir ifadeyle oda kapısını sessizce arkasından kapatmasını bekledi.

"Leydi Flora?" Celia usulca sordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Leydi Flora bir solukla doğruldu, hıçkırıkları . Yüzü lekeli ve şişti, gözleri kırmızı ve ıslaktı, saçları omuzlarından aşağı karmakarışık dökülüyordu. Durgun güzelliği kaybolmuştu ve Celia bitkin, mutsuz bir kadına bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Leydi Flora'nın her zamanki stentorian sesi zayıf ve cızırtılıydı. "Rivers'ı kovacağım. Çık dışarı."

"Ne oldu?" Acıma duygusu Celia'yı yatağın basamağına tırmanıp şiltenin üzerine oturmaya ve Leydi Flora'nın eline uzanmaya itti. "Askerler sizi üzdü mü? Herhangi biri size zarar verdi mi?"

"Hayır!" Leydi Flora burnunu çekti ve el yordamıyla uzanabileceği bir mendil aradı. Celia mendili aldı ve ona uzattı. "Önemli bir şey değil. Yorgunum, hepsi bu. Çok geç saatlere kadar dışarıda kaldım ve yeterince uyumadım."

Perişanlığının uykusuzluktan daha fazlası olduğu kesindi. "Bayan. Reynolds'ın yakında döneceği kesin. Nereye gitti?"

Leydi Flora elini Celia'dan çekti. "Sen boş ver. Evet, geri dönecek. Rivers onu bana gönderecek. O anlayacaktır..."

Sözünü kesti, hıçkırık göğsünden yükselip, durduramadan ağzından çıktı. Gözlerini sıkarak kapattı, nefes almak için hıçkırdı.

"O gelene kadar seninle kalacağım." Kadın başını eğip vücudu titrerken Celia elini Leydi Flora'nın ince sırtına koydu. "Yalnız kalmamalısınız."

Leydi Flora onu yine başından savmaya çalıştı. "Anlamıyorsunuz. Nasıl anlayabilirsin ki? Onu özlüyorum. Her nefes alışımda onu özlüyorum. Neden onu benden aldılar?" Son sözler bir feryada dönüştü.

Celia onun Bayan Reynolds'dan değil, kızı Sophia'dan bahsettiğini biliyordu. Kollarını Leydi Flora'ya dolayıp onu kendine çekerken Celia'nın gözleri acıma gözyaşlarıyla doldu. Leydi Flora bu kez Celia'nın omzuna yığıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Çok özür dilerim." Celia Leydi Flora'nın saçlarını okşadı, artık ona karşı çekingen değildi. Leydi Flora yalnız bir kadındı ve kederliydi. "Çok üzgünüm."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Sophia güzel ve nazik bir genç kadındı ve çok genç yaşta ölmüştü. Evin soğuk boşluğu onun yokluğundan kaynaklanıyordu.

Celia, *onu neden benden aldılar?* Leydi Sophia, o yıl Londra'da birkaç kişi gibi ateşten ölmüştü. Celia'nın babası bundan kaçınmak için ailesini taşraya taşımıştı.

Sophia'nın cesedini Mount Street'teki Aziz George mezarlığına gömülmek üzere götüren adamları kastetmiş olabilir. Leydi Flora'nın kocasının Hampshire'daki malikânesinde bir mezar hazırlanmıştı ama ölen kocasının büyük yeğeni olan yeni Ellesmere Markisi ile Leydi Flora'nın arasının pek iyi olmadığı herkesin malumuydu. Leydi Flora, Sophia'nın Londra'da kalmasında ısrar ediyordu, çünkü Flora Grosvenor Meydanı'ndaki evi ömür boyu kullanacaktı. Ellesmere karşı çıktı ama Leydi Flora galip geldi.

Leydi Flora ağlamaya devam ederken ve Celia onu sallarken Celia bütün bunları düşündü, ama daha fazla aydınlanmamıştı.

Alec eve vardığında hava . Doğruca Jenny'nin yanına gitti, kızına sarılabildiği için çok mutluydu.

Bu gece çok sessizdi ve adam bunu fark ettiğinde Sally ona Leydi Celia'nın daha önce onu sakinleştirmek için yukarı geldiğini söyledi.

"Öyle mi, şimdi?" Alec Jenny'yi zıplatarak onu güldürdü. "Onu sevdin mi, Jenny? Güzel bir kız, değil mi?"

Sally ona dehşetle baktı. "O bir dükün kızı, efendim."

Sally'nin bildiği kadarıyla Alec, İrlandalı yoksul bir beyefendi ailesinden gelen çizim öğretmeni Alden Finn'di. Leydi Celia Fotheringhay gibiler için yeterince iyi değildi.

Alec ona sırıttı. "Bu onu daha az güzel yapmaz, değil mi? Merak etme genç kız, üstlerimin yanında dilimi tutarım."

"Bebekle arası çok iyiydi," diye itiraf etti Sally. "Jenny onu çok sevdi, değil mi Jen?"

Jenny parmaklarını ağzına soktu ve parmaklarının etrafında hırıldadı. Sevecen olduğunu zaten biliyordu ve bu gerçeği kendi yararına kullanmak için çabalıyordu. O tam bir Mackenzie'ydı.

Jenny'nin akşam yemeği ve yatma vakti gelmişti, bu yüzden Alec onu Sally'ye bıraktı, ona iyi geceler öpücüğü verdi ve savaş konseylerine devam etmek için Bayan Reynolds'u bulmaya gitti.

Bayan Reynolds ve Leydi Flora, Leydi Flora'nın özel yemek odasında masadaydılar, uşaklar yemeklerle dolu büfenin yanında hareketsizce bekliyorlardı. Alec, Leydi Flora'nın her akşamki sosyal toplantılarına gitmemiş olmasına biraz şaşırmıştı ama hayır, o masanın başındaki yerine oturmuş, ziyafeti kemiriyordu.

Alec oturup uşaktan büyük bir porsiyon balık ve et alırken pek bir şey yemediğini gördü. Leydi Flora solgun ve hasta görünüyordu ama gözleri her zamanki kurnazlığıyla parlıyordu.

Leydi Flora, Alec'e hizmet ettikten sonra uşakları kovdu ve konuşmadan önce kapıları arkalarından kapatmalarını bekledi.

"Bayan Reynolds bana her şeyi anlattı," dedi çatalıyla tereyağlı sosta desenler çizerken. "Celia'yla oyalanmayı bırakıp onu kendi kontrolün altına alman gerektiği konusunda onunla aynı fikirdeyim."

"Genç kıza zarar vermeyeceğim," dedi Alec çabucak, öfkesi artmıştı. "Bunun için çok fazla şey yaşadı."

Leydi Flora burnunu çekti. Gözleri garip bir şekilde pembeleşmiş, yüzü şişmişti, bu da neden dışarı çıkmadığını açıklıyordu. Güzellik timsali olmadığı sürece evden hiç çıkmazdı.

"Celia dirençlidir," dedi Leydi Flora. "Ve ona zarar verilmesini istemedim. İçinde iyilik var-" Sözüünü kesti ve yutkundu. "Oldukça zenginsiniz, değil mi? Eğer onu metresin yaparsan

Hayatının geri kalanında deniz kenarındaki bir kaplıcada, iğrenç ailesinin ulaşamayacağı bir yerde rahatça resim yapmasını ayarlayın. Ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

Alec taşradaki terk edilmiş evin etrafını saran hayalet sisi, arabanın pencerelerini gözyaşı gibi boyayan yağmuru hatırladı. Will Mackenzie'nin bir nefeste baştan çıkarıp bir sonraki nefeste alt ederkenki güneşli gülümsemesini düşündü. Will o evde ya da onun gibi başka bir evde idam edilmeyi mi bekliyordu? Gülümsemesi gitmiş, cazibesi sönmüş olacaktı.

Alec babasının bir oğlunu daha kaybetmek zorunda kalmayacağına çoktan karar vermişti. O ve Mal bundan kesinlikle emin olacaktı.

"İhtiyacım olduğu kadar," dedi Alec acımasızca.

Leydi Flora ona kararlı bir şekilde başını salladı. "Güzel. Bir fikrim var. Ama bunu harfiyen uygulamalısın. Anlaştık mı?"

Duncan'ı öldüren kurşun Alec'in zihninde , tıpkı birkaç dakika sonra Alec'e bakıp ona ölen ikizinin adıyla seslenen babasının kırık sesi gibi.

"Evet," diye yanıtladı Alec, yüreği yanarak. "Kabul ediyorum."

BÖLÜM 13

C elia ertesi sabah sabırsız bir bekleyiş içinde Leydi Flora'nın evine döndü.

"Leydi Flora iyi mi?" diye sordu Rivers'a. Bir uşak pelerinini alıp bir başkası da portföyü alıp yukarı çıkarken.

Rivers ona başıyla onay verdi. Soğukkanlı tavrı geri dönmüştü ama gözlerinde minnettarlık vardı. "İyileşti. Bayan Reynolds ile kahvaltı ediyor ama rahatsız edilmek istemiyor."

"Ah, daha iyi gibi görünüyor. Teşekkürler, Rivers."

Rivers başını eğdi, Leydi Flora için duyduğu endişe dokunaklıydı. Leydi Flora zor bir kadındı ama Celia onun en azından Rivers ve Bayan Reynolds'da sevgi ve şefkat uyandırdığını görmekten memnundu. Hiç sevilmemek korkunç bir şey olurdu.

Celia stüdyoya doğru ilerlerken kalbi daha hızlı atıyor, Alec'i görme beklentisi içinde uğulduyordu. Onun güvende olduğundan emin olmak, dün ne yaptığını ve askerlerden saklanıp saklanmadığını sormak istiyordu.

Evden ayrılalı uzun zaman olmuştu, dün akşam hava karardıktan sonra dönmüştü. Celia bunu biliyordu, çünkü meydanı gözlüyor, Leydi Flora'nın evinin yakınında duraklayan her arabayı incelemek için başını eğiyordu. Saat sekizi biraz geçe Bayan Reynolds'ın arabadan indiğini görmüştü, onu uzun boylu, pelerinli ve şapkalı bir adam takip ediyordu, uzaktan ayırt etmek zordu ama onun Alec olduğunu biliyordu.

Celia en çok onu görmek istiyordu. Onun sıcak aksanıyla gürlemesini duymak, kahkahalarının titreşimini hissetmek, hızlı gülümsemesiyle yıkanmak.

Kadın tırmanıştan nefes nefese kalmış bir halde stüdyoya girdiğinde Alec de oradaydı. Portfolyosu masanın üzerinde açıktı ve Alec, sırtı ona dönük, içindeki sayfaları karıştırıyordu.

"Görüyorum ki manzaraya devam etmişsiniz," dedi dönmeden. "Güzel. Bakalım bugün kaba inşaatı bitirebilecek miyiz?"

Celia masanın etrafından dolaşarak onun karşısına geçti. Ona utangaç bir gülümseme gönderdi, çalışırken onu öpücüklere boğmak isteyip istemediğini merak ediyordu.

Onun öpücüklerini düşünmeden edemiyordu, ağzı sıcak bir yerdi, elleri vücudunda güçlüydü. Bir erkeğin dudaklarına dokunduğunda içinde nasıl bir ateş yükseldiğini, daha önce hiç düşünmediği yerlerinin onun için nasıl sızladığını anlamamıştı.

Başını kaldırıp ona baktı ve Celia donakaldı, sanki bir kış esintisinin içinde duruyormuş gibi ürperdi.

Alec'in gözleri sertti, altın rengindeydi ve sıcaklıktan yoksundu. Yüz ifadesi sert, kapalı ve yasaklayıcıydı. Cana yakınlığı gitmiş, yerine soğuk bir adam gelmişti.

"Ne oldu?" Celia telaşla sordu.

Alec başını salladı ve içinde hiçbir sıcaklık barındırmayan hızlı bir gülümsemeye zorladı. "Hiçbir şey, genç kız." Çizimin üzerine eğildi, onu incelerken omuzları kaskatı kesilmişti. "Üzerinde çalışılması gerekiyor ama bence bitirdiğimizde gurur duyacağın bir şeyin olacak."

Celia parmaklarını eteklerine doğru kıvrıdı, gözleri yanıyordu. Onu dışlıyordu. Bu taktiği tanıyacak kadar aşınaydı - annesinin kurnazca ve sonra kurnazlığa cevap vermediklerinde insanları açıkça kestiğini görmüştü.

Alec'le kurmaya başladığı dostluğu, bir mum alevini söndürür gibi kesmişti. Ve dün Bayan Reynolds'la nereye gittiyse, ne yaptıysa bununla ilgiliydi.

Boğazı düğümlendi. Bu adamla arkadaşlık kurabileceğini düşünmekle aptallık etmişti ama öpücükleri içinde göz ardı edemeyeceği bir şeyler uyandırmıştı.

Yutkundu ve nefes almaya çalıştı. Alec bir kalem kaldırdı ve ona uzattı. Gözleri boştu, bomboştu ve artık onu etkilemekle ilgilenmediğini kabul etmesi gerektiğine dair bir uyarı vardı.

Celia titrememek için kendini zor tutarak kalemi sert parmaklarıyla aldı. Annesinden miras kalan bir şey varsa o da gururdu; bu adamın, onun için kendini aptal yerine koymaya ne kadar yaklaştığını bilmesine asla izin vermeyecekti. Eğer öpücükler onun için bir şey ifade etmiyorsa, o zaman öpücüklerin kendisi için bir şey ifade etmediğine inanmasını sağlayacaktı.

Kendini çizime konsantre olmaya, dünyayı kapatmaya ve görevine odaklanmaya zorladı, ancak Alec'in çizgiler ve gölgelendirme konusunda ona tavsiyelerde bulunurken bu kadar yakın kokusuyla pek yapamadı.

Saat sessiz çanlarıyla dokuzu vurduğunda Alec doğruldu. "Ön çizim üzerinde biraz daha çalıştıktan sonra bunu bir

tuval ve renkler hakkında biraz bilgi edinin." Bakışlarını elbisesinin üzerinde gezdirdi ama onun sadece kömür grisi kadifeyi gördüğünü, içindeki Celia'yı görmediğini biliyordu. "Rivers'a boya karıştırmayı öğrenirken giysilerini koruması için bir önlük bulmasını . Baban bunun için sana yardımcıları sağlayabilir ama en iyisi başlangıçta kendi boyanı kendin karıştırman. Renkleri ve boyanın dokusunu, ellerinizin altında nasıl tepki verdiğini hissedersiniz." Bir an için Alec'in gözlerindeki kıvılcım geri geldi, sanat yaratma tutkusu hiç azalmamıştı. Aynı hızla kayboldu. "Hadi bakalım, genç kız. Bugünlük işimiz bitti."

"Dünkü dersimi kaçırdın," dedi Celia, camera obscura'dan aldığı eskizleri portföyüne yerleştirirken.

Alec suçluluk duymadan başını salladı. "Yapmam gereken birkaç iş vardı."

Celia'nın bunu kabul etmesi, kalemini sessizce kutusuna geri koyması ve hiçbir şey söylemeden aceleyle uzaklaşması gerekirdi. Bunun yerine dudaklarını birbirine bastırdı, cesaretini topladı ve adamın gözlerinin içine baktı.

"Bütün gün Bayan Reynolds'la birlikte yoktunuz. Döndüğünüzü gördüm, odamın penceresinden evi görebiliyorum."

Alec'in temkinli bakışı yeniden ortaya çıktı. "Ayak işleri, hepsi bu."

"Yalan söylüyorsun." Celia çenesini kaldırdı. "Ne hakkında konuştuğunuzu ve sizi kızdıracak ne olduğunu bilmek istemeyeceğim ama lütfen bana yalan söylememe nezaketini gösterin. Derslere son vermek isterseniz, annemin başka bir öğretmen bulabileceğinden eminim. İyi günler, Bay Finn."

Kapıya doğru yürüdü, onurunu koruyarak çıkmaya hazırdı ama Alec onu durdurmak için hızla hareket etti.

"Derslere son vermiyoruz." Alec'in gözleri daha az değildi, ama yoğunluğu geri döndü ve hızla konuştu. "Dün nerede olduğumu sana söyleyemem, bu beni ilgilendirir ama gitmeni istemiyorum. Yarın her zamanki gibi buraya gelmek zorundasın. Anladın mı?"

Celia duymamıştı ama adamın sesindeki kararlılığı fark etmişti. Bir şeyler çok yanlıştı.

"Sizden çok şey öğreniyorum," dedi Celia, Leydi Flora'nın en mağrur halini aratmayacak bir soğukkanlılıkla. "Bu nedenle derslere devam etmek istiyorum. Ama gerçekten barlardan uzak durmalı ve parkta aristokratlara yol vermemelisin. Lord Harrenton'ı dövüp dövmediğinizi doğrudan sormayacağım, çünkü yalan söylemek zorunda kalmanızı istemem. Askerler dün suçluları bulmak için evi aramaya geldiler. Burada olmamanız büyük bir merhamet."

Alec kızardı. "Öyleydi. Ve hayır genç kız, markize elimi sürmedim."

Sözleri doğruluk payı taşıyordu ama tüm gerçeği yansıtmıyordu. Lanet olsun adama. Celia'nın öfkesini ve merakını aynı ölçüde uyandırdı.

Ona başını salladı. "Birbirimizi anlayalım diye. Bir sonraki randevunuzu kaçırmamak için gitmeliyim, Bay Finn."

Alec kımıldamadı. "Beni hiç anlamıyorsun." Sesi alçak ve sertti. "Ama bana güvenebilirsin. Buna inan." Ona bir adım daha yaklaştı. "Etrafındakiler dünyayı cehenneme çevirirken *bana* güvenebilirsin. Bunu unutmayacağına söz ver."

Celia şaşkınlıkla dinledi, dudakları aralandı. "Elbette," dedi güçlkle.

Alec başını salladı. "Hayır. *Söz vermeni* istiyorum. Her şey en kötü görüldüğünde, bana güven."

Sanki vereceği cevap çok önemliymiş gibi ona ateşli bir bakış fırlattı. Celia yutkundu. "Söz veriyorum," dedi.

"Güzel."

Koyu İskoçça dilinde söylenen tek kelime odada cınladı. Hareketsiz duruyordu, bir elinin parmakları kalçasını saran pantolonunun üzerindeydi.

Celia bir nefes aldı, onun kıpırtısız bedeninin etrafında eğildi ve dışarı fırladı. Onun sıcaklığından ayrılmak zordu ve merdivenlerden inerken, bekleyen uşaktan pelerinini kaparken ve sandalyeye tırmanmak için yağmurun içine koşarken nefesi kesilmişti.

Alec'in ona neden güvenmesi için söz verdirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sözleri, bakışları, sesinin tınısı, hepsi onun tutunabileceği bir kaya olduğunu ilan etmişti. Celia iş o noktaya gelirse, o kayanın onun dokunuşuyla tuzla buz olmayacağını umuyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca Celia saat tam sekizde çizim derslerine katıldı ve saat dokuzu vurduğunda tekrar ayrıldı. Alec, güven ve cehennem hakkındaki tartışmalarından, gezilerinden, askerlerden, Lord Harrenton'dan ya da Celia'nın yaratmasına yardım ettiği Londra resminden başka bir şeyden hiç söz etmedi.

Alec'in ve aslında tüm evin içindeki gerilim akımı olmasa, Celia bu eğitimden keyif alabilirdi. Sadece birkaç satırla nasıl gölgeler yaratılabileceğini ve bu gölgelerin evin tüm karakterini nasıl değiştirebileceğini öğrendi.

Çizim. Uzakdaki nesnelerin nasıl önerilebileceği ve yine de kesin görünebileceği, bir ızgaranın ufuk noktasına nasıl yansıtılacağı ama bunun nasıl belli edilmeyeceği.

Üçüncü gün Alec ona boyaların nasıl karıştırılacağını öğretti. Kokulu ve dağınıktı, oda keten tohumu yağı, balmumu ve Alec'in tahtanın üzerine yığınlar halinde koyduğu ezilmiş pigmentlerdeki metallerin keskin kokularıyla doluydu.

Elbisesinin üzerine büyük bir önlük geçirmiş ve kollarını iyice dışarı itmiş olan Celia, eritilmiş balmumunu önce yağa, sonra da pigmente karıştırıyor, kazıyor ve karıştırıyordu. Daha sonra Alec'in muller dediği yuvarlak cam havaneli benzeri bir aleti pürüzsüz ve pırıl pırıl olana kadar boyanın üzerinde yuvarlıyordu. Önce yanık umber yaptılar, Alec'in söylediğine göre bu renk Londra resminin temelini oluşturacaktı.

Ders sona erdiğinde bitmiş boyayı cam bir şişeye kazıdı ve ertesi gün son çizimini tuvale aktarmaya başlayacaklarını ve ondan sonra boya serpmeye başlayacaklarını söyledi.

Celia, Alec'le ilgili kuşkularını ve son günlerde Leydi Flora'nın evine her girdiğinde hissettiği tedirginliği bir kenara iterek heyecanla oradan ayrıldı.

Alec dersler boyunca kendini uzak tutmuştu, artık flört etmiyor ya da öpüşmüyordu. Kavgada aldığı yara ve bereler geçtikçe Celia'dan daha da uzaklaşıyordu. Gerginliği bir yay kirişi gibiydi, o kadar gergindi ki okunu serbest bırakmak yerine kopma ihtimali bile vardı.

Ancak sanatta Celia'nın sıkıntılı düşüncelerini yarıp geçen ve kendi başına bir gerçeklik haline gelen bir şey vardı. Resmin onu tatmin edecek şekilde ortaya çıkması ne kadar zor olursa olsun, yaratım balonunun içinde yüzebiliyordu. Hatta

boyayı karıştırırken aldığı kokular ve fiziksel hisler bile hoşuna gidiyordu. Alec haklıydı; boyanın bir araya geldiğini, farklı dokuların birleşerek canlı renklerden oluşan bir su birikintisine dönüştüğünü *hissetmişti*. öğleden sonra Celia'nın beklentisi, odasına girdiğinde annesini portfolyosunun başında dikilirken bulduğunda aniden sona erdi.

içindeki sayfalar.

"Anne," dedi şaşkınlıkla. "Yani, ."

Düşes ona bakmadı. "Leydi Flora'nın evinde yaptığınız şey *bu muydu*?" Celia'nın Alec'in gözetiminde tamamladığı, camera obscura kullanarak her biri biraz farklı bir pozisyondan yaptığı beş eskizden oluşan ana çizimi işaret etti.

"Evet." Celia'nın coşkusu kabardı. "Çok yakında boyamaya başlayacağız. Al- Bay Finn bunun için oldukça büyük bir tuval aldı ve bunun

Sinyor Canaletto'nun tabloları gibi olacak."

"*Bay Finn* öyle mi diyor?" Düşes homurdandı. "Uyduruk bir İrlandalının büyük resim hakkında bir şeyler bildiğini iddia etmesi, bir balığın tabaktan atlayıp kendini nasıl soslayacağını anlatmasına benzer. Portre ressamlığı öğreniyor olmalısın Celia. Herkesin penceresinden bakınca görebileceği bir şehrin resimlerini karalamayı değil."

"Portreler yapacağız," dedi Celia, nefesi hızla kesilerek. "Bay Finn manzara konusunda boşa harcanmasını istemeyeceği bir yeteneğim olduğunu söylüyor. Ve yüzler üzerinde çalışmam gerekiyor - gerçi burunlar konusunda iyi olduğumu söylüyor."

Düşes onun gevezeliklerini abartılı bir sabırla dinledi. "Bu mükemmel, bundan eminim. Kızım, Leydi Flora'nın bu çılgın fikrine yararlı bir beceri kazanman için izin verdiğimi hatırlatmama izin ver, Londra manzaraları çizmeye olan tuhaf ilgini tatmin etmek için değil. Senin manzaraların asla Sinyor Canaletto ya da Mösyö Lorrain'in yanında asılı kalmayacak, o yüzden bu saçmalığa bir an önce son verelim."

Düşes Londra çizimlerinin sayfalarını yakaladı ve onları parçalara ayırmaya başladı.

BÖLÜM 14

Düşes çizimleri birkaç kez daha yırtıp sayfaları halıya fırlatırken C elia boğuk bir çığlık attı.

"Anne!" Celia annesine unvanıyla hitap etmesi gerektiğini unutarak boğuk bir sesle konuştu. "Bunu nasıl yaparsın?"

Çılgınca çalıştığı, Alec'in ona yeni bir dünya sunduğu, gördüklerini boş kâğıda nasıl aktaracağını gösterdiği günler bir anda yok olup gitmişti. Alec gözlerini neyin mümkün olduğuna açmıştı ve Celia ünlü ressamların büyüklüğüne ulaşabileceğine inanmasa da en azından hoşuna gidecek bir şeyler yaratabilirdi.

Gözleri yaşlarla doldu ve ayakta durabilmek için bir sandalyeye tutundu. "Bunu nasıl *yaparsın*?"

"Beni azarlama, Celia. Sen nankör ve itaatsiz bir çocuksun, baban tarafından şımartıldın ve şımartılıyorsun. Artık resim dersi olmayacak. Perry amcan ve ben seninle ne yapacağımızı konuştuk ve hala evliliğin senin için en iyi çözüm olduğuna inanıyoruz."

"Evlilik..." Celia güçlkle konuşabiliyor, zorlukla nefes alabiliyordu. Kalbi kırılıyordu, yaptığı iş düşesin yüksek topuklu terlikleri tarafından yırtılmış ve çiğnenmişti.

Düşes, "Markizi reddederek kendinizi evlilik pazarından iyice uzaklaştırdınız," diye devam etti. "Şimdi hafif bir etek olarak görülüyorsun, ama aylar geçtikçe ve bundan bir çocuk doğmadıkça, o kadar titiz olmayan diğer beyler şimdi seni düşünecekler. Korkarım kocanız size asla güvenmeyecek, ama itaatkâr olur ve ona bir varis vererseniz, belki de hatalarınızı affedecektir."

Celia'nın öfkesi kederiyle birlikte alevlendi. Çocukluğu boyunca Celia sık sık annesinin kendisinden hoşlanmaması için ne yaptığını merak etmişti ama bir anda hiçbir şey yapmadığını fark etti. Annesi, Celia'yı bir insan olarak değil, bu hırslarını ilerletmek için kullanılacak bir şey olarak gören tek fikirli, hırslı bir kadındı. Düşes de aynı nedenle evlenmiş, Dük'ü kocası yaptıktan ve ondan iki çocuk doğurduktan sonra ona ihtiyacı kalmamıştı.

"Peki beni tüm hatalarımla kabul edecek olan bu örnek insan kim?" Celia sordu.

"Kibar ol kızım. O bir marki değil ama bir markinin kardeşi. Sessiz sakın bir genç adam ama en azından iyi bağlantıları var ve seninle evlenmek istediğini söyledi. Kendisi James Spencer, Ellesmere Markisi'nin küçük kardeşi."

Celia bu genç adamla birkaç yıl önce, Leydi Flora'nın kocasının büyük yeğeni olan şimdiki Lord Ellesmere, Leydi Flora'yla bir işi görüşmek için Londra'ya geldiğinde tanışmıştı. Leydi Flora, dük ve düşesi Ellesmere ve kardeşiyle birlikte akşam yemeğine davet etmiş, Celia ve Edward da onlarla birlikte gelmişti.

Celia kendisinden iki yaş büyük, gevşek giysili, uzun, solgun yüzlü ve dişleri çoktan çürümüş, oldukça sönük bir genç adam hatırlıyordu. Söylentilere göre oğlancımış, gerçi söylentiler sevilmeyen ve henüz evlenmemiş her beyefendi için bunu söylemiş.

Aristokratların genç oğulları genellikle politikaya ya da orduya girerlerdi ama James Spencer pek bir şey yapmıyor gibiydi. Durgun ve tembeldi ve Celia'nın o güne kadar tanıdığı en sevimsiz beyefendilerden biriydi.

"*Onunla* evlenmemi isteyemezsiniz..." Celianın nefesi kesildi, karanlığa . Kalçaları çok sıkıydı, midesi karnını kesiyordu.

"Yine burun kıvırıyorsun, öyle mi?" Düşes burnunu çekti. "Kibirli yaratık. Markizler ve aileleri senin dikkatini çekmiyor mu? Bu evliliği Leydi Flora kendisi teklif etti. Belki de sizi o kadar seviyor ki, size yeğenim demek istiyor."

"Leydi Flora." Celia bu ismi hırıltıyla söyledi, korku dehşetin üzerine binmişti. "Senin ele avuca sığmaz biri olduğunu kabul ediyor. James, Ellesmere ile birlikte

Hampshire'daki malikane. Ellesmere evli olduğu için orada ev sahibesi olamayacaksınız elbette ama Leydi Ellesmere'in baldızı olarak ona faydalı olacağınızdan eminim."

Celia başka sözcük bulamadı. Leydi Flora şimdiki Lord Ellesmere'den hiç hoşlanmıyordu, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi, çünkü daha önceki Lord Ellesmere'den, yani kendi kocasından da hiç hoşlanmamıştı. Leydi Flora'nın, kardeşinin Celia için iyi bir eş olacağına inanması... Ya James Spencer o akşam yemeğinden bu yana çok değişmişti, ya Leydi Flora , ya da bu evliliği kendi entrikası olarak kurguluyordu.

Celia aniden konuyu Alec'le tartışma isteği duydu. Dertlerini ona dökmek, tavsiyesini almak için yalvarmak. Elini kolunda hissetmek, "Ah, zavallı kız" diye mırıldandığını duymak için.

Ama Alec'in kendi sorunları vardı, onunkileri dinlemek istemezdi, değil mi? Sevgisiz bir evliliğe zorlanan genç bir kibar kadının üzüntüsü, evinden ve ailesinden uzakta, kendi adını söylemekten korkan bir adam için ne ifade edebilirdi ki?

Celia'nın zihnindeki sisin içinden Alec'in birkaç gün önce, soğuk mesafesini bir anlığına azalttığı zaman söylediği sessiz ama vurgulu sözler geldi.

Etrafınızdakiler dünyanızı cehenneme çevirirken, bana güvenebilirsiniz.

Bunu unutmayacağına söz ver.

Celia cevap vermişti, *söz veriyorum.*

Leydi Flora'nın ve annesinin planlarını biliyor muydu? Onu uyarmış mıydı?

Düşes, "Baban Ellesmere'le anlaşmalar konusunda görüştü bile," dedi. "Düğün sessiz sedasız olacak, burada evde özel bir ruhsat verilecek ve sonra Hampshire'a gideceksiniz. Biz hazırlıkları yaparken insanların sizi yeniden görmeye alışması için sizi biraz dışarı çıkaracağız ama evlendikten sonra toplum içinde çok fazla yer almayı beklememelisiniz."

Hayır, Celia aile utancını bir kenara bırakarak taşrada kiraya çıkacaktı. "Babam bu eşleşmeyi kabul ediyor mu?" diye sordu inanamayarak.

"Bunun en iyisi olacağını görüyor. Dediğim gibi, sizi çok fazla şımartıyor. Onun etkisinden kurtulmanız ikiniz için de iyi olacak."

Annesi babasını bu konuda zorlamıştı, demek istiyordu. Oda döndü ve Celia oturmak zorunda kaldı, gerçi düşes ayaktayken oturmasına asla izin verilmezdi.

"Hayır, yapmayacağım..."

Düşesin dudağı kıvrıldı. "Ne yapıp ne yapmayacağın hakkında konuşmaya başlama. Umarım Lord James sizi bu inatçılığınızdan elinin tersiyle kurtarır. O yapmazsa, Ellesmere yapar. Yarın akşam benimle Leydi Flora'ya Vauxhall'daki Bahar Bahçeleri'ne kadar eşlik edeceksin. Leydi Flora'nın abartılı gezilerinden biri olacak bu ve sen de Lord James Spencer'ın nişanlısı olarak ortalıkta dolaşacaksın. Hizmetçiniz size bir kostüm hazırlasın - commedia dell'arte'den bir kostüm - mesela Pierette, Columbine gibi gösterişli bir kostüm değil. O zamana kadar benimle bir daha konuşma."

Böylece konuşmasını bitiren düşes arkasını döndü ve odadan dışarı çıktı. Kapıyı çarpma zahmetine girmede; uşak kapıyı kibarca kapattı.

Arkasında.

Celia sandalyeden yere kaydı. El yordamıyla yırtılmış çizimleri, özenle çizdiği çizgileri ve kıvrımları aradı.

Artık gözyaşı akmayacaktı. Gözleri yanıyor, son bir haftadır üzerinde çalıştığı eserin yok oluşuna bakarken kederinden içi burkuluyordu. Celia Londra'yı çizmek için yüreğini ortaya koymuştu ve Alec'in eli de bu resimdeydi; birlikte yarattıkları bir sanattı bu.

Celia parçaları bir araya getirip yakınında tutarken, bir başka farkındalık onu sardı. Yasını tuttuğu sadece resim değil, onun temsil ettiği şeydi - Alec'e yakın durduğu saatler, ona çizimi nasıl hayata geçireceğini gösterirken elinin onunkini okşaması, vuruşlarını incelerken nefesinin teninde gezinmesi.

Celia gibi o da kendini yaratıma kaptırmıştı. Zaman hem durmuş hem de akıp gitmişti; Alec ve Celia'nın yan yana çalıştıkları büyülü anlar, her ikisinin de gözlerinin önünde beliren Londra manzarası karşısında duydukları heyecan.

Düşes, kâğıdın her yırtılışında o güzel zamanı yok etmişti.

Celia asla Lord James Spencer'la evlenemezdi. Genç adam centilmenlik timsali olsa bile, Celia kalbini, sadakatini ona adayamazdı. Bu baştan bir yalan olurdu. Sefalet içinde yaşardı ve ne kadar sevimsiz olsa da James'e haksızlık etmiş olurdu.

Ama başka seçeneği var mıydı? Babası düşese boyun eğmenin barışa giden en kestirme yol olduğuna karar vermiş olmalıydı. Celia hayatı boyunca onun düşese boyun eğdiğini görmüştü; Celia'ya ne kadar sempati duyarsa duysun, şimdi bundan vazgeçmesi pek olası değildi. Ve belki de babası, bir markizin kardeşiyle evlenmenin Celia için hiç evlenmemekten daha iyi olacağına ikna olmuştu.

Etrafınızdakiler dünyanızı cehenneme çevirirken, bana güvenebilirsiniz.

Celia resmin parçalarını topladı. Onu kurtaramazdı ama belki kendini kurtarabilirdi. Alec'i arayacak ve hikâyesini anlatacaktı. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamasa bile, bazı tavsiyeleri olabilirdi ya da en azından, ona yakın durup sadece dinlemek istemesine neden olan alçak, gürleyen ses tonuyla onu rahatlatabilirdi.

Giyinip süslenir, Leydi Flora'nın toplantısına gider ve bal gibi tatlı davranarak Leydi Flora'nın evine zorla girerdi. Eğer dersler

Sonunda, öylece ortaya çıkmazdı; Leydi Flora'nın onu davet etmesi için bir yol planlaması gerekiyordu, böylece Alec'le yalnız konuşabilecekti.

Celia portföyünü elinden geldiğince topladı ve odadan çıkarıp merdivenlerden yukarı taşıdı. Kararlılığı yüksekti ama kalbi göğsünde kurşun gibiydi.

Son günlerde hayatını katlanılabilir kılan ışık huzmesi aniden ve amansızca sönmüştü.

Alec ertesi gece Leydi Flora'nın arabasına bindiğinde kendisini parlak yeşil, kırmızı ve siyah elmas desenli bir elbise giymiş, boynunda dantel bir fıfır olan, kumaşında mücevherler parlayan bir kadınla karşı karşıya buldu. Leydi Flora'nın sarı saçlarının üzerinde üç boynuzlu bir şapka vardı ve eldivenli elinde siyah bir maske tutuyordu. Yanında Bayan Reynolds daha sade renkler içindeydi ama aynı tür dantel fıfır, üç boynuzlu şapka ve maskeye sahipti.

Leydi Flora, Alec'in sade pantolonunu, , çizmelerini ve şapkasız saçlarını onaylamayarak inceledi. "Kostüm giymiş olmanız gerekiyordu."

Araba sarsılarak ilerledi, tekerlekler meydandan çıkarken kaldırım taşlarına çarptı.

Alec yanına koyduğu çantanın kapağını kaldırdı ve siyahla süslenmiş beyaz kadifeden bir kat ortaya çıktı. "Londra'da palyaço kılığında dolaşmayacağım. Beni şimdilik olduğum gibi kabul etmelisiniz."

Leydi Flora'nın gözleri sıkıntıyla gerildi. Planlar yapmıştı ve bu planlarda herhangi bir değişiklik yapılmasından hoşlanmıyordu. "Zamanında hazır olduğunuzdan emin olun. Celia'nın yanlış Pierrot'la gitmesi hiç iyi olmaz."

Bayan Reynolds onun koluna yatıştırıcı bir el koydu. "Onu doğru yönlendireceğim."

Leydi Flora bir iç çekti ama araba Güney Audley Sokağı'ndan Piccadilly'ye doğru ilerlerken tekrar minderlere gömüldü. Oradan da St James's'ten geçerek Charing Cross'a doğru yol aldılar, ortadaki boyunduruk bu gece boştu. Whitehall onları daha da güneye, İngiliz hükümetinin bakanlarıyla dolu sarayların ve bir asi İskoçyalının konforlu bir arabayla aralarından geçtiğini bilseler toplu felç geçirecek olan amiralliğin yanından geçirdi.

Whitehall, içkinin, horoz dövüşlerinin ve genel tembelliğin tadını çıkaran insanlarla dolu kıvrımlı sokaklara dönüştü. Bu sakinlerden birkaçı

arabaya vurup para istediler. Leydi Flora'nın arabacısı onlara hırladı ve kırbacını tehditkâr bir şekilde şaklattı.

Araba Mill Bank'e kadar yara almadan geldi ve arabacı nehre inen merdivenlerde durdu. Arabanın arkasına tutunmuş olan uşaklar Bayan Reynolds ve Leydi Flora'ya yardım etmek için aşağı atladılar ve Alec de merdivenlerin dibinde onları bekleyen kiralık mavnaya binmelerine yardım etmek için elini .

Mavna, kutlama için kâğıttan fenerlerle donatılmış, bankları kadife yastıklarla kaplanmıştı. Leydi Flora ve Bayan Reynolds, etekleri Alec'e çok az yer bırakacak şekilde yerlerine yerleştiler. Otururken çizmeleriyle kumaşları kenara itti ve Leydi Flora azarlayınca kıkırdadı. Bu gecenin sonu Alec'in hoşuna gidecekti ve öfkesini bir kenara itip bu saçmalığın tadını çıkarmaya karar verdi.

Nehir burada daha aşağılarda olduğu kadar pis kokmuyordu ama yine de su mavnalarını tokatlarken Alec eldivenli elini ağzına götürdü. Leydi Flora ve Bayan Reynolds, baharat ve kurutulmuş portakal kokusunun pis havaya karıştığı ponpon toplarını burunlarına götürdüler. Pis kokuya alışık olan sucu kürek çekmeye devam ederek mavnayı karşı kıyıya doğru yönlendirdi.

Nehrin Lambeth tarafındaki merdivenlerde Alec, Bayan Reynolds ve Leydi Flora'nın mavnadan inmesine yardım etti. Merdivenlerin başında, Leydi Flora'nın onları Bahar Bahçeleri'ne götürecek kısa mesafeyi ayarladığı başka bir araba bekliyordu.

Vauxhall'daki bahçeler bir süredir popülerdi -Clec, Jacobite Ayaklanması hayatını cehenneme çevirmeden önce Londra'ya yaptığı bir ziyarette görmüştü. Bayanları kalın bir duvardaki açık bir kapıdan geçirdi, burada sırtüstü yatmış bir akrobat onları içeri girmeye teşvik etmek için yanlarından geçti.

Uzun bir cadde onları, kırmızı ve siyah çizgili duvarları içinde Türk tarzında ipek bir çadırın yiyecek, içecek ve müzisyenleri barındırdığı bahçelerin merkezine götürdü. Bazıları ağaçlarla kaplı, bazıları ise kemerli nişler içinde mermer heykeller içeren zarif sütunlarla kaplı merkezi alandan ziyaretçileri büyük bir gezinti yoluna yönlendiren daha fazla yürüyüş yolu uzanıyordu.

Bahar Bahçelerine giriş ücretsizdi ve yollar şimdiden dolmuştu. İçerideki şarap, bira ve yiyeceklerin satın alınması gerekiyordu, ancak Londra'daki herkes içeri girebilir ve havasız şehirden çok da uzak olmayan bu açık bahçenin tadını çıkarabilirdi.

Doğa kontrol altında. Bu, İngiliz bahçıvanlarının, özellikle de gerçek doğayı ortadan kaldırmakla meşgul olan Lancelot Brown'ın felsefesi.

büyük evlerin etrafına peyzajlar oyabilir ve geniş parklara koymak için kayaları ve ağaçları taşıyabilirdi. Alec, Malcolm'un kendisinden tasarlamasını istediği Kilmorgan'daki bahçeler için fikirlerini ateşlemek üzere Brown'ın çizimlerini ve meslektaşlarının çizimlerini incelemişti.

Mal, artık harap olmuş kalenin yerini alacak büyük bir evin temellerini çoktan atmıştı. Jakobit isyanı hayatlarını altüst edip onları sürgüne sürüklediğinde taş çıkarttırmaya başlamıştı. Mal, karakteristik inatçılığıyla evi uzaktan planlamaya devam ediyor, Alec'i bahçe planlarına devam etmesi için teşvik ediyordu. Alec, Runt'ın eninde sonunda istediğini yapacağından emindi. Mal'in bu konuda bir yeteneği vardı.

Leydi Flora'nın maskeli konukları, Londra'nın en ilginç kadınlarından birinin yakınları olduklarını göstermek istercesine hızla etrafını sardılar. Sadece Bayan Reynolds, Alec'in karanlığa karıştığını gördü ve başını bile sallamadan gidişini izledi.

Celia'nın Leydi Flora'yla konuşup onu çağırma planı, onun ve Bayan Reynolds'ın etrafını saran kalabalığı görünce buharlaştı. Leydi Flora bu gece sosyal çevresindeki herkesi davet etmiş olmalıydı -Celia hayatında hiç bu kadar çok commedia dell'arte kostümünü bir arada görmemişti.

Leydi Flora, Harlequin'in sevgilisi Columbine'di ve en az onun kadar entrika ve şakalarla doluydu. Yanına çalışan çok sayıda Harlequin vardı. Birçok yaşlı beyefendi Punchinello olarak gelmişti, her birinin sırtında farklı büyüklükte bir kambur vardı. Birkaç hanımefendi de Celia gibi Pierette gibi giyinmiş, siyah örgü ve ponponlarla süslenmiş beyaz kadife elbiseler giymişti. Kadınların çoğu dominos giymişti; kısa ipek bir pelerin, bir başlık ve gözleri kapatan bir maske.

Celia'nın annesi ısrarla kostüm giymiyordu ama bir domino taşı giymeyi kabul etmişti. Celia da diğerleri gibi siyah bir maske ve şapka takıyordu.

Celia bu yılın başlarında, sezonun en parlak döneminde böyle bir toplantıda bulunmaktan heyecan duyardı. Arkadaşlarının arasına karışır, onlarla saçma sapan şeyler hakkında fısıldaşır güler, yakışıklı bir beyefendi içlerinden birine eşlik etmek ya da onunla dans etmek istediğinde heyecanlanırdı.

Şimdi bir yabancı olarak izliyordu. Arkadaşlarının çoğu çoktan evlenmiş ya da en azından nişanlanmış ve babalarının mülklerine geri dönmüştü. Celia Felaket'ten bu yana tamamen dışlanmamıştı -ailesi toplumun kızlarını tamamen dışlama riskini göze alamayacağı kadar güçlüydü- ama ondan kaçınılıyor ve hakkında konuşuluyordu.

Celia bu gece sosyetenin kendisi hakkındaki düşüncelerinden pek rahatsız değildi, çünkü bütün düşünceleri Alec'e yönelikti. Kendini onu ararken buldu - Leydi Flora'yı onu da getirmesi için ikna etmiş miydi? Şu anda bile Harlequin kostümü içinde, Flora'nın kalabalığının kenarlarında mı dolaşıyordu?

Harlequin'lerin hiçbiri ona uygun görünmüyordu; bazı beyefendilerin fizikleri iyiydi ama boyları Alec'inki kadar değildi. Hayır, giyinip kuşanmak ve Leydi Flora'nın etrafında dolanmak Alec için uygun değildi. Evde kızıyla birlikte olmalı ya da muhtemelen atölyede tek başına çizim veya resim yapıyor olmalıydı.

Onu boynundan açık keten gömleğinin içinde hayal etti, güzel bir şeyler çizmek için şövaleye eğilirken gözleri odaklanmıştı. Dalgınca yanağını siliyor, üzerinde bir renk izi bırakıyordu. Celia'nın kalbi acı verici bir şekilde çarpı.

"İşte orada," dedi annesi kulağına.

Celia önce sıçradı, sonra da annesinin Alec'i kastetmiş olamayacağını bildiği için nefesini içine çekti. "Kim?" Sesi çatallaştı.

"Kardeşin, tabii ki. Edward. İşte."

Celia şaşkınlıkla düşesin işaret ettiği yere döndü, Alec'in görüntüsü dağılmıştı. "Edward nasıl burada olabilir? Alayıyla birlikte Fransa'da."

Annesi Leydi Flora'ya yakışır bir iç geçirdi. "Eh, artık o *burada*. Arada bir izinli sayılır. Sizinle konuşmak istiyor, nedenini Tanrı bilir."

Celia Edward'ı Felaket'ten beri görmemişti, Edward onu aptal olarak gördüğünü açıkça belirtmişti. Bir gün onun kendi tarafını görmesini sağlayabileceğini ve tekrar arkadaş olabileceklerini ummuştu.

Parmak uçlarında yükselip kalabalığın başlarının üzerinden hevesle baktı. "Nereye?"

"Şu yolun aşağısında. Pierrot gibi giyinmiş. Hadi, çabuk ol."

Düşes Celia'yı ağaçlarla çevrili bir yürüyüş yoluna doğru itti. Orada pek fener yoktu ve yolu derin gölgeler kaplıyordu. Ama Edward gelmişse ve Celia'yla Leydi Flora'nın baskısından uzakta konuşmak istiyorsa, karanlığa göğüs gerebilirdi.

Kadife eteklerini topladı ve aceleyle patikadan aşağı indi.

İlk gölge üzerine düştüğünde Celia durdu, sağduyusu heyecanını bastırdı. Annesi neden gözden düşmüş Celia ile sevgilisi Edward arasında bir buluşma ayarlasındı ki? Eğer Edward Celia'yla konuşmak isteseydi, eve gelir ya da onlara bahçede eşlik ederdi. Neden kostüm giyip karanlık bir sokakta sinsice dolaşsın ki? Onunla görüşmenin daha kolay yolları vardı.

Annesi bir şeylerin peşindeydi, değil mi? Bekleyen adam Edward değil, Lord James olacaktı ve Celia, Leydi Flora ve tüm arkadaşları tarafından karanlıkta onunla yalnız yakalanacaktı. Celia bir kez daha ya bir beyefendiyle evlenmeyi kabul etmek ya da kendini rezil etmek zorunda kalacaktı.

Başka bir erkeğin kucağında bulunması, onun ahlaksız bir fahişe olduğu fikrini pekiştirecekti. Bu kez tamamen dışlanmaktan onu sadece evlilik kurtarabilirdi.

Celia öfkeyle geri döndü. Düşesin planını bozacak ve annesiyle babasını onurlandırmak için yetiştirilmesini bir kenara bırakarak ona sert bir fırça atacaktı. Annesinin onur hakkında birkaç şey öğrenmesi gerekiyordu.

Siyah bir gölgenin içinden eldivenli bir el çıktı ve onu patikadan sürükledi. Celia çığlık atmak için nefesini tuttu ama başka bir el ağzını kapattı ve kulağına bir ses geldi.

"Kıvrınmayı kes, lanet kadın."

BÖLÜM 15

Celia, Alec onu ağaçların altında daha derine sürüklerken debelenmeyi bıraktı. Beline kuşaklı bir İskoç eteği giymişti, paltosu da bir İngiliz askerininki gibi kırmızıydı, çok şaşırtıcıydı. Başında siyah bir tam vardı, koyu renk bir kurdele boynuna doğru dalgalanıyordu.

Celia'nın ağzından çıkan ilk söz, "Tartanın yasak olduğunu sanıyordum," oldu. "Alaylarda değil," dedi Alec, kelimeleri kırparak. "Bunu ödünç aldım. Bir arkadaşımın. Bu bir kostüm, anlıyor musun?"

Celia o anda hiçbir şey söylemedi. "Annem beni yine rezil etmeye çalışmakla meşgul. Bay ... Finn ... bana eve kadar eşlik eder misiniz? Sizinle konuşmak istiyorum."

"Hayır."

Gözlerini kırptırdı. "Yalvarırım..."

Alec onun kolunu sıkıca kavradı ve onu daha dar bir yönlendirerek onları karanlığa gömdü.

"Ev senin için güvenli olmayacak. Seni bu oyundan çıkarıyorum. "

Celia içten içe yüksek topuklu saten terliklerine sövdü, bakması güzeldi ama yürümesi berbattı, özellikle de uzun bacaklı Alec'e ayak uydurmak için hızlı hareket etmesi gerektiğinde. "Başka nereye gidebilirim ki? Beni arkadaşlarımdan birine götürürseniz, beni anneme geri gönderirler. Bunu bir görev olarak kabul edeceklerdir."

Alec durdu ve onu yüzüne çevirdi. "Senden bana güvenmeni istemiştin, değil mi?" "Ve ben de buna karar verdim. Sağduyuma biraz aykırı ama Size güvenilebilir Bay ... Ah canım, gerçek adınızı bile bilmiyorum."

"Beni pohpohluyorsun ama *sana* güvenip güvenemeyeceğime karar vermemin zamanı geldi. Eve koşup babana bir İskoçyalı'nın Mayfair'e çullandığını söyleyerek bana iyilik yaptın, ama sessiz kalmaya devam edecek misin? Sana yardım etmek istiyorum ama ailem ya da kendi hayatım pahasına bunu yapamam. Bakmam gereken bir kızım var."

"Sana asla ihanet etmem." Celia maskesinin arkasından ona baktı, siyah ipek yanaklarını serinletiyordu. "Zalim adamlarla tanıştım ve sen onlardan biri değilsin."

"Bunu kardeşlerime söyle." Alec onun yanağını kavradı, deri eldiveni sıcacıktı. "Eğer ben sana güvenirsem, sen de bana güvenirsen, buradan gideriz ve bu işin dışında kalırız. Güvende olursun, istediğini yapar ve mutlu olursun."

Celia onun dokunuşuna doğru eğildi. "Beni götüreceğin bu cennet nerede? Kulağa imkânsız geliyor."

"Cenneti bilmem ama sana göz kulak olunacak." Alec onun dudaklarına bir öpücük kondurdu ve başparmağını maskenin üzerinde gezdirdi. "Şimdi annen seni Maliye Bakanı ve Canterbury Başpiskoposu ile aynı anda evlendirmeye çalışmadan önce gidelim."

"Beni Lord James Spencer ile evlendirmek istediğini biliyor musun?" Alec elini tutup onu çekiştirirken Celia sordu. "Sanırım Pierrot kostümü içinde beni bekliyordu."

"Evet, öyleydi, muhtemelen hâlâ öyle. Aynı kostümle başka bir sokakta pusuya yatacaktım ve Leydi Flora seni bana yönlendirecekti. Annen seni doğru adamın sürüklediğini düşünecekti, oysa seni kaçıran *bendim*."

"Leydi Flora bile değildi." Celia adımlarını hızlandırdı, ayakkabıları kaydıkça irkildi. "Ve sen Pierrot gibi giyinmemişsin." Alec bir kahkaha attı.

"Beni bol beyaz pantolonum ve tuniğimle dolaşırken görebiliyor musun? Flora'nın buna güldüğünü biliyorum, kendince. Asker arkadaşlarımdan biri her ihtimale karşı bana yedek üniformasını ödünç verdi. İhtiyacım vardı ve onun yerine bunu giymeye karar verdim. Dikkatli ol."

Patika daraldı ve çamur Celia'nın ayakkabılarını emdi. Yol bir kapıyla son buluyordu, kapının ardında ay ışığının aydınlattığı bir tarla vardı. Orada bir araba bekliyordu, atların nefesleri gece havasında buğulanıyordu. Arabanın işareti yoktu, kapısında arma da yoktu.

Alec kapıyı kolaylıkla açtı. Celia kapının kilitli olmamasına şaşırمامıştı; artık Alec'le ilgili çok az şey onu şaşırtıyordu. Arabanın arka basamağına uzanmış bir adam zıplayarak aşağı indi, ay ışığının aydınlattığı sisin içinde kambur bir dev gibi belirdi.

Celia irkilerek bir adım geri attı ve Alec onu güçlü pençesiyle yakaladı. Adam bir hayduttan başka bir şeye benzemiyordu, paltosu ve şapkası içinde boğuk bir yüzü vardı, tek gözü bir yamayla kapalıydı. Gri saçları şapkanın altından dağılıyordu ve tek gözüyle ikisine de dik dik bakıyordu.

"Tamam o zaman, Padruig?" Alec bu hayalete sordu.

"Evet." Tek kelime hırıltılı ve hırıltılıydı. Padruig arabanın kapısını kırarak açtı ve elini Celia'ya uzattı.

"Korkma." Alec kolunu Celia'nın beline doladı ve onu yarı kaldırıp yarı iterek arabaya bindirdi. "Çiftin en kibar olanı o. Senin acımasız ortağın nerede?"

Padruig, Celia'nın elini tutmamasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece geri çekildi. "Bekliyorum." diye homurdandı. "Sonsuza dek beklemeyeceğim."

Celia yumuşak bir koltuğun üzerine düştü, kendini toparlarken minderler kayıyordu.

Alec kendini içeri attı ve onun karşısındaki koltuğa oturdu.

Alec kapıyı kapatırken Padruig'e, "Hayır, paramı alıp gecenin karanlığında kaçar," dedi. "Bu yüzden ona sadece yarısını peşin ödüyorum. Parayı alıp kaçarsa tasarruf olsun diye." Çatıya vurarak arabacıya işaret verdi.

Arabacı atlara gıdıkladı ve araç ileri doğru sarsıldı. Padruig araba onu geçene kadar bekledi, sonra arkasına tırmanırken araba durdu.

"Kim o?" Celia şaşkınlık içinde sordu.

Alec omuz silkti. "Yararlı bir adam. O ve Gair ayaklanmanın yoğunluğundan uzak durdular ve bu yüzden aranan adamlar değiller. En azından Jakobit oldukları için değil, başka pek çok suçtan arandıklarına şüphe yok. Onlar kardeşim Mal'in arkadaşları. İngiltere ve İskoçya'daki çoğu insanın Mal'in arkadaşı olduğunu göreceksiniz. O korkutucu bir delikanlı, Runt."

"Runt? Çok mu küçük?" Gergin kahkahalar içinde kabarma tehlikesi yarattı. Celia uzun boylu, geniş omuzlu Alec'le akraba olan birinin ufak tefek olabileceğini düşünemiyordu.

"Bugünlerde değil. Küçük bir çocukken ve yaramazlık yaparken ona böyle derdik. Hâlâ yaramazlık yapıyor ama artık o kadar küçük değil." Kardeşlerinden bahsederken Alec'in sesine giren sıcaklık hissediliyordu.

Bir zamanlar Celia da kardeşine bu kadar yakındı. Annesinin onu bekleyen Edward'mış gibi davranmayı seçmesine şaşmamalıydı; Celia'nın sevgisini ve onunla barışma ihtiyacını onu manipüle etmek için kullanmıştı. Celia'nın sersemlemiş hissizliği geçtiğinde çok öfkelenenecekti.

"Nereye gittiğimizi sormama izin var mı?" diye sordu Alec. "Şu Gair'le buluşmaya mı?"

"Tam zamanında. Önce bir iki işim var."

"Her halükârda beni kurtardığınız ve ikinci bir Felaketi önlediğiniz için teşekkür ederim." Celia pencereden dışarı, alçalan sise baktı ama fark edebildiği tek şey hâlâ nehrin güneyinde olduklarıydı. "Bu çılgın planı doğru mu anlıyorum? Leydi Flora'nın amacı

beni kaçırdın mı? Ki kaçırdın, ama Pierrot kostümünü giymeden. Neden?"

"Bana yardım ediyor," dedi Alec. "Ama planlarının neyi başaracağını düşünüyor, bilmiyorum."

Otobüs bir tümsekte sertçe sallandı ve Alec bu ivmeyi kullanarak yerinden kalkıp kızın yanına düştü. Kızın eteklerini kalçasının altından çekti ve maskesini çözmek için elini başının arkasına kaydırды.

Alec ipeği düşerken yakaladı ve ucuyla yanağını okşadı. "Seni çıkarmamı ve seninle birlikte olmamı bekliyor."

Celia'nın kalbi hızlı ve sert atıyor, teni onun dokunuşuyla karıncalanıyordu. "Peki ya sen?"

Güven bana. Adamın sözleri ve bunları söylerken gözlerinde beliren yoğunluk aklına geldi.

"Olabilirim." Sesi sessizdi. "Bir süre sonra."

Celia yutkundu. "Peki beni baştan çıkarmanın Leydi Flora'ya nasıl bir faydası olacak?"

Alec'in kızıl-kahverengi kaşları aşağıya çekildi, gözleri fener ışığının parıltısında koyu altın rengini aldı. "Bunu bilmiyorum. Ama sen ve ben artık oyunun dışındayız. Piyon ve ... ben hangi taşım? ... satranç tahtasının dışında."

"Şövalye," dedi Celia tereddüt etmeden. "Bir kraliçeyi tehdit edebilen savaşçı."

"Vezir tahtadaki en güçlü taştır." Alec omuz silkti. "Bu benzetmeyi sürdürecek sabrım yok, o yüzden bu işin dışında olduğunuzu söylemekle yetineceğim."

Karanlık sokaklardan geçerken sessizliğe gömüldü. Lambeth Sarayı'nın yakınlarında arabacı durdu ve Alec Celia'nın inmesine yardım etti. Uzun bir pelerini Celia'nın etrafına sardı, yünlü kıvrımları hoş bir sıcaklık veriyordu.

Boyası dökülmüş ve sürekli balık kokan bir balıkçı teknesi onları bekliyordu; Leydi Flora'nın Celia ve annesini bahçelere götürmek için gönderdiği süslü mavnadan çok farklıydı.

Celia'yı tekneye bindirmek için bekleyen adamın kulakları tıkalıydı, sadece atkısı ve şapkası arasından koyu renk gözleri görünüyordu. Alec, Celia kayığa adımını atarken ona destek oldu, sonra arkasından atladı ve kolay bir zarafetle yere indi.

Onlarla birlikte arabadan inen Padruig, elini kemerinde asılı duran uzun bıçağın kabzasına dayadı. "Takibi savuşturacağım, değil mi?"

"Takip falan olmayacak," dedi Alec. "Bir süre için değil. Bizimle gelin, bir tanığa ihtiyacım olacak."

Padruig omuz silkti ve uzun zamandır deniz taşıtlarına binmeye alışkın bir adamın zahmetsizliğiyle tekneye adım attı. "Gair'e ulaştığından emin olacağım. Ücretin geri kalanını istiyor."

"Endişelenmesine gerek yok." Alec, Celia'yı nehrin soğuk rüzgârını kesen küçük güverte evine götürdü. "Ama bizi oraya götürürken kimseyi öldürme. Temizlemek için başka bir pislige ihtiyacım yok."

Padruig onları takip ederek içeri girdi ve kapıyı kapatarak teknenin iki denizcisini dışarıda bıraktı. "Şu Lowlander gibi mi?"

"Onun için kimin yaptığını biliyor musun?" Alec kulübenin ortasındaki küçük sobanın önündeki banka oturmuş, ellerini ateşin sıcaklığına tutarak sordu. Kulübe hurda ağlar, oltalar, kasalar, şişeler, testiler, çuvallar, teller ve Celia'nın gölgelerden seçemediği çeşitli şeylerle doluydu.

Padruig kollarını kavuşturdu ve kapıya yaslanarak giriş-çıkışı engelledi. "Düşmanları vardı. Onlardan herhangi biri olabilirdi."

"Ama hangileri olduğunu biliyorsun," dedi Alec.

"Evet, çok şey bildiğini düşünen birkaç adam. Hikaye anlatmayacaklar." Celia'ya bir bakış fırlattı, tek gözü parlıyordu. Belki de *onun hikâye anlatmayacağından* emin olması gerektiğini düşünüyordu.

Celia, Alec'in kendisini yanına çekmesine izin verirken ürperdi, gerçi bankın temizliğinden emin değildi. "Merak etme genç kız," diye gürledi Alec. "Artık seninle ben ilgileneneğim."

Padruig homurdandı, sonra kapıyı açıp arkasından çarparak dışarı çıkarken içeri bir hava akımı girdi.

Celia, Alec'in sıcaklığına doğru eğildi ve Alec de kolunu Celia'ya doladı. "Beni kaçırdığınız için telaşlanmaya çalışıyorum," dedi. "Kendimi buna zorlayamıyorum. Ama belki de şoktayım."

Alec ona bir sırıtış gönderdi. "Çünkü ben kaçırma konusunda pek iyi değilim. Runt bu işin ustası. Kaçırdığı genç kız bunu asla fark etmedi ve şimdi Paris'teki evinde, bebeklerinin doğmasını beklerken hepimize ne yapmamız gerektiğini söylemekle meşgul. Mal da Will gibi entrika peşinde." Yüzünde acı ifadesi belirdi. "Ben bir ressamım, kızımın geçimini sağlamaya ve hiçbir işe yaramayan ailemin geri kalanını beladan uzak tutmaya çalışıyorum."

Celia ona sokuldu. "Bu beni kaçırdığın anlamına mı geliyor, yoksa kaçırmadığın anlamına mı?"

"Yani sana seçim şansı veriyorum." Alec onun ipek eldivenli elini kaldırdı ve öptü. "Seni dostlarıma götürebilirim, güvendiklerime, seni güvende tutacak olanlara. Beni bir daha asla görmek zorunda kalmazdın. Ya da..."

"Ya da seninle evlenebilirim," dedi Celia.

BÖLÜM 16

Bir lec, eli elinin içinde, gözleri ona sabitlenmiş halde dondu kaldı. Nefesiyle birlikte göğsü yükseldi, düşmanlarının sembolü olan kırmızı ceketi hareket etti.

"Ya da benimle evlenebilirsin, ben de tam bunu söyleyecektim." Kelimeler hırıltılıydı. "Bir erkeğe konuşması için bir şans verin."

Celia küçük sobanın ısıttığı nemli havayı içine çekti. "Yaşamamıza yardımcı olabilecek küçük bir mirasım var - çok büyük bir şey değil, ama bizi besler ve sen de ders vermeye devam edebilirsin. Param bir vakıfta, tamamen bana ait, annem ya da babam tarafından dokunulamaz ..."

Alec parmağını dudaklarına götürerek onun gevezeliğini susturdu. "Bunu senin mirasın için yapmıyorum. Seni annenin entrikalarından sonsuza dek uzak tutmak istiyorum. Baban bunun için beni öldürtse bile, sen benim dulum olacaksın ve babam ve kardeşlerim tarafından bakılacaksın."

Celia onun parmağını öptü. "Böyle şeyler söyleme. Hayatım boyunca annemin ve Leydi Flora da dahil olmak üzere arkadaşlarının evliliği bir silah ya da en azından istediklerini elde etmek için bir araç olarak kullandıklarını gördüm. Ben de diyorum ki, durumu tersine çevireyim ve evliliği kendi silahım olarak kullanayım."

Alec'in gözlerinde öfke alevlendi. Ama elbette -Celia az önce düşmanlarını engellemek için onu kullanacağını ve onunla evleneceğini ilan etmişti. Hangi beyefendi bir kadının bunu söylediğini duymak isterdi ki?

Öfke bir tokat gibi aniden yok oldu ve Alec kahkahayı patlattı. Başı geriye düştü ve gür kahkahası odayı doldurdu.

"Ne kadın ama!" Gözleri altın ateşiyle parlıyordu. "Seni aileme gururla göstereceğim, göstereceğim. Evet, seninle evleneceğim, genç kız. Hepsinin canı cehenneme."

"Güzel." Celia elini uzattı. "Pazarlığı mühürleyelim mi?"

Alec uzatılan eli kenara itti. "Bunu mühürlemek için bundan daha iyi bir yolum var."

Onu kucaklayıp kendine çekti ve nefesini kesecek bir güçle öptü. Celia onun içine gömüldü, ellerini saçlarının sıcaklığının altına kaydırды. Başörtüsü kayarak döküntülerin arasına düştü ama Alec bunu fark etmemiş gibiydi.

Celia'yı kendine doğru çekti, kolları sırtında sıkıca duruyordu, vücudu karanlıkta bir siper, hayatının girdaplı girdabında sağlam bir kaya gibiydi. Tekne Thames Nehri'nin gücüyle akıntıya karşı koyarken Celia onu öptü.

Alec başını kaldırdığında gözleri sobanın kırmızı ışığında kararmıştı, gözlerindeki bakış bir zaferin ama aynı zamanda acının ifadesiydi.

Celia acıyı merak ediyordu ama konuşmaları, anlamaları zamanları olacaktı. Yanağına dokunarak gördüklerini onayladı, sonra onu tekrar öptü, dudaklarının sıcaklığını aradı. Artık bu işte birlikte olduklarını anlatmaya çalıştı.

Alec'in karşılık öpücüğü bunu onayladı ve Celia'nın yolculuğunun daha yeni başladığını fark etmesini sağladı.

Başka bir araba onları Thames Nehri'nin kuzey tarafında, Tapınak Merdivenleri'nin tepesinde bekliyordu. Alec denizciye bir kese fırlattı, onlar inerken kese şingırdadı, sonra Padruig'i bir kenara çekip alçak sesle onunla konuştu.

İşlerini bitirdiklerinde Padruig pek memnun görünmüyordu ama Alec'e başıyla selam verdi ve karanlığa doğru tırısra uzaklaştı.

Alec Celia'yı arabaya bindirdi. Yanına binmeden önce arabacıya onları High Holborn'a götürmesini söylediğini duydu ve kalabalık Londra sokaklarında gıcırdayarak ilerlediler, ikisi de konuşmuyordu, Alec pencereden dışarı bakıyordu.

High Holborn'daki ev diğerlerinin arasına sıkışmış, uzun ve dar bir yoldan yukarı doğru yükseliyordu. Alec durmadan önce arabadan indi ve isteksiz bir uşak kapıyı bir aralık açana kadar ön kapıdaki pirinç tokmağı çaldı.

Alec onlara bakan sulu göze, "Bizi bekliyorlar," dedi.

Uşak kaşlarını çattı ve kapıyı sonuna kadar açtı, onları içeri almak için geri adım atarken peruğunu yerine itti. Alec, Celia'yı aşağı indirdi; beyaz eteklerinin altından saatli çorapları ve saten ayakkabıları görünüyordu.

Alec onu içeri götürdü, uşak kapıyı kapatırken rüzgârı da kesiyordu. Evin içi sessizdi, balmumu ve kitap kokuyordu.

Gerçekten de her yerde kitaplar vardı - antrede, salonda, merdivenin alt basamağında küçük yığınlar halinde bırakılmış.

"Burada kim yaşıyor?" Celia fısıldadı.

"Bir piskopos," dedi Alec. "Bir arkadaşımın babası, arkadaşım beni Cambridge'den eve getirdiğinde bana karşı nazikti."

Bazı piskoposlar Lordlar Kamarası'nda oturuyordu, bu da Celia'nın babasını tanıyor olabilecekleri anlamına geliyordu. Bu piskoposun dükü destekleyip desteklemediğini ya da ona karşı çıkıp çıkmadığını ve düke serseri kızının bir İskoç'la kaçmaya çalıştığını haber verip vermeyeceğini merak etti.

Celia beyaz kadife eteklerini silkeledi. Bir yol seçmişti ve bu yolda elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Ailede kararlı olan tek kişi annesi değildi.

Uşak geri döndü ve kendisini takip ederek merdivenlerden yukarı çıkmalarını ve sokağa bakan geniş bir oturma odasına girmelerini söyledi.

Onları soktuğu oda görkemli ama rahattı. Odaya kemerli bir mermer şömine hâkimdi, bu şömine de kitaplarla doluydu. Şöminenin üzerindeki küçük ayna Celia'yı yansıtıyordu, siyah-beyaz kostümü koyu renk pelerinin altından görünüyordu. Yanındaki Alec, kırmızı ceket ve ekosesiyle güçlü ve uzun boyluydu. İskoç eteğini rahatlıkla giyiyor, yırtık pırtık takım elbiselerinden çok daha rahat görünüyordu. Ekose, güçlü bacaklarının etrafında dönüyor, esnek çizimlerinin üst kısımlarını okşuyordu.

Celia içeri giren adamı tanıyamadı. Babası gibi ufak tefek bir adamdı ve kadife pantolonunun üzerine gümüş işlemeli mavi frak giymişti. Kilise moru yeleşti geniş göbeğinin üzerinde kendini geriye. Celia'nın ağabeyinin deyimiyle, boğazında sert beyaz bir bant olan köpek tasma takıyordu. Çok kıvrımlı bir peruk, şişkin yüzünün üzerinde başını taçlandırıyor ama Alec'e elini uzatırken koyu renk gözleri nazikti. "Memnun oldum lordum. Ah, bu genç bayan mı? Ne kadar da büyüleyici

seninle tanışmak, canım."

Celia onun selamına kibarca reverans yaptı ve piskopos ikisine de baktı, ikisinden de memnunmuş gibi ellerini kavuşturdu.

Sonra ceplerini yokladı. "Ah, evet, ruhsatım var." Dörde katlanmış kalın bir kâğıt parçası çıkardı. "Ve kayıt defterini imzalamanız gerekecek, ama sanırım bir süreliğine onu kaybetmeyi başarabilirim. Ben her yerde rastlanan dalgın bir din adamıyım leydim, bir şeyleri bir yere koymaya ve nerede olduğunu hatırlamamaya meyilliyim." Gözleri parladı.

Kâğıdı cebine geri koydu ve şömineye bakan halının üzerinde durmalarını işaret etti. Sonra birkaç dakika boyunca odada dolaştı sonunda masanın üzerindeki bir yığının ortasından bir kitap alıp onlara döndü.

"Peki lordum, yüzüğünüz var mı?"

"Biliyorum." Alec parmağından kalın altın bir bant çıkardı ve piskoposa uzattı.

Celia, piskoposun sürekli olarak *lordum* demesine hayret etti. Belki de bir İskoçyalı'ya nasıl hitap edeceğini tam olarak bilmiyordu, ki bu İskoçyalı bir derebeyinin oğlu olmalıydı. Gerçi bir lordun ille de aristokrat olması gerekmediğini, sadece toprak sahibi olduğunu öğrenmişti. Ama belki de piskopos sadece kibar olmaya çalışıyordu.

"Mükemmel," diye devam etti adam. "Peki ya bir tanık? Korkarım şu anda uşağım dışında evde sadece ben varım. *Thomas*'ı ziyaret ediyor, üçüncü çocuğunu bekliyor." Gururla gülümsüyordu.

Alec ona sıırıttı. "Bir çocuk daha, ha? Yaşlı *Thomas* için iyi. Ona tebriklerimi ilet. Bir tanığım var, sanırım şu anda merdivenlerden yukarı çıkıyor."

Celia uşağın birini azarladığını ve hırıltılı bir cevap duydu, sonra kapı *Padruig*'i içeri almak için kırılarak açıldı.

"Çekil oradan, sen!" Uşak *Padruig*'i yakalamaya çalıştı ama *Padruig* onu kolayca savuşturdu.

"yok, delikanlı," dedi Alec ona. "Ona gelmesini ben söyledim."

İyi uşakların olması gerektiği gibi yakışıklı ve mağrur olan uşak, *Padruig*'e küçümseyici bir bakış attıktan sonra Alec'e böyle bir hizmetkâra sahip olduğu için bir bakış attı.

Padruig kendini Alec'in arkasına yerleştirdi, aynaya yansıyan cüssesi odanın lüksüyle uyumsuzdu. Celia, uşağın ikinci tanık olarak kaldığını, ama *Padruig*'den epey uzakta durduğunu tahmin etti.

"Aceleniz olduğuna şüphe olmadığı için töreni kısa tutacağım." Piskopos Alec'e bilmiş bir gülümseme verdi. "Şimdi lordum, bu kadını eşiniz olarak kabul ediyor musunuz? ... Onu sevecek, teselli edecek, onurlandıracak ve koruyacak mısınız... Diğerlerini bir kenara bırakarak... İkiniz de yaşadığınız sürece?" Piskopos sözlerini bitirdi ve beklentiyle Alec'e baktı.

Alec'in bakışları Celia'nın üzerindeydi. "Yapacağım." Sözler odayı doldurdu ve Celia ani bir sıcaklıkla kızardı.

"Ya siz leydim? Bu adama sahip olmak ister misiniz?"

Celia hemen, "Yapacağım," diye araya girdi. Piskoposun kelimeleri tekrar söylemesine gerek yoktu. O kararını vermişti.

Piskopos kaşlarını kaldırdı ama memnun görünüyordu. "Pekâlâ. Bir sonraki bölüme geçiyoruz. Benden sonra tekrar edin *lordum*, ben bitirdikten sonra lütfen. Tam adınız *nedir* lordum?"

Alec'in bakışları aynada Celia'nın yüzüne kaydı.

"Alec William Mackenzie," dedi çınlayan bir sesle.

BÖLÜM 17

M*ackenzie.*

Celia ona bön bön baktı. Bu ismi biliyordu ve klanın yarısı Bonnie Prince Charlie için savaşmak üzere ayaklandığı için değil.

Annesi İngiltere, İskoçya ve İrlanda'daki tüm soyluların unvanlarını ve soy ağaçlarını biliyordu. Böyle bir kişinin ne zaman işine yarayacağı hiç belli olmazdı.

Uzun zaman önce Kilmorgan Dükü unvanını almış bir Mackenzie vardı. Şimdiki dük, otuz yıl önce Birlik Yasası'nın İskoçların kendi parlamentosunu feshetmesinin ardından İngiltere'deki Parlamento'ya katılmak üzere seçilen bir avuç İskoç'tan biriydi.

O dük öldürülmüştü ve tüm oğulları da onunla birlikte Culloden'de. *Hak* etmişlerdi, demişti annesi burnunu çekerek. *Hepsi aptaldı.*

Piskopos Alec'e *lordum* dedi. İskoç unvanları konusunda kafası karışık olduğu için değil, Alec bir dükün oğlu olduğu için Lord Alec Mackenzie olacaktı.

Alec ona baktı, kahverengi gözleri parlıyordu. Sanki onun çılgılık atmasını, odadan kaçmasını ya da belki de baygınlık geçirerek yere yığılmasını bekliyormuş gibi bekledi.

Celia zorlukla yutkundu. Piskopos, gözleri kitabında, sakın bir şekilde devam etti: "Ben, Alec William Mackenzie, seni alıyorum..."

Alec'in sesi odayı doldurdu. " ... Seni alıyorum Celia, bugünden itibaren, iyi günde kötü günde... Tanrı'nın kutsal emri uyarınca sana sahip olmak ve seni tutmak için. Ve bu yüzden sana söz veriyorum."

Troth, *doğruluk* için kullanılan eski bir kelime. Sadakat ve onuru temsil ediyor, onları basit gücüyle birbirine bağlıyordu.

"Şimdi, leydim-erm." Piskopos, kadının adını öğrenmek için ruhsata bakmaya hazırmış gibi cebini yokladı. Doğru adı orada mıydı? Alec'e hiç söylememişti.

"Celia Margaret Elizabeth." Sesi cızırtılı ve çatırtılıydı, Alec'in sert tonlarının yakınında bile değildi.

"Ben, Celia Margaret Elizabeth," diye devam etti piskopos. "Seni alıyorum, Alec, sahip olmak ve tutmak için ..."

Piskopos devam etti ama Celia onu zar zor duydu. Alec'i ilk kez görüyordu, bir İskoç dükünün oğlu olan Alec'in her kibirli çizgisi, olduğu gibi davrandığı adamın kabuğundan çıkıyordu.

Ama hayır, fakir ama yetenekli sanatçı Bay Finn rolüne asla uymazdı. Bu rol için ne kadar yanlışa, Leydi Flora'nın bu gece giymesini beklediği Pierrot kostümü de o kadar yanlıştı. Alec *işte buydu*, eski soydan gelen bir İskoçyalı, Prestonpans'ta İngiliz hatlarına saldıran ve İngiliz askerlerini dehşet içinde kaçışmaya zorlayanlarla aynı türden bir adam.

Celia piskoposun konuşmayı kestiğini ve beklentiyle kendisine baktığını fark etti.

Alec'in dudakları seğirdi, sert kibri yumuşadı. Aynı zamanda, uyurken çocuğunu koruyucu bir şekilde tutarken bulduğu adamdı, çıplak ve savunmasız ayağı geceliğinden dışarı çıkmıştı.

Celia yutkundu. "Ben, Celia Margaret Elizabeth, seni alıyorum, Alec..." Kelimeler döküldükçe sesi daha da güçlendi. "Ve bu yüzden sana *bağlılığımı* sunuyorum."

"Ve şimdi de yüzük." Piskopos, Alec'in yüzüğünü için kitabının üzerine koydu ve hayatı boyunca onlarca kez okumuş olması gereken töreni sessizce sürdürdü.

Yüzük büyük ve altındı, ortasında kare kesimli bir elmas vardı. Celia daha önce Alec'in bunu taktığını hiç görmemişti. Alec bileziği kaldırıp elini tuttuğunda parmakları titredi, parmak uçları bileğinin iç kısmını okşadı.

"Bu yüzükle evleniyorum." Alec'in sesi yumuşadı, çıplak bir sesle. "Bedenimle sana tapıyorum ve tüm dünyevi varlığımla sana bağlıta bulunuyorum."

Yüzüğü kızın tek parmağı olan orta parmağına taktı. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına," diye bitirdi Alec. "Amin."

"Amin," diye mırıldandı Celia ve son kelimenin uşağın fısıltısı ve Padruig'in hırıltısıyla yankılandığını duydu.

Amin. Öyle olsun.

Celia evliydi.

Alec her zamanki gibi kilise ve aile ile evlenmenin, sonrasında büyük bir yemek yemenin ve ardından geliniyle baş başa geçireceği günlerin nasıl olacağını merak ediyordu. Bunu asla öğrenemeyeceğini , çünkü bu son evlenişiydi.

Kiraladığı araba dışarıda bekliyordu, arabacı ısınmak için atların yanına çömelmişti. Daha da ısınmak için konyak içiyordu, bu da Alec'i rahatlatmıyordu ama fazla uzağa gitmiyorlardı.

"Hepsi bitti mi?" diye sordu Padruig.

"Evet." Padruig başka bir şey söylemedi, sadece arabanın arkasına tırmandı.

Alec Padruig'e iki talimat vermişti, olayların nasıl geliştiğine bağlı olarak yalnızca biri uygulanacaktı. Alec onu gönderdiğinde Padruig'in doğru olanı seçeceğini biliyordu. Adam aptal değildi ve ayrıca para almayı da severdi.

Alec arabaya binmeden önce Celia'yı arabaya yerleştirdi ve onun karşısındaki koltuğa oturdu. Celia'nın kucağında piskoposun ona verdiği bir paket vardı; akşam yemeği için bırakılmış kek ve ekmek, ama o yiyebileceğinden fazlasını aldığını iddia ediyordu. Her zaman düşünceli bir ihtiyar olmuştu, görüldüğü kadar dalgın değildi. Evliliklerinin sırrını saklayacağından Alec'in hiç şüphesi yoktu.

Celia araba ilerlerken Alec'e sakince baktı, kahverengi-yeşil gözleri onu değerlendiriyordu. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi süzdü, ama artık Tanrı'nın ve Büyük Britanya yasalarının gözünde onun yasal kocasıydı.

"Baban Kilmorgan Dükü," dedi.

Sesi sabitti ama eli kolinin üzerinde dururken yüzükle oynuyordu.

"Benim hatam değil." Alec kayıtsız görünmeye çalışarak şöyle dedi. "Babam altı oğul doğurdu, Tanrı zavallı, sevgili anneme rahmet eylesin. Ben de onlardan biriyim, en küçüklerinden biriyim."

"Bana hayalet olduğunu söylemiştin." Bakışları onu sabitledi. "Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Kilmorgan Dükü Culloden'de öldürüldü. Babam buna üzülmüştü, çünkü iyi İskoç asilzadelere ihtiyacımız olduğunu söylüyordu ve baban Jakobit olsa bile saygı duyulan biriydi. Bütün oğulları da ölümler listesindeydi. Dük ve ailesi artık yok."

"Evet, pekâlâ." Alec çenesini ovuşturdu. "Savaş alanında ölü bir İskoç'u diğerinden ayırmak biraz zor. Bir isim doğruydu-Duncan, benim

En büyük kardeş. O öldü. Geriye kalanlarımız kaçtı. Bunun için Mal'a, Padruig'e ve Will'e teşekkür etmeliyiz..."

Kalbi ağırlaşarak sözlerini yarıda kesti. Altı oğlu vardı ve sadece üçü kalmıştı. Magnus yirmi yaşına gelmeden ölmüştü, kalbi zayıftı. Angus, Duncan'ın Lord Loudon'u kuzeydeki dağlık bölgede kovalamasına yardım ederken vurulmuştu. Ve sonra Duncan Culloden'de.

Kadifeden bir hışırtı duyuldu ve Celia elindeki paketi bırakarak onun yanına geldi. "Ailen hayatta." Yumuşak sesi onu etkiledi. "Seviniyor olmalısın."

"Öyleyim, kızım. Öyleyim. Ama ..."

Alec hayatını yeniden yaşayabilseydi, Prens Teàrlach İskoçya'ya yelken açmadan çok önce babasını ve kardeşlerini kendisi ve Malcolm'la birlikte Fransa'ya gitmeye ikna ederdi. Orada Jakobit gruplara ne olduğunu görmek için bekleyebilirler, olayların dışında kalabilirlerdi.

Şimdi hep birlikte olacaklardı; Duncan ve babası birbirlerine öfkeleniyor, Angus barışı korumaya çalışıyor, Alec ve Mal Paris sokaklarında dolaşıyor ve Will ...

Evet, ne olursa olsun Will'in başı bir şekilde belaya girecekti. Adam entrikaları severdi ve kendini sürekli entrikaların ortasına atardı.

Will'in neden ortaya çıkıp Prens Charles Stuart'mış gibi davrandığını Alec hâlâ anlamıyordu. Will bir şeyler planlıyor olmalıydı ya da bunu başkalarını kurtarmak, askerlerin dikkatini dağıtarak gizli İskoçların kaçmasını sağlamak için yapmış olabilirdi. İkisi de olabilir.

Lanet olsun sana, Will. Sen olmasaydın, tüm düşüncelerimi gelinime kur yapmaya verebilirdim.

"Lanet olası kardeşlerim beni delirtecek." Alec, Celia'nın ellerini tutarak kendini şimdiki zamana geri getirdi. Londra'daydı, rüzgâr soğuğa dönüyordu ve genç ve güzel bir kadınla yeni evlenmişti. "Sana bakabilirim, genç kız. Biriktirdiğim bir sürü param var, yani mirasına dokunmak konusunda endişelenmene gerek yok. Paris'te bir evim var, Leydi Flora'nın ya da babaninki kadar büyük değil ama yeterince iyi idare ediyor. Şu anda babam da dahil olmak üzere tüm ailem orada yaşıyor. Ama o seni sevecektir."

Mal'in karısı Mary, son bir yıl içinde yaşlı dükü yumuşatmış ve en sevdiği oğullarını kaybetmesi de kabadayılığının bir kısmını alıp götürmüştü. Kilmorgan Dükü Daniel William Mackenzie asla *nazik* bir adam olarak görülmezdi ama Celia'ya karşı iyi davranırdı -krizini atlattıktan sonra

Alec'in İskoçlarla savaşmak için ordu toplayan bir adamın kızıyla gizlice tekrar evlendiğini.

Ama her seferinde bir şey.

"Şimdi de Fransa'ya mı gidiyoruz?" Celia ayaklarının dibindeki delikli teneke fenerlerin yaydığı ışıktaki gözleri parlayarak sordu. "Peki ya kızın?"

"Jenny'nin de bizimle geleceğini düşünmüştüm," dedi Alec. "Gair onu yelkenleri idare etmesi için görevlendirebilir. Her zaman fazladan ellere ihtiyaç duyar."

Celia'nın kahkahası histeriyle karıştı. "Demek istediğim, hemen Leydi Flora'ya gidip onu getirelim mi?"

"Sally'nin onu bize tekneye getirmesini ayarladım bile. Padruig'i Fransa yolculuğunun devam edeceğini söylemek için aceleyle oraya gönderdim."

"Buna sevindim. Sally'nin Leydi Flora'ya boşboğazlık etmeyeceğine güvenebilir misin?"

"O iyi bir kız. Fransa'da görmeyi çok istediği bir erkek kardeşi var, ben de onu bizimle gelip Jenny'ye bakması için ikna ettim." Sally, Leydi Flora'yı hiç sevmiyordu. Leydi Flora cimri değildi, bu yüzden hizmetçileri onunla kalıyordu, ayrıca onun için çalışmanın belli bir itibarı vardı. Ama Rivers hariç, hizmetkârların çoğu onun etrafında nazikçe dolaşırdı.

"Güzel." Celia onu inceledi, dingin yüzü eski moda fırfırlı ve siyah ponponlu kostümüne uymuyordu. "Neden daha mutlu görünmüyorsun, Alec? Entrikacı vezirleri bozguna uğrattık ve Jenny ile birlikte satranç tahtasından kaçacağız. Babam nereye gittiğimizi yakında öğrenecek; Fransa'da bir sürü bağlantısı ve dostu var, o ülkeyle teknik olarak savaş halinde olmamıza aldırmayın. Savaşlar gelip geçer, ama iş galip gelir, kardeşimin söylediği bu. Ama eğer evlenirsem, annem artık bana emir veremez. Ve size Bay Finn demek zorunda değilim, ki bu beni çok memnun ediyor. Bu sizin için tamamen yanlış bir isimdi." Gözlerine endişe girerken kelimeleri döküldü. "Peki neden sevinmiyorsun?"

Alec yüzüğünü taşıyan elini kaldırdı ve parmaklarına bir öpücük kondurdu. "Çünkü seninle Fransa'ya gitmeyeceğim. Ve bu beni üzüyor."

"Ne?" Celia'nın gözleri irileşti ama geri çekilmedi. "Sen neden bahsediyorsun? Elbette ikimiz de Jenny'yle birlikte gitmeliyiz."

Alec başını salladı. Böyle bir seçimle yüzleşmek istememişti. Soğuk Paris sabahında Will'i bulacağını ilan edip küçük bir çanta hazırlayarak tekneye koştuğunda, bir şekilde kardeşinin izini kolayca bulabileceğini, onu kulağından tutup eve sürükleyebileceğini düşünmüştü.

Will'in ortadan kaybolmasının karmaşık olacağını, Leydi Flora'yla yaptığı planların daha da karmaşık hale geleceğini tahmin etmemişti. Celia'nın güzel, zeki, yetenekli ve başı dertte bir genç kız olmasını beklemiyordu. Alec'in eski romanlardaki gibi bir şövalye, leydisini savunmak için karşısına çıkan herkesi alt eden bir şampiyon olduğunu söylediğinde haklıydı.

Ama insanlar maskeli balolarda ne kadar çok kostüm giyerlerse giysinler, onur ve şerefi ne kadar yücelttiklerini iddia ederlerse etsinler, dünya o uzak günlerden bu yana değişmişti.

Alec, sadece birkaç ay önce, çoğunlukla gerçek kralı geri getirdiklerini ilan eden adamlardan oluşan tüm ihtişamın acımasız ve çirkin olduğunu, acı, keder, öfke ve ölümle dolu olduğunu görmüştü.

"İngiltere'den ayrılamam, genç kız. Henüz değil."

"Neden olmasın?" Celia onu çok dikkatli bir bakışla kıstırdı. "Lütfen söyle bana, Alec."

Yalan söylemeden demek istemişti. Geçen gün onun kaçamak cevaplarına öfkelenmiş, kendisine karşı açık davranmamasına gücenmişti.

"Sana yalan söyledim, çünkü gerçek tehlikelidir," dedi Alec. "Seni çok az tanıyorum. Ve sen de beni hiç tanıyorsun."

"Ama artık evliyiz." Celia elini geri çekti ve yüzüğe dokundu, bu hareket şaşkınlık ve dehşeti bir arada barındırıyordu. "İtiraf etmeliyim ki, karı kocanın birbirine güvendiği ve her şeyi birbirine anlattığı evliliklerin pek iyi örneklerini görmedim. Belki de böyle bir evlilik sadece hikâyelerde vardır, bilemiyorum. Ama ben böyle bir şeyi denemek isterim."

"O zaman Malcolm ve Mary'yi seveceksin," dedi Alec. "Onlarda tam bir güven ve bağlılık var. Birbirleri için her şeyi yaparlar. Bu seni hasta edecek."

"O zaman biz de Malcolm ve Mary gibi olacağız." Celia ona küçük bir gülümseme verdi. "Alec, lütfen. Yardım edebilirim, sana yardım etmek isterim. Benim için zaten çok şey yaptın, yapman gerekenden çok daha fazlasını."

"Elbette yapmak zorundaydım. Benim pisliğime bulaşmış olman benim hatam." Alec bir nefes aldı ve tüm planlarını bir kenara bırakıp tedbiri elden bıraktı. Will gibi entrikacı biri değildi -Alec sadece güzel kadınların resmini yapmak ve onları sevmek istiyordu. *Bu* güzel kadını. "Kanlı Crenshaw Dükü'nün kızını elime geçirme fırsatına balıklama atladım."

"Anlıyorum." Celia onu sakince izledi. "Başarılı olduğunu söyleyebilirim. Benimle evlendin." Bu gerçek onu pek de telaşlandırmışa benzemiyordu. "Yine de Drury Lane'deki oyunlardaki kötü adamlara hiç benzemiyorsunuz. "Ama yine de Drury Lane'deki

Ellerini ovuşturup yeterince sırtıyorsun. Beni tuzağa düşürmeyi başardığınız için de çok çok mutlu değilsiniz."

"Çünkü oyun değişti," diye Alec. "*Sen* değiştirdin. Bu yüzden senin bu işin dışında kalmanı istiyorum."

Strand'in köşesini döndüklerinde araba nehre doğru ilerliyordu. İvme Celia'yı Alec'e doğru itti ama araba düzleştiğinde Celia yükselmek yerine Alec'e yaslandı.

"Nedenini söyle bana," dedi usulca. "Baştan çıkarıcı bir eş olacağım ve her şeyi bilmek isteyeceğim."

Canı . Alec bir dua gönderdi ve zarları attı.

"Çünkü baban kardeşimin nerede olduğunu biliyor," dedi sert bir sesle. "Bilmesi en muhtemel kişi o. Will uzun zamandır kayıp ve ben onsuz ailemin yanına dönmeyeceğim."

BÖLÜM 18

Celia başını kaldırdı. Alec'in gözlerindeki ıstırap onu delip geçti ve ona uzanıp gözlerindeki ıstırabı silmek istemesine neden oldu.

Ama sözleri hayret vericiydi. "Babam mı? Kardeşinin nerede olduğunu nereden bilebilir ki? Yani kardeşin Culloden savaşından sonra mı kayboldu?"

"No-Will kaçtı, Fransa'ya kadar gitti. Sonra anlayamadığım bir nedenle İskoçya'ya döndü ve yakalandı."

Celia'nın Alec'in gözlerinin arkasında gördüğü kasvet birden anlam kazandı. Kardeşinin ölmüş olmasından korkuyordu, ona ne olduğunu bilmemenin korkunç boşluğunu yaşıyordu. Asla öğrenemeyeceğinden endişeleniyordu.

Ama Celia'nın babasının, onun iyi kalpli ama oldukça sert babasının, Alec'in kardeşinin nerede olduğunu bilmesi pek olası değildi.

"Babamın Jakobit mahkûmlarla hiçbir ilgisi yok," diye açıklamaya çalıştı. "Bazı duruşmalara katılmıştı, ama İskoçların yargılanmasındaki neşe onu üzdü ve gitmeyi bıraktı."

Alec başını salladı. "Baban bir alaydan sorumlu, Crenshaw Dükü'nün Tugayı. Alayın büyük kısmı Fransa'ya savaşmaya gönderilmeden önce İskoç esirlere Londra'ya kadar eşlik ettiler."

"Babam bir alayın masraflarını karşılıyor," diye düzeltti Celia onu. "O sadece sözde sorumlu. İşlerin yürütülmesini başkalarına bırakıyor. Babam özünde barışsever bir adamdır, savaşı sevmez."

Alec'in gözleri parladı. "Ben de öyle. Ama savaş olur. Dük emirleri vermeyebilir ve hassas bünyesini bozmamak için esir yargılamalarından kaçınabilir ama *biliyor*. Babanın kafasında bir dünya bilgi var."

"Bence yanılıyorsun," dedi Celia. "Ama kardeşin hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmenin kolay bir yolu var. Ona sorabilirim."

"Hayır, genç kız." Alec'in sesi keskindi. "Ona ne söyleyeceksin? *Ben ölü bir İskoçyalı ile evlendim, baba. Kardeşini bir yere mi sakladın? Kardeşi bir hain ve onun da ölmüş olması gerekiyor.*"

"Saçmalama. Şimdi *bana* güvenmek zorundasın. Bir şeyler düşüneceğim ..."

"Onunla hiç konuşmayacaksın. Benimle kaçtın ve şimdi ailemle yaşamak için kızımınla birlikte Fransa'ya gideceğim. Ve bunun bir sonu var."

Celia'nın öfkesi yükseldi. "Öyleyim, değil mi?" Biraz olsun huzur bulabilmek için annesine karşı uysal davranmayı öğrenmişti -tüm aile öyle yapardı- ama Celia diğerlerinin sandığı gibi ürkek bir tavşan değildi. "Evlilik yemininde sana itaat etmeyi kabul etmiş olabilirim ama emirlerin mantıksızsa bunu yapmam."

Alec kaşlarını çattı. "Piskoposun o kısmı okuduğunu hatırlamıyorum."

"Böyle bir maddenin orada olması gerekir. Ben bir evliliğe inanıyorum. Eşler, gücü ve zenginliği ailede tutmak için yapılan uyumsuz değil. Ben bir eşin yardımcı olması gerektiğine inanıyorum, bir varisi ve bir yedeği çocuk odasına koyup sonra da canı ne isterse onu yapacak bir eklenti değil. Leydi Flora bunun beni romantik yaptığını söyledi, ama çok iyi. Ben romantik biriyim..."

Alec'in sert bakışları karşısında sustu.

"Tanrı aşkına, İngiliz evliliği bu mudur? Çocuk doğurup sonra da gelinecek ve yok sayılacak bir eş mi? Bu kadar çok İngiliz erkeğinin ot gibi ve solgun olmasına şaşmamalı."

"Ve tüm İskoç erkekleri sağlam mı?" Celia karşılık verdi. "Ben de bir İskoç gelini olup claymore'umu elime alıp lordumun yanında savaşayım mı?"

"Artık o kadar yaygın değil." Alec zoraki bir sesle konuşarak sohbeti aydınlatmaya çalıştı ama başaramadı. "Gerçi Mackintosh klanı şefinin karısı Ayaklanma sırasında kendi Jakobit alayını kurmuştu. Kral George için savaşan kocası Prestonpans'ta yakalanıp kendisine esir olarak gönderildiğinde onu selamlamış ve '*Hizmetkârınız, Yüzbaşı*' demiş. O da eğilerek, '*Hizmetkârınız, Albay*' dedi."

Celia, babasının kendisine büyük bir keyifle anlattığı bu hikâyeyi duymuştu. "Gördün mü? Ama merak etmeyin. Sana karşı bir alayı yönetmeyeceğim. Buna söz verebilirim."

Alec ona karanlık bir bakış attı. "Söz verme. Söz tutmak zor bir şeydir."

Celia parmaklarını ağır yüzüğün etrafında kıvırdı. "Zaten bir tanesini yerine getirdim"

-Hatırladın mı? Sana güvenmemi istemiştin. Ve işte buradayım. Lütfen Alec, kalıp yardım etmeme izin ver. Senden uzak kalmaya, kaderini bilmemeye dayanamıyorum. Sen artık benim kocamsın."

Alec'in bakışları deliciydi. "Evet, sen de benim karımsın. İkimiz de yaşadığımız sürece sana bakacağıma söz verdim."

"Ve *sana* bağlılık yemini ettim. Onurumu, sadakatimi. Sana yardım edeceğim, Alec'im. Hoşuna gitse de gitmese de."

Strand'de arabaların arasından geçerken Alec kaşlarını çatmaya devam etti, karanlığa ve sise rağmen trafik yoğunluğundaydı.

Sonra yüzünde fırtına bulutlarını yırtan güneş gibi ani bir gülümseme belirdi. "Kahretsin, genç kız, bana çok iyi bir eş olacağını düşünüyorum. Ve akıllıca bir seçim yaptığımı."

Arabanın tavanına vurdu. Üstte küçük bir pencere açıldı ve arabacının yüzünün bir kısmı görüldü. "Şef?"

"Beni sana verdiğim diğer adrese götür."

Gözleri kısıldı. ", şef." Pencere kapandı.

Araba hemen durdu, geri gitti ve döndü. Sokakta bağırışlar ve küfürler duyuldu ve Celia tekerleklerin kaldırım taşlarını kazıma sesini işitti. Kıvılcımlar uçuşarak karanlığı aydınlattı. Araba düzelir düzelmez geldikleri yoldan geri dönerek Charing Cross'a doğru ilerlemeye başladılar.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Celia gecenin içinde akıp giden yüksek evleri ve siyah gölgeleri izledi.

"Fransa'ya değil," dedi Alec ve sonra sustu, görünüşe göre daha fazla bilgi vermek istemiyordu.

Celia tekrar adama eğildi, belirsizlik soğukluğunu içinde yıkıyordu. Bu gece geri dönülmez bir adım atmış, kendini yabancı bir ülkeden gelen bir yabancıya, ülkesindeki bir kanun kaçağına adamıştı.

Aynı zamanda sıcak, sert vücutlu bir adamdı ve kolunu Celia'ya dolayarak onu kendine yakın tuttu, dudakları başının tepesini okşadı. Celia onun içine gömüldü ve o an için kendini güvende hissetmesine izin verdi.

Will Mackenzie dünyanın dört bir yanından insanlar tanıyordu; Çin'den Amerika'ya, Afrika'dan Doğu Hint Adaları'na kadar pek çok yerden arkadaşı vardı. Alec'in anlamadığı bir dünyada yaşıyordu ama Will, hangi ülkenin kiminle savaşta olduğuna bakmaksızın hayatın her katmanından kadın ve erkeklerle bağlantılar kurmuş ve onlarla yıllarca arkadaş kalmıştı.

Alec'in kendisi de pek çok insan tanıyordu ama Will'in bilgi ticareti yapanlarla sınırlı kaldığı yerde, Alec'in çevresi sanat dünyasındaydı. Leydi Flora'nın salonlarını süsleyenler gibi patronlar değil, sanatçıların kendileri, modelleri, asistanları - patronlar salonlarını muhteşem tablolarla doldurabilsinler diye didinip duranlar.

Alec'in Celia'yı götürdüğü evin sahibi olan kadın, iki kardeşin de tanıdığı olmuştu. Will, Josette Oswald'la kıtaya akın eden İngiliz orduları hakkında bilgi ararken tanışmıştı. Alec onunla on yıl önce, Amsterdam'da bir ressamın modeliyken, bir sonraki Rembrandt ya da Van Dyke olmaya hevesli ressamlar için otururken tanışmıştı. Alec onu bir ya da iki kez işe almış ve Josette'le arkadaş olmuşlardı.

Sadece arkadaşılar, asla sevgili değillerdi. Josette'in Will'in sevgilisi olup olmadığını Alec bilmiyordu. Will eğlence olsun diye genelevlere gittiğini ya da metres tuttuğunu yüksek sesle söylüyordu ama onun için önemli olan her ilişkiyi gizli tutuyordu.

Alec'in Josette'in milliyeti hakkında hiçbir fikri yoktu. Adı Fransızca, soyadı İngilizceydi ama kendisine *Bayan* Oswald diyordu, yani kızlık soyadı tamamen başka bir kökene ait olabilirdi. Ya da Josette'in hiç kocası olmamış ve özellikle çocuğu olduktan sonra kendisine saygınlık kazandırmak için adına "Bayan" ekini eklemiş olabilirdi. Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşuyordu ama İngilizcesinde kesin bir Londra havası vardı. Ayrıca Hollandaca, Rusça ve Almanca'nın çeşitli lehçelerini de konuşuyordu.

Alec, Josette'le tanıştığında on sekiz yaşında bir delikanlıydı ve resim öğrenmek için önce Amsterdam'a sonra da Fransa'ya kaçmıştı. Kendisi de gençti, çok güzeldi ama beş yaşında bir çocuğu vardı.

Josette artık otuzuna yaklaşmış ve tombullaşmaya başlamıştı ama yuvarlak yüzünde ve parlak siyah saçlarında hâlâ tüm o ressamların tuvalde ve tuval dışında yakalamaya çalıştığı o güzellik vardı. Josette hepsinden kaçmıştı.

Onlarla Strand'in güneyindeki bir sokaktaki evin sıkışık salonunda buluştu, nehrin gürültülü kokusu onlara sızıyordu. Yukarıdaki ve diğer odalardaki sesler Alec'e pansiyonun dolu olduğunu söylüyordu; Josette her zaman iyi iş yapardı.

Ön kapıyı kapatırken, "Görüyorum ki misafirperverliğimi riske atmaya karar vermişsin," dedi. Önce Celia'nın artık buruşmuş olan kostümüne, sonra da İskoç alayı üniforması içindeki Alec'e baktı. "Padruig kalmıyor, değil mi? Sadece aşçımı korkutuyor, o da bilerek, lanet olası adam."

"Hayır, Gair'e ödemesi için daha uzun süre beklemesi gerektiğini söylemeye gitti," dedi Alec. "Biz biraz Londra'da kalacağız."

"Anlıyorum. Onun evlendiği zavallı kadın *sen* olmalısın." Josette kurnaz kara gözleriyle Celia'yı süzdü. "Bahse girerim giysilerini değiştirmek isteyeceksin. Lord Alec onları gönderdi ve üst katta, yatak odanızdalar. Onları gözden geçirmek isteyeceksiniz -erkeklerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Asla doğru şeyleri toplamazlar. Kızım sana yardım edecek. Glenna!" Merdivenlerden yukarı seslendi. "Aşağı gel ve hanımefendiye yardım et. İkinci geliştin *önce*, lütfen."

"Evet, seni duydum."

Merdivenlerden, şimdi annesi kadar uzun olan, sıpa gibi kolları ve bacakları olan bir kız indi. Alec Hollanda'da resim yaptığında beş yaşında olan Glenna, şimdi on beş yaşında güleç yüzlü bir kızdı ve şimdiden annesi gibi güzeldi.

Glenna Celia'nın önünde saygıyla reverans yaptı. "Bu taraftan leydim. Annem sizin için güzel bir oda hazırladı. Şapkanızı alayım, ezilmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Gevezelik ederek Celia'yı merdivenlerden yukarı çıkardı, Celia geride kalmasın diye coşkulu adımlarını yavaşlattı. Celia bir kez Alec'e baktı, o da başıyla onu onayladı, sonra eteklerini toplayıp Glenna'nın peşinden merdivenleri tırmandı.

"Annem bütün gün senin gelip gelmeyeceğin konusunda endişelendi," dedi Glenna onlar giderken. "Lord Alec seni burada mı saklayacağına yoksa Paris'e mi götüreceğine karar veremedi. Annem Paris'in çok daha güzel olduğunu ama Fransa'nın her yerinde askerler olduğu için uzun bir yolculuk olduğunu söylüyor."

Celia'yla birlikte sahanlıktan çıkarken sesi azaldı ve bir kapının kapanmasıyla kesildi.

Alec nefesini bıraktı. "Teşekkür ederim Josette. Çok nazıksın."

Josette kollarını sade kahverengi korsajının üzerinde kavuşturdu, Celia'nın giydiklerine benzer bir fichu göğsünü gizliyordu. "İyiliğin bununla hiçbir ilgisi yok. Willie için çok endişeleniyorum. Onu hâlâ bulamadınız mı?"

"Hayır," dedi Alec asık suratla. "Bakacak yerlerim var ama hayır, ondan bir iz yok."

Taşradaki acımasız, soğuk evi düşündü ve oraya geri döneceğini, içinde kim varsa bulmak için hayatını riske atacağını biliyordu.

Josette kızardı ve gözleri nemli bir şekilde başka tarafa baktı, ama geri döndüğünde kendini toparlamıştı. "Aramaya yardımcı olması için mi o güzel şeyle evlendin? Crenshaw Dükü'nün kızı, ha? Bu evlilik geçerli mi?"

Yüzünde onaylamayan bir ifade vardı. Kızının karnını doyurmak için kraldan sır çalıp Will'e vermek de dahil her şeyi yapabilecek olan Josette, şimdi Celia'yı kullandığından ve işi bittiğinde onu bir kenara atacağından emin olan Alec'e kaşlarını çatmıştı.

Alec, "Onunla, onu kullanmaktan mutlu olan kanlı insanlardan uzaklaştırmak için evlendim," diye homurdandı. "Onu ailemin yanına göndermeye çalıştım ama o gitmedi."

Josette başını salladı. "Çok akıllıca. Ailenizin kudretiyle tanıştım ve bu güçlü bir kadının bile gecenin karanlığında kaçmasına yeter. Sana alışması için ona zaman ver."

"Dünyadaki tüm zamanın bunu yapacağını sanmıyorum. Mackenzie'ler zorba piçler. Ondan tek kelime duymadın mı?"

"Hayır." Josette gülümsemesini kaybetti, gözlerinde korku vardı. "Bir kuş bile değil."

Alec'in, Will'in Josette için ya da Josette'in onun için ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Will sevgililerinden kolaylıkla ayrılıyor, onlar da ya aralarını iyi tutuyor ya da yumruklarını sallayarak onu kovalıyorlardı.

Ama belki de Josette farklıydı. Will'in genellikle birlikte olduğu türden bir kadın olmadığı kesindi.

Alec sesini yumuşattı. "Onu bulacağız."

Josette'in yanaklarına düşen yaşlar salondaki masanın üzerinde duran tek bir mumun ışığında parlıyordu. "Muhtemelen onu çoktan öldürmüşlerdir. Charles Stuart olduğunu ilan etmesi onu bir garnizona götürülene kadar hayatta tutmuş olabilir ama yetkili biri onun Prens Charlie'yle uzaktan yakından alakası olmadığını anladığında, onu hemen orada süngülediklerinden hiç şüphem yok."

Alec'in zihni olayları çok kolay hayal ediyordu. Will'i hayal etti, kabadayılığı kaybolurken gözlerindeki öfkeyi, süngü kalbine saplanırken acıya dönüşen bakışlarını. Sonra yüzündeki hayat çekiliyor, askerler gülerken kanlar içinde ve ölü olarak geriye düşüyordu.

Alec çenesini o kadar sert sıktı ki ağrıdı. "Onlara izin vermeyeceğiz." Josette'i teselli etmesi gerektiğini biliyordu ama iliklerine kadar donmuş bir halde hareket edemiyordu. "Onu bulacağız, canı cehenneme. Sonra da bizi bu kadar endişelendirdiği için canına okuyacağız."

Josette gülümsemedi. Alec'e başıyla onay verdi ama Will'in hâlâ hayatta olduğuna inanmadığı belliydi.

Öyle olmalıydı. Alec bu umuda sarıldı. Eğer bu umuttan vazgeçerse, Will gerçekten ölmüş ve gitmiş olacaktı ve Alec bu kadar karanlık bir gelecekle yüzleşemezdi.

"Geceliğın bile çok güzel." Glenna sandıktan ince, pamuklu bir gecelik çıkardı ve yatağın üzerine sererek eteğini düzeltti. "Böyle giysilere sahip olmak nasıl bir şey olmalı?"

Celia hayatı boyunca görkemli kumaşlara ve en iyi terzilere alışkın olduğu için elbiseleri üzerinde fazla düşünmemiştir. Giysileri üzerinde titreyen ve tek bir dikiş bile beğenmediğinde öfkelenen arkadaşları vardı ama Celia berbat görünmediği sürece mutluydu. Aynaya hızlıca bakmak ya da bir hizmetçinin eteğini düzeltmesine izin vermek onun için yeterliydi.

Ama şimdi kostümünün buruşmuş, kirlenmiş beyaz kadifelerine bakıyor ve ürperiordu. Bir palyaçonun buruşuk giysileri içinde yeni evlenmişti.

"Daha önce hiç maskeli baloya gitmedim," dedi Glenna, Celia'nın şaşkınlığını fark etmeden. Celia'nın eteğindeki korseyi çözdü, karnını ve korse kılıfını çıkardı ve askılarını çözmeye başladı. "Annem asla izin vermezdi. Eğlenmek için başkaları gibi davranmak zorunda kalan kadın ve erkeklerin tam bir aptal olduğunu söyler. Maskeli baloların birbirlerinin karılarını ve kocalarını mıcıklamak için bahane olduğunu söyler."

Alec'i iyi tanıdığı belli olan güzel ev sahibesi annesi haksız değildi. Celia'nın annesinin maskeli baloları edepli toplantılardı ama Celia, çobanların maskeli çoban kızları karanlık odalara kadar kovaladığı ve bahçedeki ağaçların altındaki gölgelerin sohbet *etmeyen* ya da dans *etmeyen* insanlarla dolduğu başka balolara da katılmıştı.

"Annen çok güzel," dedi Celia. Glenna da Josette de koyu renk saçlara ve gözlere sahipti ama kuzeyin porselen gibi soluk tenine sahiptiler. "Sen de öylesin. Ona çok benziyorsun."

Glenna omuz silkti. "Çok nazıksın ama saçlarım her yerdeyken bir sopa olduğumu biliyorum." Celia'nın örgülerini çözmeye başladı, onları sıkı sarmallarından kurtardı. Giysilerin ve saçların gevşemesi iyi geldi, bu çılgın gecede rahatlatıcı.

Celia inançla, "Aynada görebileceğin şey bu," dedi. "Ben çok güzel bir genç bayan görüyorum."

"Ne kadar tatlısın. Annem gençken ressamalara modellik yapardı. Erkeklerin resmini yapmasına izin vermek için kıyafetini çıkardı. Sana soruyorum..."

Bir sanatçı modeli. Bu, Alec'in onunla nasıl tanıştığını açıklıyordu. Bu da Bayan Oswald'ın *Alec* için kıyafetlerini çıkarmış olması gerektiği anlamına geliyordu. Celia yorgunluğu ve şaşkınlığı içinde bu konuda ne hissettiğine karar vermeye çalıştı.

Alec ilk ders gününde onlardan söz ettiğinde, sanatçı modellerinin heyecan verici hayatlar yaşaması gerektiğini düşündüğünü ve sadece para almak istedikleri için ona oturduklarını söylediğini hatırladı. Bayan Oswald ne kadar güzel olursa olsun, en azından ilk bakışta mantıklı bir kadın gibi görünüyordu, hiç de skandal sayılmazdı.

"Merak ediyorsanız söyleyeyim leydim, Lord Alec benim babam değil," diye devam etti Glenna silahsız bir açık sözlülükle. "Kim olduğunu bilmiyorum ama Lord Alec değil. Annem onunla tanışmadan önce ben zaten ortalıkta dolanıyordum." Celia'nın saçlarını taradı. "İçini rahatlatayım dedim. Annem onun *kardeşinden* hoşlanıyor. Ama bunu söylediğimi ona asla söyleme."

"Asla." Celia aynada Glenna'nın bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. Bu kızıdan hoşlanmak kolaydı.

Glenna, Celia'nın geceliğini giymesine yardım ederken hızlı ve neşeli konuşmasını sürdürdü, ama Celia dikkatini çekmek isteyen çok fazla şey için bu konuşmadan uzaklaştı. Bu gece hayatı değişmişti ama iyi mi kötü mü olacağını zaman gösterecekti.

Yine de korkmuş olamazdı. İçinde bir şeyler uyanmıştı, meydan okuma ve umut, sanki zincirlerinden kurtulmuş gibiydi.

Kanunen artık Alec'e aitti ama Celia çocuğunu böylesine şefkatle kucaklayan bir adamın ona karşı acımasız olabileceğine inanamıyordu. Çoğu beyefendi, özellikle de onlar bebekken, çocukları olduğunu neredeyse hiç kabul etmezdi. Onları kucaklarına almaz, kollarında zıplatmaz ve dış çıkarma sorunları için endişelenmezlerdi.

Sonunda Celia yatmaya hazırdı, yüzü yıkanmış, saçları taranmış ve örülmüştü. Yatak örtüleri arkaya katlanmıştı ve Glenna Celia'nın altından geçebilmesi için onları ustalıkla kaldırdı.

Yatak ısıtılmıştı -Celia'nın ayağı ısı yayan, kumaşla sarılmış bir tuğlaya değdi. Glenna bir süre oyalandı, Celia'nın beyaz kadife elbisesini silkeledi ve tuvalet masasının üzerindeki eşyaları düzeltti. Sonunda Celia'ya yaşına göre fazla bilgili bir sırıtış göndererek ayrıldı.

Celia evliydi. Evliliğin gerektirdiği her şeyle birlikte. Kalbi küt küt atıyor, kapısının önündeki merdiven boşluğundaki her ayak sesi daha da büyüyordu.

Gelir miydi? Alec onunla onu güvende tutmak için evlenmişti, demişti, onu oyundan uzaklaştırmak için.

Bu sadece ismen mi demekti? Yoksa Alec, onun üzerindeki hakkını

Yata

k Celia ürperdi. Annesi, erkeklerin ne istedikleri hakkında her şeyi açıklamıştı. mı?

açık bir şekilde anlatmıştı. Düşes, Celia'nın cahil bir genç kız olmasını istememişti ve bir erkek ne kadar çabuk memnun olursa, onu o kadar çabuk yalnız bırakacağını söylemişti.

Düşesin bilgece tavsiyesi, *size ne kadar iğrenç gelirse gelsin, kıpırdamadan yatın ve bırakın ne isterse yapsın. Ona bir oğul vermek için oradasın, başka bir şey için değil.*

Celia annesini ve onun aşağılayıcı sözlerini düşünmek istemiyordu. Alec'i, nefes kesen öpücüklerini, ince vücudunu, birkaç ustalıkla çizgiyle güzel bir resim oluşturabilen güçlü ellerini düşünmek istiyordu.

Ayak sesleri merdivenlerde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu; bazıları aceleyle, biri ağır ve yavaştı, bir erkeğe aitti. Celia sustu, ama her kimse hareket etmeye devam etti, evin içinde daha yukarılara tırmandı.

Mumlar yanıp kül oldu. Ateş küçük odayı ısıtıyor, gece sessizliğe gömülüyordu. Celia uyanık kalmaya, Alec'i beklemeye kararlıydı; Alec yanına geldiğinde yapacağı her hareketi planlarken parmakları karıncalanıyordu.

Bu düşünceler vücudunu gevşetti ve halsizliğin onu ele geçirmesine izin verdi. Celia'nın bildiği bir sonraki şey, derin bir uykudan uyandığı ve pencereden güneş ışığının süzüldüğü oldu.

şiltenin üzerinde bir ağırlık olduğunu fark etti. Celia başını çevirdiğinde Alec Mackenzie'nin eteği ve gömleğiyle yatakta yanına uzandığını, kolunu yüzüne kapattığını ve ağzından yumuşak bir horultu çıktığını gördü.

BÖLÜM 19

Alec uyandığında Celia'nın kendisine doğru eğildiğini gördü, koyu renk saçlarının kalın örgüsü ipek bir ip gibi göğsüne düşüyordu.

Yüzü gölgeliydi, gözleri yeşil-kahverengi derinliklerle ışıldıyordu. Adam ona odaklandığında ağzında bir gülümseme belirdi, yüzü sanki bir süredir onu izliyormuş gibi rahatlamıştı.

"Günaydın," dedi yumuşak bir sesle.

Alec'in dünyasındaki yanlış olan her şey çözüldü. Bir melek ona gülümsedi ve acısını aldı.

Ağzından çıkan tek şey "Üzgünüm," oldu. "Evde başka yatak yoktu. Josette'in odaları dolu."

Celia'nın kaşlarının arasında bir büzülme belirdi. "Biz evliyiz."

Bu basit ifade Celia'nın özür dileme ihtiyacını ortadan kaldırmıştı.

"Öyleyiz." Alec kadının örgüsünü elinin etrafına doladı. "Ama ben bir İngiliz kadının kocasıyla aynı odayı paylaşmadığını sanıyordum."

Celia onu inceledi, Alec'in adını koyamadığı bir şey arıyordu. "Benim ailem kesinlikle bilmiyor. Ya sizinkiler?"

"Evet, her gece aynı yatakta uyurlardı." Alec başını koluna yasladı. "İşte bu yüzden zavallı annem altı çocuk doğurdu."

"Bana onlardan bahsedecek misin?" Celia ilgiyle sordu. "Kardeşleriniz mi? Bilmek isterim. Onlardan biriyle evlendiğimden beri."

O kelimeyi söylemeyi severdi. *Evliydi*. Alec'e göre devlet onun alanında pek çok sorunu çözmüştü ama daha fazlasını da yaratmıştı. Mackenzie ailesinde evlilik, babaları tarafından çok bağırılan bir konu haline gelmişti. Onun izni olmadan kimsenin evlenmemesi gerekiyordu ama Alec ve Mal bunu yapmaya devam ediyordu.

"Bir grup iri, gürültülü, pis kokulu İskoçyalı hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Düğününüzden sonraki sabah mı? Kahvaltıdan önce mi?"

Başka bir gülümseme. "Beni onlarla karşılaşacağım zamana hazırlayabilirsin."

Mal, Alec'le ölesiye dalga geçecek ama Celia'yı kollarını açarak karşılayacaktı. Babası da ondan hoşlanacaktı ama onu tanımak için sakinleşmeden önce uzun bir gürültü patırtı ve öfke dönemi yaşanacaktı. Will, Alec'in aptal olduğunu düşünecekti.

Böyle yüksek mevkideki bir İngiliz aristonun kızını çaldığı için, ama aynı zamanda Alec'in cüretine hayran kalacaktı.

Angus ...

"Angus seni severdi," dedi Alec sessizce. "İçimizde en iyisiydi, babamı sakın ve mutlu tutabilen tek kişiydi. Babamızın evcil hayvanı olduğu için ona eziyet ederdik ama annem öldükten sonra babam ona sarıldı. Onsuz kendini kaybetmişti ve bunu sadece Angus görebiliyordu. Geri kalanımız onu yalnız başına yas tutmaya terk ettik."

Celia'nın gözleri yumuşadı. "Daha önce Angus'tan bahsetmemiştin. Hangi kardeş o?"

"İkizim." Bunu söylerken Alec'in yüreği burkuldu, içinde tuttuğu keder onu parçalamakla tehdit ediyordu. "Öldü - memleketin kuzeyinde kimsenin hatırlamayacağı bir çatışmada İngiliz askerleri tarafından vuruldu. Sanki yanı başımda hiç geçmeyecek bir boşluk gibi. Angus her zaman yanıımızdaydı - kavga ederdik, anlaşmazlığa düşerdik - birbirimize hiç benzemezdik. Ama o hep oradaydı..."

"İkizin. Bu her açıklıyor." Celia'nın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Alec güçlkle ona odaklandı. "Ha? Neyi açıklıyor?"

"Senin resmini çizdiğimde - ilk derste - benden aldığın resmi. Arkanızdaki gölgede başka bir adam gördüğümü hayal ettim, sanki iki kişiymişsiniz gibi."

Alec'in nefesi kesildi. "Evet, vardı." Gözleri ıslanmıştı ama Alec kendini güçlkle tuttu. İsteyeceği son şey yeni gelininin onu bir enkaz gibi ağlarken görmesiydi.

Celia kolunu ona doladı ve başını göğsüne yasladı.

Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı, sadece ona sarıldı. Her şeyin yoluna gireceğine -asla girmeyeceğine- ya da onun için üzgün olduğuna dair anlamsız sözler söylemedi. Öyleydi ama Alec'e gelen şey şefkati ve anlayışydı.

Soğuk bir anne tarafından büyütölmüş, erkek kardeşi ona sırtını dönmüş, babası görevi başkalarına atmış olsa da Alec'in arkadaşlarının ve ailesinin ölümünden sorumlu olan bir kadın söylüyor bunu.

Böyle bir aileden kibar ve anlayışlı Celia'nın çıkması, Tanrı'nın Alec Mackenzie'yi gözettiğini kanıtlıyordu.

"Sen bir harikasın, aşkım." Alec onun saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Nereden geldi bu? Kibarlığından mı?"

"Hmm?" Celia başını kaldırdı. Sıcaklık, uyku ve çıplak kadın kokuyordu. Arzu düşüncelerini zorlarken Alec'in sıkıntıları azalmaya başladı. "Nazik miyim? Sanırım bunu babamdan almışım. Onun hakkında ne düşünürsen düşün, nazik bir adamdır, bana karşı her zaman iyi olmuştur. Onunla tanışsaydınız anlardınız." Hafif bir kahkaha attı. "Eninde sonunda onunla tanışmak zorunda kalacaksın. Beni ondan çaldın."

"Öyle yaptım." Alec elini kızın ağır saç örgüsünün arkasına koydu ve onu kendine çekti. "Ve bundan memnunum. Siz pişman olabilirsiniz Leydi Alec Mackenzie ama ben değilim."

Celia'nın gözleri büyüdü. "Leydi Alec. Evet, sanırım artık öyleyim." Kadının şaşkınlığı adamın kalbindeki soğuk boşlukları doldurdu. "Güzel bir isim."

Alec onu kendine doğru çekti ve içindeki kadınla arasında geceliğinden başka bir şey kalmayana kadar yorganı aşağı itti.

Başparmağıyla yüzünü okşadı, dokunuşuyla pembeleşen elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. Dudakları ayrılmıştı, kırmızıydı, arzuluydu. Alec onu kendine yaklaştırdı ve öptü.

Celia, Alec'in önceki talimatlarına rağmen öpüşme konusunda hâlâ yetenekli değildi. Daha iyiydi ama pratik değildi. Dudaklarını nasıl açacağını bilemediği için adamın ağzına çarptı.

Alec öpücüğe gülümsedi, ona teslim olmaya ve istediğini yapmasına izin vermeye karar verdi.

"Ne tür öpücükler bunlar?" Ayrıldıklarında Celia sordu. "Evlilik öpücüğü mü?"

"Aşıkların öpücükleri." Alec elini kızın saçlarında gezdirdi ve örgüsünden aşağı doğru çekti. "Tutkunun öpücükleri."

"Tutku."

Kadının fısıltısı onu çözdü. Alec onun için çok zordu, ihtiyaç hızla artıyordu. Güneş yağmuru yararak buğulu pencereden süzülüp onun bedenine dokunuyordu.

Alec elini kadının sırtında gezdirerek esnekliğinden keyif aldı ve parmakları kadının kalçasında durdu. "Seni istiyorum, aşkım. Sanırım seni istemekten ölüyorum."

Celia onun yüzüne dokundu. "İstemek çok mu tehlikeli? Eğer öyleyse, büyük bir tehlike içindeyim."

"Hiç komik değil, kızım."

"Biliyorum. Ben son derece ciddiğim." O zaman Alec neden gülmek istiyordu?

Geceliğini kapalı tutan kurdeleyi çözdü ve Alec onu tekrar öpüp tenini ortaya çıkarırken gevşemiş elbise üzerinden kaydı. Elleri omuzlarının pürüzsüz etini, yan tarafının yumuşak kıvrımını ve ardından göğüslerinin daha sert kıvrımını buldu.

Alec onu avuçladı, göğüs ucunun bir noktaya çekildiğini, içinden akan arzusun onda güçlü olduğunu hissetti.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Alec geceliği ellerinin arasına alarak Celia'nın vücudundan yukarı çekti. Bir öpücük daha kondurduktan sonra geceliği başının üzerinden çekip çıkarabilmesi için onu kaldırdı.

Celia tekrar onun üzerine düştü, artık üzerinde tek bir dikiş bile yoktu, yüzü utangaçlıktan pembeleşmişti. Alec ceketini ve botlarını çıkardıktan sonra eteği, gömleği ve çoraplı ayaklarıyla yatağa uzanmıştı. Şimdi Celia gömleğini kapalı tutan bantları açmaya çalışıyor, parmakları Alec'in göğsünde geziniyordu.

"İlk gün kıyafetlerini çıkardığında çok şaşırmıştım." Başını eğerek adamın boğazının çukurunu öptü. "Amacın buydu, değil mi? Beni şok etmek."

"Evet." Alec kızın saçlarını öperken kız da onun tenini tattı. "İlkel dükün kızı. Seni korkutmak istedim. Ama sen hiç korkmadın. Kalemimi aldın ve beni çizdin."

Ona kendini küçümseyen bir bakış attı. "Pek iyi değil."

"Bu konuda yanılıyorsunuz. Bu yüzden çizimi senden almak zorunda kaldık. Beni çok iyi yakaladınız."

"Elimde değildi." Celia parmak uçlarını neredeyse birebir çizdiği yüzün üzerinde gezdirdi. "Benimle konuşuyor gibiydin ve ellerim ne söylediğini biliyordu. Lütfen bana Leydi Flora'nın onu yakmadığını söyle."

"Onu güvende tutuyorum. Benim için özel." "İçindeki adam *benim* için özel."

Alec'in kalbi sertçe çarpıyor, ihtiyacı artık sessiz kalamıyordu. Alec gömleğini yere atarken, onun gömleğini yukarı çekip çıkarmasına yardım etti.

Celia onun çıplak göğsünü keşfederken, dokunurken, öperken, burnunu çekerken kendini kaybetti. Alec bacaklarını Celia'nın etrafına doladı ve kendini onun açıklığına yerleştirdi. Celia ilk başta tepki vermedi, boynunun ve göğsünün her santimini öpmeye çalışırken biraz kıpırdandı. Alec onun oynamasına izin verdi, koyu renkli ekosenin içinden ona sürtünmesi ihtiyacını ateşledi.

Güzel, büyüleyici bir kadındı, çiçek açmaya hazır bir tomurcuktı. Hayır, daha iyi bir benzetme, Kilmorgan köylülerinin sürekli bahsettiği, bir yağmur baloncuğuna hapsolmuş, büyüyemeyen ya da

Ta ki bir gün bir insan baloncuğa dokunup içindeki güzel varlığı serbest bırakana kadar.

Alec bir gün onu memleketine, vahşi toprakların güzelliğine götürecekti, çiftlik sahiplerini ve onların hikâyelerini dinleyecekti. Ama evi gitmişti, bir sarsıntıyla hatırladı, yok edilmişti.

Celia artık onun ailesiydi. Ve Jenny, üstlerindeki odada güvende, neşeli Sally tarafından bakılıyordu.

Ailem. Eşim.

Alec elini Celia'nın kalçalarında gezdirdi, yumuşaklığını seviyordu, sonra bacaklarını Celia'nın bacaklarına doladı, pamuklu çorabın içindeki ayağını Celia'nın bacaklarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Celia başını kaldırdı, gözleri ihtiyaçla ama belirsizlikle parlıyordu. "Şimdi katılacak mıyız?" Dudaklarını ıslattı, gergin bir hareketti ama ağzını nemli ve nefis bir hale getirmişti. "Erkek fallik çubuğunu kadının haznesine sokar ve tohumunu akıtır."

Alec şaşkınlık içinde ona baktı. Olacakların ana hatlarını sakince dile getirirken yüz ifadesi ciddiye.

Ona gülmek istemedi - bunu ona biri söylemişti, Masumiyet Leydisi ya da bir kitapta okumuştı. Ama yatağın içindeki karanlık sıcağa hiç de uygun olmayan bu sözler, öfke ve kalp acısı küresini delip geçti. Bir kılıç gibi kesmiş, etrafındaki kabuğu parçalamış ve Alec Mackenzie'nin dışarı çıkmasına izin vermişti.

Yatak sarsılana ve sesi odanın içinde yankılanana kadar yükselen bir kahkaha attı. Sevinçten ve Celia'nın güzelliğinden, güzel bir kadının sıcaklığından, kollarını ona sarıp dünyayı kapatabildiği gerçeğinden dolayı güldü.

Celia koyu kırmızı bir renge büründü. "Olan bu değil mi? Annem her şeyin üzerinden dikkatle geçti."

Alec başının altındaki yastığı çekerek düz bir şekilde uzandı ve gülmeye devam etti. Soğuk yüzlü düşesin Celia'ya, genç gelini için yanıp tutuşan şehvet düşkünü bir İngiliz'e karşı görevini açıkladığını hayal etti.

Ailesine duyduğu öfke neşesinin üzerine geri dönmüştü ama asık suratlı Alec Mackenzie kayıplara karışmıştı.

"Evet, kelimelerle böyle oluyor." Onu nazikçe yanından uzaklaştırdı ve ekosesini çözmek için doğrulup oturdu. "Ama bundan çok daha fazlası."

Alec eteğini kalçalarından sıyırdı ve çoraplarını çıkardı. Tartan, Black Watch'un mavi ve yeşiliydi.

Mackenzie'lerin renkleriyle tamamen aynıydı. Celia'nın Mackenzie ekosesine büründüğünü hayal etti ve vücudu kaskatı kesildi.

"Gel bakalım." Alec Celia'yı kollarının arasına aldı ve onu

Onu.

Şaşırmış görünüyordu. "Senin altında olmam gerektiğini sanıyordum?" Daha fazla kahkaha onu titretti. "Ah, genç kız, sana öğretmek muhteşem olacak.

Öğrenecek çok şey var - bu yıllar sürebilir. Umarım öyle olur."

"Beni eğitmek için işe , değil mi?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Sadece *bu konuda* talimat alacağımı tahmin etmemiştim."

Alec'in siki kan dondurucu bir şekilde sertleşti.

Celia'nın kızarmış ve bilmiş bir halde resim dersine gelme fantezisi aklından geçti. Alec, karnının bağını çözmenin, eteklerini açmanın, giysilerini soymanın, her katmanın daha fazlasını ortaya çıkarmak için düşmesinin her ayrıntısını hayal etti. Çoraplarını çıkarırken acele etmeyecek, ince ipeği bacaklarından aşağı kaydıracak, elini dizlerinin arkasından geçirerek oradaki sıcaklığa ulaşacaktı. Onu hazırladığı minderli kanepeye yerleştirirken, ipekli giysilerini çıkarıp arkasına yaslandı ve bir ressam gibi vücudunu inceledikten sonra kalemi kâğıda geçirip onu çizdi. Her çizgisini, her kıvrımını, Saçlarının her kıvrımı, göğüslerinin kavisi, başının gururlu eğimi.

Zaman zaman durur, kalemi yere bırakır ve güneş ışığında uyuyana kadar onu koltukta severdi.

Sonra ona soyunmayı öğretir, kendisi de model olurdu. Kadın onu tuvaline resmederken adam onun gözetimi altında uzanacak ve sonra tekrar sevişeceklerdi.

Alec'in bir durumu her yönüyle özümseyen ve hatırlayan zihni, sahneyi ona canlı bir hassasiyetle canlandırdı. Tüm varlığı bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmesini istiyordu.

Celia'yı kendine doğru çekti, vücudunun sıcak ağırlığını seviyordu. Bir elini kalçalarının yumuşak yuvarlaklarına götürürken, Celia'nın göğüsleri göğsüne bastırıyor, meme uçları tenine değiyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim, aşkım."

Celia ona sertçe başını salladı. "Buna dayanabilirim."

Alec onun yanağını okşadı. "Buna katlanmanı istemiyorum, genç kızım. Her saniyesini sevmeni istiyorum."

Tekrar başını salladı. "Deneyeceğim."

Kahkaha Alec'i boğmak üzereydi ama kendini tuttu. Bu çok önemliydi.

Eliyle bacaklarını ayırdı ve onu dikkatle sikinin ucuna doğru itti. Alec onun sıvı sıcaklığını hissedince bir iniltiyi bastırdı ama içine girmemek için direndi. Dikkatle ilerlemeli, onun anlamasına ve güvenmesine izin vermeliydi.

"Oh," dedi Celia. Alec bir santim kadar içeri kayınca gözleri büyüdü.

"Oh."

"İşte şimdi," dedi usulca. "izin vereceğim."

Celia sertleşirken o da kendini kaskatı tuttu, sonra Celia'nın yüzü yumuşadı. Kadın sıkıydı, adamın ucunu sıkıyor, sıcak arzusunu körüklüyordu.

Onu öpmek için başını eğdiğinde de aynı arzuyla kızardı. Dişleri Alec'in dudağına yapıştığında, Alec sıkı kontrolünü kaybetti ve içine bir santim daha kaydı.

Celia'nın nefesi kesildi ve Alec donakaldı. Vücudu alev alev yanıyordu, kendini onun içine gömme ihtiyacı çok güçlüydü.

"İyi misin?" diye sordu. "Canını yakıyor muyum?" Geri çekilmek onu öldürürdü ama eğer Celia acı hisse derse bunu yapardı. Celia'nın bu günü her hatırladığında ona korkuyla bakmasına hiç niyeti yoktu.

"Hayır." Nefes aldı. "Pek sayılmaz. Garip hissettiriyor." "Tuhaf mı? Bir adamı yerine koy, neden, kızım?"

Celia ona ani bir sırıtışla karşılık verdi. "Bulunduğunuz yeri oldukça beğendim, kocacığım."

"Ah, kahretsin." Alec ürperdi ve aynı anda ateşi parladı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

Yavaşça içeri girerken yumruklarını sıktı ve Celia'nın gözlerinin yumuşamasını, düşüncelerinin dağılmasını izledi. Alec onu orada tuttu, dolu hissetmesine izin verdi, onun içinde olmanın ne anlama geldiğini anlamasını bekledi.

Celia onun üzerine kapanmış, başına gelenleri anlamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyordu.

Neredeyse onu çözecek yumuşak bir inilti çıkardı. Yine de Alec kendini kontrol altında tuttu, bu güzel anı onun için bir dehşete dönüştürmemeye kararlıydı.

Dışarıda şehir uyanmaya devam ediyor, sokaklarda gezinen satıcıların yükselen sesleri onlara doğru geliyordu. Çilek ya da kahve ikram eden, paçavra alan ya da bıçak öğüten satıcıların sesleri, arabaların gürültüsüne, çobanların bağırıışlarına, bir kayık sahilden kurtulup nehre itilirken çıkan zincir şakırtılarına karışıyordu. Londra her zaman canlıydı.

Celia'nın bulunduğu odanın içi sessizdi. Ocaktaki ateş çıtırdadı ve yatağı yerinde tutan ipler gıcırdadı. Celia iniltiyle karışık bir iç çekti ve Alec onun saçlarını tekrar okşadı.

"Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı. "Kendimi tuhaf hissediyorum... ve harika."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok, aşkım." Alec'in eli onun sırtında gezindi. "Her şeyi yapabilirsin ya da hiçbir şey yapmayabilirsin. Sevmenin güzelliğı budur."

"Düşündüğüm değil." Alec sırıttı. "Asla öyle değildir."

Kadını yavaş yavaş kaldırarak dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Celia'nın gözleri tekrar açıldı, yeni bir his daha onu sardı.

Alec kalçalarını kaldırarak Celia'nın içine daha derinlemesine kaydı. Bu pozisyonda sevişmek her zaman bir meydan okumaydı ama ödülü Celia'nın onun üzerinde sallanması, onun üzerinde rahatlarırken boğazından bir ıglık çıkmasıydı.

Uzun saç örgüsü Celia'ya doğru kıvrılarak yan tarafını yumuşattı. Celia onun üzerinde sallanırken bir ıglık daha attı, parmakları göğsünü ısıırıyordu. Göğüsleri kıpırdadı, meme uçları koyu ve sıkıydı, güzelliğı artık gizlenmiyordu.

"Alec," diye fısıldadı. "Seviyorum-"

Sanki ağzından kaçmasına izin vermek istememiş gibi ağzını kelimenin üzerine kapattı ve Alec'in kendini kontrolü parçalandı. Kalçaları yataktan fırlayarak kadının içine girdi, kendi ıglıkları kadınınkilere karıştı.

Celia geriye doğru eğildi ve Alec onu sabitlemek için ellerini tuttu. Parmaklarını Celia'nınıkilere geçirdi, Celia ona binerken sıkıca tuttu, ikisi birbirine kilitlendi -eller, bacaklar, bedenler.

Alec bir hırıltı çıkardı. Celia'yı belinden kavradı ve onun üstüne çıkacak şekilde yuvarladı. Celia şaşkınlıkla ona baktı, sonra içine girdiğinde gülümsemesi geri geldi.

Birkaç dakika sonra her şey bitmişti. Alec'in tohumu onu terk etti ama kalçaları hareket etmeye devam etti, Alec sonsuza dek onunla, onun içinde, onun etrafında kalmak istiyordu.

Celia'nın gülümsemesi yumuşak zevk ıglıklarına dönüştü ve bu ıglıklar onun iniltileriyle birleşerek sonunda sesleri sessizliğe gömüldü.

Alec, Celianın yanına çöktü ve onu kendine çekerek kendini huzura teslim etti.

Celia uzun süre uyanık kaldı ve Alec'in uyumasını izledi. Yüzü sessizdi, koyu kıvrıl kahverengi saçları gözlerine dökölüyordu, dudakları gevşekti. Tıraş edilmemiş bıyıkları çenesini karartıyordu ama ateş ışığında kırmızıya dönüyordu.

Onun İskoçyalı'sı. Celia onun omzunu okşadı ve pürüzsüz teninin altında bir güç hissetti. Alec, kardeşinin alayına saldıran, çılgınca çığlıklar atan ve önlerine çıkan herkesi kesen barbarlardan biriydi. Charles Stuart'ı İngiltere'nin içlerine kadar takip etmişler, bildiği her şeyi tehdit etmişlerdi.

Ve ondan korkamazdı.

Alec'in gözleri çakmak çakmak oldu. Bir sonraki anda, gözlerinin altın derinliklerine baktı, yavaş gülümsemesi ağzının köşelerini kaldırdı.

"Tamam mı aşkım?"

BÖLÜM 20

Celia, dizginlenemeyen çılgınlıklarını hatırlayarak utançtan kızardı, ama bakışları altında üzüntüsü dağıldı. Sıcak ve rahattı, her şeye rağmen mutluydu.

Koyu kızıl saçlarının dağılmış bir tutamını düzeltti. "Erkeklerin ve kadınların sevgili edinmek istemelerine şaşırıyorum. Buna sahip olmak..." İçindeki adamın hissini, teslimiyetinin patlayıcı sevincini hatırlayarak ılık bir ürperti verdi.

"Bu sadece başlangıç, aşkım." Alec onun parmaklarını öptü. "Sana öğretecek daha çok şeyim var."

"Öyle mi?" diye sordu utangaçça. Alec ona o kadar çok şey göstermişti ki... Birincisi, bir kocayla birlikte olmanın korkulacak bir şey olmadığını, ikincisi ise Alec'le yatmanın bir angarya ya da görev olmaktan çok uzak, güzel bir şey olduğunu. Beklediği acı, vahşi bir sevince dönüşmüş, vücudu kontrolü ele almış ve yapabileceğini hiç bilmediği şeyler yapmıştı.

"Ah, evet." Sesi karanlıktı. "Sana her türlü talimatı vereceğim, aşkım."

Celia cevap olarak eğildi ve onu öptü. Dudakları onunkileri okşadı, öpücük yavaşça, ağzı sıcaktı.

"Bu nasıl bir öpücük böyle?" diye sordu usulca.

"Sonradan seven türden." Alec onun saçlarını düzeltti. "Sıcak ve açık olduğunuzda ve dünya bu yatağın ötesinde var olmadığında."

İşte tam olarak buydu -bundan ve onunla birlikte olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Celia düşüncelerini kelimelere dökmeden Alec onu tekrar öptü,

Sonra onunla birlikte yatağın üzerine indi, güçlü bedeni onunkini örttü.

Bu kez içine girdiğinde farklıydı; yavaş, keyifli, bir saat önceki çılgınca vahşilik gibi değildi. Alec onun üzerine uzandı, ağırlığı onu rahatlatıyor, koruyordu.

Celia onunla birlikte hareket etti, heyecanı arttıkça ve sonra yükseldikçe onunla birlikte inledi. Alec onun içine daha hızlı ve daha hızlı girdi, sesleri birbirine karıştı, birlikte yere yığıldılar, gülüyor ve öpüşüyorlardı.

Celia bundan sonra derin bir uykuya daldı ve uyandığında güneş tepe noktasına yaklaşıyordu ve Alec gitmişti.

Celia, Alec'i Josette'le birlikte zemin kattaki küçük bir yemek odasında buldu, Glenna onu oraya yönlendirmiş ve giyinmesine yardım etmişti. Glenna'nın sırtışları ve imalı sözleri Celia'nın öfkeyle kızarmasına neden olurken, kız saçlarını tarayıp ustaca bir düğüm attı. Gerçekten de on beş yaşında bir genç kızın evlilik yatağı hakkında bu kadar çok şey bilmemesi gerekirdi.

Alec yumurta, sosis ve kızarmış ekmekle dolu bir tabakta ilerliyor, dirseğinin dibinde bir dilim etli börek dikkatini bekliyordu. Celia içeri girdiğinde başını kaldırıp ona gülümsedi, gözleri hınzırlıkla doluydu.

Bir kızarıklık daha, bu seferki onu haşlıyordu. Her bakışı ona ahlaksızlığını hatırlatırken onunla nasıl aynı evde olabilirdi ki? Ona karşı davranışlarından utanması gerekiyordu ama kalbindeki derin hoşnutluk karşısında utanç uzun süre dayanamazdı.

Josette'in esintili sesi düşüncelerini böldü. "İşte buradasın aşkım. Büfede senin için bol miktarda erzak var. Ye bakalım. Alec'le evleneceksen gücüne ihtiyacın olacak."

Celia yüzünün daha fazla kızarabileceğini düşünmüyordu ama büfenin üzerindeki aynaya bir bakış yanıldığını kanıtladı. Alec kıkırdarken o titreyen elleriyle tabağını doldurdu.

Celia kayıtsızmış gibi davranarak Alec'in karşısına oturdu. Oda küçüktü, masa alanın çoğunu kaplıyor, büfe ise köşeye sıkıştırılmıştı. Masa ince maun ağacından yapılmıştı ve yılan gibi kıvrılan ayakları zarif ayaklarla son buluyordu ama sandalyeler birbiriyle uyumsuzdu; bazılarının kalın milleri, bazılarının zarif oymaları vardı ve iki tanesi de bir çiftçinin mutfağından çıkmış gibi görünen sade sandalyelerdi.

Çanak çömlekler de uyumsuzdu; bir ya da iki ince porselen parçası daha ağır taş eşyaların arasına serpiştirilmişti.

"Jenny bu sabah nasıl?" Celia, Alec'e peynirle karıştırılmış yumurtadan küçük bir ısırık alırken sordu, oldukça güzeldi.

Başka bir adam kayıtsızca bir şeyler homurdanabilirdi ama Alec gururlu bir gülümseme yaydı. "Cooing ve mutlu. Bir İskoçyalı büyük bir kahvaltı yaptı. Sanırım Leydi Flora'nın büyük malikânesinin soğuk morgundan çıkmayı seviyor."

Gerçekten de Leydi Flora'nın evi, günün en pahalı ve zevkli eşyalarını barındırmasına rağmen soğuk ve boştu. Buna karşılık Josette'in pansiyonu, yıpranmış mobilyaları ve üst üste binmiş küçük halılarıyla, dışarıdaki Londra'nın pis kokusunu bastıran tarçın ve kahve kokusuyla sıcacıktı.

"Ona bakmamın bir sakıncası var mı?" Celia bir çatal dolusu yumurta daha sordu.

"Neden umursayayım ki aşkım? O artık senin üvey kızın."

Celia yine kızardı. "Ah, evet. Sanırım öyle."

Josette'in gözleri parladı. "Kendinize büyüleyici bir gelin buldunuz Lord Alec. Üst kattan gelen seslere bakılırsa, siz de onunla büyülenmişsiniz. Düzenli pansiyonerlerimden birkaç şikâyet aldım."

Alec, Celia kanının kaynayacağını düşünene kadar ısınırken ona göz kırptı. "Kahvaltı masasında uygunsuz konuşmalara alışık olduğumu sanmıyorum," diye gözlemledi. "Ya da başka bir masada."

"Saçmalık." Josette güllerle süslü porselen bir fincanı kaldırdı. "Yatak odasındaki uyum, hayatın geri kalanında da uyuma yol açabilir. İlk evliliğimde böyle bir şey olmadı, Tanrı o adamın ruhunu çürüttü. Bir alçakla evlendim leydim. Bir gün bilinmeyen bir yere doğru yola çıktı ve kendini öldürtmeyi başardı. İyi ki kurtulmuşum diyorum."

Havalı bir şekilde konuşuyordu ama Celia öfkenin parıltısını, derinlere gömülmüş eski acıyı gördü.

Celia Josette'in geçmişini merak ediyordu ama bunu kurcalamanın ne yeri ne de zamanıydı. Boğazını temizledi.

Alec'e, "Jenny'yi ziyaret ettikten sonra, kardeşini bulup serbest bırakmaya yönelmeliyiz," dedi. Alec ve Josette birbirlerine hızlıca baktıklarında Celia onlara kızgın bir bakış gönderdi. "Kardeşiniz tehlikedeyken odamda ateşin başında oturacağımı mı sandınız? Size onu bulmanıza yardım edebileceğimi söyledim ve edeceğim."

Alec kaşlarını çattı. "Ben de sana bu işlerden uzak durman gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum." "Babamın tüm bunlarla bağlantısı olabileceği için mi? Sanırım bu

neden kendimi bu işe bulaştırayım. Babamın herhangi bir mahkumu sakladığına bir an bile inanmıyorum, bu yüzden ona doğrudan soracağım."

Alec kahve fincanıyla dolu olan elini kaldırdı. "Sağduyulu ol, canım. Beni gerçekten öldürmek için acele etmeyelim. Sen ve Jenny Fransa'daki ailemin yanına ne kadar çabuk o kadar iyi olur."

Celia Alec'e sakince baktı ama tedirginliği artmıştı. "Sanırım dün gece bu tartışmayı yaptık. Artık senin karınım. Seninle kalıyorum. Size ya da ailenize ihanet etmek gibi bir niyetim yok, adınızı bile anmadan bazı şeyleri keşfedebilirim. Babama göre siz Bay Finn'siniz, çizim ustasıınız ve ben de artık Bayan Finn'im. Şimdilik."

Alec boş tabağını kenara itti. "Josette, kızım, onunla mantıklı konuş."

Josette bilge görünüyordu. "Karı koca arasındaki bir tartışmaya karışmak bana düşmez. Ama düşün Alec. Bilgi edinmek için iyi bir konumda. Bu yüzden en başta ona çizim dersleri vermeye karar verdin."

Alec öyle ima etmişti. *Kanlı Crenshaw Dükü'nün kızını elime geçirme fırsatına balıklama atladım.* Celia kahvesini yudumlarken, Alec ve Leydi Flora tarafından bir amaç için araç olarak görüldüğü için incinmemeye kararlıydı.

"Bu onu tanımadan önceydi." Alec Celia'ya ateş dolu bir bakış fırlattı. "Kalbimi çalmadan önce. Şimdi kimsenin ona dokunmasını istemiyorum, ne annesinin, ne Leydi Flora'nın, ne de babasının. Babam zor bir adamdır ama seni karım olarak onurlandıracaktır genç kız. Mal ve Mary de sana iyi bakacaktır."

Celia fincanını tabağına yerleştirdi. "Gitmiyorum Alec ve bu son sözüm."

Alec bir iç çekti ama çok da şaşırılmış görünmüyordu. "Evet, sanırım bu ev şimdilik yeterince güvenli. Josette iyi biridir ve benim gibi bir adamın burada kaldığını ağzından kaçırarak kadar aptal değildir."

"Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı Josette.

"Şimdi yapman gereken şey, karıcığım, yaşlı babana bir mektup yazmak," diye devam etti Alec. "Ona güvende ve iyi olduğunu söyleyen bir mektup, böylece seni bulmak için orduyu Londra'nın altını üstüne getirmeye göndermez."

Celia başını salladı. "Evet, istiyorum. Onu gereksiz yere endişelendirmek istemem." Kayıtsızmış gibi konuşuyordu ama kalbi sıkışmıştı. Babasını seviyordu ve onun endişeleneceğini biliyordu. Celia'nın kaçırılmış olmasından korkardı -olurdu böyle şeyler, serseriler ve hırsızlar şiddete başvurabilirdi. Cinayetler ve diğer korkunç suçlarla ilgili hikâyeler gazete sayfalarında sık sık yer alıyordu.

Alec onu izliyordu, gözleri sessizdi. Onu babasının iyiliğine inandırabilmeyi diledi ama Dük bu bilginin önemini farkında olmasa bile, babasının kardeşini kimin esir tuttuğunu -eğer Will Mackenzie hâlâ hayattaysa- bilebileceğini kabul etti.

Celia kahvaltısını bitirdiğinde Josette'ten kalem, mürekkep, kâğıt ve bir kavanoz kum istedi ve Glenna bunları getirdikten sonra Celia mektubu masada yazdı. Hızlıca yazdı, kumu mürekkebin üzerine serpti, silkeledi ve mektubu Alec'e uzattı.

Ona uzanmadı. "Mesajını okumama gerek yok, aşkım. Bir hainle evlendiğini ona söylemeyeceğine güveniyorum."

"Lütfen." Celia kâğıdı onun önüne koydu. "Aramızda hiçbir sır istemiyorum. bize."

Alec'in gözleri kısıldı ama mektubu kendisine doğru çekti ve okudu. Celia mesajını basit tutmuştu:

Sevgili babacığım,

Güvendeyim, mutluyum diyebilir miyim? Ben evliyim. Leydi Flora'nın misafiri Bay Finn, dün gece beni karısı yaparak beni korkunç bir durumdan kurtardı ve itibarımı korudu. Arden Piskoposu tarafından özel izinle evlendirildik.

Bay Finn bir beyefendi ve benim için endişelenmenize gerek yok. Bir keresinde, saygı duyduğum ve sevdiğim bir adam bulursam beni kutsayacağınıza söz vermişsiniz. Şimdi bu duayı ve affınızı istiyorum.

Toplum bu ilginç olaydan sonra sakinleşene kadar bir süreliğine geri çekileceğiz, tabii eksantrik Leydi Celia'nın şimdi ne yaptığını fark ederlerse. Seni özleyeceğim sevgili babacığım, ama bir gün yeniden bir araya geleceğiz ve sana olan sevgimi ifade etmek için bu kelimeler yetersiz kalacak.

Tanrı seni korusun.

Sevgili kızınız, Celia

Mektubu ona geri verirken Alec'in gözleri yumuşacıktı. "Umarım bir gün yazdıklarına layık olurum."

"Zaten öylesin, yoksa yazmazdım." Celia kâğıdı önce uzunlamasına, sonra üçe katladı ve dışına babasının talimatını yazdı. Josette, Celia'nın mum aleviyle erittiği balmumunu getirdi. Mektuplarını genellikle mühürlediği mühür, yazı masasında duruyordu, bu yüzden kapalı kalmasını sağlamak için kırıksıklığın üzerine balmumu damlattı.

"Biri bunu teslim edebilir mi?" diye sordu Josette'e. "İtiraf etmeliyim ki kendim hiç posta yoluyla bir şey göndermedim. Babam tüm mektuplarımı paraya çevirir ve uşak için bir tepsiye koyar. Orada gizemli bir şekilde kayboluyorlar ve alıcılarına ulaşıyorlar."

"Elbette," dedi Josette eğlenerek. "Sizin için oraya bir delikanlı gönderirim." Yöne doğru bir bakış attı. "Grosvenor Meydanı. Vay, vay." Alec'e döndü. "Bir Mackenzie'ye bu kadar yüksekte uçması için güven."

"Zor olan uçmak değil, genç kız. Düşmek ve çarpmak. Bunu yeterince sık yapıyoruz."

"Evet, umarım Willie öyle yapmamıştır." Josette'in alaycılığı kayboldu ve ağır ağır oturdu. "Arkadaşları hiç haber alamadı mı?"

Alec başını salladı. "Bir evde erkeklerin tutulduğunu duyan bir Glasgowlu ile tanıştım ve sonra Leydi Flora'nın arkadaşı Bayan Reynolds da bana aynı hikayeyi anlattı."

"Ne Glaswegian'ı?" Josette hemen sordu. "O daha fazlasını biliyor olabilir."

"Bu delikanlı değil. İkimiz de saldırıya uğradık, hırsızlar tarafından, onun düşmanlar, kim bilir? Ve kendini öldürttü."

Celia'nın soluk soluğa kalması hem Alec'in hem de Josette'in sanki onun varlığını unutmışlar gibi irkilerek ona bakmalarına neden oldu. "Demek Padruig'le konuştuğunuz şey buydu," dedi Alec'e. "Ve o sabah neden bu kadar hırpalandığınızı. Bunun bir tavernadaki anlaşmazlıktan daha fazlası olduğunu biliyordum."

Alec başını salladı, mutsuz görünüyordu. "Glasgowluyu bir kiliseye götürdüm, kapılarının önüne bıraktım ve papaz evinin zilini çaldım. Umarım ona iyi davranmışlardır. Zavallı adamı Thames Nehri kıyısında hırsızların eline bırakamazdım."

Alec'in üzüntüsü Celia'nın yüreğini burktu. Burada zor kararlar vermek zorunda kalmış ve hâlâ vermekte olan bir adam vardı.

"Eminim onunla ilgilenmişlerdir," dedi Celia. Hayır işlerinden bildiği kadarıyla ölü dilenciler fakir mezarlarına konurdu ama en azından ruhları için dua edilirdi. Papaz muhtemelen bunun da böyle zavallı bir serseri olduğunu düşünecekti. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil, genç kız. Londra kötü adamlarla dolu. Doğrusunu söylemek gerekirse tüm dünya öyle. Şimdi kardeşimi onlardan kurtaralım."

"Nasıl?" Josette sordu.

Celia onun gözlerindeki umutsuzluğu fark etti. Will için çok endişeleniyordu ve Celia, Glenna'nın bir gece önce söylediklerini hatırladı: "*Annem onun kardeşinden hoşlanıyor.*" Celia ona sempatiyle baktı. Josette'in hissettiklerini itiraf etmek istemediği de açıktı.

Alec ona doğru boş bir kâğıt çekti ve kalemini eline aldı. "Cambridge'in doğusunda, uzun bir müstemilatı olan, terk edilmiş bir ev gördüm." Londra ve Cambridge'in yer aldığı kabataslak bir harita çizdi.

ev olmalı. İki yere daha X işareti koydu; biri Kent'te, Celia'nın babasının malikânesinin bulunduğu yere yürek hoplatacak kadar yakın, diğeri de bunun kuzey ve doğusunda, Essex'te.

Alec daha sonra bir evin ana hatlarını çizdi, pencereleri, ağaçları, gökyüzünü, zemini, çalılıkları, hepsini kolay ve yetkin çizgilerle doldurdu. Celia sanki bir pencereden bakıyormuş gibi sahnenin canlanmasını izledi.

Alec sözlerini bitirdiğinde, "Burası Bayan Reynolds ve benim arabayla geçtiğimiz ev," dedi. "Pek kimseyi görmedik ama bir nöbetçi vardı ve o yol ıssız bir yoldu. Diğer iki evi henüz görmedim ama görmeye niyetliyim."

Alec'in çizdiği ev tanıdık geliyordu ama o zamanlar İngiltere, dünyanın dört bir yanında servet sahibi olmuş adamlar kendileri ve aileleri için malikâneler inşa ederken benzer tarzda büyük evlerle doluydu. Celia'nın annesi, hanedanlıklarını paradan başka bir şeye dayandırmayan, hiçbir unvanı ya da geçmişi olmayan bu sonradan görme adamlarla alay ederdi. Celia'nın daha pragmatik olan babası, yaşadıkları zamanın böyle olduğunu ve bu adamlar para kazanacak kadar şanslıysa, bunun tadını çıkarmaları gerektiğini söyledi. Celia'nın annesi sadece burnunu çekti ve bir bakışla onu kınadı.

"Evlerde kimler yaşıyor?" diye sordu.

Alec, "Bu Sir Amos Westwood tarafından kiralandı ama diğerlerini bilmiyorum," dedi. "İngiltere'deki bütün aristoları tanımıyorum." "Ama ben öyleyim," dedi Celia hevesle. "Eğer bana bu evleri gösterirsen, sana Orada ya da yakınlarda kimlerin yaşadığını ve İskoç askerlerini müştemilatlarında esir tutup tutmadıklarını öğrenebilirsiniz."

"Leydi Flora da onları tanıyor," diye belirtti Alec. "*Onun* kırlarda dolaşması riskini almayı tercih ederim, senin değil. Ya da Leydi Flora'nın muhtemelen onun yerine göndereceği Bayan Reynolds'ın."

Celia kararlı bir ifadeyle, "Lanet olsun," dedi.

Alec'in gözleri büyüdü, sonra derinliklerinde bir ışıltı parladı.

Josette bir kahkaha patlattı. "Onu şok ettin, canım. Bir Mackenzie'yi şok etmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim."

Celia omuz silkti ama eğlenerek zafer kazandığını hissetti. "Kardeşim bir asker. Bana her türlü kötü kelimeyi öğretti. Sen İngiliz askerleri tarafından korunan yerlerde boynunu tehlikeye atarken ben burada oturup nakış işlemeyeceğim, Alec Mackenzie. Aslında, siz gözden uzak dururken *ben* Bayan Reynolds ile keşfe çıkmalıyım. Eğer yakalanırsak, muhafızlar gözlerini devirir.

ve bize iki kayıp nazik hanımefendiyi yollayın. Ağzınızı açtığınız anda zincire vurulursunuz."

Josette kıkırdamaya devam etti. "Haklı, dostum."

Alec'in kaşları aşağı indi. "Sanki tek başınıza kırlarda koşturmanıza izin veriyorum. Bayan Reynolds işinin ehli bir kadındır ama buradan sahile kadar her haydut içinde sadece iki kadın olan güzel bir arabanın kokusunu alır."

"Adamın Padruig'i bizi koruması için gönderebilirsin. Haydutların *onu* rahatsız edeceğini sanmıyorum."

"*Eğer* onu bulabilirsem, *eğer* Gair onu bağışlarsa ve *eğer* Gair'in sahip olduğum her şilini benden alacağını düşünmezsem. Hayır, *eğer* kararlıysan ben ve tabancam sana eşlik ediyoruz, karıcığım."

Celia memnun bir şekilde kahve fincanını kaldırdı. "O zaman anlaştık."

Alec tavanı inceledi. "Tanrı bana sabır versin. Kırsal bölgeyi ve içinde yaşayan insanları benden daha iyi tanıyacağın konusunda haklısın genç kız. Ama ne bulursak bulalım, ne yapmaya karar verirsem vereyim arabada kalacaksın. Anlaştık mı?"

Celia, "Islak tarlalarda koşuşturmanın bünyeme iyi geleceğinden şüpheliyim," dedi. "Ve Bayan Reynolds her zaman iyi bir arkadaştır. Biliyor musun, Çin'e gitmiş. Ne kadar heyecan verici."

Alec acı içinde bakarken Josette yeniden gülmeye başladı. Josette Celia'ya gülümsedi, bu onun güzel yüzünü daha da güzelleştirdi. "Onun için çok iyi olacağına inanıyorum, canım."

Alec sonraki bir saati Jenny ile geçirmek üzere Celia'yı üst kata çıkardı. Josette mektubu Celia'nın babasına iletmesi için bir delikanlı göndermiş, Alec de tanıdığı ve güvendiği bir adam aracılığıyla Leydi Flora'ya sözlü bir mesaj göndererek kır evlerini daha fazla araştırmak istediğini söylemişti. Ne demek istediğini anlayacaktır. Şimdi onun cevabını bekleyecekti.

Jenny, Alec'i görünce şarkı söyledi, sandalyesinden kıvrılarak indi ve ona doğru iki adım attı. Alec onu kollarının arasına aldı ve havaya kaldırdı.

Jenny ona sarıldı ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdu, sonra onu iterek Celia'ya doğru atıldı.

Küçücük çocuklar böyle bir gücü nereden buluyordu? Jenny onu durduramadan kollarından kurtuldu ve Celia bebeği yakalarken sendeledi.

Celia güldü, yüzü aydınlandı. Jenny'nin mutlu ağzından akan salyaların fichu'sunu lekelemesine ya da Jenny'nin Celia'nın omzuna gömülmesine, minik ellerinin Celia'nın elbisesinin ince dokunmuş yününe sıkmasına aldırmıyor gibiydi.

Sally sıkıntılı bir ifadeyle yakınlarda geziniyordu ama Celia Jenny'yi daha sıkı tuttu ve ona merakla baktı. "İyi günler ufaklık," dedi, sesinde Alec'in daha önce hiç duymadığı bir şefkat vardı. "Ben senin yeni annenim."

Jenny memnun bir şekilde mırıldandı. Celia Alec'e baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

Alec hem Celia'yı hem de kızını kollarının arasına aldı, uzun zamandır kalbine saplanmış olan bir acı hafifledi.

Onları Vauxhall'daki bahçelerin dışında karşılayan arabacı bir saat sonra Josette'in kapısında durdu. Toprak rengi bir pelerine sarınmış, saçları geniş kenarlı bir şapkayla örtülü Celia, içeri girmesine yardım etmesi için Alec'in elini tuttu. Alec arkasından fırladı, üzerinde Bay Finn'in ilk kez gördüğü kahverengi, oldukça yıpranmış frakı ve pantolonu, çorap ve ayakkabı yerine botları vardı.

Basit bir kuyrukla arkadan bağladığı saçları ve alnının üzerinden aşağıya doğru çektiği üç boynuzlu Alec, hafta içi bir sabah Londra'da aceleyle dolaşan herhangi bir adam gibi görünüyordu. Alec ve Celia, ayak işlerini yapan, evleri için ne tür mobilyalar istediklerine ve bebekleri için ne tür yiyecekler alacaklarına karar veren sıradan, orta sınıf bir karı koca olabilirdi.

Herkes gibi olmak tuhaf bir duyguydu. Celia hayatı boyunca ayrıcalıklı bir dünyaya kapatılmıştı, hizmetçiler ona istediği her şeyi getirmek için emrindeydi. Bu onu korkunç, şımarık bir cadaloza dönüştürebilirdi, ama kibirli annesinin örneği onu bundan çekinir hale getirmişti. Celia daha çok babası gibi olmayı hedeflemişti, kendi konumunun bilincinde ama aynı zamanda bu konumu başkalarına fayda sağlamak için kullanma görevinin de bilincinde.

Alec onun yanındaki koltuğa oturdu, sıcaklığı ve gücü onu destekliyordu. Celia, Alec onu sevdiğinde bastıramadığı çığlıkları hatırlayarak kızardı ama bunu yapabildiğine sevinerek ona yaslandı.

Alec parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve bir aşığın samimi hareketiyle elini kucağında tuttu. İçine bir ateş yayıldı.

Celia kendini aptal durumuna düşürmemek için, "Josette'in kardeşini bulman için neden bu kadar endişelendiğini biliyorum," dedi ve ona uzandı. "Will'e oldukça düşkün görünüyor. Daha da şaşırtıcı olan Leydi Flora'nın neden sana yardım etmeye karar verdiği. Bu onun için çok tuhaf bir şey."

Alec onun eldivenli parmaklarının arkasını okşarken bile başını salladı. "Bilmiyorum, aşkım. Leydi Flora, Will'in Londra'daki bağlantılarından biriydi. Onun sevgilisi olduğunu söyleyebilirim, ama..."

"O ve Bayan Reynolds'ın sevgili olmaları dışında." Celia bunu gerçekçi bir tonda söyledi, sonra Alec ona bakınca güldü. "Tanrım, sanırım sizi yine şoke ettim, Bay Finn."

BÖLÜM 21

Celia kahkahalara boğulurken **bir** lec bakmaya devam etti. "İskoçya'da çok asil ve düzgün olmalısınız," dedi gözlerini silerek. "Leydi Flora'yı herkes biliyor. Elbette hiçbir şey söylemiyoruz ama herkes *biliyor*."

Gözlerinde bir şey parladı. "Lass, eğer İskoçyalıların ilkel ve düzgün olduğunu düşünüyorsan, kendini bir şoka hazırla. En Kalvinist olanları bile, çocuk yapmak söz konusu olduğunda iffetlerini bir kenara bırakırlar. Ama siz İngiliz kadınlarının soğukkanlı olduğunu ve bir misafir odasının dışında neler olup bittiğini bilmediğinizi sanıyordum."

"O zaman benim gittiğim salonlara gitmemişsiniz demektir." Celia şapkasının altından onu incelemek için başını geriye eğdi. "Görmemem gerekirdi ama annemin salonları bile hanımefendiler ve beyefendiler oyun oynamak için gizlice kaçtıklarında müstehcen bir hal alıyor. Tabii ki annemin haberi olmadan. Onları ifşa eder ve dışarı atardı."

Alec yumuşak bir sesle, "Annen sana daha sıcak davranmadığı için üzgünüm," dedi. "O kadar iyi bir kızı var ki, sana nasıl böyle davranabildi anlamıyorum."

"Keşke ondan kurtulduğumu söyleyebilseydim." Celia eldivenli parmaklarını onunkilere daha sıkı geçirdi. "Ve biliyorum, aklımla, öyleyim. Ama o benim annem. Ben sadece onu memnun etmek istedim."

"Doğal olarak. Ama o bu güveni kötüye kullandı. Siz onu affedebilirsiniz ama ben affetmeyeceğim."

Celia belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben bir dükün kızıyım. Kendi mutluluğum için değil, aileyi ve hanedanı güçlendirmek için evlenmeliydim. Teyzem -babamın kız kardeşi- bunu anlıyordu, çünkü elbette o da bir dükün kızıydı. Bu yüzden bana bu mirası bıraktı."

"Dokunmayacağım," dedi Alec, kelimeleri kesin bir şekilde. "O senin ve iş adamıma senin olarak kalmasını sağlayacağım. Böylece tutuklanıp götürülürsem elinizde bir şey olur."

Celia titredi, sanki bir askerin onu almasını engelleyecek kadar güçlü olacaktı gibi elini sıktı. "Lütfen böyle konuşma."

"Bu sadece pratik. Tüm dünyevi mallarımı sana bağışlayacağıma söz vermiştim, hatırladın mı? Ve bende onlardan bolca var, bu yüzden mirasın sende kalsın ve onunla ne istersen yap."

Celia onun yanına sokuldu. "Eğer İskoçlarda iffet yoksa, sizde olan bir şeyi biliyorum."

"O da ne?" Alec ani bir şüpheyile sordu. "Gurur."

Alec bir kahkaha attı. "Bu konuda haklısın, genç kız. Ailede en az gurur duyan benim. Malcolm dışında kimse benimle boy ölçüşemez - Runt kendini beğenmişin teki. Ya da Will..." Sustu.

"Onu bulacağız," dedi Celia.

Keşke bunun sözünü verebilseydi. Ama hayat asla kesin değildi, savaş vahşiydi ve sonrası daha kötü olabilirdi.

"Bana ondan hemen bahsetmeliydin," diye devam etti daha yumuşak bir tonda. "İlk günden itibaren gizli soruşturmalar yapabilirdim."

Alec'in hırıltısı geri döndü. "Ömrümün sonuna kadar seninle bu konuda tartışacağımı biliyorum. Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum, bu tehlikeli ve şimdi bile seni bu işin içinde istemiyorum."

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin." Celia onun omzunu ovuşturduktan sonra yanağını omzuna yasladı. "Ama inanıyorum ki bundan sonra sen ne yaparsan yap, Alec, ben de orada olacağım."

"Bok içinde bile mi?" Alec, sesi onu titreterek sordu.

"Kalın çizmeler giyeceğim."

Kahkahası arabanın içinde yankılandı. Alec kızın yüzünü ona çevirdi ve uzak duran şapkasını itti. "Kalbimi çaldığın konusunda haklıyım."

Onu öptü, başparmakları ağzının kenarlarında onu kendisine açtı. Celia onun arzusunu tattı, o sabahki karanlık tutkuyu düşündü ve vücudu ateş içinde eridi.

Araba Temple Bar'ın doğusundan Fleet Sokağı'na, oradan da St. Paul's'ün görkemi etrafından Cheapside'a ve Bayan Reynolds'un onları karşılayacağı hana doğru ilerlerken, Alec öpüşmeye devam etti, elleri kadının korsajını sıyrıyor, fichu'sunu çözüp göğüslerini ısıırıyordu.

Durduklarında Alec, Celia'nın fichu'sunu yeniden iğnelemesine ve şapkasını artık dağılmış olan saçlarına yeniden takmasına yardım etti ve Alec Bayan Reynolds'ı bulmak için aşağı indi. Eldivenli ellerin onun teninde güçlü bir his yaratabileceğini kanıtlamıştı.

Bayan Reynolds yukarı çıkıp bayanların oturduğu öne bakan koltuğa yanına oturduğunda Celia hâlâ kızarmış ve dağınık olduğunu biliyordu.

Çünkü Bayan Reynolds Celia'ya bakarken hafifçe onaylamayan bir ifade . de hiçbir şey söylemedi, sadece Alec'in tırmanıp arkaya bakan koltuğa oturmasını bekledi.

Alec'in gözleri neşeyle parlıyordu, Bayan Alec'ten hiç utanmıyordu. Reynolds onun gelinini okşadığını tahmin etti.

Bayan Reynolds, Cornhill ve Leadenhall Caddesi'nden geçerek Whitechapel'e, oradan da Mile End Yolu'na varıncaya kadar hiçbir şey söylemedi. Paralı yol kapısında arabacı geçiş ücretini ödedi ve açık araziye çıktılar.

Nehrin kuzeyinde kalan yol onları Middlesex üzerinden Essex'e ve denize götürdü.

"Leydi Flora mesajınızı alınca çok şaşırdı," dedi Bayan Reynolds, etrafları tarlalarla çevriliyken Alec'e keskin bir bakış fırlatarak. "Ve biraz da sinirlendi."

"Öfkeli demek istiyorsun," dedi Alec, utanmadan. "Benimle tanıştığında kendi yolumu izleyeceğimi biliyordu."

Bayan Reynolds keskin bakışlarını Celia'ya çevirdi. "İyi misiniz leydim?"

"Elbette," dedi Celia. "Lord Alec bana her şeyi açıkladı, Leydi Flora'nın beni tamamen kendi gücü altına alma planı da dahil."

"Öyle de yaptı," diye tersledi Bayan Reynolds. "Görünüşe göre oldukça da iyi yapmış."

Alec hiçbir şey söylemedi, sadece pencereden dışarı baktı, sanki kendini haklı çıkarmak için hiçbir neden görmüyordu.

"Leydi Flora'nın düşündüğünden daha nazik bir şekilde," diye cevap verdi Celia. "Leydi Flora neden benim mahvolduğumu görmek istesin ki? Benden bu kadar mı nefret ediyor? Onun öfkesini kazanmak için ne yaptığımı hayal bile edemiyorum."

Bayan Reynolds derin bir iç çekti. "Bunun sizinle bir ilgisi yok, Leydi Celia. Flora -Leydi Hazretleri- perişan halde. Korkarım sizi bir amaç için bir araç olarak gördü, hepsi bu ve Lord Alec sizi korkutup iyi niyetine bağımlı hale getirirse daha olacağınızı düşündü. Gerçekten çok üzgünüm. Onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım ama ..." Yutkundu, soğukkanlı, dengeli kadın sarsıldı. "Lord Alec'in bir beyefendi olduğunu kanıtlamasına sevindim."

"Genelde öyle yaparım," dedi Alec, arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak. "Ben Will gibi bir haydut değilim. Dürüst olmak gerekirse, kadınları ona çok isteyerek gidiyor - o bir büyücü, çapkın değil."

Bayan Reynolds sıkıntılı görünmeye devam etti ve Celia onun elini okşadı. Ne diyeceğini bilemiyordu; kendisini baştan çıkarma ve terk etme planıyla ilgili bir özre nasıl karşılık verebilirdi ki? Leydi Flora'nın Celia'nın kendisiyle bir alıp veremediği olmaması Celia'nın öfkesini ve şaşkınlığını hafifletmedi.

Leydi Flora'nın askerler evini aradıktan sonra nasıl ağladığını, Celia'ya nasıl acınası bir şekilde sarıldığını düşündü. Leydi Flora her zaman kibirli ve mağrur olmuştu ama Sophia'nın ölümü ve yaşadığı keder onu daha da acımasız ve sert yapmıştı. Tüm toplumu kendisine çeken ışıltı, ölümcül bir yıldırıma dönüşmüştü.

Celia hepsine, hayal ettikleri gibi hoppa bir budala olmadığını açıklayabilmeyi diliyordu. Alec'ten yardım istediğinde aldığı riski gayet iyi biliyordu ama ona duyduğu güvenin yersiz olmadığını da biliyordu.

Hesapçı kadın ve erkeklerin güçlerini artırmak ya da oğullarının, kızlarının ve arkadaşlarının güçlenmesine yardımcı olmak için birbirlerini itip kakmalarını izleyerek büyümüştü. Annesinin çevresinde, Leydi Flora gibi, hırslarını ilerletmek için hiçbir şeyden kaçınmayan insanlar vardı, bu süreçte kimi incitirlerse incitsinler. Diğerleri de aynı derecede kararlıydı ama ödün vermeyecekleri ilkelere bağlıydılar. Bu kadın ve erkeklerin onurları vardı ve böyle tanınıyorlardı.

Alec ikinci kategorideydi. Celia bunu kızına olan sevgisinden, Celia'nın sanat yeteneklerine duyduğu gerçek ilgiden, salondaki konuklara duyduğu öfkeden, Leydi Flora'nın küstahlığına karşı gösterdiği sabırsızlıktan, Celia'ya karşı gösterdiği nezaketten ve onu Leydi Flora ve annesine karşı korumasından anlamıştı.

Celia, Lord Harrenton'ı sadece bir genç kızın yaşlanan bir adamla evleneceği için duyduğu hayal kırıklığından dolayı reddetmemişti. Onun sağlığını, çapkınlığını, açgözlülüğünü görmüştü; hatta babasına, Celia'nın huzurunda, mirasının kendisine devredilip devredilmeyeceğini bile sormuştu. Lord Harrenton nazik ve sevecen bir adam olsaydı, Celia kabul edebilirdi. Annesinin bir sonraki seçimi olan Lord James de aynı sağlığa ve dürüstlükten yoksunluğa sahipti.

Celia, düşes ve Leydi Flora'nın onun kaprisler için değil, nedenler için seçim yaptığını anlamalarını istiyordu ama bunu asla yapmayacaklarını tahmin ediyordu. Onlar için Celia savunmasız ve uysal biriydi ama artık bu sona ermişti. Sadakat yemini ettiği bir adamın, saygısını kazanmış bir adamın karısıydı.

Yol tarım arazilerine, oradan da nehir boyunca uzanan bataklıklara açılıyordu. Şehrin pis kokusu geride kalmıştı, ancak bataklıklar da pek iyi değildi; tersanelerden gelen pislikler nehrin aşağısından denize akıyordu.

Hava karardığında arabacı, paralı yol boyunca uzanan fayton evlerinden birinin avlusuna daldı. Gece yolculuğu pek çok tehlikeyi beraberinde getiriyordu ve Alec'in güzergâhları boyunca kalacak yer ayarladığı ortaya çıktı.

Celia onunla, büyük bir kısmını büyük bir yatağın kapladığı küçük bir yatak odasını paylaşıyordu.

"Bir centilmen olduğuma mı karar verdiniz hanımlar?" Alec kıyafetlerini çıkarıp çıplak bir şekilde onunla birlikte yorganın altına girerken sordu. "Beni pohpohluyorsun."

"Öylesin." Celia'nın kalbi daha hızlı atıyor, vücudu kendi isteğiyle Celia'ninkine doğru hareket ediyordu. "Hoşuna gitse de gitmese de."

"Benim sevdiğim *sensin*, karım," diye fısıldadı Alec ve sonra mumlar yanarken ve iç yağının buruk kokusuyla sönerken onu sevdi.

Sabah, hancının karısı tarafından getirilen doyurucu bir kahvaltıdan sonra yola koyuldular. Yemekler sade ama güzeldi ve Celia övünce hancının karısının yüzü kızardı.

Alec onları bir silahtar ve karısı, Bayan Reynolds'ı da dul bir arkadaş ve Celia'ya eşlik eden biri olarak tanıtmıştı. Bu aldatmacadan zevk alıyor gibiydi, çok az konuşuyor, çok fazla soru sorulduğunda kafası karışmış gibi görünüyordu. Hancı ve karısı ona karşı hoşgörülüydü, muhtemelen kafasının biraz yavaş çalıştığını düşünüyorlardı. Onlar uzaklaşırken Alec güldü, Bayan Reynolds kaşlarını çatarak ona baktı.

"Willie'nin oynadığı oyunları neden sevdiğini anlıyorum," dedi Alec, sonra kahkahası kesildi. "Gerçi oyunları ölümcül olabiliyor, lanet olası aptal."

İşler bu kadar vahim olmasaydı, Celia kır gezintisinin keyfini çıkarırdı. Haziran yaklaşıyordu, babasının Londra'daki işlerini bitireceği ve yılın geri kalanında onları taşraya taşıyacağı zaman. Etraflarındaki araziye yumuşak bir sıcaklık dokunuyor, tarlalar yeşile bürünüyor, bataklıkların ötesindeki ağaçlar yapraklarla sıklıyor.

Kent'teki Crenshaw malikânesi, Hungerford Park, büyük bahçesi, çimenlik alanları, uzun yürüyüşler ya da dükün atlarına binmek için mükemmel tepeleriyle çok güzeldi. Ev bölgenin en büyüğüydü, sıra sıra parıldayan pencereleri, resim galerileri ve kitapları olan taş bir villaydı - çok fazla kitap. Yağmurlu günlerde Celia ve babası kendilerini kütüphaneye kapatır ve gün boyu kitap okurlardı.

Bunu özleyecekti. İçine bir kuşku düştü ama annesi onu bir yola itti diye hayatındaki tüm neşeden vazgeçmeyi reddetti - kelimenin tam anlamıyla. Alec Mackenzie'nin hain olmadığını kanıtlayacak, ailesi yeniden kurulacak ve babasıyla birbirlerini tanıyıp seveceklerdi. Harmony hayata dönecekti, bundan emindi. Alternatifi yüzleşmek için çok acı vericiydi.

Nehri ve dalgalanan bataklık otlarını Tilbury'ye kadar takip ettiler ama Stanford le Hope adlı küçük bir köye ulaşana kadar durmadan bu kasabadan geçtiler. Burada müşterilerini ağırlamaktan mutluluk duyan küçük bir han buldular.

Celia evli bir kadın olarak seyahat etmenin çok farklı bir şey olduğunu fark etti. Babasının arabasıyla yolculuk ederken hep bir eklenti gibi olmuştu, babası ve erkek kardeşi ailenin en önemli üyeleri idi.

Yol kenarındaki handa ve şimdi Stanford'daki handa, ev sahibi Celia'nın tüm önemli kararları vereceğini varsayıyordu -bavullarla ne yapılacaktı, hangi yiyeceklerin getirilmesini istiyordu ve ne tür bir oda istiyordu?

Bayan Reynolds hiç telaşlanmadan daha alt kademedeki konumuna geçti ve Celia ev sahibesinin sorularını yanıtlarken sessiz kaldı. Alec yine tüm kararları Celia'ya bırakan, içten ama sönük bir taşra beyine dönüştü. Çok düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturup sonra da omuz silkerek, "Karıma sormalısınız. Evet, o ne yapılacağını bilir."

Saağın altındaki yatakta uzandıklarında Celia, "Korkunsun," dedi. Onun göğsünü şakacı bir şekilde dürttü. "Daha önce hiç böyle emirler vermek zorunda kalmamıştım. Yanlış seçim yapacağımdan korkuyorum."

"Ben değilim." Alec ona kanını ateşleyen bir gülümseme verdi. "Omuzlarının üzerinde akıllı bir kafa var. Aptal kocana hiç zorlanmadan bakabilirsin."

"Bana acıyorlar, sanırım. Başını tutup uzaklaştığında ev sahibesinin sempatisini görüyorum. Bundan zevk alıyorsun."

"Evet, biraz rol yapmak hoş bir oyalanmadır. Ayrıca soru sormalarını da engelliyor."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Ama bahçede Pierrot gibi giyinmeyi reddetmiştin," diye hatırlattı ona.

Alec ona uzun uzun acı dolu bir bakış attı. "Bunun da bir sınırı var, karıcığım. İşi diğer İskoçları aşağılamak olan bir İskoç'un üniformasını giymek yeterince zordu."

Celia şaşkınlıkla ona baktı. "Adamın arkadaşınız olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Öyle. Ama Fransızlar ve müttefikleriyle Kıta'da savaşıyor, Yaylalarda dolaşmıyor. Bu yüzden arkadaş olduk. İngiltere'deyken bir İskoç olmam gerekirse diye bana üniformasını ödünç verdi ama korkulan biri değil."

"Karmaşık bir adamsınız Lord Alec." Celia onun çıplak göğsünde desenler çizdi, düzlemlerinin ve kıvrımlarının tadını çıkardı.

"Pek sayılmaz. Ama nasıl görünmem gerekiyorsa öyle görüneceğim." Ona sokuldu. "Seninleyken gerçek Alec olabilirim. Bana bunu sağladığın için teşekkür ederim, genç kız."

Celia onu öptü. "Ben gerçek Alec'i seviyorum. Acaba sen de gerçek Celia'yı seviyor musun?"

"Bunca zamanım var." Alec onu sırtüstü yatırıp içine kayarak ve hızlı bir sessizlik içinde onu severek konuşmayı sonlandırdı.

Alec sabah uyandığında Celia'nın sıcak saçları omzuna yayılmıştı ve koruyuculuğu artmıştı. Onu bugün keşfedecekleri evin yakınına götürme, muhtemelen askerlerin, evden uzakta huzursuz bir genç adam sürüsünün yanına koyma düşüncesi her türlü endişeyi artırdı. Mahkûmları koruyor olsalar ve Alec'i görüp tutuklasalar, Celia'ya ne yaparlardı?

Celia gözlerini kırpıştırarak açarken, "Bugün burada kal," dedi. "Burada saklan ve bırak ev sahibesi seninle ilgilensin. Bayan Reynolds ve ben keşfedip geri döneceğiz."

"Tamamen saçmalık," dedi hemen.

Kadının meydan okumasının sıcaklığı onu pek şaşırtmamıştı. "Tehlikeli olacak, aşkım." Ve eğer onu kaybederse, Alec Mackenzie'nin yaşayacağı inanılmaz boşluğu ve kederi hiçbir kelime tarif edemezdi. Zaten yeterince kaybetmişti.

Celia doğrulup oturdu, örtüler baştan çıkarıcı bir şekilde vücudundan düştü. "Sana daha önce de söyledim. Size yardım etmek için buradayım. Edeceğim, ne kadar küçük olursa olsun

yardım olabilir. Kardeşini bulmanı istiyorum. Ayrıca, beni burada bırakmak güvenliğini garanti etmez. Hanlara ve meyhanelere bir sürü tehlikeli insan gelir. Ev sahibinin beni koruyacağına kim güvenebilir ki?"

Alec'in öfke gümbürtüsü yatağı sarstı ama tartışmalarının kısa sürede bağırış çağırışa dönüşeceğini ve bunun için zamanı olmadığını fark etti ve kabul etti.

Kızarmış yüzüne, parlayan gözlerine ve sıkılmış yumruklarına baktı ve daha sonra tartışmaya devam etmekten zevk alabileceğine karar verdi. Alec'in onlara eşlik edebileceğini hırlamasıyla kazandığı zafer bile onu öpme isteği uyandırdı.

Büyük bir tartışma muhtemelen daha da iyi bir sonla biterdi. Celia kahvaltıda sonra aşağı indiklerinde arabaya atladı, Sanki arabacıya acele etmesini ve onu geride bırakmasını söyleyeceğinden endişelenmiş gibiydi. Alec hiçbir şey söylemedi, sadece Bayan Reynolds'ın binmesine yardım edip yerine oturdu ve yola koyuldular.

Arabanın çarptığı ev, Stanhope'un güneyinde, Thames Nehri'ne dökülen bir dere boyunca uzanan Mucking köyünün yakınındaydı. Köyün bir tarafında yemyeşil tarlalar, diğer tarafında ise yeşile çalan gri bataklıklar uzanıyordu.

Nehre daha yakın bir yerde, Tilbury yolunda, at arabası gıcırdayarak araç için yeterince geniş olmayan küçük bir yola girdi. Tekerleklerle çarpan çalılarla kaplı bu yol dere boyunca uzanıyordu. Çalılıkların arasından büyük bir evin çatısı görünüyordu ama bu yol ona yaklaşmak yerine yanından geçiyordu.

"Ev burası mı?" Alec gerilirken Celia sordu. "Burayı biliyorum. Lord Spalding'in malikanesi."

Alec başıyla onayladı. "Evet. İkinci olası hapisane bunun hemen ötesinde."

BÖLÜM 22

Celia öne doğru eğilerek sık ağaçların üzerinde yükselen taş bacalara baktı. "Lord Spalding ve babam pek anlaşılamazlar. Lord Spalding köleliğin kolonilerde bile tamamen yasaklanması konusunda inatçı. Bu konuda durmadan tartışıyorlar."

Alec evi incelerken ve her taşını hafızasına kazırken hiçbir şey söylemedi.

Yol evin yanından kıvrılıyor ve İngilizlerin ülkenin bu bölgesinde ettikleri her şeyin filizlendiği tarlalara doğru ilerliyordu. Bir duvar bahçeyi sokaktan ayırıyordu ve duvarın ötesinde, bahçenin dibine doğru uzanan, uzun ve alçak, tek katlı daha küçük bir bina vardı. Alec arabanın tavanına vurdu ve arabacıdan durmasını istedi.

Celia onunla birlikte dışarı bakarak, "Portakal bahçesi," dedi. "İçerisi çok güzel, Lord Spalding'in canı istediğinde ziyafetler verdiği gösterişli odaları var. Portakal ağaçlarını da orada tutuyor ama onlar tesadüfi."

Alec bakışlarını portakal bahçesinin zemin katındaki kemerli, çok camlı pencerelerin üzerinde gezdirirken bir kahkaha attı. Temelde, muhtemelen bir mutfağa ve diğer depo odalarına açılan küçük pencereler vardı.

Alec, "Cambridge'deki ev kadar ölüm sessizliğinde," diye gözlemledi. Binanın şenlikli olması gerekiyordu ama kurşuni gökyüzünün altında kasvetli ve yasaklayıcıydı.

"Çoğu aile hâlâ Londra'da." Celia'nın o sabah yüzünü yıkadığı gülsuyunun kokusu Alec'e doğru eğilirken ona dokundu. "Şehirde birkaç büyük balo daha olacak, sonra yaz şenlikleri ve ev partileri için malikânelere gitmeye başlayacağız, havalar soğuyunca da avlanmaya ve atıcılık yapmaya."

"Bizim İskoçya'da yaptığımızdan pek farklı değil," dedi Alec. "Yaz ve sonbahar yetiştirmek ve hasat etmek içindir, Ocak ise Edinburgh'a gitmek, ipek çoraplar giymek ve züppe gibi davranmak için."

Celia hafif bir sesle, "Bunu dört gözle bekliyorum," dedi.

Alec, onun er ya da geç her şeyin yoluna gireceğini, normal hayatın onun için yeniden başlayabileceğini varsaymasından hoşlanmıştı. Alec şüpheliydi, ama onun

Onun hakkındaki iyimserlik ferahlatıcıydı.

"Yola devam edelim mi?" Bayan Reynolds minderli koltukta oturduğu yerden sabırsızlıkla sordu. "Korumaları varsa diye mi?"

Alec tavana vurdu ve yolculukları yeniden başladı. Uyumak için Stanhope'a dönmeden önce, popüler bir eğlence olan doğal güzelliklerin tadını çıkararak kırlarda dolaşan aylak bir aileden başka bir şey değilmiş gibi davranarak yola devam ettiler.

Ertesi sabah güneye doğru yola çıktılar. Tilbury'deki bir feribot onları arabayla birlikte nehri geçerek Gravesend'e götürdü ve buranın çok güneyinde olmayan bir köyde, on yedi yüzyıldır burada uzanan eski bir yoldan geçtiler.

Celia, aralarında otlar bitmiş büyük, yassı taşları göstererek, "Kardeşim bana, Bay Chaucer zamanında hacıları Canterbury'ye götüren yolun bu olduğunu söyledi," dedi. "Ve Roma lejyonları denizden Londra'ya -Londinium'a- ve tekrar geri dönmek için bunun üzerinden yürümüşler."

Alec, yaklaşık iki bin yıl önce Roma ordusunun askerleri tarafından oraya yerleştirilmiş olan silik taş dizisine baktı. Kardeşi Malcolm'un tarihe ve eski eserlere karşı bir hayranlığı vardı; Napoli yakınlarındaki Herculaneum antik kentinin keşfi Mal'i son derece heyecanlandırmıştı. Sadece içki fabrikasındaki işler ve ardından Jacobite Ayaklanması onu oraya koşup toprağın altına girmekten alıkoymuştu. Şüphesiz bunu yakında bir gün yapacaktı.

Alec cebinden not defterini çıkardı, boş bir sayfa açtı ve hızla yolu çizdi. Daha sonra hafızasından daha fazlasını dolduracaktı - uçsuz bucaksız gri gökyüzü, etrafındaki İngiliz çiftlik köyünün kontrastı, komutanlarının peşinden yürüyen lejyonerlerin hayalet auraları.

Arabaları yolu geride bırakıp güneye ve batıya döndü, yabancı toprakların arasına serpiştirilmiş tarım arazileri arasından yavaşça ilerledi. Alec daha önce İngiltere'nin bu bölgesine hiç gitmemişti ve zaman zaman otların arasından yükselen büyük, konik bacalarla kaplı tuğla çatılı, garip, bodur evleri merak etti.

Celia onun şaşkınlığını fark ederek, "Fırın evleri," dedi. "Kent'te birçok çiftçinin yetiştirdiği şerbetçiotlarını kurutmak için. Şerbetçiotlarını bir kurutma zeminine yayıyorlar ve ısı alttaki çatlaklardan yukarı çıkıp bacalardan dağılıyor."

"Şerbetçiotu, ha?" Alec sordu. "Bira üreticisi misin?"

Celia'nın yüzünde güller açtı. "Tabii ki hayır. Ama babamın arazisindeki çiftçiler şerbetçiotu yetiştiriyor ve ben de doğuştan meraklıyım. Kardeşim ve ben

Gençken başımıza bela olurduk ve mezbaha çalışanları muhtemelen bize göz kulak olmak için her şeyi gösterirlerdi."

Ve iyi bir toprak sahibi, kiracılarının ne yetiştirdiğini, nasıl işlendiğini ve mahsulün ne zaman iyi ne zaman kötü olduğunu tam olarak bilirdi. Aynı şekilde iyi bir laird de zor zamanlarda yardım eder ve kolay zamanlarda ödülleri adamlarıyla paylaşırdı.

Alec, kardeşleriyle birlikte kiracılarının yanında çalıştıkları ve iş bittiğinde kutlama yaptıkları Kilmorgan'daki hayatı çok özlemişti. Bunu geri alacaklarına yemin etti Alec. Bir gün.

Toplamda bir düzine mil yol kat etmişler, geceyi Celia'nın babasının malikânesine yakın olan ve Sevenoaks'tan çok da uzak olmayan Wrotham'da geçirmişlerdi. Alec, Celia'nın hemen özel odalarına gittiğini fark etti, şimdi tanınacağından endişeleniyordu.

Yemek ve uyku için odalarına kapandılar ve sabah tekrar yola çıkarak Bayan Reynolds'ın listesindeki son eve gittiler. Burası Shoreham yakınlarında bir kale ya da taklidiydi.

Başka bir yola girdiler ve arabacı arabaları ve dört atları için bir şilin ve altı peni verdi. Londra'daki akıllılar, eşkıyalar sizi sadece bir kez soyarken, paralı yolların Parlamento Yasaları tarafından onaylanarak sizi soymaya devam ettiğini söylemekten hoşlanırlardı.

İskoçyalıları ehlileştirmek için bir başka girişim olarak, İskoçya'nın içlerine doğru turnikeler ve daha geniş yollar açma planları yapılıyordu. Bunu 1715 ayaklanmasından sonra Wade yollarında denemişlerdi, ama bu kez, diye düşündü Alec, Highlands asfaltlanana ve sakinleri dilenene ya da sürülene kadar durmayacaklardı.

Gerçek bir kale kalıntısına rastladılar, şimdi bir kulesi hâlâ ayakta olan bir taş yığınıydı. Alec bunu bile gördüğüne şaşırılmıştı, çünkü yerel adamlar taşları alıp kaçmış olmalıydılar - neden mükemmel yapı malzemesini yağmurda parçalanmaya bıraksınlar ki?

Buranın hemen güneyindeki malikâneyi inşa eden adam şatoya benzemeye çalışmış olmalıydı; ev kırmızı tuğladandı ve etrafındaki duvarın üzerinde şurada burada sahte kuleler çıkıyordu.

"Tate ailesinin evi," dedi Celia. "Chesfield Kontu, babamın arkadaşlarından biri. Kontun Jakobit karşıtı güçlü duyguları var ve babamın alayına para yardımında bulundu."

"İskoçları esir tutmak için iyi bir aday o zaman," dedi Alec, ekşiliğin tadına bakarak.

Bayan Reynolds sakince duvarların tuğla mazgallarının akıp gidişini izledi. "Hemen sonuca varmayalım. Dikkatli bir gözlem şu anda bize yardımcı olacaktır."

Alec, "Endişeniz buysa, elimde mızrakla içeri dalmayacağım," dedi. "Ama Will'i tuttuklarını öğrenirsem, ne pahasına olursa olsun onu oradan çıkaracağım."

Bayan Reynolds soğuk bir ses tonuyla, "Eminim öyle olacaktır," dedi.

Celia'nın anlayışlı bakışını fark etti. O anda Alec artık yalnız olmadığını fark etti. Angus ve Duncan öldüğünden beri varoluşundaki boşluk yeniden dolmaya başlamıştı.

Yol, evin önünden geçerek arkasındaki araziye ulaşıyordu. Chesfield Kontu'nun arazisinde büyük bir limonluk ya da süslü bahçeler yoktu ama arazinin sonuna kadar uzanan geniş bir park ve ormanlık alan vardı. Bu ormanın kenarında daha eski bir ev vardı, muhtemelen şimdiki kont kendi ucubesini inşa etmeden önceki orijinal malikane.

Eski ev iki katlıydı; zemin katta, evin komşulara karşı bir kale olduğu zamanlardan kalma, ağır panjurlarla kapatılmış küçük pencereler vardı. Üst katta ise yine kepenkli bir sıra çatı penceresi bulunuyordu.

Ağaçların arasından geçerek açık renk tuğlaları ve siyah çatıyı bulanıklaştıran sis, bir ressam için pitoresk, yoldan geçen biri içinse tedirgin ediciydi. Alec'e göre ev, kardeşini saklayabilecek bir taş yığınının ibaretti.

Alec eskiz defterini boş bir sayfaya açtı ve sahneyi hızlı, kalın çizgilerle çizdi, duvarlarına kadar büyüyen ağaçları ekledi. Ev bir zamanlar bir açıklıkta yer alıyor olmalıydı ama zaman ve bakımsızlık ağaçların geri dönüp evi istila etmesine izin vermişti. Gizlilik için daha mı iyi?

Buranın kendisine hissettirdiği yalnızlık ve tedirginlik duygusundan hiç hoşlanmamıştı. Londra'dan sadece yirmi beş mil kadar uzakta olduklarına ve Tunbridge Wells'teki gelişen kaplıcadan çok az mil uzakta olduklarına inanmak zordu. Burası ürkütücü ve yalnız bir yerdi.

Ormandan çıktıklarında, dar yol kısa bir tepeden aşağı inerek, çatısı gökyüzüne doğru açılmış, harabe halindeki bir şapele ulaşıyordu. Büyük olasılıkla burası, Sekizinci Henry'nin Katolik Kilisesi'yle kavgaya tutuştuğu dönemde kapatılan ve yıkılan bir manastır ya da rahibe manastırının kalıntısıydı. Yine, taşların çoğu yerel halk tarafından taşınmıştı, ancak terk edilmiş şapelden geriye yolculuğun bu kısmının kederli notuna katkıda bulunacak kadar kalmıştı.

Güneye, Shorham'a doğru döndüler ve burada başka bir yerde konakladılar.
inn.

Celia ve Bayan Reynolds aşağı indiler ve Alec konuşmak için harekete geçti. Arabacı, aynı anda kırmızı paltolu bir adam, bir alayın askeri, meyhaneden çıkıp avluya girdi ve kapıya doğru hızla ilerlerken şapkasını yerine koydu.

Celia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla başını eğerek arabanın tekerleklerine sabit bir şekilde bakmaya başladı. Adam yanlarından geçerken onlara ilgisiz bir bakış attı, yolcuların hiçbir önemi yoktu.

Asker durduğunda Alec rahatlamaya başlamıştı. Adam olduğu yerde kaldı, sırtı onlara dönüktü, sanki bir şey düşünüyormuş gibiydi ve sonra arkasını döndü. Gençti, saçları Celia'nınkiyle aynı renkteydi, Celia'ya bakarken kaşları çatılmıştı.

"Celia mı?" dedi kuşkuyla. Alec onunla arasına giremeden ona doğru yürüdü ve onu etrafında döndürdü. "Burada ne işin var senin?"

BÖLÜM 23

Celia, Crenshaw Dükü'nün Tugayı'nda Yüzbaşı olan kardeşi Edward Fotheringhay'e dehşet içinde baktı.

Bir sonraki kalp atışında adamın yüz ifadesinde öfke olmadığını fark etti. Kaçışını duymamış olmalıydı.

"Burada ne *işin* var?" diye karşı çıktı. "Alayının Fransa'da olduğunu sanıyordum."

"İzindeyim," dedi Edward hızla, ama gözleri titriyordu.

Edward yalan söyleme konusunda hep kötü olmuştu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. "O zaman neden evde kalmıyorsun?" diye sordu Celia. "Yoksa köylüler arasında bira daha mı lezzetli?"

Sesine alaycı bir ton kattı ve Edward rahatlamış görünüyordu. Celia, Edward'ın kendisini görmüş olmasından çok, onun kendisini görmüş olmasından rahatsız olduğunu sezdi.

"Dediğiniz gibi," diye cevap verdi Edward, ama dikkati dağılmıştı. Gözü Bayan Reynolds'a takıldı ve kaşları yeniden çatıldı. "Bayan Reynolds neden size eşlik ediyor? Leydi Flora burada mı?" Sanki her an kaçmaya hazırmış gibi daha hızlı ve endişeli bir şekilde etrafına bakındı.

Celia elini sallayarak, "Londra çok sıcak ve yakın olmaya başlamıştı," dedi. "Biraz hava almak için eve dönmek istedim."

Edward yine rahatlamış görünüyordu ve başını salladı. "Annem sana çok kızgın." Sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi hazırlıksız konuşmuştu.

"Sen de öyle sanıyordum."

"Öyleydim. Yani, öyleyim." Edward kaşlarını çattı ama dalgın görünüyordu. "Çok aceleci ve inatçıydın. Seni affettim, çünkü sana çok düşkünüm, Ceil, ama şansını mahvettiğini biliyorsun. Artık yapabileceğin tek şey babamla annemi beklemek ya da bir gün sağlam bir beyefendinin bu olayı görmezden gelip seni yanına almasını ummak."

Celia, arabacının yanında duran ve arkası dönük olan Alec'in keskin bir şekilde farkındaydı. Ama o dinliyordu, duruşu gergindi, botları avlunun tozlu taşlarına sıkıca basmıştı.

Bayan Reynolds hiçbir şey söylemedi, sıradan bir arkadaştan bekleneceği gibi kibarca birkaç adım geri çekildi. Hiçbir yardım gelmeyecekti.

ondan.

Celia, Edward'ı oyalayabilir ve her neyse, onun işine gitmesini umabilirdi, ama eğer Hungerford Park'a gidiyorsa, ona eşlik etmezse kafası karışırdı. Ayrıca er ya da geç Celia'nın Bay Finn'le kaçtığını da öğrenecekti, şu anda bile ona bir mektup gidiyor olabilirdi.

En iyisi bu işi bitirmektir. "Edward, ben evliyim," diye ağzından kaçırdı Celia.

Edward gözlerini kırıştırdı, sanki bu onun kendisine söylemesini beklediği son şeydi. "Pardon?"

"Evlendim. Birkaç gece önce. Bir çizim ustasıyla." Celia, sırtının her çizgisi kaskatı kesilmiş bir halde atları okşayan Alec'i işaret etti.

"Bir çizim ustası mı?" Edward'ın gözleri büyüdü ve dalgın havası dağıldı. "Tamamen çıldırdın mı? Gerçekten Celia, çok ileri gittin. Babam bu evliliği hemen feshedecek, eğer reddederse ısrar edeceğim."

Edward'ın Celia'nınkinden çok benzeyen el gözleri parladı, göğsü öfkeyle şişti.

Celia öfkeyle, "Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi. "Bu yasal bir evlilik. Bay Finn bir beyefendi ve fesih koşullarının hiçbirini yerine getirilemez." Son sözleri söylerken yüzü kızarmıştı.

Bir evlilik üç koşuldan birine bağlı olarak feshedilebilirdi: erkeğin zaten evli olması, çiftin çok yakın akraba olması ya da erkeğin iktidarsız olması. Alec son birkaç gecedir ikinci durumda olmadığını sık sık kanıtlamıştı.

Edward onun gözlerine bakamadı. "Celia, çok yakışıklıydın."

"Ben pratik biriyim," dedi Celia. "Evlilik doğru ve öyle de kalacak. Herkesin beklediği gibi parlak bir evlilik değil, biliyorum. Annemin öfkesi dinmez bu konuda sana bir sürü şey yazacağından eminim. Ama ben mutluyum. Umarım bu öfkenizi yatıştırmaya yeter."

Bayan Reynolds nazıkçe araya girdi. "Belki de bir han avlusu bu konuda tartışmak için uygun bir yer değildir. Leydi Flora adamdan övgüyle söz ediyor. Onun elini sıkmak misiniz?"

Celia, Cumberland'ın emrinde savaşmış bir asker olan kardeşinin Alec Mackenzie ile yüz yüze gelmesini istemiyordu ama öte yandan ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Kimse Alec'i Alec olarak tanımıyordu; Britanya nüfusunun çoğu için Lord Alec Mackenzie artık yoktu.

Alec atlardan döndü ve elini uzatarak öne çıktı. Şapkasını sıkıca kulaklarına bastırması ve hancılara karşı kullandığı şaşkın ifadeyi takınmıştı.

"İyi günler, efendim," dedi Edward'a. "?"

Edward, Alec'in uzattığı eli kabul ederken şapkasının gölgesine baktı, sanki onun hakkında ne düşüneceğine karar vermeye çalışıyordu. "Demek kız kardeşimle evlendin, öyle mi?" diye sordu sert bir sesle. "Onu mutlu ettiğin konusunda haklı mı, yoksa seni dışarı çağırmam mı gerekecek?"

Alec irkildi, telaş ve şaşkınlığın resmiydi. "Aman Tanrım, hayır. Tabii ki hayır. Ben çok aşığım, efendim. Hem de çok aşığım. Bir kılıcın bir ucunu diğerinden ayıramam." Sinirli bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım *Bayan Finn* benden memnun. En azından o öyle söyledi."

Dili damağına yapışmış olan Celia o anda hiçbir şey söyleyemedi.

Edward elini geri çekti, gözlerinde onaylamaz bir ifade vardı. "Bir çizim ustası, ha? Bir araya getirecek fazla paranız yok gibi görünüyor. Ona nasıl destek olacaksınız?"

Alec ikna edici bir şekilde kızardı. "Oh, ah. Hanımefendileri Leydi Flora bana iyi öğrenciler buldu ve babamdan kalan küçük bir mirasım var. *Bayan Finn*'i temiz çamaşırlar ve iyi bir şarapla beslemeye yetecek kadar, bilmiyor musun?"

"Finn. Kulağa İrlandalı gibi geliyor."

"Babamın o ülkede küçük bir arazisi var. Çok küçük. Babanızın sahip olduklarıyla alakası yok. Hayır, hayır." Alec soluk soluğa bir kahkaha attı, yüz ifadesinde doğru miktarda alçakgönüllülük vardı.

Edward tekrar Alec'in şapkasının siperliğinin altına baktı ve bu sefer gözleri büyüdü. "Ama sen-"

Celia nefesini tutarken, ağzı açık bir halde Alec'e bakıyordu. *Bayan Reynolds*'ın eli, Celia'nın tabancasını sakladığını bildiği çantasındaydı. Alec gerilmiş, eli botunun üst kısmına gitmişti.

Sonra Edward kendini salladı. "Hayır, hayır. Terbiyesizliğimi bağışlayın, *Bay Finn*. Neden eve devam etmediğini şimdi anlıyorum Celia. En iyisi ayrı kalmak, annemle babamın bu fikre alışmalarına izin vermektir -bu evliliğe göz yummadıklarını doğru tahmin ediyorum muyum? Kaçtığınızı mı?"

Celia utanmış gibi yaparak bakışlarını kaçırды, Edward'ın beklediği de buydu. "Yaptık. Annem beni bir kez daha

Talihsiz bir eşleşme oldu ve korkarım kaçtım. Bay Finn'e çoktan bağlanmıştım ve o da bana yardım etme nezaketini gösterdi."

Alec'in adı hariç her kelimesi doğru.

Edward azarlayan ifadesini korudu ama sonunda Celia'ya başını salladı. "Anlıyorum. Ama *siz*, efendim, eğer kız kardeşimin mutsuzluğuna neden olursanız, kılıcın hangi ucunu tutacağınızı keşfetmek ve bana hesap vermek zorunda kalacaksınız."

"Evet, evet, gerçekten." Alec endişeyle eğildi. "Elbette lordum. Leydi Celia'nın bana bahsettiği onurun oldukça farkındayım, oldukça farkındayım."

"Yeter." Edward blöf yapan, üstün tonunu takındı. "İyi günler, Celia.

Bay Finn. Bayan Reynolds. Umarım hepimiz daha mutlu zamanlarda tekrar karşılaşırız." Edward şapkasını eğdi, sonra arkasını döndü ve tekrar kapıya doğru yürüdü,

kırmızı ceketinin kuyrukları kıpırdıyor.

Celia uzun bir nefes verdi. Bayan Reynolds hızla hana girerek onlar için oda istedi ve Celia da onu takip etti. Alec arabacıyla görüşmek için geride durdu, o da konuşmaları büyük bir tedirginlikle izliyordu. Celia, üçünün de -Bayan Reynolds, Alec ve arabacı- Alec'in kim olduğunu tahmin ederse Edward'ı öldürmeye ya da en azından etkisiz hale getirmeye hazırlandıklarını fark etti.

Bu bilgi onu sarstı. Alec'le evlenmişti ve ona aşık oluyordu ama Edward onun kardeşiydi. İkisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak mıydı?

Dua etmedi. Ayrıca hanın koridorlarında ya da meyhanede başka asker olmadığı için Tanrı'ya kısa bir teşekkür gönderdi -geçerken içeriye baktı. Edward yalnızdı.

Ve sonra bu gerçek onu rahatsız etti-Edward'a her zaman yarasası ya da bir hizmetkârı ve genellikle bir ya da iki arkadaşı eşlik ederdi. O halde doğruca Hungerford Park'a gitmek yerine burada, bu handa tek başına gerçekten ne yapıyordu? Alec'i beklemek üzere ev sahibesini yukarıdaki odalarına kadar takip ederken bunları düşündü.

Alec içeri girdiğinde Celia lavaboda elini yüzünü yıkıyordu. Celia ona döndü, yüzü sırlıslılandı ve lavaboda asılı duran keten havluya uzandı.

Alec kapıyı sessizce kapattı ve şapkasını bir kancaya fırlattı, ama yüzünde sert bir ifade vardı ve gözleri öfkeyle parlıyordu.

Celia yüzünü kurulayıp ona doğru gelirken Alec, "Burada," dedi. "Will o evde, Celia. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Ve kardeşin her şeyi biliyor.

o."

Celia'nın sıkıntısı, zar zor tadına baktığı yemeği yerken ve kararan gecede Alec'e ulaştı ama Alec onu rahatlatacak kadar konsantre olamadı. Will'in o eski malikânede olduğunu tüm kalbiyle biliyordu ve hemen atına atlayıp onu kurtarmamak için elinden geleni yapıyordu.

Alec, hayatının belli bir döneminde, sonuçlarına aldırmadan hemen giderdi. Sadece deneyim ve Will' öğrendikleri onu durdurmuştu.

Ne kadar gizlice olursa olsun, ormandan geçmeye kalkışırsa, nöbet tuttuğu kesin olan gardiyanlar ona rastlayacak ve eğer vurulmazsa, kendini hapishanenin içinde Will'e eşlik ederken bulacaktı.

Sakin bir kafaya ve bir plana ihtiyacı vardı.

Alec pencereden dışarı baktı ama avlunun köşesi dışında pek bir şey göremiyordu. Edward'ın yanında bir grup askerle dönmesini bekliyordu. Edward'ın Alec'in bir İskoçyalı olduğunu fark ettiğinden ve mahkûmlardan birinin kaçtığını düşündüğünden emindi.

Celia ateşin başındaki taburede oturmuş alevlere bakıyordu, masanın üzerinde dokunulmamış bir fincan kahve vardı.

Alec kendini pencereden kaldırdı ve onun yanına oturdu. "Özür dilerim aşkım."

Celia ona baktı ve Alec onun gözlerinin öfkeyle dolu olduğunu görünce irkildi. "Edward'ın erkeklerin gizli hapishanelere kapatılmasında payı varsa bu senin suçun değil. Oh, Alec, eğer bunu o yaptıysa, ben ne yapacağım?"

"Keşke sana söyleyebilseydim." Alec elini onun soğuk elinin üzerine koydu. "Şu anda tek endişem, nasıl acele edeceğime ve kardeşimi nasıl dışarı çıkaracağıma karar vermek. Daha sonrasına kadar tüm bunların büyük sonuçlarını düşünecek aklım olmayacak. Bu yüzden özür dilerim."

Celia bir nefes verdi. "Kardeşime her zaman hayranlık duymuşumdur. Pek çok ilk oğul gibi mirası bekleyerek zamanını boşa harcamak yerine subay olmaya karar verdiğinde çok gurur duydum. Çocukken birbirimize çok düşkündük. Lord Harrenton'la evlenmediğimde bana kızmıştı, evet, ama barışacağımıza dair umudumu kaybetmedim." Titredi. "Ama bunu affedemezdim."

Alec, "Kardeşinin bu işe karıştığından emin değiliz," dedi. "Bunu söylediğimi biliyorum ama yanılıyor da olabilirim." Alec yanıldığını düşünmüyordu ama Celia'nın ıstırabı onu yaralamıştı.

"Çok gergindi," dedi Celia. "Benim onu burada yakalamamdan çok daha fazla endişeliydi. Neden geldiğimi merak etmesi gerektiğini anlaması birkaç dakikasını aldı. Sonra sana baktığında ..."

"Biliyorum," diye yanıtladı Alec. "Kötü bir andı."

"Peki, ne yapacağız?"

Alec Celia'nın elini kaldırdı ve öptü. "Bunun için birkaç fikrim var. Bir savaş konseyine ihtiyacımız var, sakıncası yoksa Bayan Reynolds'un da katılmasını isterim. O ve Leydi Flora sinsi bir çift."

Celia kabul etti. Çok geçmeden Bayan Reynolds odaya girdi ve küçük masanın etrafında toplanıp alçak sesle konuşmaya başladılar.

Bayan Reynolds, şimdi baş başa kaldıklarında, Leydi Flora'nın evinde bile takındığı sessiz hürmeti kaybetti. Alec'e sert bir bakış fırlattı ve bir an önce Londra'ya dönmeleri gerektiğini söyledi.

"Evet, ben de öyle düşünüyordum," dedi Alec.

Celia ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Evi araştırmak istediğini sanıyordum. Kemiklerinizde hissettiğinizi söylediniz - kemiklerinizin güvenilmez olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Alec ona hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Hayır, ben hâlâ Will'in burada olduğuna inanıyorum. Onu hissedebiliyorum. Mal'in teorisine göre, bir yerin düzenini çabuk öğrenip hatırladığım için çoğu insanın gözden kaçırdığı ipuçlarını yakalıyorum, hatta ben bile gördüklerimi mantığa bürüyene kadar gözden geçiriyorum. Ancak, haklısınız. Orada olduğunu kesin olarak söyleyemem. Ama bunu öğrenmek için yeterince yaklaşmak gerekiyor."

Celia ürperdi. "Lütfen bundan daha yakına gitmeyin, en azından bu gece."

"Kardeşin ortalıkta dolaşırken olmaz. "Kardeşin etrafta dolaşırken olmaz. askerler." Alec masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Nasıl arayabileceğimize dair bir fikrim var. Hoşuna gitmeyecek aşkım ama aklıma başka bir yol gelmiyor."

"Ne?" Celia merak ve endişe arasında gidip gelerek sordu. "Çiftçi kılığına girip kayıp inekleri arıyormuşuz gibi mi yapacağız?"

Alec'in gözleri kırıştı. "Bu hoşuma gitti ama inandırıcı olabileceğimi sanmıyorum. Hayır genç kız, Bayan Reynolds'ın önerdiği gibi Londra'ya döneriz ve sen de annenle babanın karşısına çıkıp onların onayını alırsın diye düşünüyordum."

BÖLÜM 24

Celia soğuk bir şok içinde otururken Alec hem hesaplı hem de ürkütücü planını özetledi.

Onun haklı olduğunu biliyordu; er ya da geç ailesiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Umduğu şey, Alec'in kardeşini bulmaları, Jenny'yi almaları, Kıta'ya giden bir tekneye atlamaları ve oradan babasına uzun bir mektup yazabilmesiydi, Josette'in pansiyonundan ona gönderdiği notun daha uzun bir versiyonu.

Dük ile Londra'ya dönmeden önce bir süre, belki de yıllar boyunca mektuplaşacaklardı. O zamana kadar kaçarak evlenmesinin yarattığı skandalın etkisi geçecek ve babasıyla birlikte bu olaya gülebileceklerdi.

"Ya mantıklı düşünmeyi reddederlerse?" diye sordu neredeyse panik içinde. "Beni kaçırdığınız için tutuklanır mısınız?"

Bayan Reynolds araya girdi. "Korkmayın leydim. Leydi Flora bizim tarafımızda olacak. Annenize Bay Finn'i kabul etmenin ve evliliği onaylamanın onun için en az utanç verici yol olacağını anlatacaktır. Kim bilir? Eğer babanız Bay Finn'i milletvekili ya da benzeri bir göreve getireceğini açıklarsa, o zaman evliliğiniz bir talihsizlikten ziyade bir lütuf olarak görülecektir."

Bu bir yanlış anlaşılma değildi. Celia'nın babasıyla Alec'in babası eşit derecedeydi -İngilizler İskoç unvanı hakkında ne düşünürlerse düşünsünler- ama konumuz bu değildi.

Celia, "Babamın iş adamları İrlanda'da küçük toprak sahibi Bay Finn diye birinin olmadığını keşfedene kadar," diye belirtti.

"Ama öyle bir adam var," dedi Alec sakince. "Alden Finn adında bir arkadaşım var, babası yakın zamanda vefat etti ve ona County Cork'ta bir arazi bıraktı. Arazinin üzerinde görkemli olması için yıkık bir kale bile var."

Celia sinirlenerek nefesini bıraktı. "Tahmin etmeliydim. Sana üniforma ödünç veren arkadaşların, kaçabileceğin teknelerin ve şimdi de bir adın ve aile geçmişin var."

Alec pişmanlıktan uzak bir şekilde başını salladı. "Zeki birinin Bay Finn'in geçmişini araştırma riski olduğunu biliyordum. Bu yüzden bir geçmişti olduğundan emin oldum."

"Lanet olası yanak," diye homurdandı Celia.

Alec onun öfkesine sıırttı. "Bana böyle baktığında çok güzel oluyorsun, genç kız."

Celia'nın yüzü kızarıırken Bayan Reynolds, "Devam edebilir miyiz?" diye araya girdi. "Lord Alec haklı. Londra'ya dönmeli, ailenize evliliğinizi yaygara koparmadan kabul ettirmeli ve plana devam etmeliyiz. Leydi Flora, dediğim gibi, çok yardımcı olacaktır. Çok ikna edici olabilir."

Üçü de düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Peki o zaman," dedi Alec. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz. Yeterince sık at değiştirirsek gece yarısı Londra'ya varmış oluruz. Kızım orada babasını bekliyor, sabırsızlanıyor."

Celia'nın görebildiği kadarıyla Alec bu ayrılığı şiddetle hissediyordu.

Bayan Reynolds oradan ayrıldı ve Alec ev sahibesinin hazırladığı akşam yemeğini afiyetle yedi. Celia'nın yemeğe olan ilgisi yeniden canlanmıştı, harekete geçmeye karar vermek kara kara düşünmekten kesinlikle daha iyiydi.

Alec'le gece boyunca seviştiler ve şafak sökerken arabaya doluşup hanın avlusundan çıktıklarında her ikisi de kızarmış gözlerle ve bitkin bir haldeydi.

Londra yolculuğu sessiz geçti, artık planlar yapıldığına göre kimse konuşmak istemiyordu. Celia oraya vardıklarında babasına yapacağı konuşmayı tekrar tekrar gözden geçirdi, mutluluğuna kalbinin karar vermesine nasıl izin verdiğini, doğal sağduyusunun Bay Finn'in iyi bir koca olacağından nasıl emin olduğunu anlattı.

Alec, Leydi Flora ve Bayan Reynolds rollerini oynadıkları için Celia şimdilik bu aldatmacadan kurtulacaklarına inanıyordu. Ama bu ne kadar sürecekti? Bir gün Alec bir Mackenzie olarak tanınacaktı; sonsuza dek bir yalanla yaşayamazlardı.

Her şey sırayla, dedi Celia kendi kendine. Önce Alec'in kardeşinin güvende olduğunu görmeliydiler, sonra nasıl yaşayacaklarına karar vereceklerdi. Sürgün en olası seçenektir. Bu düşünce Celia'nın yüreğini burktu ama kendini toparladı. O solgun bir ot değildi - ailesi yaşlı ve güçlüydü ve yüzyıllardır hayatta kalmalarını sağlayan güç ve kararlılığa sahipti.

Londra'ya vardıklarında ilk durakları Josette'in evi oldu. Alec, Celia'yla birlikte Leydi Flora'nın yanına dönmeyeceğini ve Jenny'nin iyi olduğundan emin olmak istediğini söyledi. Celia elini yüzünü yıkadıktan sonra çocuk odasına gittiğinde Alec'i uyuklu kızını kucağına almış, kısık bir sesle onunla konuşurken buldu.

"Bu dil de ne?" Celia, Alec'in müzikal sözleri üzerine dökülürken sordu. "Seninle ilk tanıştığımda bana İrlandaca demiştin - beni Yunanca olduğuna inandırmaya çalıştıktan sonra."

"Erse," diye yanıtladı Alec. "İrlanda diline benziyor, sizi fazla yanıltmadım. Her iki dilin de ortak bir kökeni var. Erse atalarımın dilidir ve Jenny'nin bunu bilmesini istiyorum."

"Yasaklanacak, değil mi?" Celia söyledi. "İskoç olmakla ilgili her şey yasaklanacak."

"Evet." Alec'in sesi acımasızdı ama Jenny'ye bakarken şefkatten başka bir şey göstermiyordu. "Ama bu ufaklık korku içinde, kim ve ne olduğunu inkâr ederek büyümeyecek."

Celia, "uzun bir süre kıtada yaşamak zorunda kalacağız," diye gözlemledi.

Alec ona şaşkın bir bakış attı ve ardından sırtıttı. "Benim her zaman pratik Celia. Sende sevdiğim bir şey var."

Aşk. Celia geçen sarsıntıyı bastırdı. Edward'la konuşurken bu kelimeyi söylemişti -ben çok aşışım, efendim. Çok aşışım.

Ama rol yapıyordu, değil mi? Edward'ı sakinleştirecek ve kandıracak şeyi söylüyordu. Alec heceyi sanki hiçbir şey değilmiş gibi savurdu.

Celia için her şeydi.

Yine de Alec sevgi dolu bir adamdı. Bunu Jenny'ye karşı her zaman göstermiş, kardeşi hakkındaki korkunç korkusunda ve küçük kardeşini güvenle geride bırakarak Will'i bulmak için Kanal'ı koşarak geçtiğinde de göstermişti. Ayrıca daha önce evlenmiş ve karısının ölümünün yasını tutmuştu.

"Bana Jenny'nin annesinden bahset," dedi Celia yumuşak bir sesle. "Nasıl biriydi?"

"Genevieve?" Alec ağzını açtı, durakladı, kapattı ve kaşlarını çatı.

Jenny onun omzuna gömüldü ve memnun sesler çıkardı.

Alec, mum ışığının yüzünde gölgeler oluşturduğunu söyleyerek, "Gerçek şu ki, onu çok az tanıyordum," dedi. "Operada dansçıydı. Vahşi bir şeydi, çırpınıp duruyordu, ayakları yere değmiyordu. Onu kovaladım-

Beni kovaladı. Heyecanlı bir ilişkimiz oldu ve onu benimle evlenmeye ikna ettim. -"Çocuğumu taşıdığından şüpheleniyordum." Elini Jenny'nin sırtında gezdirdi. "Evlendik ama hiç yuva kurmadık. Bunun için daha sonra bolca zamanımız olacağını düşündüm. Fransa'dan İskoçya'ya gidip geldim ve Prens Teàrlach İskoçya'ya geçip ortalığı karıştırdığında Genevieve'e Paris'te kalmasını söyledim. Ayaklanma öyle ya da böyle çözüldükten sonra tekrar bir araya gelecektik."

Bir nefes verdi, bakışları uzaklara daldı. "Ve sonra o gitti. Mal ve ben Edinburgh'daki evimizin dışında sokakta dururken bir adam bana bir mektup getirdi. Mektupta Genevieve'in bebeğimizi getirirken öldüğü ama Jenny'nin hayatta ve iyi olduğu yazıyordu. Malcolm beni bir gemiye bindirdi ve Jenny'yi bulmaya gittim.

"Paris'e ulaştığımda Genevieve'in ailesi onu çoktan gömmüştü ve onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Kız ve erkek kardeşlerini ya da arkadaşlarını bile tanımıyordum ve o arkadaşlarının çoğu da benimle evlendiğinden haberdar değildi." Alec başını salladı. "Bir rüya ya da bir oyun gibiydi. Tam oyuncular tanımaya başladığınız anda perde kapanır ve fantezi dağılır."

Sesi asıktı, sözleri üzerlerine kapanan gölgelere karışıyordu.

Celia sessizce, "Jenny yapmadı," dedi.

Alec'in gözleri yumuşadı. "Jenny hariç. Evet, o yeterince gerçek. Onu tanıdığım ilk gece üç kez bezini değiştirdim ve çığlıkları aklımdan çıkmadı. O tam bir Mackenzie, herkesin dünyasının merkezinde olduğundan emin olmak istiyor." Alec onun saçlarını öptü ve Jenny guruldadı.

"Ona karşı iyisin."

Alec'in kaşları . "Tabii ki ona karşı iyiyim. Ben onun babasıyım, değil mi? I?"

Celia, pek çok beyefendinin bir beyefendiyle uğraşmayacağını çok iyi biliyordu.

Beklenmedik bir çocuk, özellikle de bir kız. Alec, Jenny'nin kendisinden olduğunu inkâr edebilir ve onu Genevieve'in ailesinin üzerine atabilir ya da kimsesiz bir çocuk olarak bir cemaatin yanına bırakabilirdi.

Ya da Jenny'nin kaderini başkalarının ellerine bırakarak onun için Paris'e hiç gitmeyebilirdi. Bunun yerine, kızını bulmak ve onunla ilgilenildiğinden emin olmak için suyun öbür tarafına koşmuştu. Alec nadir bulunan bir adamdı ve Celia'nın kalbi ısındı.

Jenny'yi kendine yakın tuttu ve Celia'yla başının üzerinden konuştu. "Yatağa gitmelisin, aşkım. Uzun bir yolculuktu."

"Biliyorum, ama Jenny'ye iyi geceler demek istedim."

Alec'in gözleri çakmak çakmak oldu. "Ona iyi davranan sensin, genç kız."

Celia onun önceki sözlerini taklit etti. "Tabii ki ona karşı iyiyim. Artık onun annesiyim."

Jenny'yi hızlıca kucaklaması için uzatırken Alec'in yüzünde minnettarlık ifadesi vardı ama ses tonu değişmemişti. "O halde iyi geceler de ve yatağına git."

Celia Jenny'nin yumuşak kokulu yanağını öptü, sonra Jenny'yi ona geri verirken Alec'in yanağını öptü. Alec başını çevirdi ve onun dudaklarını yakaladı.

Öpüşme kısıydı ama tutkuluydu. Jenny sabırsızlıkla ciyakladığında öpüşme sona erdi ve Alec'in kahkahaları arasında ayrıldılar.

Celia yatak odalarına inmek için arkasını döndüğünde dudakları karıncalandı, vücudu da Alec'in gözlerindeki sıcaklıktan etkilendi. Çok geçmeden ona katıldı ve Jenny'nin tavan arasındaki odasında ona attığı umut dolu bakış gerçeğe dönüştü.

Celia'nın ailesiyle karşılaşma Leydi Flora'nın evinde gerçekleşti. Alec onları Leydi Flora'nın özel oturma odasında, Leydi Flora'nın genç bir kadın, muhteşem bir güzel olarak portresinin yer aldığı bir tabloya yerleştirdi.

Alec, Celia'yı pencerenin yanındaki altın rengi şam kumaşından kanepeye oturttu ve elini omzuna koyarak arkasında durdu. Koyu kahverengi giyinmişti, ceketinde firfır, nakış, dantel ya da süs yoktu. Koyu kıvılcık saçlarının üzerine oturan beyaz bir peruk bulmuştu, peruğun iki yanında küçük, sıkı bukleler vardı.

Alec yüz ifadesini, kendisi yokken kâhyasının neler yapabileceğini merak eden şaşkın bir taşra beyininkine çevirdi. Celia, Alec'in Sally'den portföyüyle birlikte Josette'lere getirmesini istediği elbiselerden birini giymişti; altın ve yeşil çiçekli, hafif yazlık pamuklu bir elbise; yakışan, sade, mütevazı.

Düşes hızla odaya doğru ilerledi ve Alec'in elinin altında Celia gerildi. Ancak çenesini kaldırdı; düşesin öfkeli bakışları altında buruşmadı.

Düşes pencereyi sarsan ses tonuyla, "Açıkla Celia," diye emretti.

Dük karısının arkasından içeri girdi, gözleri kızına takılmadan önce Alec'e kısa bir süre baktı.

Dükün yüzünde beliren rahatlama ve sevgi ifadesi Alec'i ürkütmüştü. Alec uzun zamandır bu adamı, aklında ne gibi hain bir amaç varsa gerçekleştirmek için yakalanan Jakobitleri saklayan korkunç bir canı olarak hayal ediyordu. Alec'in gördüğü ise kısa boylu, tombul, yuvarlak yüzlü, kötü niyetli olmayan bir adamdı. Gözlerinin etrafında, sorumluluk dolu bir yaşamın ve zorba bir eşle evliliğin izlerini taşıyan çizgiler vardı. O anda Dük'ün tüm dikkati Celia'daydı, yüzündeki ifade Celia'ya duyduğu minnettarlığın ifadesiydi. iyi ve zarar görmemiş.

Düşes bakışlarını Celia'dan Alec'e çevirdi. Yüzü dar, burnu uzun, burnunun üstündeki gözleri Alec'in Culloden sahrasında kendisine doğrultulmuş bir tüfeğin üzerinden gördüğü soğukluğa sahipti.

Dağlık bölgelerde, bir erkeğin sevgilisini kaçırmadan önce onun annesine iyice bakması, böylece gelecekteki hayatına bir göz atması gerektiği söylenirdi. Alec bu sözün pek de doğru olmadığına karar verdi; bu kadında Celia'ya dair hiçbir şey görmüyordu, Celia'da da ona dair hiçbir şey. Celia kibarlığını güler yüzlü dükten almış olmalıydı ve muhtemelen sanata ve meraka olan ilgisini de ondan. Düşeste ise sadece soğukluk ve acımasız bir hırs vardı.

Düşes, Alec'e "Sen *kimsin*?" diye sordu.

Leydi Flora ve Bayan Reynolds, bu zor durumun hafifleticileri olarak dükün arkasından gelmişlerdi.

"Onun kim olduğunu biliyorsunuz, Majesteleri," dedi Leydi Flora. "Bay Finn, son zamanlarda Paris'ten gelen İrlandalı çizim ustası. Biraz arazisi olan bir beyefendi."

"Neredeyse bir ." Düşes burnunu çekti. "Ama demek istediğim, siz *kimsiniz*? Ne tür bir araziniz var? Kaç dönüm? Ekilebilir kaç dönüm? Kızıma ne tür bir gelir sağlayacaksınız? Yoksa birkaç yıl içinde İrlanda'daki inziva yerinizden elinizi kolunuzu sallayarak bize mi geleceksiniz?"

Dük, "Şimdi Freya, acele etmeyelim," dedi.

Düşesin gözleri donuklaştı ve Alec, Celia'nın ona anne ve babasının birbirlerine verdikleri isimleri nadiren kullandıklarını söylediğini hatırladı. Gerçekten de özel bir durumdu.

"Aceleci mi?" diye tersledi düşes. "Bana her fırsatta meydan okudu ve şimdi de bir *hiçle* evlenerek kendini tamamen rezil ediyor. Ama uzun sürmeyecek. Baban bu evliliği iptal ettirecek."

Celia pembeleşti, şüphesiz kardeşiyle fesih için hiçbir gerekçeleri olmadığına dair yaptıkları konuşmayı hatırlıyordu. Alec, evliliğin feshine karşı çıkmak için hazırladığı mahcup ve gafil konuşmasına başlamak için nefes aldı ama Leydi Flora araya girdi.

"Belki de en iyi çare bu değildir, Majesteleri," dedi. "Bu adımın bir aşağılama olmasına gerek yok, biliyorsunuz. Bay Finn doğuştan beyefendi ve sizin için iyi bir kaynak olabilir. Maçın planlarınızın bir parçası olduğunu söylerseniz Ekselansları daha az onur kırıcı bir durumla karşılaşacaktır. Eğer onayınız varsa Bay Finn'e bir nezaket unvanı verilebilir, böyle şeyler için emsaller var. Ve torunlarınızdan neler yapabileceğinizi bir düşünün."

Düşes, Leydi Flora'nın sözleriyle yatışmış gibi görünmüyordu ama Alec onun gözlerinin ardındaki çarkların dönmeye başladığını izledi. Celia'nın oğulları varsa, düklük için doğrudan sırada olmasalar da, manipüle edebileceği daha fazla insan olacaklarını düşünüyor olmalıydı.

Düşes, "Hımm," dedi.

Bu konuşma boyunca Celia annesine değil, babasına baktı. "Baba?"

"Bu adamla mutlu musun kızım?" Dük teslimiyetle konuştu.

Celia uzandı ve Alec'in elini tuttu. "Öyleyim baba."

Dük önce ona sonra da Alec'e sertçe baktı. Sonunda içini çekti ve başını salladı. "Söz verdim, değil mi? Pekâlâ Celia. Seni kutsuyorum."

Celia'nın annesi kaşlarını çatarak kocasına baktı. "kutsanacak bir şey göremiyorum.

Bu genç adamın zaten bir bebeği var. Celia onun için bir angarya

olacak." "Hayır, kesinlikle. Jenny çok güzel," diye söze girdi

Celia çabucak.

"Bebeklerin sevimli hiçbir yanı yok." Düşes burnunu çekti. "Bilmem gerekirdi, iki tane doğurdum. Yüce Tanrım." Elini yüzüne bastırdı, gözleri büyüdü. "Bu haberi Edward'a nasıl söyleyeceğim? Felç geçirecek."

"O zaten biliyor." Celia Alec'in elini sıktı, o da güven vermek için sıktı. "Onu köyde, evimizin yakınlarında gördük. Al-Mr. Finn ve ben İngiltere'deyken yaşayabileceğimiz olası yerleri araştırıyorduk."

"Saçmalama," diye söze girdi dük hızlıca, "Evin bizimle olacak elbette, Hungerford Park'ta."

Düşes onu görmezden geldi. "Edward'ın evde ne işi var? Fransa ve Hollanda'da kampanya yürüttüğünü sanıyordum." Konuştu

Celia'ya Edward'ın Vauxhall'daki Bahar Bahçeleri'nde onunla konuşmak için beklediğini söylediğini tamamen unutmuş görünüyordu.

Celia, "İzinde olduğunu söyledi," dedi.

Hem dük hem de düşes şaşkın görünüyordu ve Alec'in içine bir huzursuzluk çöktü. Edward'ın Will'in yakalanmasında suç ortağı olduğundan şüphelenmişti ama o zaman dükün bundan neden haberi olmasındı ki? Alec'in gördüğü en entrikacı kişi olan karısı da aynı şekilde şaşkındı.

"İngiltere'de olması çok daha iyi," diye araya girdi Leydi Flora. "Bu evlilikten ne kadar memnun olduğunuzu göstermek için Hungerford Park'ta büyük bir kutlama, bir düğün resepsiyonu yapmalısınız - yazın ilk balonuz."

Düşes kuşkuyla, "Kızımın her fırsatta bana itaatsizlik edip bir parvenu ile kaçtığını mı?" diye sordu.

Celia konuşmak için ayağa kalktı ama Alec onu susturdu.

"Her şey yolunda canım." Soluk soluğa, kendini küçümseyen bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ben önemsiz bir adamım ve bunu biliyoruz. Bu bir aşk maçıydı, Majesteleri... Ve Majesteleri." Önce Celia'nın annesine, sonra da babasına başıyla selam verdi. "Ben gerçekten de şanslı bir adamım."

Düşes ona soğuk bir bakış attı. "Şanslıdan da öte. Elinizde bir dükün kızı ve onun mirası var."

"Hayır, hayır," dedi Alec hemen. "İş adamım onun emanet parasının benim ulaşamayacağım bir yerde olduğunu görecektir."

Düşes, "O zaman neyle geçineceksiniz?" diye sordu. "Evet Charles, açlıktan ölmemeleri için ona bir iş ayarlayan gerekecek." Gözleri parlayarak Leydi Flora'ya döndü. "Katılıyorum Flora, dünyaya olayların bu şekilde gelişmesinden tamamen tiksindiğimizi göstermeliyiz. Kocacığım, bu Finn denen adamda bir süredir gözün olduğunu ve bu evliliği bizim ayarladığımızı söyle. Kendimi büyük bir suare planlamaya vereceğim ve belki de bu iş kızımın tüm umutlarımı yok etmesinden duyduğum acıyı unutmama yardımcı olur."

Eteklerini hızla savurarak Leydi Flora'nın yanından geçti ve uşağına seslenerek odadan çıktı.

Bayan Reynolds yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle onun gidişini izledi. Leydi Flora soğukkanlılığını koruyarak böyle bir zaferi belli etmedi.

Celia ayağa kalkarak tabloyu bozdu. "Baba."

Dük ona doğru gitti ve Celia onun ellerini tuttu. Aynı boydaydılar, dükün kahverengi-yeşil gözleri Celia'nınkilere çok benziyordu. Zeki bir yüzü vardı,

Aşırı zekâyâya sahip olmayan bir adamdı ama Alec onun odadaki herkesi düşesin yaptığı gibi anında kategorize etmeden benzersiz bir varlık olarak gördüğünü fark etti.

Dük yanağını Celia'nın yanağına dokundurdu. "Kızım. Seni böyle mutlu gördüğüme sevindim."

Ona sıcak bir gülümseme verdi ve ardından kanepenin üzerinden Alec'e elini uzattı. "Sizi selamlıyorum efendim. *Oğlum*. Umarım uzun ve tatmin edici bir tanışıklığımız olur."

Alec dükün elini sıktı ve dük de diğer elini onun elinin üzerine bastırarak dostça sıktı.

Alec kibarca, "Ben de öyle," diye cevap verdi.

Dük doğrudan Alec'in gözlerinin içine baktı ama Alec'in gözlerinde hiçbir tanıma belirmedi, Alec'in asi Dağlık Bölge'den gelen bir İskoç olduğunun ani bir farkındalığı yoktu. Dükün bakışlarında ikiyüzlülük yoktu, sadece geçici bir dostluk ve iyimserlik vardı.

Ya dük çok iyi bir oyuncuydu ya da Alec onu tamamen yanlış değerlendirmişti. Alec bu adamda zalimlik ya da duygusuzluk görmedi ve o anda tamamen yanıldığını anladı - Crenshaw Dükü'nün kardeşinin yakalanıp hapsedilmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

BÖLÜM 25

T Crenshaw Düşesi'nin yaz balosu yıllarca konuşulacaktı ama Celia'nın bildiği gibi düşesin öngörebileceği nedenlerle değil.

Celia ve Alec bir haftadan kısa bir süre içinde Hungerford Park'a, on dördüncü yüzyıla tarihlenen ancak orijinal taşları yalnızca mahzenlerden birinde bulunabilecek kadar çok kez üzerine ve etrafına inşa edilmiş bir eve yerleştirildiler. On yıl önce dış cephe yeniden yapılmış, böylece sıra sıra dizilmiş uzun ve dar pencereler evi ışıkla doldurmuştu. Celia'nın babası pencere vergisinden şikâyetçiydi ama Celia'nın annesi onun itirazlarını geçersiz kılmıştı.

Birinci katın sonunda yer alan ve üç duvarı bu pencerelerle kaplı balo salonunun tozu alınmış, cilalanmış ve kristallerle süslü beş avizesine yeni mumlar yerleştirilmişti. Yukarıdaki galeride bir orkestra akort yapıyordu ve çift kapılar resmi bahçelere bakan bir terasa açılıyordu. Bahçenin ortasındaki ağaçların dallarına asılmış kâğıttan Çin fenerleri fiskiyeleri ve yürüyüş yollarını aydınlatıyordu.

Kamuya açık odalardaki mobilyalar örtülerinden kurtarılmış, halılar dövölüp yeniden serilmiş, değerli tabloların bulunduğu yaldızlı çerçeveler parlayana kadar ovalanmıştı.

Düşes tüm bunları personeline acımasızca zorbalık yaparak ve arkadaşlarını kısa sürede davetini kabul etmeleri için zorlayarak başarmıştı. Düşes, bu davete icabet edenlerin mazeret bildirmeleri ya da gelmemeleri halinde bunun unutulmayacağını ima etmişti. Londra sosyetesinin yarısından fazlası Dük'ün desteğine muhtaçtı ve bu yüzden usulüne uygun olarak geldiler.

Kırmızı yüzlü ve gür sesli Chesfield Kontu, karısı ve kız kardeşiyle geldi. Yanında, evinde konaklayan alaydan subaylar -bir albay, bir yüzbaşı ve genç bir teğmen- vardı. Düzgün peruğu ve zevkli mavi frakıyla Kont'tan daha kibar olan Perry Amca, Chesfield ve subaylarını karşıladı ve onlarla sohbete daldı.

Celia'nın büyük toplantılardan hoşlanmayan ama Whig partisi uğruna bunlara katlanan babası, yüzü pembeleşmiş bir halde karısının yanında rahatsız bir şekilde duruyordu,

ve sürüsünü karşıladı.

Alec, Dük ve Düşes'le birlikte karşılama sırasına girmemek için yalvarmayı başarmış, Dük'ün arkadaşlarının bir hiç kimseyi karşılamaya zorlandıklarında gücenebileceklerini söylemişti. Nefes nefese, saygılı sesiyle, kademeli bir tanışma daha iyi olabilir, diye önerdi.

Düşes Alec'le aynı fikirdeydi ve onun alçakgönüllü konumunu anlamasına biraz şaşırmış görünüyordu. Yine de ona uygun bir kıyafetle katılması gerektiğini söyledi. Bunu da Alec'in yıpranmış takım elbisesine dik dik bakarak söyledi.

Dük Londra'daki terzisini önerdi. Alec, Celia'ya terzinin ne önerdiğini söylememiştir ama Celia'ya aşağıya kadar eşlik etmek için yatak odasından çıktığında, Alec'in gösteriştten yana olmaya karar verdiğini gördü.

Ceketi siyah kadifeydi ama her santimini kaplayan gümüş işlemeler ve altın ipliklerle işlenmiş dantellerin ardında bu gerçek pek fark edilmiyordu. Danteller Alec'in küt parmaklı ellerinin üzerinden akıyor ve yeleşinin üstünden dışarı taşıyordu. Ceketin peplumu, gümüş ve altın brokar olan pantolonunun etrafını saracak şekilde kolalanmıştı. Dizden bileğe kadar uzanan beyaz çoraplar güçlü bacaklarını örtüyordu ve brokar ayakkabılarının tepesinde elmaslarla parıldayan on beş santimlik tokalar vardı.

Hizmetçisine mütevazı bir kıyafet giydiren Celia -mavi ipek bir iç etek üzerine koyu yeşil kadife bir üst etek, omuzlarını ve göğüslerini örtmek için de bir fichu- ağzı açık bir şekilde Alec'e baktı.

"Aman Tanrım, Bay Finn," diye haykırdı. "Eğer bir avizenin altında durursanız, şirket gözlerini korumak zorunda kalacak."

"Aynen öyle, genç kız." Alec'in yüzü beklentiyle kızarmış, gözleri ayakkabı tokaları kadar parlıyordu. "İğrenç kostümü görecekler, içindeki adamı değil. Dar gelirli bir beyefendinin, harcayabileceği paranın sınırı olmadığı söylendiğinde satın alacağı şeydir bu. Bir süre için delirirdi. Terzi mutlu bir adamdı."

Celia gülmek isteyerek ona baktı. "Keşke toplantıdaki en şık beyefendinin sen olacağını söyleyebilseydim ama korkarım öyle olmayacak." Elini adamın kolundaki kıvrıma soktu ve her zaman yaptığı gibi yumuşak kadifenin altındaki gücü görünce heyecanlandı. "Crenshaw Dükü'nün kızını çalan adamı görmek isteyen Londra'daki her züppe ve züppe burada olacak." Yakınına eğildi. "Bunlardan herhangi birinin

Sizi tanıyorum ama Chesfield Kontu ve alaydaki subayları ne olacak?"

"İşte burada bana yardım edeceksin, karıcığım. Bana yaklaşmaya çalıştıklarında önlerini kesecek ya da benimle görüşmek istediklerinde az önce odadan çıktığımı söyleyeceksin. Ve sonsuza dek ortadan kaybolma zamanım geldiğinde, tabloları ya da egzotik bitkileri ya da bu geniş evde ne tür eğlenceler varsa onları görmek için sıvışanlarla birlikte olduğumu iddia edeceksin."

Celia elini daha sıkı tuttu. "Gerçekten yalnız gitmek zorunda mısınız? Bu çok tehlikeli."

"Planım üzerinden geçtik." Alec elini onun elinin üzerine bastırdı. "Padruig yardım edecek ve Will o evdeyse, yabancılar tarafından onu beklediğime ikna edilmek zorunda kalmazsa zaman kazanırız. Peşinden geldiğim için beni diri diri yüzecektir ama en azından bunu yapmakta özgür olacaktır."

Kararlılık içini yakıp kavuruyordu. Celia ona eşlik etmekte ısrar edecek kadar aptal değildi; etekleri ve geniş çantasıyla askerlerle dolu karanlık bir ormanda dolaşırken pek de yardımcı olamazdı. Onun görevi annesinin misafirlerinin dikkatini dağıtarak Alec'i köşeye sıkıştırmalarını ya da ne zaman gittiğini fark etmelerini engellemekti. Ev dolup taşıtığında, dans tamamen başladığında Celia sıvışacak ve belirlenen yerde onunla buluşacaktı.

Aslında tüm balo bir oyalamaydı. Alec, Leydi Flora ve Bayan Reynolds her birinin ne yapacağını dakikasına kadar planlamışlardı. Celia, onlar plan yaparken Alec'in suratının asıldığını, içindeki savaştının Alec'in olabileceği gülümseyen büyücüyu sildiğini izlemişti. Celia'nın onunla tanıştığı ilk gün sezdiği gibi, Alec tehlikeli bir adamdı.

Ancak, subaylar baloya katılsa ve üstleri eğlenceye giderken askerler muhtemelen tembellik etse bile, Alec kardeşinden bir iz bulmak için eski evi araştırırken bir hayalet gibi hareket etmek zorunda kalacaktı.

"Ay ışığında pırıl pırıl parlayacaksın." Celia söyledi. "Bir fenere bile ihtiyacın olmayacak."

Alec kıkırdadı. "Ormanda daha sade kıyafetler saklamıştım. Benim için endişelenme, karıcığım. Bunu daha önce de yaptım."

"Bu pek güven verici değil."

Alec kolunu ona doladı ve uzun bir öpücük için onu kendine çekti. Paltosunun gümüş iplikleri ve dantelindeki altın rengi tenini çiziyordu ve tüm giysi parfüm kokuyordu. Ama Alec'in öpücüğü ona aitti, sıcak, buyurgan ve aynı zamanda vericiydi.

Celia parmaklarını adamın paltosunun yakalarına doladı, öpücüğü içine çekti, adamın ona karşı hissettiği duyguyu ezberledi. Eğer yakalanırsa-
Düşünmeye bile değmezdi. Celia'nın kalbi onu bırakırken daha hızlı atmaya başladı. "Yolun açık olsun," diye fısıldadı.
Alec onu bir kez daha öptü ve sonra el ele merdivenlerden indiler.

Alec, Edward'a ve Lady Flora'nın salonunda bulunan Londralı bir züppeye, "Kesinlikle katılıyorum," dedi. "Yapılacak tek şey bastırmak. İrlanda'da da öyle. Oradaki yerliler barışı korumak için çıkarılan yasalar karşısında oldukça asi olabiliyorlar. Bu yasaların kendi iyilikleri için olduğunu anlamaları gerekiyor."

Burnunu çekti, kolundan büyük bir mendil çıkardı ve burnuna dokundurdu.

Edward onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çattı ama Alec onun sözlerine mi yoksa mendilinin çırpınına mı kızmıştı, bilmiyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi züppe. Genizden gelen bir pelteklikle konuşuyordu. "İrlandalılar ya da İskoçlar sorun çıkarırsa, ayaklarının altında ezilirler. Öyle olmalılar. Eğer Tanrı onların efendisi olmamızı istemeseydi, olmazdık."

Ah, evet. "Olan doğru olmalı" duygusu. Alec, bu genç adamın her sabah çatısı akan kara taş bir evde uyandığını ve bütün gün ısırgan otundan başka yiyecek bir şey bulamadığını düşünürse, dünyanın doğruluğunu sorgulamaya başlayabileceğini hissediyordu.

Alec alayını bastırdı ve anlamsızca güldü. Edward, Bay Finn'in kız kardeşi için uygun bir koca olup olmadığı konusunda tereddüt ediyormuş gibi kaşlarını daha da çattı.

Alec konuşmayı sevgili karısını bulmakla ilgili bir şeyler söyleyerek bitirdi. Sanki onsuz yapamayacakmış gibi odayı tarayarak onu aradı.

Rol yapması zor değildi; Celia'nın kendisinden çok uzakta olmasından hoşlanmıyordu. Alec kalabalığın arasında başını sallayarak ve gülümseyerek, peruğu yamuk, mendilini sık sık yüzüne bastırarak dolaştı. Dük'ün ahabları ona sertçe baktılar ama Alec, Bay Finn'in sevimli bir aptal olduğu izleniminin yerleşmesini izledi. Alec, bir kez yerleşen bir izlenimden zor olduğunu biliyordu,

Bu da onun amacına uygundu. Londra *tonu* ona kibirle bakacak, kendini üstün hissedecek ve onu kovacaktı.

Leydi Flora, Bayan Reynolds ve Flora ve düşesle birlikte kendilerini sosyetenin liderleri olarak tanıtan bir grup hanımefendiyle birlikte geç saatlerde geldi. Gördükleri ilgi Alec'in balo salonundan, her şeyin gölgede kaldığı bir yan koridora geçmesini sağladı.

Celia onun gidişini izledi. Alec onun bakışlarını öbür ucunda yakaladı ama Celia, sağ olsun, onu gördüğüne dair hiçbir işaret vermedi. Kısa bir süre bakıştılar.

Alec o anda, mükemmel bir kesinlikle onu sevdiğini biliyordu. Bir süredir, çiziminde gözlerindeki ateşi yakaladığından beri, *ondaki* ateşi gördüğünde. Onun berrak düşünceleri, dürüst şakaları, keskin gözlemleri ve nazik şefkati tüm varlığını sarmış, onun bir parçası haline gelmişti.

Bu görevi yakalanmadan bitirecekti, çünkü ona, güzel karısına, sadece keder beklerken bulduğu neşeye geri dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Seni seviyorum Celia'm, diye fısıldadı kalbinin derinliklerine, sonra dönüp gitti.

Balodan önceki günlerde evin tamamını keşfetmişti. Bu koridor, akşam yemeği salonundaki masaları doldurmak için hamur işlerinin ve içeceklerin hazır tutulduğu odanın önünden geçerek kilerlere kadar uzanan bir merdivene çıkıyordu.

Alec, hizmetkârların salonunu mutfığa bağlayan taş kaplı bir geçitte son bulan merdivenlerden aşağı indi. Bu geçidin yarısındaki bir kapı, bahçeye açılan yüksek bir çitin içindeki bir kapıya doğru yükselen taş basamaklara açılıyordu. Böylece, bir bahçe partisine katılan konuklar, birdenbire önlerine yiyecek ve içecek getirilmesini sağlayabiliyorlardı.

Bahçenin ana kısmı bu çitin ötesinde, evin çalışma tarafını perdeliyordu. Bu gece balonun konukları, renkli kâğıt fenerlerle aydınlatılmış yollarda, şırıl şırıl akan fiskiyelerin etrafında dolaşıyordu. Celia'ya göre, hanımefendiler ve beyefendiler daha şimdiden çalıntı bir öpücük, bir kaçamak ya da çiftleşme veya politika içerebilecek diğer gizli buluşmalar için yolların karanlık kısımlarını arıyorlardı - Crenshaw Düşesi'nin toplantıları her ikisine de yol açıyordu.

Çitlerin gölgesinde kalarak bahçenin kenarından dolaştı. Bahçenin uzak tarafında Lord Chesfield'ın bahçesine kadar uzanan bir ağaçlık vardı.

Araziler, ötesinde bir hafta önce geçtikleri eski ev vardı.

Alec heyecanlı bir avam gibi arazide dolaşırken bahçenin sonunda bir bohça bırakmıştı. Burada cafcıflı ceketini ve yeleşini çıkarıp koyu renk, dar bir ceket giydi, gösterişli pantolonunu çıkarıp altından daracık bir çift koyu deri pantolon çıkardı. Karanlıkta beyaz bir leke gibi görünen peruğunu çekistirerek çıkardı ve saçlarının sıkıca bağlandığından emin oldu. Ayakkabılarını sağlam bir çift botla değiştirdi.

Alec giyinmeyi bitirip balo salonu kıyafetini sakladıktan sonra doğruldu ve arkasını döndü-

-Ve onu hemen tanıyan bir İngiliz'le yüz yüze geldi, hiç şüphe yok.

Malcolm'un kayınpederi olan Wilfort Kontu, Kilmorgan Kalesi'ni yakan İngiliz askerleri tarafından kurtarılmadan önce aylarca Mackenzie'lerle birlikte yaşamıştı.

Wilfort Alec'i tanıyordu, hiçbir kılık ona yardımcı olamazdı ve artık çok geçti. saklan.

"Alec Mackenzie?" Wilfort çınlayan bir sesle sordu. "Bu ne?"

Celia kapıdan çıkıp giden Alec'e sırtını döndü ve kızlık arkadaşlarıyla neşeli bir şekilde konuşmaya devam etti. Alec'in gidişini görünce kalbinde hissettiği acı beklediğinden daha büyüktü. Kendini plan konusunda iyimser sanıyordu ama şimdi ağzı kurumuş, boğazı düğümlenmişti ve doğal bir nefes almakta zorlanıyordu.

Gitmekte olduğu tehlikenin görüntüsünü bastırmak ve arkadaşlarının konuşmasına odaklanmak için yapabileceği tek şey buydu. Onlarla sohbet ederken dudaklarını gülümsemeye, sesini hafifletmeye zorladı ve onların anlamsız sohbetlerini dört gözle beklediğini düşündü.

Celia artık saygın bir evlilik yaptığına göre -her ne kadar hanımlar kendisinden bu kadar aşağı biriyle evlenerek büyük bir hata yaptığını anladığından emin olsalar da- arkadaşları artık onunla arkadaşlık etmekten kaçınımıyordu. Elbette, çevredeki her genç hanım kocasının ya da nişanlısının evinden, arazilerinden, yatırımlarından ve hediyelerinden bahsetmeye ve mücevherlerini mümkün olduğunca sık göstermeye özen gösteriyordu.

Celia buna alçakgönüllü, sessiz ve hayranlık uyandıran bir tavırla karşı koyuyor, ağzından bir kelime kaçırabilmediğinde de aşk için evlendiğini söylüyordu.

"Bay Finn ve ben birlikte gezinmekten, her şeyden konuşmaktan büyük keyif alıyoruz," derdi. Ya da "Bay Finn bana harika çizim teknikleri öğretiyor - oldukça yetenekli ve benim küçük becerilerime yardımcı oluyor." Ya da, "Bay Finn ve ben ikimizin de okumayı çok sevdiğimizi keşfettik. Kitaplar konusunda biraz hüznümlü olduğumu biliyorum, ama sessiz bir gecede onları tartışabileceğim birinin olması çok güzel."

Sohbetin sonunda, hanımların birçoğu hüznümlü görünüyordu.

Celia balo salonunun köşesindeki uzun, süslü saate, hatta Alec'in ayrıldığı kapıya bile bakmamaya çalıştı. Arkadaşlarıyla sohbet etmeye devam etti ama dudakları kaskatı kesilmişti ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Alec'in kardeşini bulmasını mı yoksa evin boş olduğunu kanıtlamasını mı umduğundan emin değildi.

Celia bir süre sonra Leydi Flora'nın da ortadan kaybolduğunu fark etti. Arkadaşları kalmıŒ, dikkatleri üzerlerine çekmiŒlerdi ama Celia, Bayan Reynolds'un gruptan gruba geçerek endiŒeyle etrafına bakındığını gördü.

Dans akşam yemeğinden sonraya kadar başlamayacaktı. Celia ve Leydi Flora düşesi oturarak yemek yememeye, konukların sanki kapalı bir bahçe partisindeymiş gibi etrafta dolaşırken yemek yemeye ikna etmişlerdi. Böylece, Alec'in yokluğunun fark edilebileceğı yemek salonuna gitmek için eşleşme olmayacaktı.

Celia şimdi Leydi Flora'nın başka bir planı olup olmadığını merak ediyordu -*kendi* yokluğu fark edilmesin diye oturarak yemek yememe fikrini o mu bulmuştu? Ve Edward hangi cehenneme gitmişti?

Bayan Reynolds kalabalığın arasından Celia'ya doğru ilerledi, koluna bir el koydu ve ona sessiz bir konuşmaya ihtiyacı olduğunu söyleyen bir bakış attı.

Celia, Bayan Reynolds'la birlikte aceleyle çıkıyormuş gibi görünmemek için yanlarından geçerken arkadaşlarıyla konuşmak için duraklayarak onun ardından yürüdü. Bir Perry Amca'nın oğulları -Celia'nın silik kuzenleri- Celia'yı durdurup yanlış cilveleşmesi hakkındaki düşüncelerini uzun uzun anlattılar, ama sonunda Celia ayrılıp balo salonunu terk etti.

Bayan Reynolds onu merdivenlerde bekledi ve galerinin görece mahremiyetine çıktılar.

"Onu bulamıyorum." Bayan Reynolds fısıltıyla konuştu ve Celia kadının titrediğini fark etti. "Lord Alec'in neden Lord Chesfield'dan bu gece alay subaylarını da yanında getirmesini istediğini biliyorum ama korkarım... Flora son zamanlarda çok tuhaf davranıyor."

Galeride yalnızdılar, merdivenlerden ve aşağıdaki balo salonunun uzaktaydılar.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Celia. Leydi Flora'nın bu olaydaki tüm rolü tuhaftı; Alec'in evinde kalmasına izin vermesinden, askerler evini aradıktan sonra hıçkıra hıçkıra ağlamasına ve Alec'in Celia'yı kaçırıp kendi kontrolüne alması fikrine kadar. "Bana neden korktuğunu söyle."

Bayan Reynolds başını salladı. "Lord Chesfield'daki alaya kafayı takmış durumda. şeyi bilmiyorum ama bu hafta çok heyecanlandı ve benimle konuşmayı kesti. Çok endişeleniyorum... Onu bulmalıyız. Lütfen bana yardım edin, Leydi Celia."

Gözleri yaşlarla parlıyordu, normalde bu kadar sakin olan bir kadın için endişe vericiydi.

"Onu en son nerede gördün?" Celia sordu.

"Ana merdivenlerden çıktığını sanıyordum. Keşke annen buraya ışık koysaydı."

"Ve mumları boşa mı harcayayım?" Celia eteklerini kaldırdı, galeriden aşağı inerken çantaları gıcırdadı. "Babamın resimlerine karanlıkta da gayet güzel bakılabilir."

Bayan Reynolds, Celia'nın peşinden aceleyle giderken topukları tıkırdadı. "Evet-Flora koleksiyonu görmelerini önermiş olmalı."

"Kime önerildi?" Celia şaşkınlık içinde sordu.

Bir erkek sesi, sanki sorusuna cevap verircesine koridorda kükredi. "Ne yapıyorsun be kadın? Kendine zarar vermeden önce onu yere bırak."

Bayan Reynolds hızını artırarak Celia'yı zarif bir hareketle geçti. Celia işe yaramaz ayakkabılarını tekmeledi ve çoraplı ayaklarıyla, etekleri rüzgârda savrulan bir kalyon gibi sallanarak onun peşinden koştu.

Salonun sonundaki çift kapı, Charles II döneminde kral, Dük'ün geniş resim koleksiyonunu mahremiyet içinde incelerken saray mensuplarının kaldığı bir antreye açılıyordu.

Bu gece yüksek tavanlı küçük odada üç kişi duruyordu; bu oda tutuşturdukları mumlarla aydınlanmış olmalıydı. Biri albaydı.

Celia onun adının Chesfield-Kell olduğunu sanıyordu. Odadaki diğer adam, yine kırmızı bir alay ceketı giymişti, kardeşi Edward'dı.

Leydi Flora ikisiyle de yüzleşi, her ikisinin elinde de cılalı birer çakmaklı tabanca vardı, sedef kabzaları mumların titrek ışığında güzel görünüyordu.

BÖLÜM 26

T Wilfort Kontu, ay ışığında parlayan gözleriyle ormanın karanlığında Alec'e bakmaya devam etti

"Ne oldu?" Wilfort öfkeden çok endişeyle, hızla sordu. "Neden İngiltere'desin? Mary-"

Alec, Wilfort'u gölgelerin içine iterek panikle sorduğu soruyu kesti. "Tek bir kelime bile. Tek bir ses bile."

Wilfort'un sözleri kesildi, adam sessizliğin ne zaman gerekli olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Mal'ın kayınpederi ince yapılı, güçlü kuvvetli bir adamdı ve bu gücünün çoğunu karakterinden alıyordu. Güzel giysiler giymişti, belli ki düşesin balosundaki konuklardan biriydi, düzgün peruğu siyah bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Alec onun kolunu tuttu ve bahçeden iyice uzaklaşana kadar onu ormana doğru yönlendirdi. Altına karanlık bir fener sakladığı ağacın yanında durdu ama Wilfort'un feneri aramasına izin vermedi.

"Kızınız tamamen güvende," dedi alçak bir sesle. "Paris'te, Mal'in bebeğiyle birlikte büyüyor. Crenshaw Dükü'nün bahçesinin ucunda gizlenerek ne yapıyorsun?"

"Dük'ün eziyetleri beni yoruyor." Wilfort da aynı yumuşak tonu benimsedi. "Bu geceye katılmamın tek nedeni yavrusunun yeni kocası olan İrlandalıya olan ilgimi göstermem gerektiği idi. Renkli popinjay'i bir kez görmek yeterliydi."

Alec sırtışını bastıramadı. Wilfort'un kolunu bırakarak Bay Finn'in yaptığı gibi telaşlı bir selam çizdi.

Wilfort'un gözleri büyüdü. "Yüce Tanrım. Adamda tanıdık bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama seni net bir şekilde gözlemleyecek kadar yaklaşamadım. Crenshaw'ın yavan kızını karınız olduğuna inandırmak için kandırdığınızı mı söylemek istiyorsunuz? Ne için?"

Alec gülümsemesini kaybetti. "Celia yavan değil. Dük, düşes ve onun sönük kardeşinin bin tanesine bedel. Bu bir hile değildi. Onunla gerçekten evlendim."

Wilfort'un şaşkınlığı daha da derinleşti. "O zaman neden hâlâ İngiltere'desin? Kılık değiştirmeyi anlıyorum. Yakalanırsan hayatını kaybedersin. Ama neden

Onunla evlendiğiniz anda ülke dışına kaçmadınız mı?"

"Crenshaw'ın alayı hakkında ne biliyorsun?" Alec karşı çıktı. "Küçük. Dük onu Fransa'da savaşması için yetiştirdi ama Fontenoy'dan sonra Cumberland ile İskoçya'ya yönlendirildi. Bir birliğin yakınlarda konakladığına inanıyorum."

"Chesfield Kontu'nun arazisinde. Kardeşimi tuttuklarından şüpheleniyorum." "Malcolm mu?" Wilfort'un sorusu dehşet içinde çınladı.

"Mal değil. Will. Runt'ın karısıyla kalmasını sağladım."

Kont'un gözlerinde duygular titreşiyordu, ne büyük bir korku ne de rahatlama gösterecek biri değildi. Şaşkınlık ve onaylamama duygularında karar kıldı. "Onu kurtarmak için sürünerek mi geliyorsun? Delirdin mi sen?"

"Will'in orada olup olmadığını ve eğer oradaysa onu nasıl uzaklaştıracağımı öğrenmem gerekiyor. Eğer ailemize biraz olsun düşkünlüğün varsa, bana yardım edersin -yani eve geri döner ve Celia'ya randevumuza kadar güvenli bir şekilde eşlik edersin."

Wilfort'un ağzı sertleşti. "yoksa size eşlik edeceğim."

Bunu kibarca söylemişti ama , hoşuna gitse de gitmese de onu takip edeceğini kastettiğini biliyordu.

Alec, "Kendi başıma daha hızlı hareket edebilirim," diye itiraz etti.

"Ve eğer nöbetçiler sizi gözetliyorsa, benden gelecek bir emre, sizden gelecek bir açıklamadan daha kolay yanıt vereceklerdir. Dükün ya da Chesfield'in beni tutukluya bakmam için gönderdiğini söylersem, hiç zorlanmadan içeri girebilirim."

"Birden fazla mahkum olduğuna inanıyoruz. Birkaç İskoç'un tutulduğunu duydum. Nedenini öğrenemedim."

"Böylesi daha iyi. Mahkumlara ne yapıldığını gözlemlemek için gönderildiğimi söyleyeceğim."

"Çok riskli."

Wilfort ona küçümseyici bir bakış attı. "Sanırım bir kilidi açmaya ya da bir pencereyi kırmaya niyetlisin? Malcolm ya da William olsa buna inanırdım ama sen her zaman daha medeni görünmüşsündür."

"*Medeni* derken zayıflığı kastediyorsanız, yanılıyorsunuz."

Wilfort başını salladı. "Hiç de öyle demek istemedim. Demek istediğim, kilitleri açmak ve camları kırmak senin karakterine uygun değil. Eğer oraya tek başına girersen, sonunda canın için savaşmak zorunda kalırsın."

Alec dişlerini sıktı ama kalbinin derinliklerinde Wilfort'un haklı olduğunu biliyordu. Will ve Mal, ataları Yaşlı Dan Mackenzie'nin kurnaz ve hilekâr doğasını miras almışlardı.

araştırdı. Alec her zaman daha açık sözlü olmuştur. Bir sorunla karşılaştığında, kendi kendine çözülene ya da ortadan kalkana kadar üzerine giderdi.

"Beni onlara teslim etmeyeceğinizi nereden bilebilirim?" Alec sordu. "Hapishaneye girdik ve beni de mi içeri kilitlediler?"

"Kızıma ve doğmamış torunuma olan sevgimden dolayı," dedi Wilfort sertçe. "Kardeşlerine ve babana olan saygım yüzünden. Ayrıca, size ihanet edersem beni oracıkta doğrayacağınızı biliyorum. Mary'yi tekrar göreceğ kadar yaşamak istiyorum."

"Evet, pekala. ."

Alec çömeldi ve yaprakların altına uzandı. Wilfort kılıcını bulacağından endişelenmiş gibi bir adım geri çekildi ve feneri görünce rahatladı.

Alec cebinden çakmaktaşı ve çelik çıkardı, bir kıvılcım çaktı ve içindeki mumu yaktı. Karanlık fenerin üç tarafı som demirdi ve dördüncü tarafı çabucak kapatılabiliyordu.

"Sessiz olun," diye emretti Alec ve sonra ormanın içinden eski eve doğru ilerledi.

"Flora!" Bayan Reynolds'ın acı dolu çığlığı sessizliği bozdu.

Leydi Flora irkilmedi. Tabancaları Edward ve albaya doğrultulmuştu. Albay Kell'in balta gibi bir yüzü vardı ve o anda Leydi Flora'ya öfkeyle baktı.

"Leydi Flora," dedi Celia dehşet içinde. "Tanrı aşkına, lütfen kardeşime zarar vermeyin." Bu basit yalvarış kin gütmekten söylenmişti. Edward'ın gözleri korku ve aynı zamanda utançla irileşmişti.

"*Oradaydı.*" Leydi Flora'nın sesi titriyordu. "Ne olduğunu biliyordu. *Bu canavar ...*" Silahını bıraktı ve Albay Kell'in göğsüne doğrultana kadar ilerledi, ancak onun ulaşamayacağı bir yerde kaldı.

"O ne yaptı böyle?" Celia sordu.

Ama bir anda anlamıştı. Leydi Flora, askerler evine girdiğinde çaresizlik içinde yere yığılmıştı ama onlarla konuşurken soğukkanlı ve sert davranmıştı. Sonrasında sınırsızca ağlamış, kızını özlediğini söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. *Onu her nefes alışımda özliyorum. Neden onu benden aldılar?*

"Flora, hayır." Bayan Reynolds öne doğru atıldı ama Leydi Flora onu sakinleştirici bir bakışla durdurdu.

"Lütfen," diye devam etti Bayan Reynolds, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Eğer onu öldürürsen, asılacaksın. Lütfen bunu yapmayın. Sensiz olmaya dayanamıyorum."

"Ona dokundu." Leydi Flora'nın sesi netti. "Benim Sophia'm. Hayatımın nefesi. *O* pis ellerini onun üzerine koydu." Tabancayı Albay Kell'in kafasına doğru salladı. "Bana hıçkıra hıçkıra ağladı, onu Lord Chesfield'in kanlı evinde nasıl yalnız bulduğunu, onu sürükleyip götürene ve onunla birlikte olana kadar flörtüne nasıl direndiğini anlattı. Sarhoş ve iğrençti, kız çılgılık attığında adam gülüyordu."

Albay'ın yüzünün rengi soldu. Celia Albay Kell'i iyi tanımıyordu ama onu Lord Chesfield'la birlikte görmüştü. Celia babasının, Kell'in rütbesini liderlik yeteneğinden çok para ve mevki sayesinde elde ettiğini söylediğini duymuştu.

"Aman Tanrım," dedi Kell farkına vararak. "Bu o muydu?"

"Evet, *o oydu*." Leydi Flora'nın gözleri saf bir öfkeyle kararmıştı. "Bir adı vardı. Sophia. Söyle."

Albay Kell yutkundu. Edward, Celia'nın dikkatini çekmişti, utanmış görünmeye devam ediyordu. Biliyor muydu?

Leydi Flora ikinci tabancasını Kell'in kasığına doğrulttu. "*Söyle*."

"Sophia," diye geveledi albay. "Adı Sophia'ydı. Sizin kızınız olduğunu bilmiyordum leydim. Ona asla dokunmazdım."

"Piç kurusu." Leydi Flora ona tükürdü. "O bir ışık ve hayattı ve sen bunu ondan aldın. Şu anda bile kanınızı çürüten iğrenç çiçek hastalığınızın belirtilerini gösterdi. Taşıdığı çocuk onun içinde öldü. Benim sevgili, güzel, tatlı Sophia'm çaresizlik içinde bir tabanca aldı ve hayatına son verdi."

Albay Kell yutkundu. "Bilmiyordum. Size yemin ederim."

Leydi Flora, Sophia'nın bir hastalıktan öldüğünü ve sonuna kadar Flora'nın kendisi tarafından bakıldığını söylemişti. Kimsenin onu görmesine, yanına gitmesine izin verilmemişti. Celia'nın şimdi anladığı kadarıyla bu hastalık Sophia'nın hamileliği ve düşük yapmasının yanı sıra onu yavaş yavaş öldürecek bir hastalık taşıdığını bilmesiydi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Celia, dehşet içinde.

Edward şimdi şok olmuş görünüyordu. Gerçeğin tamamını bilmiyor olmalıydı.

"Flora, lütfen bunu yapma." Bayan Reynolds ona doğru ilerledi. "Başka bir yol daha var. Onu suçlarız, küçük düşürürüz, mahvederiz-"

"Ve kızımın adını pisliğe mi bulaştırayım?" Leydi Flora buyurgan bir ses tonuyla sordu. "Hayır. O bir pislik ve pislik temizlenmeli."

Leydi Flora tabancayı doğrulttu ve parmağıyla tetiği çekti. Bayan Reynolds kendini ona doğru fırlattı. Aynı anda Edward da Kell'e doğru hamle yaparak onu yere itti.

Celia'nın arkasından şaşkın bir ses, "Aman Tanrım, neler oluyor?" dedi ve Celia'nın babası aceleyle odaya girdi.

Leydi Flora'nın ateşlemeye başladığı tabanca doğrudan Crenshaw Dükü'ne doğrultulmuştu. Celia çığlık atarak babasına doğru koştu, tam o sırada silah patladı.

İkisi de yere yuvarlanırken Celia'nın beyaz fichusu ve babasının bozulmamış ipek kravatı kana bulandı. Celia nefesini tuttu ama acı hissetmedi, sadece hafifledi.

"Celia!" Dük onu kollarının arasına aldı, yüzünü kavradı. "Sevgili kızım, iyi misin?"

"Görünüşe göre..." Celia babasının yüzündeki yarığı ve kanı görünce sustu. "*Baba.*" Çabucak fichu'sunu çıkardı, sardı ve elmacık kemiğine bastırdı.

Dük gözlerini kırıştırdı, gözleri acıyla dolmuştu. "Oh. Lanet olsun."

"Tutuklayın onu!" Albay Kell ayağa kalkarken sıçradı, Leydi Flora'ya titreyen bir parmakla işaret ederek. "O deli bir kadın. Dükü vurdu."

"*Sizi* tutuklayacağım, efendim," diye homurdandı Edward, onun yanına sıçrayarak. "Tecavüz ve eritme suçlarından."

"Bütün bunlar Sophia'yı utandıracak," diye feryat etti Leydi Flora. "Benim yolum daha iyi. Asılsam da umurumda değil!"

İkinci tabancayı çıkardı ve Kell'e doğru ateşledi.

Celia ve Bayan Reynolds aynı anda Leydi Flora'nın kollarını tutmuşlardı. Silahın patlaması Celia'nın kulaklarında patladı, ama kurşun pencereleri çevreleyen kalın bir pervaza çarparak boşa gitti.

Celia boş tabancayı elinden çekip aldı. "Leydi Flora, Tanrı aşkına *Sake.* Edward, babama bak."

"Ben iyiyim." Babası aniden bir sandalyeye oturdu, çarşafı yüzüne sertçe bastırdı. "Sanırım. Sadece bir sıyrıktı. Orduda genç bir adamken daha kötülerini yaşadım."

"*Siz*, efendim, hiçbir yere gitmiyorsunuz." Celia kapıdan kaçmaya çalışan albayın önüne geçti.

Bayan Reynolds onun yanında duruyordu, ikisi müthiş bir duvar oluşturunuyordu. Albayın arkasında Leydi Flora yere çökmüş, başını ellerinin arasına almış, ağlıyordu.

Dük zayıf bir sesle, "Merak etme Flora, sevgili gel," dedi. "Onu mahkemeye çıkarmak zorunda kalmayacağız. Namuslu kadınların yanında güvenilmeyecek bir çapkın ve serseri olduğu ortaya çıktığında, yine de mahvolabilir."

Albay Kell çaresizlik içinde, "Açıklamaya devam ediyorum, onun kim olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Asıl mesele bu değil." Edward'ın sesindeki ürperti annelerine layıktı. "Onurlu bir adam, statüsü ne olursa olsun bir kadına dokunmaz. Biz emirlerimizi zayıfları korumak için alırız, onlara karşı herhangi bir düşman kadar korkunç olmak için değil."

Leydi Flora başını kaldırdı. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, gözleri kızarmış ve akıyordu. "Daha da kötüsü. O ve Lord Chesfield mahkûmları -Onları kurtarmak ya da yargılayıp idam etmek değil. Onları her gün hapsetmek, muhtemelen işkence etmek, korkutmak. Canavarlar."

"Leydi Flora," dedi Celia, gözleri irileşerek. Alec şu anda bile tutsakların bulunduğu eve ulaşmış olmalıydı; Flora şu anda Albay Kell'i ve tüm adamlarını oraya mı gönderecekti?

Leydi Flora uzun parmağıyla dükü işaret etti. "Ve siz buna göz yumuyorsunuz! Siz de en az onun kadar dehşetten ."

Dük artık kanlı olan çarşafılara gözlerini kırptırdı. "Neden bahsediyorsun, canım? Hangi mahkûmlardan? Bazılarını geçici olarak barındırdık, evet, ama artık gittiler. Nakledildiler ya da orduya alındılar. Bizim tarafımızda böyle kana susamış savaşçılara ihtiyacımız var."

Edward başını salladı. "Hayır, baba. Hâlâ oradalar. Onları gördüm, bazı tuhaf şeyler olduğunu duydum ve araştırmak için eve geldim. Lord Chesfield ve arkadaşlarının üç hapishanesi var ve keşfedileceklerinden korktukları zaman mahkûmlarını oradan oraya taşıyorlar. Hepsi İskoç olan bu adamlar kötü hücrelere atılmış ve her biri günde birkaç kez sorguya çekiliyor. Lord Chesfield, en etkili olanı görmek için mahkûmlar üzerinde yeni sorgulama teknikleri denediklerini açıkladı. Gerçekten de canavarlar."

Albay Kell alay etti. "*Onlar* canavarlar. Onlarla savaştınız Yüzbaşı," dedi Edward'a. "Onların vahşetini gördün."

Edward burnunun ucuyla ona baktı. "Savaş alanında dövüşmek, bir adamı dövüp ona işkence etmekten çok farklı bir şeydir,

ona idamın temiz onurunu vermek yerine."

"Sen de baban gibi yumuşaksın," diye hırladı Kell. "Senden korkmuyorum, velet."

"Öyle olmalısın," dedi Edward, aristokrat kibri artarak. "*Ben* bir gün Crenshaw Dükü olacağım, sen ise her zaman olduğun gibi uyduruk bir taşra beyefendisi olacaksın. Sen ve Lord Chesfield bu adamları derhal naklettirecek ya da yargılatıp idam ettireceksiniz. Sabah yola çıkacağız."

Celia'nın kalbi küt küt atıyordu. Eğer Alec bu gece Will'i bulup serbest bırakamazsa...

"Baba." Yutkundu. "Bir şey yapamaz mısın? Mahkûmlara işkence etmekle bir alakan yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Dük kızgın görünüyordu. "Böyle bir şeye asla göz yummam."

Celia ona inandı. Babasının her zaman düşündüğü kadar suçsuz olduğuna inanması dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

"Ama kim yaptı?" diye sordu, meraklı zihni hızla ilerliyordu. "Lord Chesfield babamın izni olmadan böyle bir güce sahip değil-"

Edward yine başını sallıyordu. "Babam değil," dedi, sesi kısıktı. "Perry Amca, babamın yetkisine sahipmiş gibi davranıyor."

"Ah." Celia'nın midesi bulandı, tabanca elinde ağırlaştı. Babası, Chesfield ve Perry Amca arasında kulak misafiri olduğu, babasına gidip metresiyle oynamasını ve zor kararları onlara bırakmasını tavsiye ettikleri blöflü konuşmayı hatırladı. "Ah." Öfkesi yükseldi. "Lanet olsun ona."

"*Celia.*" Edward şok olmuş görünüyordu.

Daha fazla konuşmak için ağzını açtı ama Perry Amca'nın, yanında Lord Chesfield'la birlikte gelmesiyle konuşması kesildi. Celia diğerlerinin geldiğini duydu, silah sesleri dikkat çekmişti.

"Efendim." Albay Kell, Lord Chesfield'a bir selam çaktı. "Biliyorlar efendim. Mahkûmlar hakkında."

Dük ayağa kalktı ve yanağından akan kan miktarına aldırmadan bezi indirdi.

"Açıkla kendini Perry," dedi nadiren kullandığı sert bir sesle. "Ve sen, Chesfield. İkiniz de bana İskoçyalıların hemen mahkemeye çıkarılacağını söylediniz. Şimdi de onları sorgulama ve işkence için kullandığınızı duydum. Benim adıma Perry'den emir mi alıyorsunuz? Buna izin vermeyeceğim. Onur bunun neresinde?"

"Onlar *hain*," dedi Perry Amca, Celia'nın babasına bir şeyler açıklamak için alışkanlıkla kullandığı küçümseyici ses tonuyla. "Acımasızca ölmeyi hak ediyorlar, ama önce bir süre acı çektikten sonra."

Dük, "Bunlar barbarlık zamanları değil," diye tersledi. "Ben Marlborough'nun emrinde, Fransa'nın kudretli Louis'sine karşı savaştım -şimdiki Louis, onun torunu, soluk bir taklit. Ve o zaman bile tutsaklarımıza karşı bu kadar acımasız değildik. Savaşın bir kuralı vardır."

"Dağlı askerler *insan* değildir," dedi Perry Amca abartılı bir sabırla. "Onlar hayvandır. Bir şeyleri bizim gibi hissetmez ve anlamazlar. Düşünme işini bana bırak Charles. Bu her zaman en iyisidir."

"Bu sefer değil." Dük ayağa kalktı. "Bu alayın başında *ben varım*. Kral dışında kimse emirlerime karşı gelemmez. Eğer *onu* da bu işin içine çekmek isterseniz, bir haberci gönderip tartışmaya davet etmekten mutluluk duyarım."

Lord Chesfield ve Perry Amca bakıştılar. Lord Chesfield, "Bu kadar aceleci olma Charles," diye söze başladı.

Perry Amca çenesini tuttu. "Eğer bizi neredeyse ezip geçecek olan iğrenç yaratıklara karşı kurallara bu kadar bağlıysan, kayınbirader, o zaman evet, onları idam ettireceğiz. Bunu hemen şimdi yapacağız." Leydi Flora'nın yere düşürdüğü tabancayı aldı. "Ver şu silahı bana, Celia. Gel Charles. Onları vururken merhametimize tanıklık edebilirsin."

BÖLÜM 27

T Alec'in şüphelendiği gibi nöbetçiler, subaylarının uzakta olmasından yararlanarak kendi kutlamalarını yapmak için toplanmışlardı. Çavuşları da onlara katılmış, bir sürahi dolusu içkiyi elden ele dolaştırırken, evden oldukça uzakta, ateş ışığında bir çemberin içinde birlikte gülüyorlardı.

Adamlardan biri, karısının ilk çocuklarını doğurduğu eve dönmek üzere izne çıkmak üzereydi. Çok fazla sataşmaya maruz kaldı, onların sözleri karşısında hırladı ama iyi huylu kalmayı başardı.

Kısacası, maaş için Kral'ın şilini alan sıkılmış askerlerdi ve İngiliz ormanlarında bir evi mi korudukları yoksa Fransa'nın ortasında çamur içinde mi kamp kurdukları pek umurlarında değildi. Belli ki esirlerinin kaçmasından ya da birilerinin onları kurtarmak için içeri girmesinden endişe etmiyorlardı.

Malcolm onların dikkatini çekmek için ormanın derinliklerinde bir yangın bombası patlatabilirdi ama Alec bu aylak askerlerin alarma istemiyordu. Hungerford Parkı'nın diğer ucundaki çiftlikte, çimenlerin budanmasını sağlamak için gün boyunca serbest bırakılan, kafese kapatılmış koyunları gördüğünde daha iyi bir fikir edinmişti.

Padruig oynayacağı rolden memnun değildi ama Alec'in parasını aldı ve itaat etmek için eriyip gitti.

Saniyesine göre ayarlanan meleme sesi ormanı doldurdu ve askerler inledi. "Lanet olsun," diye hırladı çavuş. "Bu hafta ikinci kez oluyor. Adam çitlerini tamir edemiyor mu? Ne de olsa kanayan bir düğ. Hadi onbaşı, adamlarını al ve onları geri sür. Bir dahaki sefere taze koyun eti yiyeceğiz ve canı cehenneme."

Muhafızların çoğu bolca gürültü çıkararak ormana doğru ilerledi. Gece yarısı özgürlüğüne kavuşmanın mutluluğunu yaşayan koyunlar bir o yana bir bu yana koşturarak onları neşeli bir kovalamacaya sürükledi.

Kapı nöbetçisi yardım etmek için ayrıldı.

Alec gölgelerin arasından fırladı, yere çöktü ve arka kapının kilidine sert bir tel soktu. Wilfort onun önüne geçerek onu ormandan bakabilecek herhangi birinden gizledi. Bir iki dakika sonra kilit tıkırdayarak açıldı.

Alec içeri girerken Wilfort gözcü olarak geride kaldı. Yakalanırsa Wilfort'un anlatacağı hikâye, dükün balosundan sıkıldığı ve yürüyüşe çıktığı olacaktı - aşağı yukarı gerçek.

Alec evin her iki yanında kapılar bulunan, boylu boyunca uzanan boş bir koridorda hızla ilerledi. Hiçbirinin kilitli olmadığını fark etti ama odalarda İskoç esirler yoktu. Karyolalar, derme çatma bir mutfak, bir ofis buldu; askerlerin koğuşları.

Birbirine çok yakın iki kapı merdivenlere açılıyordu, bir kat yukarı çıkarken diğeri aşağı iniyordu. Alec mahkûmları mahzende tutacaklarını düşünmüştü ama yukarıdan gelen boğuk bir inilti fikrini değiştirdi. Sessizce yukarı çıkmaya başladı.

En üstte yine kapılarla kaplı başka bir koridor vardı, ama bunların her biri kapı çerçevesindeki yuvalara oturan ve sıkıca kapatan sağlam bir ahşap çubukla sabitlenmişti. İçerideki bir adam kilidi açabilir ya da kırabilirdi ama kalın parmaklıktan kaçmak farklı bir mesele olurdu.

Kapılar panelli ve boyalıydı, bir zamanlar zarifti ama üzerlerine sabitlenen sürgüler kaba yontulmuştu, bu da güzel bir elbiseyi ev yapımı bir pelerinle örten bir hanımefendi etkisi yaratıyordu.

Koridorda bir düzine kapı vardı. Will onlardan birinin arkasında olabilir ya da burada olmayabilirdi.

Alec ilk çubuğu yuvalarından çıkarırken homurdandı ve sonra kilidi açtı. Kapıyı açtı ama yıkanmamış bedenler ve boşaltılmamış pislik kovalarından oluşan yoğun bir sis ona doğru yayılınca hızlıca geri adım attı.

Burada hiçbir ışık yanıp sönmüyordu ve Alec'in karanlık fenerinin ışığı, mobilyasız, penceresi kepenkli ve demir parmaklıklarla kaplı bir odanın zemininde zincirlenmiş, kıpırdamayan iki adamı zar zor aydınlatıyordu. Adamlar keten gömlek ve pantolon giymişlerdi, yalınayaktılar ve gecenin serinliğine karşı battaniyeleri yoktu. Saçları keçeleşmişti, sakalları yüzlerini gizliyordu ve her birinin bir eli duvardaki demir çubuğa kelepçelenmişti.

Alec onlara bakarken hiç kıpırdamadılar. Adamlardan hiçbiri Will değildi; kardeşinin uzun bacaklarına ya da alev kırmızısı saçlarına sahip değillerdi. Alec içeri girdi, cebinden başka bir alet çıkardı ve kelepçeleri çözdü.

Adamlar hiç uyanmadı. Alec onları bırakıp yan odaya gittiğinde benzer bir manzarayla karşılaştı. Bu kez, kelepçeleri gevşetmeye gittiğinde, bir el Alec'in boğazını şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavramak için dışarı çıktı.

Alec, genişleyen mavi gözlere baktı. "Alec Mackenzie?" diye boğuk bir fısıltı geldi. "Lanet olsun."

"Stuart Cameron?"

Bir İskoçyalı, Will'in arkadaşı, Alec'in hayatı boyunca yeterince sık gördüğü bir adam. Stuart'ın yüzü kirli bir sakalla kaplıydı, yüzü kan ve kirle buruşmuştu ama gözlerinde ateş vardı.

"Evet, o benim, her ne kadar adımları unutturmaya çalışsalar da. Buradan gitsen iyi olur delikanlı, yoksa seni de bizimle birlikte zincirlerler."

"Çürüt şunu." Alec kelepçelerini çözdü. "Ayakta durabilir misin?" "Ben yaparım."

Alec tornavidayı eline bastırdı. "Diğerlerini serbest bırak. Ben Will'i arıyorum. O burada mı?"

Stuart başını salladı. "Ben sadece *onu* ve lanet olası Sassenach askerlerini görüyorum." Ayağıyla yanındaki baygın adamı işaret etti. "Beni buraya bir McTavish'le birlikte koydular. Buna inanabiliyor musun?"

"Ormanın kenarında atlar var. Thames Nehri'nde bir tekne bekliyor. Nöbetçilerin dikkati dağıldı. Kendini ve çıkarabildiğin kadarını buradan çıkar. *Hemen.*"

Stuart'ın arkasında nasıl hızlı hareket edileceğini bilecek kadar baskın ve savaş günleri vardı. Başını salladı ve Alec salona varmadan önce ikinci adamı çözüp ayılttı.

Üç kapı daha denedi ve her birinin arkasında aynı şeyi buldu: zincirlenmiş ve uyuyan, yalınayak, dövülmüş, aç ve bitkin bir çift adam. Alec cebindeki ikinci tornavidayla adamların kelepçelerini aceleyle gevşetti.

-Mal ona her ihtimale karşı her zaman birden fazla alet getirmesini öğretmişti.

Alec koridordaki bir sonraki odaya geçti ve her odayı düzenli bir şekilde gözden geçirdi. Acelesi olduğu için Will'i kaçırmak ya da çok fazla gürültü yapmak istemiyordu.

Bir kapıyı açıp içeri girdiğinde, arkasında bir adam ayağa kalktı, Alec'in boynuna zincirler doladı ve onları sıkıca çekti.

Alec çok mücadele etti ama zincirlerdeki eller acımasızdı. Yerdeki adam da açıklanamaz bir şekilde kelepçelerinden kurtulmuş olarak ayağa kalktı ve Alec'in kalbine bir hançer sapladı.

Son anda bıçak durdu. "Will!" diye bağırdı dirsekli adam boğuk bir fısıltıyla. "Bırak! Bu Alec!"

Bir an için zincirler sallanmadı, sonra takırdayıp düştüler. Bir çift çiğ, kırmızı el onu döndürdü ve Alec

Will Mackenzie.

Alec onu zar zor tanıdı. Sakalları diğerleri kadar kalın ve karışık olmasa da, yüzü yüzündeki morlukları ve ham yaraları gizleyemeyen dağınık bıyıklarla kaplıydı. Alec'i tutarken parmakları titriyordu ve nefes alış veriş sığıdı.

Mackenzie'nin altın rengi gözleri canlı bir ateş gibi yanıyordu.

Will tek kelime etmeden Alec'i kendisine doğru sürükledi ve kaburgalarını kıran bir sarılmayla kollarını ona doladı. Alec uzun bir süre onu kucakladı ve kardeşinin hayatta, sapasağlam, gerçek olmasına sevindi.

Aynı anda birbirlerini ittiler, rahatlamış bakışları bakışlara dönüştü.

"Hadi dostum, gidiyoruz," dedi Alec.

"Burada ne halt ediyorsun?" Will aynı anda homurdandı. "Her şeyi mahvetmeden önce defol."

"Her şeyi mahvetmekle ne demek istiyorsun? Seni kurtarıyorum, seni nankör piç."

"Senden kim istedi? Bu aptal Sassenach askerlerinin neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyorum. Birkaç gün sonra öğreneceğim."

Alec, "Seni infaz etmek istiyorlar, olan bu," diye tersledi. "Biz gidiyoruz."

"Anlamıyorsun-"

Direkli adam onun sözünü kesti. "Elimizde yeterince var Willie. Kalmak çok riskli."

Will, Alec'in kalbinin sıkışmasına neden olan tanıdık bir hareketle elini saçlarında gezdirdi ve hırıltılı bir inilti çıkardı.

"Evet, haklısın. Diğerlerini serbest bırakacağım. Alec, yakalanmadan önce git. Ben de geleceğim."

"Stuart Cameron diğerlerini dışarı çıkarıyor. Bekleyen atlarım ve binemeyecek kadar zayıf olanlar için araçlarım var. Gair Thames Nehri'nde, bizi yüzdürmeye hazır."

Will başını salladı. "Vagonlar çok yavaş olacaktır."

"Arabalar değil. Hızlı atların çektiği faytonlar ve arabalar." Alec, Will'in koluna girdi ve onu döndürdü. "Şimdi, git!"

Will'in hücre arkadaşı sert bir bakışla ikisini de iterek koridora yöneldi. Will ve Alec de onları takip etti ve diğer adamların serbest bırakıldığını, Stuart Cameron'ın onları merdivenlere doğru sürüklediğini, daha yaralı olanların daha az yaralı olanların omuzlarına asıldığını gördüler.

Onlar dışarı çıkarken ev sessizdi ama Stuart kapıdan dışarı bir göz attıktan sonra durdu. "Dışarıda bir İngiliz var."

"Evet. Wilfort-Mal'in karısının babası," dedi Alec. "O da benimle birlikte."

"Wilfort mu?" Stuart irkilerek sordu. "Onu Murray'in, Wilfort'un Holyrood'da ona çarptım. Emin misin?"

Will ona el . "Bir İngiliz aristo için iyi bir adam. Ayrıca, ne zaman tek başına gümüş saçlı bir beyefendiyle dövüşüp ondan daha hızlı koşmadın ki?"

Stuart, "Askerler çılgık atmamın ne kadar süreceğini görmek için beni süngülerle dürtmeye başladığında," dedi ama kapıdan içeri dalmaya karar verdi, diğerleri de onu takip etti.

Wilfort Kontu onlara döndü ve ağaçların arasını işaret etti. "Bu taraftan. Acele edin! Diğerlerinin geldiğini duyuyorum."

Koyunlar hâlâ ormanda koşturuyor, peşlerinden giden askerlerin bağırırları duyulmuyordu. Wilfort'un duyduğu ve Alec'in de şimdi duyduğu şey, engebeli yolda hızla ilerleyen bir arabanın önlerinden geçerken çıkardığı koşum şingirtisi ve tekerlek sesleriydi.

İskoçyalılar dağıldılar ve duman gibi sessiz bir şekilde sislerin içinde kayboldular.

Will etrafına bakındı, dinliyordu. "Koyun mu?"

"Evet." Alec sırtmak için zaman ayırdı. "İyi bir dikkat dağıtıcı olduğunu düşündüm." Will ona hayranlık dolu bir bakış attı. "Bütün bunları Mal mi yaptı? Nerede o?"

Alec kaşlarını çatı. "Hayır, *ben* yaptım, seni nankör herif. Seni oraya geri koymayı ve kendim zincirlemeyi düşünüyorum."

Will bir an için, sanki bu fikri ciddi ciddi düşünüyormuş gibi düşünceli görünüyordu. Sonra içini çekti. "Hayır, şimdi beni öldürürler. Wilfort," diye koşarak yanından geçen adamı selamladı. "Seni tekrar görmek güzel. Onu son gördüğümde Mary iyiydi."

"Ben de öyle duydum," dedi Lord Wilfort. "İkiniz de gidin. Ben her kim geliyorsa onu oyalarım..."

Alec adamın elini sıkmak için durakladı. "Teşekkür ederim. Mal'in kızınızı çalmakla delilik ettiğini düşünmüştüm ama siz bize iyi bir dost olduğunuzu kanıtladınız."

"Ben de aynısını düşünmüştüm," dedi Wilfort o kuru mizahıyla. "Şimdi bir sürü çılgın İskoçyalı kayınpederim oldu. Bir sonraki Paris ziyaretimde yeniden tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Alec'e bir yay çizdi. Alec ona bir selam verdi ve peşinden koşmak için döndü.

Will.

Kardeşinin her zamanki gibi çevik bir şekilde gölgeden gölgeye uçtuğunu gördü,

Tanrı'ya şükür. Alec'in beyni, o sırada

Görevini tamamlamıştı ama kanı deli gibi akıyor, heyecanı doruktaydı. Celia teknede bekliyor olacaktı, Jenny de öyle, her şey önceden ayarlanmış ve en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı.

Alec bir bağırış duydu. Lambaları yanan araba eski eve giden dar yolda hızla ilerlerken arkasını döndü. Alec, Celia'nın erkek kardeşine benzeyen bir adamla birlikte alay albayının iri gövdesinin kutudan düştüğünü gördü. Ardından Lord Chesfield'in arabadan çıktığını ve onu Crenshaw Dükü'nün izlediğini gördü.

Albay ve Chesfield nöbetçilere bağırarak emirler yağdırdı ve küfürler savurdu. Dük arabanın kapısını çarptı ama geride kaldı, arabanın içinde biriyle tartışıyordu ve Wilfort'un ona yaklaştığını fark etmedi.

Arabanın kapısı tekrar açıldı ve Alec, karısının bir etek telaşıyla dışarı çıkıp yere indiğini görünce buz kesti.

"Baba, onları durdurmalısın," diye bağırdı Celia arabanın alt basamağından fırlarken, kaymamak için babasına tutunarak. Ayakkabılarını bulup onarmıştı ama çamur içinde işe yaramıyorlardı.

Dük onu endişeyle sakinleştirdi. "Nöbetçi ya da asker görmüyorum, bir terslik var. Ama endişelenme canım, bu gece adamları idam etmelerine izin vermeyeceğim. Londra'ya nakledilmelerini sağlayacağım, orada uygun bir şekilde yargılanacaklar."

Babası bunun çok ötesine geçtiğini anlamamıştı. Perry Amca ve onun evcil albayı nefretten çılgına dönmüşlerdi.

Celia onun koluna yapıştı. "Alec içeride, yani Bay Finn. Kardeşini bulmaya gitti. Onu öldürmelerine izin veremezsin baba, lütfen!"

Dük'ün gözleri büyüdü. "Çocuk, ne diyorsun sen? Bay Finn'in kardeşi neden...?" Farkındalığı arttıkça sözünü kesti. "Bay Finn bir *İskoçyalı* mı? Ama ben onun İrlandalı olduğunu sanıyordum."

Celia açıklama yapmak için endişelenemeyecek kadar acı çekiyordu. "Onları durduracak güce sahipsin. Lütfen Perry Amca'nın kocamı öldürmesine izin verme!"

Dük, omuzlarını dikleştirip dönmeden ve ellerini ağzına götürmeden önce bir süre daha ona baktı. "Perry! Chesfield! Hemen geri dön!"

Albay Kell ve Edward diğerlerinden önce arabaya döndüler, albay tabancasını çıkarmıştı. "Gittiler, kaçtılar," diye tersledi Kell. Dükün yüz ifadesine baktı ve tabancasını aniden ona doğrulttu. "Bunu sen yaptın."

"Tanrı aşkına," dedi Celia hararetle. "Babam mahkûmların burada olduğunu bile bilmiyordu."

Perry Amca arabanın lambalarından yayılan ışığa doğru koştu. "Ne yapıyorsun, Kell? Oraya git ve onları avla."

Dük sert bir sesle, "Hayır," dedi. "Bırakın gitsinler."

Perry Amca dönerek kayınbiraderine baktı. Koyu renk gözleri Celia'nın annesinin gözleriyle aynı soğukluğu taşıyordu. "Ve kırsal bölgeyi yakıp yıkmalarına, yağmalamalarına, tecavüz etmelerine ve öldürmelerine izin mi verelim?"

Dük, "Onlar ülkeden kaçacak olan kırık dökük sefillerdir," dedi. "Tabii kıyıya ulaşabilecek kadar yaşayabilirlerse."

"Sen aklını mı kaçırdın, ihtiyar?" Perry Amca kükredi. "Freya'ya seni deli ilan etmesini söyleyeceğim ve komutayı *ben* devralacağım. Sen kanlı, zayıf bir aptalsın ve ne kadar çabuk kenara çekilirsen o kadar iyi."

"Babamın varisi olduğuma inanıyorum," dedi Edward sessiz bir öfkeyle. "O öldüğünde *bana* hesap vereceksin."

"Seni ben yarattım, Edward," Perry Amca'nın gözleri zaferle parlıyordu. "Sen benimsin."

"Kimse beni zorlamadı." Edward'ın sesi sessiz ama güçlüydü. "Babamı ve kız kardeşimi aşağılamayı yeterince uzun süre dinledim. Sen bir hiçsin ve artık işin bitti."

Perry Amca'nın gözleri önce öfkeyle sonra hesaplamayla parladı. "Önemli değil. İskoçyalılar kaçtı ve gittikleri her yerde cinayet işliyorlar. Dük ve oğlunun arbede sırasında yakalanması ne yazık."

Tabancasını Edward'a doğrulttu ve silahını hâlâ düke doğrultmuş olan albaya ateş etmesi için işaret verdi. Celia bağırdı ve Perry'ye doğru hamle yaptı.

Karanlığın içinden iki at fırladı. Biri Albay Kell'e çarptı ve onu yere düşerken onunla boğuşan Edward'a doğru savurdu. İkinci at Perry Amca'nın yanından sıyrılarak geçti ve bir yumruğu Perry Amca'nın kafasının yan tarafına çarptı.

Perry Amca yere düştü, tabanca işe yaramaz bir şekilde elinden düştü. Dük haykırdı ve savunmak için ellerini havaya kaldırdı, ama Alec dörtnala yanından geçti ve sonra atını döndürüp Celia'ya uzanarak geri döndü.

"Delirdin mi sen?" bağırdı ona. "Mümkün değil-"

Edward ve Albay Kell gürüşmeye devam ettiler. Albay Edward'ın üzerine yuvarlandı ve şimdi tabanca Edward'ın kafasına doğrultulmuştu.

İlk atın üstündeki adam attan sıçradı ve albayı yakaladı. Edward tabancayı kaptı, ama Albay Kell tabancayı tuttu ve hem Edward'la hem de üzerine düşen kirli ve hırpalanmış adamla pençeledi, tekmeledi ve dövüştü. Üç adam yuvarlandı ve birbirine girdi, tabanca patladığı sırada hırpalanmış adam tekrar ayağa kalktı.

"Edward!" Celia çığlık attı.

Alec atından kaydı. Kardeşine doğru koşan Celia'yı yakaladı, nazikçe kenara çekti ve Edward'a doğru koştu.

Alec ve Will, Albay Kell'i Edward'dan uzaklaştırdılar. Edward homurdandı ve albayı iterek ayağa kalktı, peruğu omzundaki apoletten sarkıyordu. Beyaz kravatı şimdi kıpkırmızıydı ama Edward zorlukla nefes alarak dik duruyordu.

"Lanet ," dedi Edward. "Lanet olsun, lanet ."

Leydi Flora'nın kızına tecavüz eden, Sophia'nın ölümüne ve Leydi Flora'nın büyük acılar çekmesine neden olan Albay Kell, kendi tabancasından çıkan bir kurşunla göğsünden vurularak ölmüştü. Leydi Flora artık intikamını almıştı.

Perry Amca'yı yakasından tutup ayağa kaldıran İskoçyalı uzun boylu ve acımasızdı; gözleri Alec'inkilere o kadar benziyordu ki Celia onun kim olduğunu hemen anladı. Perry Amca'yı, Perry bir solukla uyanana kadar sarsarken o gözlerde imkânsız bir öfke vardı.

Perry Amca sersemlemiş bir halde bir an Will'e baktı ve sonra yüzüne korkunç bir korku ifadesi geldi. Will Mackenzie'nin yumruğu yüzünün yan tarafına bir, iki, üç kez çarpmadan önce, "Hayır," diye mırıldandı.

Will, Perry Amca'nın yüzü kanla kaplanana ve bir kez daha anlamsız bir yığın halinde yere yığılana kadar ona tekrar tekrar vurdu.

Will onu bıraktı, adamın kaburgalarını tekmeledi, üzerine tükürdü ve gözlerinde şiddetli bir memnuniyetle Alec'e döndü.

"İşte oldu. Şimdi hazırım."

Will atın üzerine çıktı ve onu döndürerek ileri doğru itti. Alec bir kez daha elini Celia'ya uzattı.

Dük Celia'ya öyle sıkıntılı bir bakış attı ki Celia'nın nefesi kesildi. Babasının yanına gitti ve ellerini tuttu.

"Geri döneceğim baba. Bir gün, söz veriyorum. Ama Alec benim kocam. Ona tüm kalbimle söz verdim ve onu seviyorum." İşte, söylemişti.

Dük'ün gözleri nemlendi. "Ama nasıl yaşayacaksın? O bir kanun kaçağı ..."

"Ona iyi bakacağım," dedi Alec. "Benim gerçek adım Alec Mackenzie, ve babam bir dük. Fransa'da ve Alçak Ülkeler'de güvende olan bir miktar param var. Bir prenses gibi yaşayacak. Babam ve kardeşlerim daha azını yapmama izin vermezler."

Dük yutkundu ve gözyaşlarını geri kırttı. "Git o zaman canım. Perry amcanla ben ilgilenirim. Ve annenle."

Bunu son kez söylerken çenesini kaldırdı. Celia solucanın döndüğüne karar verdi. Babasının gösterdiğinden daha güçlü olduğunu biliyordu - kitaplarını insanlara tercih eden bilgili bir adamdı, yine de gücü vardı ve bunu biliyordu. Barışı korumak için başkalarının dilediklerini yapmalarına izin veriyordu ama Celia barışın sona erdiğini hissediyordu. Dük onunla yüzleştğinde neredeyse annesinin yüzünü görmeyi dileyecekti.

Neredeyse. Alec onun kocasıydı ve onunla birlikte gidiyordu.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Edward ona. Celia'yı kucakladı. "Kendine iyi bak, tatlı kardeşim."

"Teşekkür ederim." Celia onun yanağına bir öpücük kondurdu. Ondan uzaklaştı ve babasının ellerini tekrar tutarak her birine bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum baba. Gel ve beni Paris'te ziyaret et."

Babası her zamanki gibi onun açık gösterisinden utanmış görünüyordu ama gülümsemesi sıcaktı. "Orada olacağım kızım."

Ve öyle olacağını biliyordu.

"Gel aşkım." Alec kolunu beline dolayarak onu ata doğru yönlendirdi. "Sabırsız kardeşim beni saçlarımdan sürüklemeyden önce. Ah, işte geldi."

Will elinde tabancasıyla dörtlüye geri döndü. "Zaman ve gelgit, kardeşim."

Alec atın üzerine çıktı. Celia'ya doğru uzandı, Celia'nın ayağını çizmesine koyması ve onu yukarı çekmesine izin vermesi için brokarlı terliklerini çıkarması gerekti. Etekleri kabarak atın dans etmesini sağladı. Keşke tekneye giderken giymeyi planladığı daha mantıklı kıyafetleri giyebilseydi, ama yapacak bir şey yoktu.

"Ne yapıyorsunuz?" Atlar ileri atılırken Will sordu. "Onu götürüyorsun, değil mi? Bu biraz fazla ileri gitmek olmuyor mu?"

"O benim karım, seni pislik. Onu arkamda bırakmayacağım."

Will, alçaktan sarkan bir kıl payı atlatarak . "Karın mı?" Alec'in yanında tuttuğu Celia'yı görünce gözleri büyüdü. "Yüce Tanrım, ne kadar da hızlısın. Seni son gördüğümnden bu yana sadece bir ay geçti. Evlenmek için ne zaman vakit buldun?"

"Güzel bir hikâye," dedi Alec. "Deniz yolculuğu sırasında anlatılacak bir şey. *Eğer* oraya varabiliriz."

Will, Celia'ya son bir kez hayretle baktıktan sonra dönüp atını ileriye doğru itti.

Alec gülerek onu takip etti ve Celia'yı eyerin üzerinde sabit tuttu. Celia ona doğru gevşedi, çoraplı ayaklarını serin havada kıvırdı ve Alec'in onun düşmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

BÖLÜM 28

Gair'in Thames Nehri'nde bekleyen gemisi küçük ve köhneydi ama hayatında birkaç kez Kıta'ya gidip gelmiş olan Celia onun denize elverişli bir olduğunu fark etti. Halatlar sağlamdı, yelkenler bütündü ve geminin tahtaları bir donanma gemisi ya da büyük bir tüccarınki gibi cilalı olmasa da delik ya da çürük değildi.

Celia kendini etrafı İskoçlarla çevrili buldu, hepsi bir şekilde yaralanmıştı ve birçoğu başını kaldıramayacak kadar hastaydı. Hafif yapılı, şeytani görünümlü, çoğunlukla kel olan kafasından ince bir tutam saç sarkan Gair, sürekli olarak ambarının pis, kokuşmuş İskoçyalılarla dolu olduğundan yakınıyordu ama Celia onun her adam için bir hamak ya da palet bulduğunu ve onlarla ilgilendiğinden emin olduğunu fark etti.

Yolculuk sırasında Celia onlara bakıyor, yaralarını yıkıyor, tıraş olmalarına yardım ediyor ya da geceleri sıcak battaniyelerle üzerlerini örtüyordu. Kalbi, yaralı, aç, evlerinden çok uzakta olan ve kendilerini kurtarmak için evlerinden daha da uzağa yolculuk eden bu İskoçyalılara gitti. Şikayet etmediler, şakalar yaptılar -genellikle müstehcen olanlar- ve iyileşmek için yerleştiler.

Will Mackenzie de arkadaşı Stuart Cameron gibi çabucak iyileşti. İri adamlar kaba saba konuşuyorlardı ve Padruig'e katılarak özgürlüklerine İskoç viskisiyle kadeh kaldırdılar - gemide çok sayıda fiçı var gibiydi.

Gair kaptan kamarasını Alec, Celia ve Jenny'ye devretti ama bunu iyi niyetinden dolayı yapmadığı konusunda uyardı. Kamara onlara ekstra ücrete mal olacaktı. Alec sadece başını salladı ve kıyıya vardıklarında parayı vereceğine söz verdi.

"Gair'e asla ödeme yapma," diye açıkladı Celia'yla birlikte pruvada otururken, Alec yola çıkar çıkmaz getirdiği koyu yeşil ekoseye sarınmıştı. "Gideceğiniz yerin yarısında onu daha zengin edecek bir yük bulursa, sizi bir kayıkla gönderip daha kârlı bir yük alabilir."

"Bunu gerçekten yapar mı?" Celia, denizcilerinden birini direğe tırmandıran adama bakarak sordu. "Bir süre sonra kimsenin ona güvenmeyeceğini düşünürdüm." "Kimse güvenmez. Hikâyeyi daha iyi hale getirmek için abartıyorum ama çok değil."

Gair el altından iş çevirmekten gurur duyar."

Karanlığın örtüsü altında Thames Nehri'nden aşağı kaymışlar, Gair Gravesend ve Southend'deki donanma gemilerinden ustalıkla kaçınmış, bataklık ve sisin içinden geçerek güneş doğarken açık sulara doğru ilerlemişti. Kanal tekneyi çılgınca savurdu ve serbest bırakılan adamlar inledi, deniz tutması zayıf durumlarına yardımcı olmuyordu.

Alec kollarını Celia'ya dolayarak onu kendine yakın tutarken, geçtikleri yerin rüzgârı onları üşütüyordu. Aşağıya sığınabilirlerdi ama Alec temiz hava istediğini söylemişti ve Celia da aynı fikirdeydi.

Will onları buldu ve elinde şarap tasıyla karşılarındaki tahta koltuğa çöktü. "Şimdi o hikâyenin zamanı, Alec." Gözleri parlıyordu, çenesi temiz ve traşlıydı, yara bere içinde olsa da keskin bir Mackenzie yüzü gösteriyordu. "Birkaç hafta içinde bir İskoçyalı sürüsünü kurtarmak ve kendine bir gelin bulmak mı? Bana her şeyi anlat."

Alec omuz silkti. "Neden eve varana kadar beklemiyoruz? Babama, Mal'a ve Mary'ye her şeyi baştan anlatmak zorunda kalırım."

Alay etti -Celia gemiye bindiklerinden beri ondaki hafifliği hissetmişti. Will kaşlarını çatı. "Seni her zaman yenebilirim, küçük kardeşim."

"Deneyebilirsin, demek istiyorsun. Seni kurtarmaya geldiğim için bana neden bu kadar kızgın olduğunu neden söylemiyorsun? Diri diri derini yüzmeye hazır İngiliz askerlerinin esiri olmak hoşuna gitti mi? Ve neden bir birliğin önüne çıkıp onlara Prens Teàrlach olduğunu söyledin?"

"Böylece beni yakalayacaklardı elbette." Will, Celia'nın içinde viski olduğunu bildiği şarap tulumundan bir yudum aldı - Alec ona Mackenzie maltı olduğunu söylemişti.

Alec kaşlarını çatarak, "Elbette," diye tekrarladı. "Kimi koruyordunuz? Teàrlach'ın kendisi mi?"

Will başını salladı. "O adamı hiç görmedim. Batı Yaylaları'nda bir yerlerde iyice toprağa karıştı. Onu bulmaya çalışanlara iyi şanslar. Elbette askerler onun nerede olduğunu bildiğimden emindiler, bu yüzden beni özel sorgu hapishanelerine götürdüler, ki bu tamamen benim planımdı."

Alec Celia'nın kulağına konuştu, nefesi deniz rüzgârına karşı ılıktı. "O bir deli. Tek açıklaması bu."

Will, "Sadece biraz deliyim," dedi. "Prens Teàrlach'ın ordusunda yüksek mevkilerde bulunan adamların gizli bir hapishanede tutulduğuna dair söylentiler duymuştum. Ortadan kaybolmuşlardı; kimse onlara ne olduğunu bilmiyordu, kendi aileleri bile. Stuart Cameron onlardan biriydi ve eski bir dosttu.

Günahlar. Ayrıca Fransız altınını ararken kendilerini öldürtmeyen Mackenzie'ler."

Will durakladı, yüz ifadesi kasvetliydi. Celia, Fransa'dan altın, silah ve erzak taşıyan bir geminin İskoçya'nın kuzeyinde karaya çıktığını, altın ve malların Kral George'a sadık İskoçyalılar tarafından hemen ele geçirildiğini duymuştu. Altını bulmaya giden Jakobitler neredeyse tek kişi kalana kadar öldürülmüştü. Edward'a göre altın, Jakobit ordusunun son umuduydu ve bu umut ölmüş, Culloden'deki yenilgileri kaçınılmaz hale gelmişti.

"Bu söylentiye ben de duydum," dedi Alec. "Bu yüzden seni arıyordum. Ama bir birliğin önüne atlayıp kendimi yakalatmak yerine rahat bir evde kalıp insanları sorguladım."

Will omuz silkti. "Daha açık sözlü olmayı severim. Her neyse, hapishaneyi buldum. Evden eve taşıyorlardı, böylece biri haber alırsa, bölge aranmadan gitmiş olacaktı. Hapishaneyi yönetenler kariyerlerini riske attıklarının farkındaydı çünkü Kral Geordie ve hatta ne kadar piç olursa olsun Cumberland tarafından onaylanmamıştı. Plan, bu adamların bildiği her şeyi ortaya çıkarmak ve krala sunmaktı; kralın onları ödüllere, parayla, açgözlü bir adam ne isterse onunla ödüllendireceğini umuyorlardı. Amcan hırslı bir kız. Ayrıca bize işkence etmenin yollarını düşünmekten de çok hoşlanırdı." Dağınık saçlarının altında çürüklerle dolu olan başının yan tarafını ovuşturdu. Will'in Perry Amca'yı bu kadar iyi yumruklamasına şaşmamalı.

Celia asık suratla başını salladı. "Babamı hep kıskandı, onun yaptığı her şeye burnunu soktu. Babam cömert olduğu için ona izin verdi. Sanırım Perry Amca da kendine ait bir güç istiyordu, belki de kralın ona bir unvan verebileceğini düşünüyordu. Bir dükün kayınbiraderi olmak, dükün kendisi olmakla aynı şey değildir."

"Ve sen bunu etrafta dolanıp anahtar deliklerini dinleyerek bulamadın mı?" Alec, Will'den bunu istedi.

Will gözlerini kocaman açtı. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" Yüzü Alec'inkinden farklıydı, daha dardı, burnu daha uzundu ama ikisinin de koyu kızıl saçları, az miktarda çilleri ve Mackenzie'nin altın gözleri vardı.

Will, "Pekâlâ, bunun bir kısmı var," diye kabul etti. "Ama Lord Chesfield ve Saygıdeğer Perry Waterson'ın tam olarak neyin olduklarını bilmek istiyordum. Beni kendi güçleri içinde düşünmelerini sağlamaktan daha iyi bir yol var mı? Sorgucuların sordukları sorulardan onlar hakkında çok şey öğrenebilirsiniz."

"Kafanı da ezdirebilirsin," diye homurdandı Alec. "Sen bir hücrede rahat rahat oturup bilgi toplarken, ben İngiltere'de bir aşağı bir yukarı koşturup seni arıyorum."

Will'in ifadesi netleşti. "Ve sana minnettarım, Alec. Hepimizin nasıl kaçacağından pek emin değildim; kaçabileceğimi biliyordum ama o adamların geri kalanını kaderleriyle baş başa bırakmak istemedim. Dük'ün evindeki büyük baloyu *kendi* yararına kullanmayı planlamıştım ama *senin kendi yararına* kullanmaya karar verdiğinden haberim yoktu."

"Baloyu en başta Alec planlamıştı," dedi Celia onu savunmak için ayağa kalkarak. "Leydi Flora'yı baloyu düzenlemesi için anneme ikna ettirdi, sonra da atları, arabaları ve Gair'in teknesiyle hazır bulunmasını sağladı. Bayan Oswald-Josette de bize yardım etti." Celia bu son cümleyi söylerken Will'i izliyor, onun bu isme vereceği tepkiyi ölçüyordu.

Onu memnun etmek için Will'in gözleri yumuşadı. "Ah, Josette. O nasıl?"

Alec sessiz kaldığında Celia, "İyi görünüyor," diye cevap verdi.

"Senin için çok endişelendi ve çok yardımcı oldu." Celia, Josette'in tüm yaptıklarından tam olarak emin değildi ama kadın Will için gerçekten endişelenmişti. Ona yazıp Will'in iyi ve özgür olduğunu söylemesi gerekecekti. Celia, "Alec ve tüm tanıdıkları seni kurtarmayı planlamak için uzun zaman harcadılar," diye devam etti. "Hatta tüm bunların bir parçası olarak benimle evlendi."

Alec zengin bir sesle güldü. "Hayır genç kız, seninle evlenmek bencilce bir numaraydı." Onun boynunu öptü, ağzı sıcacıktı. "Seni tamamen kendime almak için."

Celia kızardı, teni karıncalandı. Will onları izledi, sonra yüzü yumuşadı ve kadeh kaldırmak için şarap tasını kaldırdı. "Ah, Alec, seni yeniden mutlu görmek ne güzel."

"Böyle olmak güzel, kardeşim benim."

"Perry Amcam ne istiyordu?" Celia, Alec'in dokunuşuna ısınırken bile merakla Will'e sordu. "Bonnie Prince Charlie'yi bir yerlerde sakladığını mı düşünüyordun?"

Will başını salladı. "Tuhaf, prensle hiç ilgilenmiyor gibiydiler. Ne kadar çabuk bir bataklığa düşerse ya da Fransa'ya geri dönerse o kadar iyiydi. Hayır, en çok sordukları şey altındı."

"Fransız altını mı?" Celia sordu. "Aman Tanrım."

"Evet," dedi Will. "Asla bulunamadı, biliyorsun. Mal ve ben altını ele geçiren İskoçyalılar tarafından çalındığından şüpheleniyorduk ve onlar da bu kışı sıcak geçirmek için yiyecek ve giyecek gibi gösterişli şeylere harcadılar. Ama Lord Chesfield ve amcan altının hala

Kuzey Yaylaları hakkında konuşuyorlardı. O kadar kararlıydılar ki neredeyse beni de ikna edeceklerdi."

Will'in burnunun ucu, sanki denize atlamak, kıyıya yüzmek, İskoçya'ya koşmak ve kayıp altını aramaya başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi seğirdi.

"Ve sonra ben geldim," diye araya girdi Alec, "bilgi toplamanıza bir son vermek için. Ve aynı anda hem senin hem de yirmi İskoç'un hayatını kurtardım. Beni neden lanetlediğini anlayabiliyorum."

Will'in sırtışı parladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, seni gördüğüme çok sevindim. İyi bir şey yaptın, Alec. *Ve* bu pazarlıkta kendine bir eş buldun." Celia'ya baktı, memnun ifadesi merakla savaşıyordu. "Ailenin kucağına döndüğümüzde büyük bir kutlama yapacağımızı düşünüyorum."

"Evet, öyle yapacağız," dedi Alec. Celia'yı kendine yaklaştırdı, ekosesinin kıvrımları omuzlarına dolandı. "Onlara sevdiğim kadını tanıtırken."

"Aşk mı?" Celia kalp atışları hızlanarak sordu.

Bu soruyu ağzından kaçırmak istememişti, özellikle de Will'in önünde. Kızardı ama Alec'i inceledi; bu kelimeyi bu kadar rahat kullanabiliyordu. "Evet."

Alec'in altın rengi gözlerinde ateş, tutku, gerçek ve biraz da meydan okuma. "Seni seviyorum, Celia'm."

"Ah." Celia'nın her yeri yandı, her türlü tereddüt, korku ve endişe onun sesindeki sıcaklıkla eriyip gitti. "*Seni* seviyorum, İskoçyalı'm. Benim Alec'im."

Will güverteden aşağı inip onları yalnız bırakırken, bir kahkaha tufanı ekose bir girdaba eşlik etti.

Denizden kuzeye doğru esen rüzgâr sertti, Kanal'dan yağmur ve dalgalı su gönderiyordu. Tekne sallanıyor, soğuk onları ısıırıyordu ama Alec onu öpmek için eğildiğinde Celia hayatında hiç bu kadar sıcak hissetmemişti.

Fransa kıyılarında oyalandılar, Gair yine Kral Louis ile devam eden savaşlarında sularda dolaşan İngiliz gemilerinden kaçındı. Will'in Le Havre yakınlarında saklandığı bir yer vardı ve adamlar orada dinlenip iyileştiler. Çoğunun bir ya da iki kemiği kırılmıştı ve bazıları da hareket edemeyecek kadar hastaydı.

Alec, Celia'nın yaraları yıkarken, uzuvları sararken ve evi işleten ev sahibine zorbalıkla para toplatırken kendine gelişini izledi.

giysiler, ilaçlar, temiz yatak takımları, iyi yemekler ve doyurucu biralar. Tüm bunları mükemmel bir Fransızca ile yapıyor, iri yarı, güçlü kuvvetli adamlara bir savaş generali edasıyla emirler yağdırıyordu. Belki de içinde annesinden bir şeyler olması kötü bir şey değildi.

İki hafta sonra İskoçyalılar iyileşip güçlendiler ve ne yapacaklarını konuştular. Bazıları ailelerinin iyi olduğundan emin olmak için eve dönmeye cesaret etmek istiyordu. Diğerleri ise Fransa'ya yerleşmeyi ya da sürgün hayatı için Alçak Ülkelere giden arkadaşlarını bulmayı planlıyordu. Stuart Cameron İskoçya'y dönmeyi planlayanlardan biriydi ama başını öne eğeceğine ve Will ile Alec'in onu tekrar kurtarmasına gerek kalsöz vermişti. Le Havre ve Paris arasında mektuplar gidip geliyor, Mal 'e gelini ve kızıyla birlikte dönmesi için her şeyin hazır olduğunu söylüyordu. Celia, iyi olduğundan emin olmak için babasına yazmakta ısrar ediyordu,

ve Will mektubu Kanal'dan kaçırdı.

Güzel bir yaz sabahı, Will'in temin ettiği, iyi yayları ve yumuşak minderleri olan bir şezlongla yola çıktılar. Sally de onlarla birlikte bindi, Celia'yla birlikte ilgiden her an hoşlanan Jenny'nin üzerine titiyorlardı. Alec ve Will iki hanımefendiye bakarak ata bindiler, kardeşler dostça bir sessizlik içinde yolculuk ediyorlardı. Will yine eski haline dönmüştü; sakalları çoktan gitmiş, kızıl saçları kesilmiş, gözleri her zamanki gibi canlanmıştı.

Alec, Celia, Sally ve Jenny'yi yormak istemediği için yolculuk kolay aşamalarla ilerledi. Will'le uzun uzun konuşmak ve birbirlerini son gördüklerinden beri öğrendikleri her şeyi keşfetmek için ona zaman veren bu yavaşlık hoşuna gitmişti.

Will, Mackenzie'lerin bir süre Paris'te gizlenmeleri gerekeceğini, ancak Lord Wilfort'un aileyi ihanetten aklamak ve yavaş yavaş hayata döndürmek için ince eleyip sık dokuduğunu söyledi. Will ise ölü kalmayı tercih ediyordu; herkes Will Mackenzie'nin savaş meydanında öldüğünü düşünürse daha kolay seyahat edebilir ve olaylara burnunu sokabilirdi.

Alec'in öyle ya da böyle umurunda değildi; Celia ve Jenny'ye, yaşayacak bir yere, resim yapmaya ve kızını büyötmeye ayıracak zamanı vardı. Bir gün atalarının topraklarına dönecekti ama şimdilik Paris'te vakit geçirecekti, sürgünü geçirmek için hiç de fena bir şehir değildi.

Celia'yla yatıp kalkmayı, onun bedenini öğrenmeyi, ona kendi bedenini keşfetmeyi öğretmeyi de seviyordu. Yılın bu zamanında güneş ışığı geceye kadar uzanıyordu, bu da uzun alacakaranlıkta Celia'nın tadını çıkarmasına izin veriyordu, vücudu ışık ve gölgeden oluşan bir yerdi.

Paris birkaç gün sonra ufukta dumanlı bir leke gibi belirdi. Dış mahalleler yoğun bir şekilde evlerle kümelenmişti; Tuileries, Palais-Royal, Louvre ve Notre Dame'ın bodur kulelerine yaklaştıkça binalar yükseliyor ve daha gür hale geliyordu. Uzun evler Pont-au-Change ve diğer köprülerin üzerine yığılmıştı, Seine Nehri'nin altı Thames Nehri kadar kokuyordu.

Alec onları Saint-Germain semtinde bir eve götürdü; taştan ve boyalı panjurlardan bu ev çatı katına kadar yükseliyordu. Ana kapı bir avluya açılıyordu, avlunun ötesinde ise meydanadaki evlerin paylaştığı geniş bir bahçe vardı.

Araba avluya girer girmez avludaki bir kapı hızla açıldı ve Malcolm Mackenzie dışarı çıktı; Runt, Alec'i arabadan dışarı çekip kucaklayarak boğarken Alec'in üzerinde yükseliyordu.

Alec'i kenara itti ve ardından Will'i çekerek ona da aynı ezici sarılmayı yaptı.

"İkinizin de öldüğünden emindim," dedi Mal avazı çıktığı kadar bağırarak. "Ben orada olup size göz kulak olmasaydım."

Sarı saçları ve sakın tavırlarıyla genç bir kadın, Mal'in ardından evden çıktı ve Alec'e geniş bir gülümsemeyle baktı.

"Başarılı olacağını biliyordum," dedi ve parmak uçlarında yükselip önce Alec'in, sonra da Will'in yanağını öptü. "Mal her gün endişeleniyordu ama sen ve Will arasında, yağmur gibi yağacağından emindim."

Mary bir adım geri çekilip onları içine çekti ve Alec, neşeli sözlerine rağmen yüzüne bulaşmış olan endişe lekelerini gördü. Alec ayrıca elbisesinin kalınlaşan karnını gizlemek için kesildiğini fark etti ve Mary elini karnına götürdü. "Canlı bir şeye tekme atıyor," dedi. "Şüphesiz bir Mackenzie. Şimdi, nerede o?"

Mary, Alec'ten önce Celia'ya ulaşmış, Alec karısının arabadan inmesine yardım ederken ikisi de birbirlerini coşkuyla selamlamıştı.

"Mal, Alec'in Leydi Celia Fotheringhay'le evlendiğini söylediğinde beni bir tüyle devirebilirdin," diye haykırdı Mary. "Senin o korkunç Lord Harrenton'la nişanlandığını sanıyordum. Konuşmalıyız."

Mal, onunla omuz omuza duran Alec'i, "Kendine dikkat et," diye uyardı. "Bu kötüye işaret."

"Mary'nin gevezeliklerini dinlemeye bayılıyorsun, Runt," diye karşılık verdi Alec. "Sevmiyormuş gibi davranma. Evin şimdi gevezeliklerle ve bebek ağlamalarıyla dolacağını hayal ediyorum. Düşünemeyeceğiz."

"Her zaman viski vardır." Mal her iki kardeşi de omuzlarından alkışladı. "İkinizi de gördüğüme çok sevindim, bunu inkâr edemem."

Sally arabadan Jenny ile birlikte çıktı ve Alec kızını memnuniyetle kollarına aldı. Aynı anda, Dokuzuncu Kilmorgan Dükü Daniel William Mackenzie kapıdan hızla çıkarken avluyu bir gümbürtü doldurdu.

"Kimse bana burada olduklarını söylemeye zahmet etti mi?" diye bağırdı. "Sen ve Alec, ikinizin de saçlarına aklar düştü Willie. Daha fazla oğluma kıyamam, hepinize lanet olsun. Karın bu mu?"

Alec Jenny'yi sıkıca tutarken, Jenny yeni dişleriyle bir yumruğunu çiğnerken korkusuzca dükü izliyordu. Alec kolunu Celia'ya doladı ve Mary kararlı bir şekilde Celia'nın diğer tarafında kaldı.

"Bu Celia," dedi Alec. "Senin kızın."

Mary evine ilk geldiğinde ona ters ters bakan dük, aynı bakışı Celia'ya da yöneltti ama gözleri hemen yumuşadı.

"Pekala." Dük boğazını temizledi. "Benim işe yaramaz oğluma bakabilecek gibi görünüyorsun. İçinde biraz çelik var, garanti ederim. Onunla kaçmak için bunu yapman gerekirdi."

"Umarım öyledir," dedi Celia. Çok düzgün bir reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Majesteleri."

Celia elini uzattı. Dük elini tuttu ama eğilmek yerine Celia'yı kendine doğru çekti ve onu kucakladı. Hiçbir şey söylemedi ama onu bıraktığında gözleri nemliydi.

"O senin gibiler için fazla iyi, Alec," dedi doğrulurken. Dük gizlice yüzünü sildi ve tozla ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Bunu bilmiyor muyum?" Alec Celia'ya sıırttı. "Bu senden hoşlandığı anlamına geliyor." "Humph." Dük yüzünü her zamanki kaşlarını çatarak hışımla geri döndü.

evin içine. "Seni bekleyen bir ziyafet var. Mary'yi mutlu edin ve gelip yiyin."

"Ah." Alec homurtuyu takip ederek eve girerken, Celia yanında, Jenny kolundaydı. "Evde olmak güzel."

EPILOG

B Mackenzie ailesinin bir parçası olmak Celia için önemli bir değişiklikti. Alec'in çocuğunu beslemek için iş bulmakta zorlanan sanatçı kişiliği ortadan kalkmış, Paris'in en görkemli evlerinden birinde yaşayan, aranan yetenekli bir adam ortaya çıkmıştı.

Kısa sürede bir rutine oturdular ama Celia, Alec'in bıraktığı yerden devam ettiğini fark etti. Sabahları evin tepesindeki atölyesinde, tavan penceresinden içeri dolan güneş ışığından yararlanarak geçiriyordu. Celia onu bir saat kadar resim yapması için yalnız bırakmayı ve sonra ona katılmayı alışkanlık haline getirmişti.

Çıplak ayakları, pantolonu ve geniş omuzlarından kayan önlüğüyle çalışırken izlemek başlı başına bir keyifti. Alec sabahki çalışmasından memnun kaldığında Celia'ya öğretmeye yönelirdi.

Alec'in gemiye götürülmesini emrettiği şeyler arasında Celia'nın portföyü de vardı ve Celia'nın annesinin yok ettiği eskizleri onarmak ya da kopyalamak için ellerinden geleni yaptılar. Celia artık Paris'in silüetini çizmek için bir camera obscura kullanıyor, Alec de ona çizdiklerini tuvale nasıl aktaracağını gösteriyordu.

Boya karıştırma eğitimine devam etti, sonuncusu çok dağınık bir şekilde sona erdi, vücutları boyaya bulandı, akşam yemeği için dışarı çıktıklarında ikisi de kahkahadan nefessiz ve parlak gözlüydü. Celia'nın şezlongdaki çılgın sevişmeleri sırasında boyanın tenine bulaştığı her yeri bulması biraz zaman aldı.

Alec, Mal ve Mary ona Paris'i, çöküşünü, güzelliğini ve bahçelerini gösterdiler. Alec, Mal'in bir gün Kilmorgan topraklarında inşa edecekleri görkemli evi için geniş bir bahçe planları üzerinde çalışmaya devam etti.

Celia, kardeşlerin tasarımları üzerinde kafa kafaya vermelerini, notlar alıp karalamalarını, tartışmalarını ya da anlaşmalarını yüreği ağzına gelerek izledi. Mal ve Alec birbirine aitti ve Mary ile bir daha ayrılmayacaklarına dair bir anlaşma yapmışlardı, en azından uzun süreler için.

Dük zaman zaman, artık Paris'te de evleri olan İskoç aileleri davet eder ve dans ederlerdi. Ekoseler, mobilyalardan boşaltılmış ana salonu doldurdu ve gayda, davul ve keman müziği evi istila etti. Erkekler ve kadınlar el ele tutuşur ve daireler çizerek dans ederlerdi,

Sonra birbirlerinin etrafında döndüler, kiltler uçuştı, kahkahalar havayı yaldırladı. Alec, Celia'ya İskoç tarzında dans etmeyi öğretti; bu dans güçlü ve baş döndürücüydü, saf bir eğlenceydi.

Ayrıca bir gece Alec'i kılıç dansı yaparken izleme zevkine de erişmişti; ayakları çapraz kılıçlar arasında karmaşık hareketler yaparken uzun bedeni sabit duruyordu. Alec bakışlarını Celia'dan ayırmıyor, dans çılgınlığa dönüştükçe gülümsemesi genişliyordu.

İşini bitirdiğinde onu belinden yakaladı ve öpücükleri dans kadar sıcak bir şekilde onu döndürdü. O gece onu aynı tutkuyla sevdi.

Will, Versailles'daki sarayı sık sık ziyaret ediyordu ve zaman zaman Alec ve Celia'yı da yanında götürüyordu. Alec'i bizzat Louis karşılamıştı; Alec zaman zaman kralın çocuklarına ders veriyordu. Kralın güzel metresi Madame du Pompadour, Celia'ya çok çekici davranıyor ve Alec'ten majesteleri için hangi tabloları satın alması gerektiği konusunda öneriler istiyordu.

Bir ziyaretinde Celia sonunda gergedan Clara ile tanıştı.

Kral bahçelerin sonunda bir hayvanat bahçesi kurmuştu ve Clara'nın da kendine ait bir köşkü vardı. Bakıcısı olan Hollandalı, Clara'ya koruyucu bir gözle bakıyordu.

Narin isimli Clara çok iriydi. Boynuzu kesilmişti ama kocaman geniş bir kafası, kocaman bir gövdesi, kalın bir postu ve büyük düz ayakları vardı. Celia pençeleri olmadığını gördü, gerçi daha önce gergedanların böyle şeylerle tasvir edildiğini görmüştü.

Koyu renk gözleri, kendisini çekmeye gelen pek çok beyefendiye bakarken parıldıyor, mavi ve yeşil etekli Celia'nın üzerinde sanki onlar hakkında kafa yoruyormuş gibi duruyordu.

Köşkün kokusu ağırdı ama Celia hayvanın resmini çizmek için oturdu, Alec de yanındaki taburede kendi resmini yapıyordu. Clara onları izliyordu, sakın ve neredeyse hiç hırçın değildi, bakıcısı yüzünün yan tarafını kaşıdığı anda zevkle gözlerini kapattı.

Daha sonra yaptıkları Clara resimleri Mackenzie'lerin evinin merdiven boşluğuna asıldı ve Jenny'nin en sevdiği resimler haline geldi.

Mackenzie'lerle yaşamının bir diğer faydası da mektuplardı. Mektuplar Londra ve Paris arasında hızla gidip geliyor, postane yüzü görmüyor, ulaklar onları muhafızların ve sansür memurlarının yanından geçiriyordu.

Celia babasından mektuplar aldı; babasının iyi olduğunu ve onu , annesinin ise hayır işlerine gömüldüğünü ve

Bugünlerde Celia, evlilikler ya da Perry Amca ve onun güç kazanmak için yaptığı acımasız entrikalar hakkında çok şey duyuyorum.

Perry Amca macerasından sonra iyileşmiş ve seyahate çıkmıştı; dükün söylediğine göre şu anda Amerikan kolonilerine gidiyordu. Kral ve başbakan hapsedilen ve işkence gören İskoçları duymuştu ve Lord Chesfield kendini açıklamak zorundaydı.

Celia'nın babası, o günlerde çoğu İngiliz'in Jakoben İskoçyalılara sempati duymadığını, ancak alayla ilgili kararların kesin olarak dükün eline geçtiğini ve askerlerin yeniden Kıta'ya gönderildiğini söyledi. Edward Binbaşılığa terfi etmişti ve yakında Hollanda'da bir birliğe komuta edecek, Avusturyalı Maria Theresa'nın tahtını koruma hakkı için savaşmaya devam edecekti.

Edward annesi ve Perry Amcası hakkında yazdı, ama babalarından daha az üstü kapalı ifadelerle.

Perry Amca kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kolonilere kaçtı. Kral ve başbakan onun hapsedilen adamlara yaptığı korkunç şeylerden çok, herhangi bir güce sahip olmasıyla ilgilidir. O bir hiçtir ve öyle davranmalıdır, son sözleri bu oldu.

Annem de oldukça sakinleşti. Görünüşe bakılırsa babam ayak diredi ve annem de babama karşı gelmekten vazgeçti. Artık ne zaman bir plan yapsa babasının ne düşündüğünü soruyor ama çoğunlukla içine atıyor kendini. Ev hiç bu kadar rahat olmamıştı.

*Umarım seyahatlerimde seni de görürüm sevgili
kardeşim. Her zaman senin
Edward*

Bayan Reynolds sadece bir mektup yazmıştı, kısa bir mektup. Mektupta Leydi Flora'yla birlikte İngiltere'nin batı kıyısında gezintiye çıktıklarını ve Leydi Flora'nın sinirleri düzelene kadar Londra'dan uzak kalacaklarını yazıyordu. Bayan Reynolds mektubunu Celia ve Alec'e mutluluklar dileyerek bitiriyordu.

Yaz sona ererken Celia, Alec'le birlikte evin yakın odalarında yatıyor, akşam güneşi onlara dokunmak için içeri süzülüyordu.

Bütün sabah bebek Jenny'nin portresi üzerinde çalışmışlardı-Celia, şimdi Alec'in bir tablo haline getirmesine yardım ettiği bir dizi eskiz yapmıştı. Kız bir dakikadan fazla kıpırdamadan oturamadığı için tüm çizimler aceleyle yapılmıştı.

Eskiz seanslarının çoğu Jenny'nin, üzerine çullanıp onu tavana kaldıracak olan babasından kaçtığı bir oyun haline geldi. Jenny gülüyor, ciyaklıyor ve sonra tekrar koşmak için fırsat kolluyordu.

Şimdi odalarında yalnız olan Alec, tembelce Celia'nın göğsünü öptü, sıcak ağırlığı onun yanındaydı. Parmaklarını Celia'nın karnında gezdirerek aşklarından ıslanmış koyu buklelere dokundu.

"Jenny'nin resmi çok güzel olacak," dedi Celia mutlulukla iç geçirerek. "Kilmorgan'daki yeni evimizde güneşli bir odaya asmamız gerekecek."

"Eğer inşa edilirse," dedi Alec, öfkeli bir homurtu çıkararak. "Mal planlarla ilgili fikrini *yine* değiştirdi."

"Zaman var." Celia onun yüzüne dokundu, parmak uçlarının altındaki bıyıkların sürtünmesi hoşuna gitti. "Bir süre Paris'te kalmamın sakıncası yok."

"Evet, sanırım burada ne yiyeceğimiz konusunda daha fazla seçeneğimiz var. Ama iyi bir şeyin fazlası insanı yıpratır. Bir asırdır yulaf lapası ve koyun bağırsağı yemedim."

Celia sırttı. "Mal senin böyle şeylere asla dokunmadığını söylüyor. Bu akşam yemekte tereyağında hindiba ile kızarmış domuz etini kürekle yedin."

"Ah, elimdekinin en iyisini yapmalıyım."

Celia onun omzunu ısırdı. "Sen tanıdığım en kötü yalancısın." "Hayır, değilim." Alec karnının üzerine yuvarlandı ve kendini dirsekler. "Şaşkın Bay Finn'i yeterince iyi oynadım."

"Doğru. Ama benim için değil. Seninle tanıştığım ilk gün içini görmüştüm."

"Ha. Çünkü ayağıma buz gibi su döktün, kadın. Bir adam küfrederken ve sıırıslıklamken kılık değiştiremez."

"Yapmadığına sevindim." Celia onun kuyruğundan kurtulmuş saçlarını düzeltti. "Gerçek adamı, Alec Mackenzie'yi, benim vahşi İskoçyalı'mı tanıdığım için mutluyum."

Alec başını çevirdi ve onun parmaklarını öptü. "Benim ilkel, havasız dük kızımın o kadar da ilkel olmadığı ortaya çıktı."

"Ya da havasız," dedi Celia alınganlık göstererek. "Ben oldukça açık fikirliyimdir." "Evet, bir adam çizmek konusunda. Çok memnun oldum. bayılıp ölmedi."

"Hayır, kesinlikle. Oldukça ilgimi çekti. Daha önce hiç gömleksiz bir erkek görmemiştim." Celia bakışlarının adamın omuzlarından sırtına, oradan da pürüzsüz kalçalarına inmesine izin verdi. "Çok ilgi çekiciydi."

Alec'in bakışları karardı. "Ve bak seni nereye getirdi."

"Paris'e. Bu konuşmanın başladığına inandığım yere." Celia onun kalçalarının yuvarlaklığını, uyluklarının gücünü inceledi. "Kalemimi elime alıp seni yeniden çizmek hiç fena olmazdı. Yani bu sefer daha çok seni."

Alec ona yavaşça gülümsedi. "İlkel ve düzgün değilsin karıcığım. Sanırım senin deneğin olabilirim. Şimdi size kağıt getireyim mi?"

"Sanırım bunu sabah stüdyoda, güneş ışığı altında yapmayı tercih ederim."

Alec kızardı ve Celia'nın kalp atışları hızlandı. Alec'in şezlonga uzandığını, vücudunun çıplak olduğunu, bir bacağının şezlongun kenarından sarktığını ve onu günahkâr bir gülümsemeyle yıkadığını hayal etti. Bu, gecenin hızla geçmesini ve güneşin bir an önce doğmasını dilemesi için yeterliydi.

"Seni utandırdım mı kocacığım?" diye sordu.

"Ben değil. Dört gözle bekliyorum. Sabah beni çizeceksin, öğleden sonra da Jenny'nin portresi üzerinde çalışacağız. Tabii gücümüz kalırsa."

Celia ona sahte bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Stüdyoda uygunsuz bir şey yapmamızı mı öneriyorsun?"

"Bunu göreceğiz, değil mi?"

Celia'yı öpmek için hamle yaptı ama Celia onu durdurmak için elini uzattı. "Alec," dedi. "Ayrıca aile için senin ve Jenny'nin bir portresini yapmak istiyorum."

Alec başını salladı. "birden bir tane yapacağız. Sırayla yaparız." Celia'yı yatağa yatırırken bunu hazırlıksız söylemişti.

"Dördümüz birden," dedi Celia. "Yakın bir zamanda."

Alec konuşurken onun dudaklarını öptü, sonra dondu kaldı, ağzı onunkiyle kaynaşmıştı. Bir an sonra dikkatlice başını kaldırdı. "Dört mü?"

"Evet, gerçekten. Mary ile bu konuyu konuştuk ve artmasına karar verdik. Çocuk muhtemelen ilkbaharın başlarında doğacak."

Alec ona bakarken dudakları aralandı, çilleri solgun yanaklarında göze çarpıyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Bu, karı koca birbirlerinden bizim kadar keyif aldıklarında ortaya çıkan türden bir şey."

"Lanet olsun," diye tekrarladı Alec. Sesi daha yüksek ve boğuk çıkmaya başladı. "Celia."

"Evet?"

Kollarını Celia'ya doladı ve onu kendine kaldırarak yüzünü boynunun kıvrımına bastırdı. "Celia, eğer seni kaybedersem..."

Jenny'nin annesi onu vefat etmişti. Alec'in içindeki endişenin şekillendiğini hissetti.

Celia ona, "Oldukça sağlamım," diye güvence verdi. "Ve annemin kararlılığına sahibim. İyi olacağım, buna karar verdim."

Alec başını kaldırdı. Umut ve korkuyla parlayan gözlerinde yaşlar vardı. "Sana göz kulak olacağım. Her gün ve her saat. Dördümüzün portresini yaptıracaksın, yemin ederim."

"Mükemmel." Celia onu kendine doğru çekti. "O zamana kadar..?"

Alec homurdandı. Kadının üzerine çöktü, onu sertçe öptü ama içine girerken kibarlığın ta kendisiydi.

"Seni seviyorum Celia'm," diye inledi.

Celia'nın kalbi, kocasının kendisini doldurmasına izin verirken, kocasının güzelliğinin tadını çıkarırken şarkı söyledi. "Ben de seni seviyorum, İskoçyalı'm."

Alec onun dudaklarını, yüzünü öptü. "Benim güzel leydim, benim ışığım. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Her zaman yapacağım, aşkım." Sözcükler şefkatli olmalıydı ama Alec'in hamleleri başladığında Celia'nın arzuları dalga dalga yükseldi ve bir çılgılık olarak dışarı çıktı.

Sözcüklerden vazgeçti ve kocasına sarıldı, alacakaranlık uzaklaşıp ay ışığı onları yıkarken ikisi sıcaklık ve aşkla sarmaş dolaş oldular.

Kilmorgan Kalesi, 1892

Beth Mackenzie, kocası sessizliğe gömülüp hikâyeyi bitirdiğinde memnun bir iç geçirdi.

"Mutlu sonları severim," dedi Beth. O ve Ian şu anda yerde, Kilmorgan'ı şu ya da bu on yılda süslemiş olan yıpranmış halı yığınının üzerindeydiler. Ian masaya yaslanmış, Beth başını onun omzuna yaslamış, ekose etekleri etraflarında dalgalanıyordu.

"Evet," dedi Ian, sesi sessizdi.

"Ama orada durmayın," dedi Beth. "Will'e ne oldu? Evlendi mi? Josette'le mi? Önemli olmasaydı Alec ve Celia ondan bahsetmezdi, değil mi?"

Ian, Beth'in soruları azalana kadar sabırla bekledi. "Bulduğum Alec'in ya da Celia'nın günlüklerinde bunların hiçbiri yoktu." Başparmağıyla onun kolunu okşadı. "Yine de hâlâ şifresini çözemediğim kâğıtlarında olabilir."

"Şifresi mi çözüldü?" Beth doğruldu, ilgisini çekmişti. "Bazıları şifreli miydi? Ne tür bir şifre?"

"Basit bir sayı ve harf değişimi. Will'in Paris'e yerleştikten sonra yazdığı mektupların çoğu bu kodla yazılmış. Ailenin İngiltere ya da İskoçya'ya gönderdiği mektupların ele geçirilmesi riskini göze alamazdı."

Beth'in hayranlığı daha da arttı. "Ne kadar ilgi çekici. Ve sen onu kırdın mı?" Güldü ve Ian'a, onun kolunun verdiği rahatlığa yaslandı. "Bana notlar göndermek için Fibonacci dizilerini kullanan bir adama sormak için aptalca bir soru."

Ian'ın gözlerinde bir parça eğlence parlıyordu. Beth mesajları almaktan ve çözmekten ne kadar zevk alıyorsa, o da mesajları yazmaktan o kadar zevk alıyordu.

"Şifreleri Will Mackenzie buldu," dedi Ian. "Kişisel şifreleri karmaşıktı ama kardeşlerinin, baldızlarının ve babasının yazışmalarında kullanabilecekleri bir şifre icat etti. Onları çok çalışarak ve sabırla kırdım." Ian'ın gözlerinde pırıltıya benzer bir şey belirdi. "Ve Will'in onlar için bıraktığı anahtar."

"Rogue." Beth onu inceledi. "Bilmesem benimle dalga geçtiğini düşünürdüm."

Ian altın rengi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Beth onun doğrudan kendisine bakmasını seviyordu ve bu onun için her geçen yıl daha da kolaylaşıyordu. Ian'ın sadece *onu* gördüğünü, etrafındaki başka hiçbir şeyi ya da kafasının içinde onu çağıran şeyleri görmediğini biliyordu.

"Evet," dedi Ian. "Doğru yaptım mı?"

Beth ona sokuldu. "Bunu fevkalade başardın. Will'e, Alec ve Celia'nın çocuklarına ne olduğunu ve bilmek istediğim diğer her şeyi gayet iyi biliyorsun, değil mi?"

Ian başını salladı. "Ama bu Alec'in hikâyesinde yok.

Will'in evinde." "Peki o zaman..."

Ian kararmış olan tavan penceresine baktı. Ian yaz gecesinin alaca karanlığında hikâyesini anlatırken Beth lambaları yakmıştı.

"Geç oldu," dedi Ian. "Başka bir zaman. Her şeyi çocuklarımıza anlatacağız - her iki hikayeyi de."

Beth ona doğru başını salladı, paltosunun altındaki güç sarhoş ediciydi. "Evet, haklısın. Bu daha iyi olacak." Yine de ayağa kalkmak için bir hamle yapmadı. Ian'a yaslanmak sadece rahat değil, aynı zamanda arzulanan bir şeydi.

Sonra bir iç geçirdi. "Sanırım kardeşlerin bizi aramaya başlamadan önce aşağı insek iyi olacak."

"Hart nerede olduğumuzu biliyor." Ian'ın sesi onun altında gürledi. "Bizi rahat bırakması gerektiğini biliyor."

"Elbette." Ian en büyük kardeşine, Beth onu bulmaya gelirse tavan arasına kimsenin çıkmasına izin vermemesini söylerdi ve Ian onun geleceğini biliyordu.

"Bunu önceden planlamıştın," dedi ani bir netlikle. "Beni tavan arasına çektin, ailenle ilgili büyüleyici hikâyelerinle beni burada tuttu."

Ian'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Belki."

"Sen iflah olmazsın, Ian Mackenzie."

"İflah olmaz." Ian'ın kaşları birbirine çatıldı. "Benim düzeltilemez olduğumu mu düşünüyorsun? İflah olmaz mı? *İslah* olmaz bu demek."

"Aynen öyle." Beth kollarını ona doladı. "Başka türlü olmanı istemezdim."

Ian'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra geçmişe olan tüm ilgisi kayboldu. Yalnızca Beth'e odaklandı, altın rengi gözleri karardı, içindeki tutku ilk tanıştıkları zamanki kadar güçlüydü.

Beth kendini kilimlerin üzerinde buldu, Ian'ın sıcaklığı üzerine geliyordu, elleri düğmeleri, kancaları ve bağcıkları gevşetiyordu, eteği ikisini de örtmek için yayılıyordu.

Beth, Ian'ı içine aldı, onun gözleri gibi altın rengi titreyen mum alevlerinin altında birleşirken, hayatı ve nefesi olan kocasını kucakladı.

Yazarın Notu

Okuduğunuz için teŖekkür ederim! Mackenzie ailesine geri dönebildiğim ve Ian 'nin ataları hakkında daha fazla hikaye anlatabildiğim için çok heyecanlıyım. Sadece Malcolm'un hikayesini (*Çalınan Mackenzie Gelini*) yazmayı planlamıştım, ancak Alec ve Will hakkında daha fazla Ŗey öğrendikçe, onların hikayelerini de anlatmam gerektiğini biliyordum. Sırada Will'in kitabı (*Ŗeytani Lord Will*) var; takip edin ve Will Mackenzie'nin başını ne tür belalara sokabileceğini görün.

Tahmin edebileceğiniz gibi, Mackenzie ailesi benim için çok özel. Uzun zaman önce aklıma girdiler, Ian ilgimi talep ediyordu, kardeŖleri onu korumak için oradaydı. Kalem kağıda dökmeden önce Ian, Mac, Cameron ve Hart hakkında her Ŗeyi biliyordum.

Bu noktadan sonra seri, *Daniel'in* (Cameron'ın oğlu, *Daniel Mackenzie'nin Kötü İşleri*) ve Cameron'ın kahramanı Ainsley'nin kardeŖlerinden bu kadar sevgiyle bahsetmesiyle ilgimi çeken McBride'ların hikayesini de dahil etmemle büyüdü.

Zaman elverdikçe daha fazla Mackenzie yapmayı umuyorum. 1300'lü yıllardaki orijinal Kilmorgan Dükü Old Dan de dahil olmak üzere başka dönemlere ait Mackenzie'ler de var. Mackenzie çocukları Edward çağında yetişkinler olacaklar ve sonra ortaya çıkan başka karakterler de (David Fleming ve Cameron'ın Roman damadı) masal isteyebilir. (Herkesi bir arada tutmak için lütfen bu kitabın sonundaki **Mackenzie Aile Ağacı**'na bakın!)

Tarihsel notlar: Seyahat ve turizmin gelişmesinden, dünyanın dört bir yanındaki ülkeleri ve imparatorlukları yeniden şekillendiren savaşlara ve fiziksel dünya anlayışımızı sonsuza dek değiştiren bilimdeki yeni keşiflere kadar büyük bir değişim dönemi olan on sekizinci yüzyıl hakkında yazmayı seviyorum. Sanat, müzik ve mimari rokoko adı verilen hafif ve havadar bir tarza dönüştü ve Herculaneum ve Pompeii keşifleri tarihe ve klasik tasarıma olan ilgiyi yeniden canlandırdı. Bu coşkulu, canlı, tehlikeli, değişken çağa uzun zamandır ilgi duyuyorum ve bu muhteşem yüzyılı keşfetmekten büyük keyif alıyorum.

Gergedan Clara, gerçek bir tarihi figürdür. Hindistan'da bebekken yetim kalmış ve Hollanda Doğu Hindistan Ŗirketi'nin müdürü tarafından kurtarılıp büyütölmüştür. Daha sonra onu Hollandalı bir kaptana (Douwe van der Meer) vermiş, kaptan da onu Avrupa'ya götürerek hayran sanatçılara ve hükümdarlara göstermiştir. Çok uysal olan Clara, van der Meer ile tüm Avrupa'yı dolaştı, Fransa'yı ve 16. Louis'yi ziyaret etti ve ölümüne kadar Hollandalı kaptanı tarafından bakıldığı İngiltere'deki günlerini sonlandırdı. Baştan çıkarıcı Clara'yı o kadar büyüleyici buldum ki onu kitaba dahil etmek *zorunda kaldım!*

Umarım Alec ve Celia'nın hikayesini beğenmişsinizdir ve umarım uzun bir süre daha Mackenzie'ler yazmaya devam ederim.

Daha fazla Mackenzie'nin ne zaman yayınlanacağı ile ilgili duyurular için lütfen bültenime kaydolun:

<http://eepurl.com/47kLL>

ya da beni Bookbub'da

<https://www.bookbub.com/authors/jennifer-ashley> .

adresinden takip edebilirsiniz,

Jennifer Ashley

MACKENZIE SOYAĞACI

Ferdinand Daniel Mackenzie (Old Dan) 1330-1395

Birinci Kilmorgan Dükü

= m. Leydi Margaret Duncannon

|

On dört nesil

|

Daniel William Mackenzie 1685-1746(?) (9.

Kilmorgan Dükü)

= m. Allison MacNab

|

6 oğul

Daniel Duncannon Mackenzie (1710-1746)

William Ferdinand Mackenzie (1714-1746?)

Magnus Ian Mackenzie (1715-1734)

Angus William Mackenzie (1716-1746)

Alec William Mackenzie (1716-1746?)

m.= Lady Celia Fotheringhay

Malcolm Daniel Mackenzie (1720-1802)

(1746'dan itibaren 10. Kilmorgan Dükü)

= m. **Leydi Mary Lennox**

|

Angus Roland Mackenzie 1747-1822 (11.

Kilmorgan Dükü)

= m. Donnag Fleming

|

William Ian Mackenzie (The Rake) 1780-1850 (12.

Kilmorgan Dükü)

= m. Lady Elizabeth Ross

|

Daniel Mackenzie, 13. Kilmorgan Dükü (1824-1874) (1.

Kilmorgan Dükü, 1855'ten itibaren İngiliz)

= m. Elspeth Cameron (ö. 1864)

|

Hart Mackenzie (d. 1844)
1874'ten itibaren 14. Kilmorgan Dükü
(2. Kilmorgan Dükü, İngiliz)
= m1. Leydi Sarah Graham (ö. 1876)
|
(Hart Graham Mackenzie, ö. 1876)
Hart Mackenzie = **m2. Leydi Eleanor Ramsay**
|
Hart Alec Graham Mackenzie (d. 1885)
Malcolm Ian Mackenzie (d. 1887) **Cameron Mackenzie**
= m1. Leydi Elizabeth Cavendish (ö. 1866)
|
Daniel Mackenzie= m. **Violet Devereaux**
Cameron Mackenzie = **m2. Ainsley Douglas**
|
Gavina Mackenzie (d. 1883) Stuart
Mackenzie (d. 1885)
"Mac" (Roland Ferdinand) Mackenzie
= **Leydi Isabella Scranton ile evlendi.**
|
Aimee Mackenzie (d. 1879, evlat edinildi
1881) Eileen Mackenzie (d. 1882)
Robert Mackenzie (d. 1883)
Ian Mackenzie = m. Beth Ackerley
|
Jamie Mackenzie (d. 1882)
Isabella Elizabeth Mackenzie (Belle) (d. 1883) Megan
Mackenzie (d. 1885)
Lloyd Fellows= m. Leydi Louisa Scranton
|
Elizabeth Fellows (d. 1886)
William Fellows (d. 1888) Matthew
Fellows (d. 1889) **McBride Ailesi**
Patrick McBride = m. Rona McDougal
Sinclair McBride= m.1 Margaret Davies (ö. 1878)

| Caitriona
(d. 1875)
Andrew (d. 1877)
Sinclair McBride= **m.2 Roberta "Bertie" Frasier**
Elliot McBride = m. Juliana St. John
Ainsley McBride = m.1 John Douglas (ö. 1879)
|
Gavina Douglas (d.)
= **m.2 Lord Cameron Mackenzie**
|
Gavina Mackenzie (d. 1883) Stuart
Mackenzie (d. 1885) **Steven**
McBride (Yüzbaşı, Ordu)
= **m. Rose Barclay**
(Dowager Duchess of Southdown)
Not: Kalın yazılmış isimler Mackenzies / McBrides serisindeki ana karakterleri
göstermektedir

ALINTIDIR: MERDİVEN ALTI ÖLÜM

KAT HOLLOWAY MERDİVEN ALTI GİZEMLERİ, KİTAP 1

Jennifer Ashley'in yeni tarihi gizem serisine göz atmak için okumaya devam edin!

Londra, Mart 1881

Mount Street, Mayfair'deki görevime başlayalı çok olmamıştı ki, işverenimin kız kardeşi bir felakete uğradı.

Böyle bir şeyin olmasına şaşırmadığımı söylemeliyim, çünkü bir kadın bir erkeğin kıyafetini ve kötü alışkanlıklarını benimsediğinde, başkaları tarafından fark edildiğinde onaylanmamasına şaşırılmaz. Ancak Leydi Cynthia'nın yaşadığı zorluklar, büyük bir karmaşanın ve uzun, tehlikeli bir işin sadece başlangıcı oldu.

Ama ben kendimi aştım. Ben bir aşçıyım, söylemem gerekirse Londra'nın en iyilerinden biriyim ve aynı zamanda lüks bir evde baş aşçılık yapan en gençlerden biriyim. Kışın bir süre Richmond'da bir evde çalıştım ve iyi bir işti ama aile evi satıp Göller Bölgesi'ne taşınmak istiyordu ve ben de kendi özel nedenlerimden dolayı Londra'nın çevresinden ayrılmak istemiyordum.

İsmim tekrar kayıtlara geçti ve ajans sonunda Tottenham Court Road'daki yeni pansiyonuma mektup yazarak uygun bir yer bulduklarını söyledi. Mektuplarını yanıma alarak Mount Street'teki Lord Rankin'in evine gittim, South Audley Street'te omnibüsten indim ve yolun geri kalanını yürüdüm.

Hizmetçiyle konuşacağımı sanıyordum ama varır varmaz, uzun boylu, yakışıklı ve kendini beğenmiş bir tip olan uşak beni merdivenlerden yukarı çıkararak evin hanımıyla küçük çalışma odasında buluşturdu.

Leydi Rankin, bu evin sahibi olan son derece zengin baronun karısıydı. Baronun zenginliği bir aristokrat olmasından kaynaklanmıyordu, uşak Bay Davis bana çoktan sırrını vermişti - Lord Rankin'e miras kaldığında malikâne neredeyse iflas . Aksine, Lord Rankin şehir işlerinde becerikliydi ve unvanı elinde bulunduran kuzeni ölmeden çok önce akıllıca yatırımlar yaparak para kazanmıştı.

Leydi Rankin'i ilk gördüğümde beni istemesine şaşırmıştım çünkü bırakın yeni bir aşçıyla röportaj yapmayı, başını bile kaldıramayacak kadar çelimsiz görünüyordu.

"Bayan Holloway, hanımefendi," dedi Bay Davis. Beni içeri buyur etti, selam verdi ve geri çekildi.

Kendimi içinde bulduğum çalışma odası küçük ve fazlasıyla kadınsıydı. Duvarlar sarı harelî kumaşlarla kaplıydı; pencerelerdeki perdeler beyaz dantelden yapılmıştı. Duvarları çerçeveli aynalar ve bahçe resimleri ile pitoresk kır yolları süslüyordu. Odanın ortasında geçen yüzyıldan kalma narin, yaldızlı ayaklı bir masa ve arkasında aynı derecede zarif bir sandalye duruyordu. Masanın yanında, üzeri şallarla örtülü, parşömen sırtlı bir şezlong duruyordu.

Biz içeri girerken Leydi Rankin sanki beni beklemekten yorulmuş da koltuğuna çekilmiş gibi koltuktan kalkmak üzereydi. Kayıtsızca masasının arkasındaki sandalyeye doğru ilerledi, üzerine oturdu ve durgun bir elle önüne bir kâğıt çekti.

"Bayan Holloway?" diye sordu.

Bay Davis az önce beni anons etmişti, dolayısıyla kim olduğum konusunda şüphe yoktu ama yine de başımı salladım. Leydi Rankin bana . En iyi ikinci elbisem, boğazıma kadar düğmeli kahverengi yün ceketim ve koyu renk saçlarımın üzerinde duran açık kahverengi hasırdan yapılmış en iyi ikinci şapka ile halının tam ortasında duruyordum.

Leydi Rankin'in giysisi beyaz, sırmalı ve yüksek yakalıydı, korsajı tohum incilerle kaplıydı. Saçları soluk altın sarısıydı, yanakları ince ve kansızdı. Otuz yaşında bile değildi, ama çocuksu olmaktan ziyade, sanki bir rüzgâr onu uçurabilirmiş gibi ruhani bir havası vardı.

Önündeki kâğıda -muhtemelen ajansımdan gelen bir mektuba- ve sonra masanın üzerinden bana baktı. Gözleri çok açık maviydi ve melek gibi görünüşünün aksine oldukça sertti.

"Çok gençsin," diye gözlemlledi. Sesi hafifti, kemikleri kadar inceydi.

"Neredeyse otuz yaşımdayım," diye sertçe cevap verdim.

Bir aşçı düşünülürken, ya mutfakta cadalozluk yapan ya da iyi kalpli ve biraz yavaş olan yaşlı bir kadın hayal edilirdi. Gerçek şu ki, aşçılar her yaştan, her şekilden ve her mizaçtan olabilirdi. Ben dokuz yaşında ve yirmi yaşımdaydım, tombul ve kahverengi saçlıydım, umarım yeterince nazıktımdır ama saçmalıklara tahammülüm yoktu.

"Aşçı için demiştim," dedi Leydi Rankin. "Son aşçımız neredeyse seksen yaşımdaydı. O artık yok. Kızıyla birlikte yaşıyor." Sanki *gitmeyi* cennete *gitmek olarak algılayacağımdan* korkuyormuş gibi sonuncuyu hızlıca ekledi.

Leydi Rankin'in bu bilgiye nasıl cevap vermemi istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden "Sizi temin ederim leydim, oldukça iyi eğitildim" dedim.

"Evet." Leydi Rankin mektubu kaldırdı. Tek sayfa onun için çok ağır görünüyordu, bu yüzden düşmesine izin verdi. "Ajans sizden övgüyle bahsediyor, referanslarınız da öyle. Burayı kolay bir yer bulacaksınız. Charles - Lord Rankin- saat sekizde şehirden eve döndüğünde akşam yemeğinin masada olmasını istiyor. Davis size lord hazretlerinin en sevdiği yemekleri söyleyecektir. Bu akşam masada üç kişi olacağız, Lord Rankin, ben ve kız kardeşim."

Bu son cümleyi söylerken ince dudağı hafifçe kıvrıldı. O anda hiçbir şey düşünmedim ve ona sadece bir kez daha başımı salladım.

Leydi Rankin sanki konuşma son gücünü de almış gibi sandalyesine yığıldı. Bana gevşek bir el salladı. "Siz gidin o zaman. Davis ve Bayan Bowen size her şeyi açıklayacaklar."

Kibarca reverans yaptım ve ayrıldım. Yatmasına yardımcı olması için Leydi Rankin'in hizmetçisini çağırırsam mı diye düşündüm ama böyle küstahça bir şey yapmadan önce odadan çıktım.

Aşağıdaki mutfak benim hoşuma gitti. Richmond'da bıraktığım mutfak kadar modern ve geniş değildi ama rahat ve alıştığım gibi buldum.

Bu ev çifte şehir eviydi; yani bir tarafta merdiven holü ve diğer tarafta tüm odalar yerine, bir orta holün her iki tarafında odalar vardı. Muhtemelen iki ev satın alınmış ve bir süre sonra tek bir ev haline getirilmiş ve ikinci merdiven personel tarafından kullanılmak üzere duvarla kapatılmıştı.

Merdivenlerin altında, mutfağın karşısındaki geçitte yer alan büyük bir hizmetli salonumuz vardı. Hizmetkârların salonunda, personelin yemek yiyebileceği uzun bir masanın yanı sıra, merdivenlerin üstündeki biri istediği hizmetkârı çağırmak için bir ip çektiğinde çalan bir dizi çan vardı. Merdiven boyunca

Mutfaktan ve hizmetkârların salonundan geçince bir kiler, onun ötesinde bir çamaşır odası, sonra temiz çarşafı katlamak için bir oda, hizmetçinin salonu ve şarap mahzenini de içeren uşağın kileri vardı. Bay Davis sanki evin sahibi kendisiymiş gibi gururla bana her birini gezdirdi.

Mutfak, pencereleri yukarıdaki sokağa açılan geniş, kare bir odaydı. Beyaz boyalı duvarlar tabaklarla dolu iki şifoniyerle kaplıydı ve ocağın üzerinde pırıl pırıl bakır tavaların asılı olduğu bir raf asılıydı. Kalın bacaklı bir masa zeminin ortasına çömelmişti, aynı anda birkaç yemek hazırlamaya yetecek kadar uzun bir masa, ucunda bir yardımcının oturup bezelye kabuğu soyması ya da yapılması gereken her şeyi yapması için yer vardı.

Mutfağın ocağı büyük bir şöminenin içine özenle yerleştirilmişti, ocak yemek pişirmek için eğilmeme ya da diz çökmeme gerek kalmayacak kadar yüksekti. Uzun süre kalmadığım bir evde sert taşların üzerinde diz çökmek zorunda kalmıştım ve dizlerimin ve sırtımın iyileşmesi biraz zaman almıştı.

Burada ayakta durabiliyor ve aynı anda beş tencere alabilen ocakları kullanabiliyordum, ateş ise aşağıda kalın bir metal kapının arkasındaydı. Ateş, iki yanındaki fırınları rahatsız etmeden yakılabiliyordu; bir fırında aynı anda birkaç şeyin pişirilebilmesi için hareket ettirilebilen raflar vardı ve diğer geniş fırına da kızartmaya yardımcı olması için hava pompalanabiliyordu.

Oldukça yeni olan ve muhtemelen yemeğinin tam olarak eve vardığında servis edilmesinden hoşlanan zengin lord tarafından talep edilen ocaktan memnundum. Bir fırında ekmek pişirirken diğerinde büyük bir et kızartabiliyordum, tüm tencerelerim de yukarıda duruyordu. Bir aşçı için en büyük zorluk, her yemeğin aynı anda hazır ve sıcak olmasıdır, böylece hiçbirisi diğerinden daha soğuk olarak sofraya gelmez. Buna yardımcı olmak için, ocağın üzerinde boylu boyunca uzanan bir raf, yemeğin geri kalanı tamamlanırken bitmiş yemeği sıcak tutabilir.

Mutfağın ötesinde, sokağa çıkan dış merdivenlere açılan bir kapısı olan bir bulaşıkhaneye vardı. Lavabo bulaşıkhanedeydi, böylece kirli su ile balık ve kümes hayvanlarının bağırsakları yiyeceklerimin geri kalanından uzak tutulabiliyordu. Raflarla kaplı uzun bir oda olan ve zemini kaldırım taşıyla döşeli kiler, iyi stoklanmış görünüyordu ama buna kendim karar verecektim. Üstünkörü bir bakışla un çuvalları, arpa ve diğer tahıl kavanozları, kırımlardan sarkan kuru otlar, üzerlerinde etiketler olan kalaylı bakır kavanozlarda baharatlar ve en soğuk duvarlara yaslanmış sebze ve meyve kasaları gördüm.

Mutfağın kendisi, yüksek pencerelere rağmen çoğu mutfakta olduğu gibi oldukça karanlıktı, bu yüzden her zaman yakmak zorunda kalacaktık, ama bunun dışında memnun kaldım.

Mayfair'deki bu gösterişli evi yöneten personel beklediğim kadar kalabalık değildi ama gayretli görünüyorlardı. Bir asistanım vardı, on yedi yaşlarında oldukça güzel bir kızdı ve bana o yaşlardaki hatırlatacak kadar güler yüzlüydü. Yardımının faydalı olup olmayacağını zaman gösterecekti. Yarım düzine hizmetçi gibi dört uşak da hizmetkârların salonunda bir görünüp bir kayboluyordu.

Hizmetçi Bayan Bowen zayıf ve kuş gibiydi ve onu tanımıyordum. Bu beni şaşırtmıştı, çünkü Londra'da görev yaptığınızda büyük evlerde *çalışanları* ya da en azından onları tanırırsınız. Ancak Bayan Bowen'ın adını hiç duymamıştım, bu da ya Londra'da uzun süredir bulunmadığı ya da uzun süredir kahyalık yapmadığı anlamına geliyordu.

Çok zayıf olması beni biraz rahatsız etti, çünkü yemek yemekten hoşlanan kişilerle çalışmayı tercih ederdim. Bayan Bowen sanki her gün bir bisküviden fazlasını yemiyormuş gibi görünüyordu, o da sadece sindirim sistemi içindi. Öte yandan, bir tabak domuz eti ve patatesin ardından doyurucu miktarda biftek ve böbrek turtası yiyebilen ve asla kıyafetlerini gevşetmek zorunda kalmayan cılız bir adam tanımıştım.

Kısa süre içinde dost canlısı yaşlı bir dedikoducu olduğunu anladığım Bay Davis, bana son aşçının, efendinin akşam yemeklerinde neleri tercih ettiğine dair notlarını içeren bir kitap verdi. Yemekleri karmaşık bulmadığım için memnun oldum ama herhangi bir lokantanın sağlayabileceği kadar sıkıcı da değillerdi. Burada iyi iş çıkarabilirim.

Yepyeni, keskin bir oyma bıçağı da dahil olmak üzere bıçaklarımı dikkatlice paketinden çıkardım, çantamdan önlüğümü aldım ve hemen işe koyuldum.

Hemen yardımını istediğim için biraz mutsuz olan genç asistan, kısa süre sonra benimle rahatça sohbet ederken bir yandan da böreğim için un ve tereyağı ölçüyordu. Adını Sinead olarak verdi.

Shin-aide diye telaffuz etti ve bana umutlu bir bakış attı. Hiç gitmediğim yeşil İrlanda topraklarının sislerini çağrıştıran güzel bir isim olduğunu düşündüm ama burası Londra'ydı ve bir aşçının mutfağı İrlandalı bir periye göre değildi.

"Çok güzel olmuş," dedim unun içine tereyağı koyarken. "Ama üzgünüm kızım, *Sinead*'ı alamayız. İnsanlar yanlış fikirlere kapılıyor. Sade bir İngilizce adın olmalı. Son aşçı sana ne diyordu?"

Sinead romantizm hayalleri yıkılmış bir şekilde iç çekti. "Ellen," dedi boyun eğerek. Yüz ifadesinden bu isimden hiç hoşlanmadığını anladım.

Koyu kahverengi saçlarını, mavi gözlerini ve soluk tenini sempatiyle inceledim. Yine bana kendimi hatırlatıyordu; hayatın kıyısında durmuş ve başına harika şeyler geleceğine inanmışım. Ne yazık ki acı gerçeği çok geçmeden öğrenmişim. Sinead'ın güzelliği muhtemelen başına bela açacaktı, bunu biliyordum ve hayat onun umutlarını tekrar tekrar kırmaya meyilliydi.

"Ellen," diye tekrarlardım, neşeli görünmeye çalışarak. "Güzel, sağlam bir isim, ama çok da sıkıcı değil. Şimdi, Ellen, yumurtaya ihtiyacım var. Büyük ve bütün olsun, kırık olmasın."

Sinead bana uzun bir reverans yaptı ve kiler odasına doğru koşmaya başladı. Bayan Bowen yanımdan geçerken, "Kafası bulutlarda," dedi. mutfak kapısı. "Son aşçı ona kayışla vurdu." Sesi son aşçıyı hiç onaylamıyor gibiydi, bu da Bayan Bowen'a ısınmamı sağladı.

"Aşçı bu yüzden mi kovuldu?" Bu yaşlı aşçı hakkında zaten pek bir şey düşünmüyordum, kayışla serbest, her kimse. Sinead'ın şimdiye kadar görebildiğim tek suçu rüya görmektir.

"Hayır." Bayan Bowen'ın cevabı kısa ve kesikti. Bana daha ilginç bir şey söyleyemeden başını eğdi.

Ekmeğime devam ettim. Brioche benim favorilerimden biriydi; yumurta ve tereyağıyla zenginleştirilmiş, hafif tatlı bir ekmek hamuruydu. Her yemeğe iyi bir eşlikçiydi ama aynı zamanda bir tutam puding olarak da servis edilebilirdi. Üzerine dökülen biraz tarçın ve sert krema ya da meyve sosu, lüks bir otelde servis edilen herhangi bir şey kadar görkemliydi.

Un ve yumurtaları süt ve şekerle çırpmaya başladığım sırada Leydi Rankin'in kız kardeşiyle karşılaştım. Sanki biri merdivenlerden aşağıya düşmüş gibi, bulaşıkhaneden gelen yüksek bir vurma ve tırmalama sesi duydum. Tencereler yere çarptı ve ardından siyah takım elbiseli bir kişi bulaşıkhanenin kapısından mutfığa daldı, çizme topukları kaldırım taşlarına sürtündü ve mutfak masasındaki bir sandalyeye yığıldı.

Elimdeki hamur kabını altüst olmadan önce yakaladım, davetsiz misafire baktım ve sonra tekrar baktım.

Bu kişi siyah bir pantolon, yeşilin koyu bir tonunda sulandırılmış ipekten bir yelek, cebinden sarkan parlak bir saat kösteği, düz bir frak ve bol bir kravat, uzun ve oldukça tozlu bir pardösü, bir çift kalın deri eldiven ve pantolonun altından çamurlu parmakları görünen botlar giyiyordu.

Takımla birlikte gelen düşük taçlı şapka masanın üzerine atılmıştı.

Bu erkek kıyafetinin üzerinde bir kadının, hem de oldukça güzel bir kadının başı ve yüzü vardı. Açık renk saçlarını ensesinde topuz yapmış ve ince kemikli yüzünden geriye doğru savurmuştu. Saçlarının açık rengi, yüksek elmacık kemikleri ve açık mavi, neredeyse renksiz gözleri Leydi Rankin'inkilere o kadar benziyordu ki, bir an için şaşkınlıkla bakakaldım ve hanımımın dönüştüğünü gördüğüme inandım. Gerçi bu hanım biraz daha yaşlıydı, gözlerinin etrafında çizgiler oluşmaya başlamıştı ve Leydi Rankin'inkinden çok daha sağlam bir duruşu vardı.

"Aman Tanrım," dedi kadın, vücudunu sandalyeye geri atıp kollarını yere sarkıtarak. "Sanırım birini öldürdüm."

İkinci Bölüm

Ben telaşla genç kadına bakarken, o bana baktı, benimki kadar şaşkın bir bakışla beni sabitledi ve "*Sen* de kimsin?" diye sordu.

"Ben Bayan Holloway." Ellerimi hamur kâsemin etrafına koyarak elimden geldiğince reverans yaptım. "Yeni aşçı."

"Yeni mi? Sonuncusuna ne oldu? Pis yaşlı Bayan Cowles. Neden onu kovdular?"

Hiçbir fikrim olmadığı için cevap veremedim. "Bir şey mi oldu?"

Kadın sandalyeyi masadan itti ve rengi atarak ayağa fırladı. "Yüce Tanrım, evet. Herkes hangi cehennemde? Ya onu öldürdüysem?"

"Kimi öldürdü?" Sabrımı koruyarak sordum. Bu ailenin hanımlarının dramaya yatkın olduğuna çoktan karar vermiştim; biri narin bir yaratığı oynuyordu, diğeri ise müzikhol sahnesinden fırlamış gibiydi.

"Dışarıdaki adam. Yeni bir kamyon sürüyordum ve önüme atladı. Gel ve gör."

Bu aşamada bırakırsam topaklanabilecek olan hamuruma baktım, ama genç bayan gerçekten telaşlıydı ve tüm

personel ortadan kaybolmuş gibiydi. Ellerimi silkeledim, kalın bir havluyula sildim, havluyu hamur kabının üzerine koydum ve beni sorun mahalline götürmesi için ona başımı salladım.

Bulaşıkhaneye merdivenlerinden çıktığımız sokağı sis kaplamıştı, Leydi Cynthia -Leydi Rankin'in kız kardeşinin adıydı bu- evden, kendisinin geldiği yoldan, hizmetçilerin girişinden çıkmamızı istedi.

Sis, Grosvenor Meydanı ile Berkeley Meydanı arasında yer alan Mount Caddesi'nden geçen at arabalarını, yük arabalarını, küçük nakliye araçlarını ve her ne iş için olursa olsun koşuşturan insanları yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı. Londra her zaman hareket halinde bir şehirdi. At arabalarının tekerlekleri ve atlar çamuru çalkaladıkça çamur uçuşur, damlacıklar koyu bir yağmura dönüşerek sise karışırdı.

Leydi Cynthia beni trafiğin içinden hızla geçirdi, eğilip kaçtı, pantolonunun içinde rahatça hareket etti, ben de eteklerimi kaldırım taşlarının üzerindeki kir ve gübreden uzak tutarak onun peşinden hızla ilerledim. İnsanlar Leydi Cynthia'nın tuhaf kıyafetine bakıyordu ama kimse işaret etmedi ya da tek kelime etmedi - mahalledekiler muhtemelen ona alışkındı.

"İşte." Leydi Cynthia, bir aşçının gizlenmemesi gereken, yeterince saygın bir yer olan Park Sokağı'nın köşesinde durdu ve elini büyük bir jestle salladı.

Deri kaplı dört tekerlekli bir fayton köşedeki bir evin parmaklıklarına dayanmıştı. İri yarı bir adam faytona iki atı tutmuş, onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Aracın içinde bir adam koltuğa yığılmıştı; ölü mü diri mi olduğunu anlayamadım.

"O," dedi Leydi Cynthia, parmağıyla faytonun içindeki figürü işaret ederek. "Bir anda ortaya çıktı ve önüme doğru koştu. Atların toynaklarının altına girene kadar kanlı adamı görmedim."

Faytona doğru ilerlemeye başlamıştım bile; arabaların ve at arabalarının arasından geçerken, içerideki adam gibi olmamak için kendimi zor tutuyordum. "Doktor çağırdınız mı?" Faytona ulaştığımızda Leydi Cynthia'ya sesimi toynakların ve tekerleklerin gürültüsünden duyabilmek için yükselterek sordum.

"Neden?" Leydi Cynthia solgun gözleriyle bana boş boş baktı. "O öldü."

Faytonun kapısını açıp koltuğa yığılmış adamı inceledim ve rahat bir nefes aldım; adam hayattaydı. Ne yazık ki vahşice ve aniden öldürülenlere tanık olmuştum, ancak gözlemlediğim bir şey vardı

Ölmeleri, şaşkınlık ve acı içinde bana bakmak için başlarını kaldırmamaları ya da gözlerini açmamalarıydı.

Atları tutan iri yarı adam Leydi Cynthia'ya seslendi. "Ölmemiş leydim. Sadece biraz hırpalanmışlar."

"Güzel," dedim ona. "Doktor için birini gönderin lütfen. Belki de leydim, onu eve götürmeliyiz."

Leydi Cynthia bir erkeğin kıyafetlerini giyebilirdi ama bugünlerde genç hanımların benimsemeyi öğrendikleri o çırpınan tavırla tereddüt etti. Aşçıların, memnuniyetle söylüyorum, biraz daha heybetli olması bekleniyor. Yoldan geçen birkaç kişi doktor çağırmam için koşuştururken, ben faytona binip adamı bizzat muayene etmekten çekinmedim.

Sıradan biriydi, el arabası kullanan ve Mayfair'deki evlere teslimat yapan biriydi, ancak yakınlarda ne bir kamyonet ne de işverenin kim olduğunu gösteren bir şey gördüm. Sade ama kalın bir ceket, keten bir gömlek, iş pantolonu ve sağlam çizmeler giymişti. Giysilerinde kir ya da leke olmaması ona iyi bakıldığını gösteriyordu, belki bir eşi vardı ya da belki de tamir işlerini kiraya verebilecek durumdaydı. Ya da belki kendisi de iğne yapıyordu. Ama önemli olan, temiz ve düzgün bir görünüm sergileyecek kadar kendine saygısı olmasıydı. Bu, bir işi olduğu ve sokak serserisi olmadığı anlamına geliyordu.

Eline dokundum, sıcak buldum ve acıyla inledi.

Onu duyan Leydi Cynthia çok rahatlamış görünüyordu ve biraz olsun kendine gelmişti. "Evet, içeride. Mükemmel bir fikir Bayan . . . Bayan "

"Holloway," diye hatırlattım ona.

"Holloway. *Sen.*" Uzun, aristokrat bir parmakla, yaşananları izlemek için duraklayan sağlam yapılı bir genci işaret etti. "Onu eve taşımamıza yardım et. Nerelerdeydin *sen?*" Köşeden koşarak gelen diz pantolonu ve ağır çizmeler giymiş hantal bir adama ters ters baktı. "Teçhizatı mews'e götürün. Biz bu adamı içinden çıkarana kadar *bekleyin.*"

Seyis olduğu zayıf adam -gerçekten de Lord Rankin'in kasabadaki ahırlarının baş seyisi olduğunu kanıtlayacaktı- faytonun üzerine tırmanıp dizginleri eline aldı ve Leydi Cynthia'ya karanlık bir bakış fırlattı. Gençlerin ve iri yarı adamın yaralı adamı faytondan çıkarmama yardım etmesini beklerken sırtı titriyordu.

Gencin yüzüne baktım ve neredeyse kafamı faytonun deri tavanına çarpıyordum. "Aman Tanrım," dedim. "James!"

On beş yaşlarında, kara gözlü, yuvarlak, oldukça yakışıklı, çilli bir yüzü olan ve kızıl kahverengi saçları kasketinin altından dışarı taşan James bana sırtarak baktı. Onu haftalardır görmemiştim ve Richmond'da göreve başladığımdan beri de sadece birkaç kez görmüştüm. James geçimini metropolün orasında burasında ufak tefek işler yaparak sağladığı için Londra'nın ortasından öteye pek gitmezdi. Onu sadece Londra'ya gelmek için bir nedenim olduğunda ve yollarımız kesiştiğinde görüyordum.

James, babası Daniel'le birlikte Richmond'dan önce bulunduğum yerde başıma bir sürü bela gelmesini önlememe yardımcı olmuştu ve onu arkadaşım olarak görmeye başlamıştım.

Babasına gelince.

Bugünlerde babasını nasıl gördüğüme karar veremiyordum. Daniel McAdam, bir yıl kadar önce çalıştığım bir eve teslimat yapmaya başladığı günden beri arkadaşımdı. Büyüleyiciydi, çapkındı ve her zaman bir şaka ya da cesaretlendirici bir sözle hazırды. Geçen sonbaharda en çok ihtiyaç duyduğum anda bana yardım etmişti ama sonra Daniel hakkında belki de istediğimden daha fazla şey öğrenmiştim. Bu konuda hâlâ kırgındım ve emin değildim.

James ve iri yarı adam yaralı adamı arabadan indirdikten sonra kendimi faytonun basamağına attım ve sokağı taradım. Keskin gözlerim vardır ve Daniel'i görmeden önce çok uzağa bakmam gerekmedi.

Park Sokağı'nda bir köşeden dönüyor, sanki onu aramamı bekliyormuş gibi arkasına bakıyordu. Mayfair'in dört bir yanındaki ve Oxford Caddesi'nin kuzeyindeki mutfaklara teslimat yaparken giydiği kahverengi ev yapımı takım elbisesini ve güçlü ellerini gizleyen şekilsiz eldivenlerini giymişti. Keskin yüzünü, biçimli burnunun üzerindeki mavi gözlerini, kumaş kasketinin altında asla ehlileştiremediği siyah saçlarını tanıdım.

Beni gördü. Utanmış görünüyor muydu? Hayır, kesinlikle. Bay McAdam bana sadece neşeli bir bakış gönderdi, şapkasını selamlamak için dokundurdu ve gözden kayboldu.

Daniel McAdam'ın tüm sırlarını bilmiyordum ama birçok sırrı olduğunu biliyordum. Kimse yardım etmezken o bana yardım etmişti, bu doğrudu ama aynı zamanda beni kızdırmış ve kafamı karıştırmıştı. Ona minnettardım ve kararlılığına hayranlık duyuyordum ama kendimi onun büyüüne kaptırmayı reddediyordum. Hatta bir ya da iki kez beni dudaklarımdan öpmesine izin vermiştim ama *o* kadar.

"Lanet olsun adama," dedim.

"Hanımefendi?" sordu damat omzunun üzerinden.

"Boş ver." Zıplayarak yere indim, ayakkabılarımın altındaki kaldırım taşları sertti. "Ahırda işiniz bitince mutfağa gelin ve demli bir fincan çay için. İçimden bir ses hepimizin bir çaya ihtiyacı olacağını söylüyor."

Alıntı Sonu

Kat Holloway ve kitaplar hakkında daha fazla [bilgiye ulaşabilirsiniz:](http://www.katholloway.com)
<http://www.katholloway.com>serinin web sitesinden

JENNIFER ASHLEY DE YAZIYOR

Tarihi Romanslar

Mackenzies Serisi

Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği

Leydi Isabella'nın Skandal Evliliği

Lord Cameron'Birçok ın Dük'ün

Mükemmel Eği

Bir Mackenzie Ailesi Noel'i: Mükemmel Hediye

Elliot McBride'ın Bağtan

Evcilleşmemiş Mackenzie

Daniel Mackenzie'nin Kötü İşleri

Skandal ve Düşes Uygun Bir

Mürebbiye İçin Kurallar

Çalınan Mackenzie Gelini

Bir Mackenzie Klanı Buluşması

Alec Mackenzie'nin Bağtan Çıkarma

Sanatı

Seytani Lord Will

Nvengaria Serisi

(paranormal tarihsel)

Penelope & Yakışıklı Prens

Çılgın, Kötü Dük

Sonsuza Kadar İskoçyalı

En Uzun Gece

Regency Korsan Serisi

Yan Kapıdaki Korsan

Korsan Avcısı

Korsanların Bakımı ve Beslenmesi

Tarihsel Gizemler

Kat Holloway "Merdiven Altı" Viktorya Dönemi Gizemleri

(Jennifer Ashley olarak yazıyor)

Bir Çorba Dolusu Zehir

Merdiven Altında Ölüm

Merdiven Üstü Skandalı

Gladyatör Leonidas Gizemleri

(Ashley Gardner olarak yazıyor)

Kan Borçları

(Devamı gelecek)

Yüzbaşı Lacey Regency Gizem Serisi

(Ashley Gardner olarak yazıyor) *The Hanover Square*

Affair

Bir Alay Cinayeti

Cam Ev

Sudbury Okul Cinayetleri

Kolye Meselesi

Berkeley Meydanı'nda Bir

Ceset Bir Covent Garden

Gizemi

Norfolk'ta Bir Ölüm

Drury Lane'de Bir Kayboluş

Grosvenor Meydanı'nda Cinayet

Thames Nehri Cinayetleri

İskenderiye Olayı

Carlton House'da Bir Gizem

St. Giles'da Cinayet

Centilmen'Bastonu in (kısa öyküler:

baskıda

The Necklace Affair and Other Stories) *Yüzbaşı*

Lacey Regency Gizemleri, Cilt 1

İçindekiler

Hanover Meydanı Olayı Bir

Alay Cinayeti

Cam Ev

Centilmen Bastonu

(kısa öykü koleksiyonu)

Kaptan Lacey Regency Gizemleri, Cilt 2 şunları

içerir

Sudbury Okul Cinayetleri

Kolye Meselesi

Berkeley Meydanı'nda Bir

Ceset Bir Covent Garden

Gizemi

Kaptan Lacey Regency Gizemleri, Cilt 3 şunları

içerir

Norfolk'ta Bir Ölüm

Drury Lane'de Bir Kayboluş

Grosvenor Meydanı'nda Cinayet

Gizem Antolojileri

Cinayet En Tarihsel

Gecmiş Suçlar **Sert**

Sürüyor

(Çağdaş Romantizm)

Adam

Hibe

Carter

Tyler

Ross

Kyle

Ray

Shifters Unbound
(Paranormal Romantik)

[Pride Mates](#)

[İlkel Bağlar](#)

[Bodyguard](#)

[Vahşi Kedi](#)

[Sert Çiftleşme](#)

[Sahiplenilen Eş](#)

["Mükemmel Eş" \(novella\)](#)

[Yalnız Kurt](#)

[Kaplan Büyüsü](#)

[Yabani Isı](#)

[Vahşi Kurt](#)

[Ayı Cazibesi Eş](#)

[Bağı](#)

[Aslan Gözler](#)

[Kötü Kurt](#)

[Vahşi Şeyler](#)

[Beyaz Kaplan](#)

[Gardiyan'ın Eşi](#)

[Kırmızı Kurt](#)

Kaplan

Çizgili

(novella)

[Gece Yarısı Kurdu](#)

[Shifter Made](#) ("Prequel" kısa öykü)

Ölümsüzler (Paranormal
Romantik)

[The Calling](#) (Jennifer Ashley tarafından)

[The Darkening](#) (Robin Popp tarafından)

[Uyanış](#) (Joy Nash tarafından)

[Buluşma](#) (Jennifer Ashley tarafından)

[The Redeeming](#) (Jennifer Ashley tarafından)

[The Crossing](#) (Joy Nash
tarafından) [The Haunting](#) (Robin
Popp tarafından)

[Kan Borcu](#) (Joy Nash tarafından)

[Kurt Avı](#) (Jennifer Ashley) [Yasak Lezzet](#)
(Jennifer Ashley)

Stormwalker (Allyson

James ile Paranormal

Romantik) [Stormwalker](#)

[Firewalker](#)

[Shadow Walker](#)

["Double Hexed"](#)

[Gecegezen](#)

[Dreamwalker](#)

[Ejderha](#)

[Isırıkları](#)

YAZAR HAKKINDA

New York Times çok satan ve ödüllü yazar Jennifer Ashley, Jennifer Ashley, Allyson James ve Ashley Gardner adlarıyla romantizm, şehir fantezisi ve gizem türlerinde 85'ten fazla yayımlanmış roman ve novella yazmıştır. Kitapları Romance Writers of America'nın RITA (yılın en iyi aşk romanları ve novellaları için verilir), birçok *RT BookReviews* Reviewers Choice ödülü (En İyi Şehir Fantezisi, En İyi Tarihi Gizem ve Tarihi Romanda Kariyer Başarısı dahil) ve paranormal romanları için Prism ödüllerine aday gösterildi ve kazandı. Jennifer'ın kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *Booklist*'te yıldızlı eleştiriler almıştır.

Jennifer'ın dizisi hakkında daha fazla bilgiye

<http://www.jenniferashley.com> adresinden ulaşabilirsiniz.

<http://eepurl.com/47kLL> adresinden haber bültenine

katılın ve [https://www.bookbub.com/authors/jennifer-](https://www.bookbub.com/authors/jennifer-ashley)

[ashley](https://www.bookbub.com/authors/jennifer-ashley) adresinden Bookbub'da onu takip edin.

TELİF HAKKI

Alec Mackenzie'nin Baştan Çıkarma Sanatı

Mackenzies Kitap 9

Copyright © 2017 by Jennifer Ashley

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Merdiven Altında Ölüm kitabından alıntı, telif hakkı© 2018 Jennifer Ashley Kapak tasarımı Kim Killion

İçindekiler

[İçindekiler Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Sonsöz](#)

[Mackenzie Aile Ağacı Alıntı:](#)

[Merdiven Altında Ölüm](#)

[Jennifer Ashley Yazar](#)

[Hakkında](#)

Telif Hakkı

